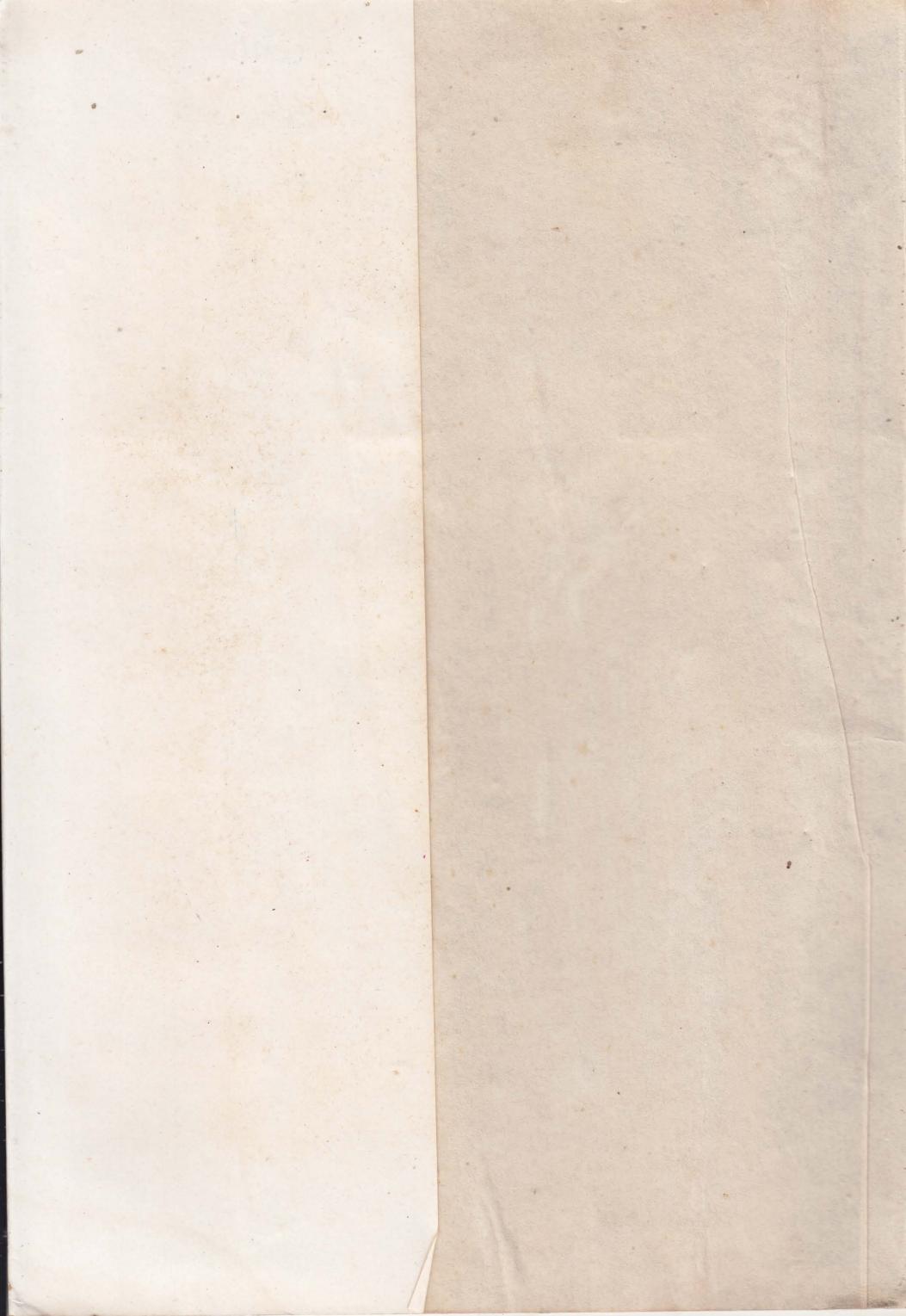

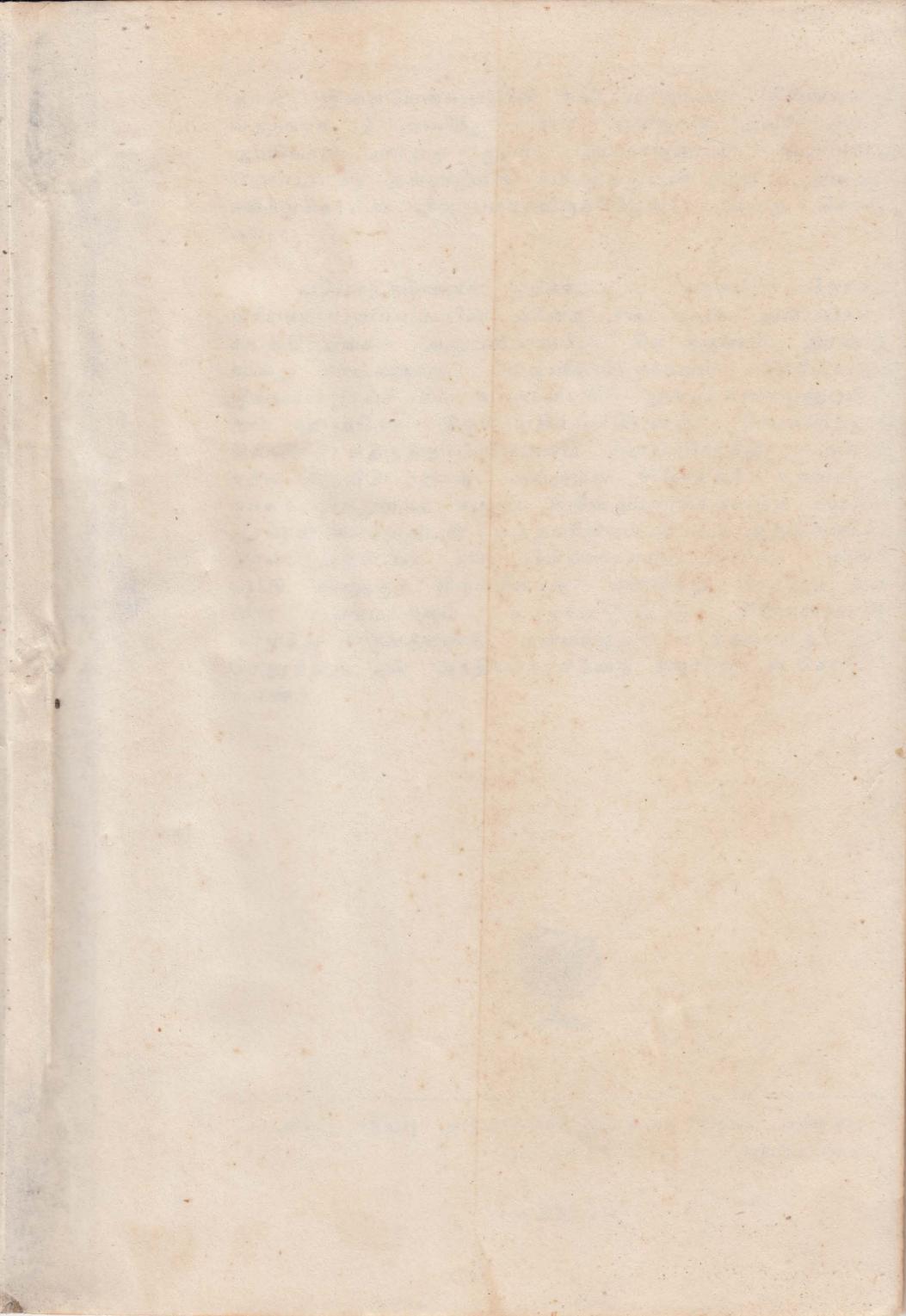
நொறுங்குண்ட இருதயம் (நாவல்)

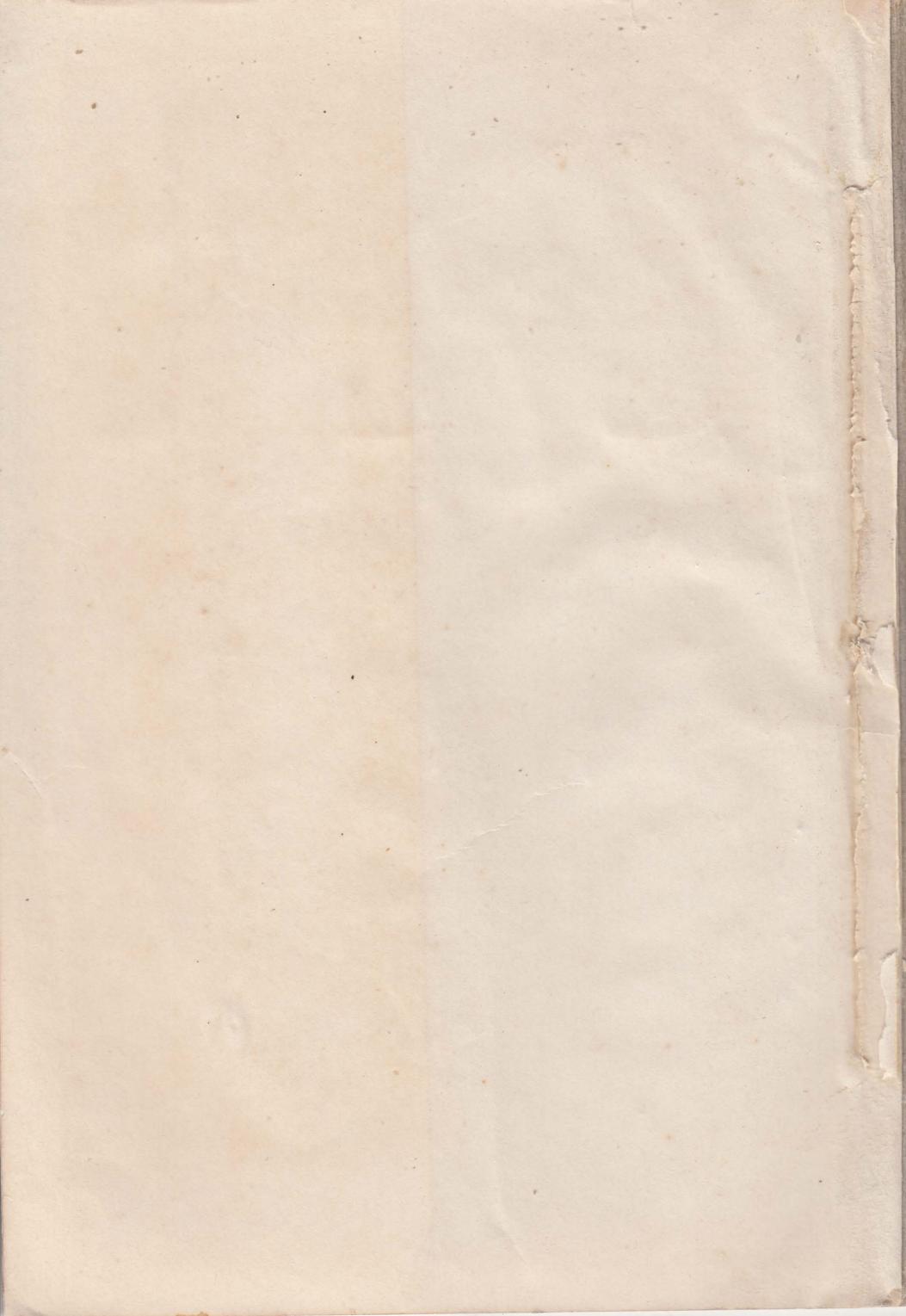
மங்களாநாயகம் தம்பையா

பதிப்பாசிரியர் : எஸ். சிவலிங்கராஜா

மங்களநாயகம் தம்பையாவின்

நொறுங்குண்ட இருதயம்
(நாவல்)

வெளியீடு:

யாழ்ப்பாணக்கல்லூரி ஆய்வு நிறுவனம் (CISRS)
மருதனார்மடம்,
சுன்னாகம்.

வினாக்கள் மற்றும் விடைகள்

வியக்கரி பாந்துக்காட்டி
(கோவை)

திருவிசைலி

வியக்கரி பாந்துக்காட்டி (C2RS)
வியக்கரி பாந்துக்காட்டி

மங்களநாயகம் தமிழப்பாவின்

First Edition - 1914

Reprint - 1991

நொறுங்குண்ட இருதயம்

(நாவல்)

S. SIVALINGARAJAH M.A.
DEPARTMENT OF TAMIL
UNIVERSITY OF TIRUCHIRAPPALLI

பதிப்பாசிரியர்

எஸ். சிவலிங்கராஜா எம். ஏ.

முதுநிலை விரிவுரையாளர்

தமிழ்த்துறை
மாழிப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

வெளியீடு:

மாழிப்பாணக்கல்லூரி ஆய்வு நிறுவனம்
மருதனார் மட்டம்
சுன்னாகம்

NORUNGUNDA IRUTHAYAM

First Edition - 1914

Reprint - 1996

Reprint made by

S. SIVALINGARAJAH M. A.

DEPARTMENT OF TAMIL
UNIVERSITY OF JAFFNA

Published By Jaffna College Study Centre (CISRS)
MARUTHANARMADAM,
CHUNNAKAM.
SRI LANKA

பதிப்புரை

“நாவல் மனிதனை அவனுது சிறுமைக் குணங்களை களூடன் அவனுடைய தவறுகளுடன், அப்படியே மனிதனை மனிதனாக எடுத்துக் காட்டுகின்றது” - புதுமைப்பித்தன்

இலக்கியம் என்பது சமூக உணர்வுகளையும் சிந்தனைகளையும், அச்சமூகத்தில் வாழும் மக்களின் வாழ்க்கையிலே தோன்றும் உணர்ச்சிகளையும், மொழிக்குறியீடு கொண்டு தருவதாகும் “மக்களின் வாழ்க்கையிலே தோன்றும் உணர்ச்சிகள்” என்னும் பொழுது உணர்ச்சிகள் சமூக உறவுகளினாடியாகவே தோன்றுபவை என்பது நன்கு தெளிவாகின்றது. சமூக உறவுகளினாடியாக வரும் தனிமனித உணர்ச்சிகள் என்று கூறும் பொழுது, அதற்குள் மதமும் தவிர்க்க முடியாதபடி இப்பெற்று விடுகின்றது. ஏனெனில் குறிப்பிட்ட சமூகத்தின் உணர்வில், சிந்தனையில், அதன் நம்பிக்கைகள், சடங்குகள், உலகநோக்கு என்பன இன்றியமையாவகையில் ஆழமாக இடம் பெற்று விடும். - பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி. (தமிழ் இலக்கியத்தில் மதமும் மாணுடமும் பக 16, 17)

மங்களநாயகர் தமிழையாவின் நொழுங்குண்ட இருதயம் என்னும் நாவலைப் படிப்பவர்களுக்கும் ஆராய்ப்பவர்களுக்கும் பயன் படும் பொருட்டு மேற்காட்டிய இரண்டு மேற்கோள் களும் தரப்பட்டுள்ளன. நாவலைப்படித்து முடித்தமின் முறசட்டிய மேற்கோள்களின் தாற்பரியம் வாசகர்களைச் செம்மையான திறனாய்வுக்கு இட்டுச் செல்லும் என நம்புகிறேன்.

ஈழத்தவர் எழுதிய முதலாவது தமிழ் நாவல் என்ற பெருமை சித்தி வெப்பை எழுதிய அசன் பேயினுடைய கதை

(1885) என்ற நாவலுக்கேயுரியது. இவருக்குப்பின் திருகோணமலையைச் சேர்ந்த எஸ். இன்னாசித்தம்பி என்பவர் எழுதிய ஊசோன் பாலந்தை கடை (1891) என்னும் நாவல் வெளி வந்துள்ளது. முதலாவது நாவல் இல்லாமியக் கலாசாரப் பின் னணியில் அமைய இரண்டாவது நாவல் கிறிஸ்தவ சமயப் பின்னணியில் வெளிவந்தது.

புகழ் பெற்ற தமிழ்றிஞர் தி. த. கனகசுந்தரம்பிள்ளையின் சகோதரரான சரவணமுத்துப்பிள்ளை எழுதிய மோகணாங்கி என்னும் நாவல் (1895) இல் வெளிவந்தது. சமகாலச் சமூகப் பிரச்சினைகளை உள்வாங்கி மரபிலக்கியம் படைத்த ஈழத் துத் தமிழ்ப் புலவர்களிலும் ஒருவராகத் திகழ்ந்தவர் த. சரவணமுத்துப்பிள்ளை யென்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இவரது தந்தைவிடுதூது ஈழத்துத் தமிழிலக்கியப் பரப்பில் விதந்துரைக் கத்தக்க முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது.

தமிழ் மெழிக்கு அழியாத வாழ்வளித்தவர்களில் ஒருவரான சி. வெ. தாமோதரம்பிள்ளையின் சகோதரரான சி. வெ. சின்னப்பபிள்ளை வீரசிங்கன் கடை அல்லது சன்மார்க்க விடயம் (1905) உதிரபாசமஅல்லது தினபவானி (1915) விஜயசீலம் (1916) முதலிய நாவல்களை எழுதியுள்ளார். வட்டுக்கோட்டையாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிலே பயின்ற சின்னப்பபிள்ளையின் சிந்தனை வளர்ச்சியின் பரிமாணங்களிலே ஆங்கிலக்கல்வி வழி வரும் இலக்கியத் தாக்கம் முனைப்பாகப் புலப்படுவதை இவரது கடைகளினாடு காணமுடிகின்றது. சி. வெ. சின்னப்பபின்னை நாவல் எழுதிய காலப்பகுதியிலேயே மங்களநாயகம் தம்பையாவின் நொறுங்குண்ட இருதயம் (1914) என்னும் நாவலும் வெளிவருகின்றது.

வீரகேசரியின் ஆசிரியராகப்பணியாற்றும் ஆ சிவனேசச் செல்வன் யாழ்ப்பாணக்கல்லூரித் தமிழ் விரிவரையாளராகப் பணியாற்றிய சாலத்தில் பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை நூற்றாண்டு மலரில் (1972) எழுதிய “நொறுங்குண்ட இருதயம் கடையும் கடைப்பண்பும்” என்னும் ஆய்வுக்கட்டுரை மங்கள நாயகம் தம்பையாவை ஈழத்தின் முதற் பெண்நாவலாசிரியராக இனங்காட்டியதோடு, நல்லதொரு தமிழ் நாவலை ர்பாழ்ப்பாணத்துக் கிறிஸ்தவப் பெண்மணியாருவர் எழுதி னார் என்ற கருத்துருவையும் விதைத்துச் சென்றது. 1972 ஆம் ஆண்டு ஆ. சிவனேசச் செல்வன் விதைத்த விதை இன்று அறுவடையாகின்றது.

எண்பத்திமுன்று ஆண்டுகளுக்குமுந்திய (1914) யாழ்ப் பாணச் சமூகத்தின் பல்வேறு படித்திலைகளையும் இலக்கியமாக ஆவணப்படுத்திய மங்களாநாயகம் தம்பையாவின் நொறுங்குண்ட இருதயம் என்னும் நாவலை பெண்ணியம் பற்றிய பல் பரிமாண ஆய்வுகள் கிளைத் தெழுகின்ற இக்காலகட்டத்திலே மறுபிரசரமாகப் பதிப்பித்து வெளியிடுவதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றோம்.

புகழ் பூக்கத நியாயதுரந்தரராகவும், பூஜ்யராகவும் அறிஞராகவும் திகழ்ந்த கலாநிதி ஜசாக் தம்பையாவின் மனைவியாரானமங்களாநாயகம் அக்காலத்தில் உயர்பதவி வகித்த J. W. பார் குமாரசுலசிங்க முதலியாரின் மகள் என்பதும் குறிப்பிடத் தக்கது. ஆங்கிலத்திலும், தமிழிலும் மிகுந்த ஆற்றலுடைய வராத்த திகழ்ந்த மங்களாநாயகம் தம்பையா பெற்ற நிறுவன மயப்பட்ட கல்வி மரபுகள் பற்றித் தெளிவாக அறிய முடிய வில்லை. குடும்பச் சூழலாலும், மிஷனரிமாரின் தொடர்பினாலும் வீட்டிலிருந்தே தமிழ், ஆங்கிலம் முதலியவற்றைக் கற்றுத் தம் அறிவை விருத்தியாக்கிக் கொண்டார் என்று அறிய முடிகின்றது. மங்களாநாயகம் தம்பையா நொறுங்குண்ட இருதயம் என்னும் நாவலை மாத்திரமன்றி அரியமலர் என்ற நாவலையும், அநுபவக்களஞ்சியம் என்னும் கட்டுரைத் தொகுதி யையும் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார் என்பதும் குறிப்பிடத் தக்கது.

மங்களாநாயகம் தம்பையாவின் தமிழ் அறிவையும், சமூகப்பார்வையையும், இலக்கிய நோக்கையும் நொறுங்குண்ட இருதயத்தினாடு அவதானிக்கும் பொழுது சிறப்பானதோர் கல்விப்பாரம்பரியத்தினாடு இவர் உருவாகியிருக்கின்றார், என்பது தெளிவாகியது. இவரது கல்விசார் முயற்சிகளுக்கு உந்துசக்தியாகவும், பின்னணியாகவும் இவரது குடும்பச் சூழல் அமைந்திருக்கும் என்பதிற் கருத்து வேறுபாடு இருக்க முடியாது.

ஏறத்தாழ ஒருநூற்றாண்டுக்கு முந்திய யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தைச், சிறப்பாகப் பெண்களின் வாழ்வியல் அமிசங்களை விளங்கிக் கொள்ள மங்கள நாயகம் தம்பையாவின் நொறுங்குண்ட இருதயம் என்னும் நாவல் வழிவகுக்கும் எனத்திடமாக நம்பலாம்.

1994ஆம் ஆண்டு ஒருமகிழ்ச்சிகரமான மாலைவேளையில் எனது அன்புக்கும் பெருமதிப்பிற்குமிரு பேராயர் கலாநிதி

எஸ். ஜெபநேசனுடன் உரையாடும் பொழுது மங்களநாயகம் தம்பையாவின் நொறுங்குண்ட இருதயம் என்னும் நாவலின் சிறப்பினையும், அது பதிப்பிக்கப்படவேண்டியதன் அவசியத் தையும் வலியுறுத்துகினேன். தம்வசமுள்ள ஒரே ஒரு பிரதியும் சிதைந்து அழியும் நிலையில் இருப்பதைக் குறிப்பிட்டு, உடனடியாக அதனைப் பதிப்பிக்கத் தாம் முன் வருவதாகவும், அப்பதிப்பு வேலைகளுக்கு உதவும்படியும் அன்பானை பிறப் பித்தார். பேராயர் மேலுள்ள அறிவார்ந்த அன்பினாலும் சிறிஸ்தவத் தமிழ் இலக்கியங்களைத் தேடித் தொகுத்துக் கற்றுக் கற்பிக்கும் ஆசிரியன் என்ற வகையிலும் தாமதமின்றி உடனப்பட்டேன்.

பதிப்பு வேலை தொடங்கியது. சி. வெ. தாடி, உ. வே. சா. முதலியோர் ஓலைச் சுவடிகளுடன் எவ்வளவு போராடி இருப்பார்கள் என்ற உண்மை புலனாகியது. சிதைந்து அழியும் நிலையில் உள்ள நூலைப் பக்கம் புரட்டும் பொழுதே அது முரிந்து சிறகடிக்கத் தொடங்கியது. ஒருவாறு மெல்ல மெல்ல அச்சு வேலைகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன தமிழ்நிலையரான பேராயர் மிகுந்த ஆர்வத்துடன் அட்டையை இந்தியாவிலே அச்சிட்டுக் கிளாலியூடாக்க கொண்டு வந்து சேர்த்தார். வட்டுக்கோட்டை ஆயர் இல்லத்தில் அச்சிட்ட அட்டைகளும் (Cover), மூலநூலும், அச்சிட்ட பிரதிகளும் இருந்தன.

ஈழுத்து அரசியற் குழ்நிலையால் வேலைகள் தாமதமாகின. “முன்னேறிப்பாய்தல்” நடவடிக்கையின் போது வட்டுக்கோட்டை ஆயரின் இல்லம் வெகுவாகப் பாதிக்கப்பட்டது. அச்சடித்த அட்டைகள் (Cover) வட்டுக்கோட்டை வயல் வெளிகளிற் காற்றிற் பறந்தன. ஆயர் அரிதின் முயன்று தேடிவைத்திருந்த நூல்கள், ஆவணங்கள் வீதியெங்கும் சிதறுண்டு அழிந்தன. நொறுங்குண்ட இருதயம் நாவல், பதிப்பு முயற்சியில் ஈடுபட்ட நமது இருதயமும் நொறுங்குண்டது.

பேராயர், கலாநிதி எஸ். ஜெபநேசன் மீண்டும் மனத்தளராது ‘‘போன்றை போக’’ இருந்தவற்றைத் தேடித் தொகுத்துப் பதிப்பிக்கும் பணியில் ஈடுபட்டார். பதிப்புவேலை ‘‘மீண்டும் தொடங்கிய மிடுக்கில்’’ நொறுங்குண்ட இருதயம் நாவலை 1995 ஆம் ஆண்டு டிசம்பரில் வெளியிடலாம் என்ற நம்பிக்கை துளிர்விட்டது.

மீண்டும் சூரியப்பிரகாசம் நடவடிக்கை. ‘பழையபடி வேதாளம்’ என்ற நிலையாயிற்று. வலிகாமமே இடம்பெயர்ந்தது. பதிப்பு வேலைகள் முடங்கின. இனி நொறுங்குண்ட இருதயம் நாவல் வெளிவரும் சாத்தியம் இல்லை என்ற என்னமே மேலோங்கியது.

வலிகாமத்திற்கு நாம் திரும்பி வந்ததும் விட்டுச் சென்ற வற்றைத் தேடிப்பிடித்துப் பாதுகாத்து மீண்டும் பதிப்புப்பணி யிலே மனந்தளராது பேராயர் ஈடுபட்டார். அவர் உழைப்பு இப்பதிப்பில் அளவிடற்கரியது. பேராயர் கலாநிதி எஸ். ஜெபநேசனும், அச்சகமும் வட்டுக்கோட்டையில். பதிப்புப் பணிக்கு உதவ முயன்ற நான் திருநெல்வேலியில். வட்டுக்கோட்டையும், திருநெல்வேலியும் இரு ‘வேறு’ உலகங்களாயின. பல்வேறு பணிகளுக்கு மத்தியிலும் இலக்கியச் ‘சுவைக்காகத்’ தொடர்கிய பணி பேராயருக்கு இறக்க முடியாத சுமையாகியது. ‘தூக்கினாலன்றோ தெரியும் சுமை’ என்ற சில வை. தாவின் தொடரை நினைத்துக் கொண்டேன்.

அச்சுப்பிரதிகளை ஒப்பு நோக்கித் திருத்துதல், அடிக்குறிப்புக்கள் தருதல், அமைப்புப்பற்றி விளக்குதல் அனைத்தும் பேராயரின் பொறுப்பாகியது. நொறுங்குண்ட இருதயம் நாவல் இன்று வெளிவருவது பேராயரின் குன்றா உழைப்பாலும் குறையா ஊக்கத்தினாலுமே யென்ஸாம்.

எண்பத்திரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வெளியான நாவலை மறுபிரசரமாக வெளியிடும்பொழுது அந்நாவலில் இடம்பெறும் சில சொற்களுக்கு அடிக்குறிப்பாக விளக்கம் தரவேண்டும் என்று விரும்பினோம். ஆக்க இலக்கியம் ஒன்றிற்கு அடிக்குறிப்பாக விளக்கம் தருவது தவறு என்பதை நன்கு அறிந்திருந்தபோதிலும் பல தரப்பட்ட வாசகர்களை மனங்கொண்டும், ஆய்வுக்கு வசதிக்காகவும் அடிக்குறிப்பாகச் சில சொற் பொருளை விளக்கியுள்ளோம். இது அரும்பத உரையாகவோ, அகராதி முறையாகவோ அமையக் கூடாது என்பதிற் கவனம் செலுத்த முடியாமல் ‘காலச் சூழல்’ அமைந்து விட்டது. வாசகர்களும் ஆய்வாளர்களும், அதைப்பொறுத்துக் கொள்வார்கள் என்று நம்புகின்றோம்.

இந் நாவலில் இடம் பெறும் பழமொழிகளையும், மேற்கோட் செய்யுடகளையும், தொடர்களையும் தடித்த எழுத திலே பதிப்பிக்க எண்ணியிருந்தோம். ‘காலத்தின் கோலம்’ வேகம் பரபரப்பு, பலவேறு வசதியினங்கள் முதலியன் அவ் வெண்ணங்களை விழுங்கி ஏப்பம் விட்டு விட்டன.

“உள்ளதை வைத்துக் கொண்டு நல்லதைச் செய்வோம்” என்ற திடசங்கற்பத்துடனேயே இன்று நாவலை உங்கள் கை களுக்குத் தருகின்றோம். நாவலின் முதற்பதிப்பின் முகவுரை யும், நூற்பிரயோகமும் படப்பிரதி (Photo Copes) மூலம் இப்பதிப்பிலும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. ஆய்வாளர்களும் மாண வர்களும் அயற்றை நேரடியாகவே தரிசுக்க வாய்ப்பளித்திருக்கின்றோம். நாவலின் கரு, உருமுதலானவற்றை அளந்தறிய முற்படும் திறனாய்வாளர்களின் அளவுகோல்களைத் திமிறிக் கொண்டு நொருங்குண்ட இருதயம் நாவல் இருந்தாலும் ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் வரலாற்றிலே இதற்கு அழக்க முடியா இடமொன்று உள்ளது என்பதை யாரும் இலகுவில் மறுத்து விடமுடியாது.

இதழ் முரிந்து, ஓரம் சொரிந்து, சிதைந்தழியும் நிலையிலிருந்த நொறுங்குண்ட இருதயம் எனும் நாவலைப் பேணிப் பாதுகாத்தவர்களை நன்றியுடன் பாராட்டுகின்றோம். இந்நாவல் வெளியீட்டில் அளவிலா ஊக்கம் காட்டி அச்சேற்றி வைக்க உதவிய தென் இந்தியத் திருச்சபையின் ஆயர் கலாநிதி எஸ். ஜெபநேசனுக்கும், அவருக்குத் தோன்கொடுத்துத் துணைநின்ற அனைவருக்கும் நன்றி கூறுகின்றோம்.

இந்நாவலிற்குரிய அட்டைப் படத்தினை (Photo)ப் பொருள் விளங்கிப் “பிடித்துத்” தந்த சமூகவியல் துறை சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் நா. சண்முகவிங்கன், எம். ஏ ச் அவர்களுக்கும், எம்முடன் ஒத்துழைத்த இனிய உள்ளங்களுக்கும் நன்றி கூறக்கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

சிதம்பரப்பின்னை சிவலிங்கராஜா எம். ஏ.

முதுநிலை விரிவுரையாளர்

தமிழ்த்துறை

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

இலங்கை.

கட்டுர திருமத்தோன்று நான்செல்லும்பேசு நூற்று
 மூலம் பூஷன்யா வாக்ஸ்ரீப்பாவை உப்புப் பூறாப்பி
 அரி கைக்கிளைப்புக் கூடுதல் நூற்று பாக்ஸ்ரீப் பூறு
 மாங்க பீராக்காவையூடு பாத்துமா சுக்காக்கு குட்டாலும்பே
 கீடும் க்குத்தும்பாக்கிக்கூடு காங்குப்பியூத் பாப் பக்கி
 சுயவீ சுவாபூஷுப்புக் கீடுகை பூத்து பீராக்க நீக்கவ
 காப்பிரீடுபி பாஜப் பாங்காக்கு நூற்று நூற்குக்கூடு
 சுயப் பிரைக்குங்கு கட்டாக்குக்கு கூறுப்பு காக்கு
 குக்குக் க்கிளைக்கு புதுமா கும்பு பாக்குமே, பாக்கிக்கூடு
 பாக்குக்கு கீயக்கிக்கூடு கூப்புக்கு கூப்புக்கு கூப்புக்கு
 கூப்புக்கு கூப்புக்கு கூப்புக்கு கூப்புக்கு கூப்புக்கு
அணிந்துரை கூடு கூக்குக்கு கூப்புக்கு கூப்புக்கு
 கூப்புக்கு கூப்புக்கு கூப்புக்கு கூப்புக்கு கூப்புக்கு

நூற்துப் பெண் எழுத்தாளர்களின் ஆக்க இலக்கிய
 முயற்சிக்கு முன்னோடியாக அமைபவர் திருமதி மங்களநாயகம் தம்பையா ஆவர் அவருடைய நாவலாகிய நொறுங்குண்டு இருதயம் எங்களுடைய மண்ணின் மணங்க மும் கதை கூறும் நூல். மேலைப் புலத்தார் வருகையால் எமக்கேற்பட்ட நன்மைகளுள் ஆங்கிலக் கல்வி, அச்சுப்பொறி, நாவல் - சிறுகதை இலக்கிய வடிவங்கள் என்பனவற்றைக் குறிப்பிடலாம். ஆங்கிலக் கல்வியினால், ஒரு சிலருக்கென்றும் ஆங்களுக்கென்றும் சுருங்கியிருந்த கற்றல் - கற்பித்தல் முயற்சி எல்லோருக்கென்றும் ஆகியது. ஆங்கிலக் கல்வியிழாக வந்த ஒரு பெண் எழுத்தாளர் மங்களநாயகம் தம்பையா ஆவார் கிறிஸ்தவ நெறியும் ஆங்கிலக் கல்வியும் அச்சுப்பொறியிழாக வளர்ந்த உரைநடையும் அவருக்குத் துணைநின்றன. இந்நாவல் வெளி வந்த காலத்தில் பெண் ஒருத்தி இப்படி எழுதுகின்றானே என்று பலரும் வியந்திருப்பர். இந்நாவலை இன்று படிக்கும் பொழுது எமக்கும் வியப்பு ஏற்படுகின்றது. எங்கள் நாட்டுப் பெண் எழுத்தாளர்களுக்கு வரலாற்றிலே முன்னோடியாக அமையும் இப்பெண்ணினுடைய நாவல் போற்றிப் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியதொன்றாகும்.

திரு. ஆ. சிவநேசச்செல்வன் இந்நாவல்பற்றி எழுதி ய
பொழுது பல்ர் இதனைப் பார்க்கவும் படிக்கவும் வேண்டு
மென என்னினர் ஆனால், நூலோ கிடைக்கவில்லை. சில
ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் எம்முடைய நெறியாள்கையில் கலா
நிதிப் பட்ட ஆய்வேட்டினை எழுதிக்கொண்டிருந்த உடுவில்
மகளிர் கல்லூரி அதிபர் கலாநிதி செல்வழூரணம் விமலா
செல்லையா அவர்கள் இந்நாவலின் பழைய பிரதியொன்
றினை எப்படியோ பெற்றுத் தன்னுடைய ஆய்வுக்குப் பயன்
படுத்தினார். அவருடைய ஆய்வு முடியும் வேளையில் எமக்கு
ஒர் உவப்பான செய்தி எட்டியது. தென்னிந்தியத் திருச்சபை
யின் பேராயர் வண. எஸ். ஜெபநேசன் அவர்கள் திரு. எஸ்.
சிவலிங்கராஜாலூடாக மங்களநாயகம் தம் பையாவின்
நொறுங்குண்ட இருதயம் நாவலைப் பதிப்பித்து வெளியிடப்
போகிறார் என்பதே அச்செய்தியாகும். இளந் தலைமுறை
யினருக்கு இதனால் அவர்கள் ஒரு பெருந்தமை செய்துள்ளனர்.

இந்நாவலைப் படிப்பவர்கள் மங்களநாயகம் தம்பையா
வினுடைய தமிழ்மொழி நடையினைப் பற்றி என்னாதிருக்க
மாட்டார்கள் என்றே நம்புகின்றேன். தூய செந்தமிழ் நடை
சிற்கில இடங்களிலே அருமையாக அமைகின்றது. அந்நடை
யில் இடையிடையே வடசொற்கள் கலந்து வேறொரு நடை
அமைகின்றது. எடுத்துக் காட்டாக, “செழிப்புஞ் சிறப்பும்
நிறைந்தோங்கும் இக் கிராமத்திலுள்ள விருட்சங்களுக்கும்
பயன்களுக்கும் மழைத்தாழ்ச்சியான காலத்திற் கமக்காரர்
நீர் பாய்ச்சவார்கள்” என்னும் தொடரைக் குறிப்பிடலாம்.
நாலவின் எல்லா இடங்களிலும் ஒரு மென்மையான தண்மை
யான தமிழ் நடையைக் காணலாம். கிறிஸ்தவ நெறி இங்கு
பரவிய பொழுது அதனைப் பரப்பியவர்கள் ஒரு கிறிஸ்தவத்
தமிழ் நடையொன்றினை உருவாக்கிப் பயன்படுத்தினர்.
எடுத்துக்காட்டாக, “நீதியாய் நடந்த தங்களைக் கடவுள்
இவ்வாறாய் தண்டித்த படியால், என்மனம் கடினப்பட அவர்
மேலுள்ள விசுவாசத்தை தங்களை வேலையிலிருந்து நீக்கிய
வன்றே இழந்து விட்டேன்.” என்னுந் தொடரைக்காட்ட

லாம். ‘விசுவாசம்’ என்னும் சொல்லாட்சி இன்றுங்கூடக் கிறிஸ்தவத் தமிழ்நடையிலே காணப்படுவதோன்றாகும்.

பெண்ணியம் பற்றி விரிவான ஆய்வுகள் நடைபெறும். இக் கால கட்டத்திலே மங்களநாயகம் தம்பையா ஒரு மீன் பார்வைக்குட்படுவாரென நம்புகிறேன். அவ்வாறான மீன் பார்வைக்குச் சான்றுத் தரவாக அமையும் அவருடைய நாவ ஸைப் பதிப்பித்து இன்றுள்ளோர் கைகளுக்கு எட்டும்படி செய்யும் அன்பர்களுக்கு நாம் கடமைப்பட்டுள்ளோம். சென்ற காலத்துப் பழுதிலாத்திறனை நாம் உணரவைக்கும் முயற்சி இதுவாகும்.

பேராசிரியர் கலாந்தி அ. சண்முகதாஸ்
 தலைவர், தமிழ்த்துறை
 யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம்
 திருநெல்வேலி,
 யாழ்ப்பாணம்.

23 - 10 - 1996

விழுப்புவெட்டு விளைவுகளை விடுவதை விரும்புகிறேன். விழுப்புவெட்டு விளைவுகளை விடுவதை விரும்புகிறேன். விழுப்புவெட்டு விளைவுகளை விடுவதை விரும்புகிறேன். விழுப்புவெட்டு விளைவுகளை விடுவதை விரும்புகிறேன். விழுப்புவெட்டு விளைவுகளை விடுவதை விரும்புகிறேன்.

சென்மார்க்க சிவியத்தின் மாட்சிமையை உபதேசித்து விளக்குவதிலும், உதாரணங்களால் உணர்த்துவது நன்மை பயத்தற் கேதுவாகுமென்றென்னி இக்கதையை ஏழுத்த துணிந்தேன். யாதாயினும் ஒரு விஷயத்தை உவமைகளாலும், ஓப்பனைகளாலும் மனதிற் பதிவாக்கப்பண்ணுதல் இலகு வென்று யாவருங் கையாண்ட நல்யுக்தி. ஆகையினால், சில காரியங்களைப் போதனையாகவும், செய்தியாகவும் இச்சிறு புத்தகத்திலடக்க மனமேவப்பட்டேன். இக்கதையிற்கானுங் குற்றங் குறைகளைச் சிறியன வென்றென்னி, யாதாயினும் நன்மைப்பகுதியிருக்குமாயின் அவற்றைப் பெரிதாய் நினைந்து மெச்சிக்கொள்ளுமாறு அதிதாழ்மையுடன் வேண்டி நிற்கின்றேன். இக்கதையை வாசிக்கிறதினால் ஒரு ஆத்துமாவக்குத் தானும் அருட்சி உண்டாகுமாயின், அதின் மகிமை கருணை நிறைந்த எம் இறைவனுக்கே உரியது.

இப்புத்தகத்தில் ஆங்காங்கு அச்சப்பிழைழகள் அநேகம் வந்துவிட்டன. வாசிக்கும் நன்பர்களை அவற்றைத் திருத்தி வாசிக்குமாறு மிகத் தயவாகக் கோருகின்றேன்.

“குற்றங்களைந்து குறைபெய்து வாசித்தல் கற்றறிந்த மாந்தர் கடன்”

மங்களநாயகம் தம்பையா

தெல்லிப்பழை

1914

நூற்றும் பூர்வாகிகளைப் போன்றவர்கள் என்னும்
 சமீபத்திரிகை விடுதலைப் பொறுத்து முடிவுபெற்றும் தூதிக்
 கலையிலேயே நினைவுபெற்று விடுதலைப் பொறுத்து சமீபத்திரிகை
 விடுதலைப் பொறுத்து விடுதலைப் பொறுத்து விடுதலைப்
 பொறுத்து விடுதலைப் பொறுத்து விடுதலைப் பொறுத்து விடுதலை
நூற்பிரயோகம்
 விடுதலைப் பொறுத்து விடுதலைப் பொறுத்து விடுதலைப் பொறுத்து விடுதலை

‘நோறுங்குண்ட இருதயம்’ என்னும் பெயருடைய
 இக்கற்பனா சரிதத்தைப் பாகம் பாகமாக வாசித்து அச்சுப்
 பிழை முதலியவற்றைத் திருத்துஞ் சிலாக்கியம் எமக்குக்
 கிடைத்தது. அவ்வேலையை மிகுந்த மனமுகிழ்ச்சியோடு
 செய்து முடித்தோம்.

இந்நூலை இயற்றினவர், பிரபல நியாய துரந்தரரும்
 கல்விக்களஞ்சியமுமாய் விளங்கும் அத்வக்காத்து ஸ்ரீமான்
 ஐசேக் தம்பையா அவர்களின் பாரியாரான மங்கள நாயகம்.
 இப்பெண்மணி, ஆங்கிலம் திராவிடமென்னுமிரு மொழிநூல்
 களையுமொருங்கு பருகியேப்பமிட்டுப் ‘பதிவிரல்த விலாசம்’
 முதலிய பல சிறந்த நூல்களையாக்கி, யாழ்ப்பாணத்திலே அதி
 சம்பிரமமாய் வாழ்ந்திருந்த ஸ்ரீமான் J. W. பார் குமார
 குலசிங்க முதலியார் அவர்களின் கனிஷ்ட புத்திரI. W. இராச
 வாசல் முதலியாரென்னுங் கண்ணியப்பட்டஞ் சூட்டப்பெற்று
 இலங்கைத் தேசாதிபதி அவர்களின் துவிபாவிதராயவுன்னதப்
 பதவியற்று, எங்கும் பிரலாபிக்கச் சில காலத்தின்முன் அகால
 மரணமடைந்த ஸ்ரீமான் K. S. பார் குமாரகுலசிங்க முதலியார்
 அவர்களுக்குத் தங்கையாவார்

மானுஷியமனம், யாதாயினுமொரு பொருளைச் சரித்திர
 சூபமாக்கி விளக்குமிடத்து, அப்பொருளை என்றிற்கிரகிக்கும்
 இயல்புடையது. இவ்வுபாயம் இந்நால் முழுவதுமெடுத்து
 ஆளப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்துச் சந்தோஷமுற்றோம்,

‘எழு மன்னுகர் பிள்ளைநோக் கிரங்கியே
 தீம்பண்ட மெதிர்காட்டிக்
 னேமருந்துக ளாளித்துவைத் தழைக்கின்ற
 கருணையாந்தாய் போல்,,’

நூலாசிரியர் விளங்குகின்றாரென்று நமக்குத்தோன்று கிறது. தம்முடைய அரிய உதர்க்கனிகளாகிய பெண்பிள்ளைகளைத் தெய்வப்பயமற்ற துட்டர் கையில் மனைவியராகக் கொடுக்கும்படி பெரும்பாலுமேவி விடுகின்ற பொருளாசையென்னுங் கொடியநோய்வாய்ப்பட்டு வருந்துந்தந்தைகளது நிலைமையைக்கண்டு பரிதாபித்து அரிய சற்போதகமாகிய மருந்தை இனிய சரித்திர ரூபத்துட்பொதுந்து ஆசிரியர் கொடுத்திருக்கின்றார். இதனால் அநேகர் இம்மை மறுமையென்னு மிருகைக்குமுரிய பெரும் பயன்டைவார்களென்பது நமது நம்பிக்கை.

தின்னத் தின்னத் தெவிட்டாத தெள்ளமுதுபோல, இந்நாலும் வாசிப்போர்க்கு எஞ்ஞார்ன்றும் பிரீதியே கொடுக்குமென்றும், வாசிக்கும்பொருட்டு இதனைக் கையிலேந்தினோர், முற்றும் வாசியாது கைநெகிழவிடுதல் கூடாதென்றுஞ் சற்றுமையவின்றித் துணிகின்றோம்:

Point Pedro, J. T. APPAPILLAI:

May 24th, 1914.

ந்மார்க்க விவியத்தின் மாட்சிமையை உபதேசத் தீளக்குவதிலும், உதாரணங்களால் உணர்த்துவது நல்லமை பயத்தற் கேதுவாகுமென்றெண்ணி இக்கூறு எழுதத் துணிந்தேன். யாதாயினும் ஒரு விஷா உவமைகளாலும், ஒப்பனைகளாலும் மனதிற் பதிர்ணானுதல் இலகுவென்றது யாவருங் கைச்சன்ட நல் ஆகையினால், சில காரியங்களைப் போதனையாகவும், தியாகவும் இச்சிறு புத்தகத்திலிடக்க மனமேவப்பட இக்கதையிற்கானாங் குற்றங்குறைகளைச் சிறியன்னையி, யாதாயினும் நன்மைப்பகுதி யிருக்குமாயின் ப் பெரிதாய் நினைந்து மெச்சிக்கொள்ளுமாறு அதிமையுடன் வேண்டி நிற்கின்றேன். இக்கதையை ஏற்றினால் ஒரு ஆத்துமாவுக்குத்தானும் அருட்சிகாகுமாயின், அதின் மகிழமை கருணை நிறைந்த எம் ஆக்கே உரியது.

புத்தகத்தில் ஆங்காங்கு அச்சுப்பிழையுகள் அனேகம் துவிட்டன. வாசிக்கும் நண்பர்களை அவற்றைத் தொகிக்குமாறு மிகத் தயவாகக் கோருகின்றேன்.

‘குற்றங்களைக் குறைபெய்து வாசித்தல் குற்றறிந்த மாந்தர் கடன்.’

மங்களநாயகம், தம்பையா.

நாற்பிரயோகம்

“நொறுங்குண்ட இருதயம்” என்னும் பெடைய இக்கற்பனு சரிதத்தைப் பாகம் பாகமாக வைச்சுப்பிழை முதலியவற்றைத் திருத்துஞ் சிலாக்கியம் குக் கிடைத்தது. அவ்வேலையை மிகுந்த மற்றும் யோடு செய்து முடித்தோம்.

இந்தாலே இயற்றினவர், பிரபல நியாய துரந்த கல்விக்களான்சியமுமாய் விளங்கும் அத்வக்காத்து ஸ்ரீ ஜூசேக் தம்பையா அவர்களின் பாரியாரான யங்ககைம். இப்பெண்மணி, ஆங்களா திராவிடமென்னுமிடு லக்ளோய்மொருங்கு பருகியேப்பமிட்டுப் “பதிவிரதை சம்” முதலிய பல சிறந்த நால்களொக்கி யாழ்ப்பா திலே அதி சம்பிரமமாய் வாழ்ந்திருந்த ஸ்ரீமான் J. குமாரகுலசிங்க முதலியார் அவர்களின் களிட்ட பி இராசவாசல் முதலியாரென்னுங் கண்ணிய பட்டங்க டப்பெற்று, இலங்கைத் தேசாதிபதி அவர்களின் க விதராயவுன்னத பதியிற்று, எவரும் பிரலாபிக்கச் காலத்தின்முன் அகால மரணமடைந்த ஸ்ரீமான் K. குமாரகுலசிங்க முதலியார் அவர்களுக்குத் தங்கையா

மானுதியமனம், யாதாயினுமொரு பொருளை தீர ரூபமாக்கி விளக்குமிடத்து, அப்பொருளை-ஏவளி கிக்கும் இயல்புடையது. இவ்வுபாயம் இந்தாலே துமெடுத்த ஆளப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்துச் சு முற்றேஷும்.

ரமு மண்ணுகர் பிள்ளை நோய்க் கிரங்கியே

தீம்பண்ட மெதிர்காட்டிக்

னாருந்துக லொளித் துவைத் தழைக்கின்ற
கருணையாந்தாய் போல”

ஶாலாசிரியர் விளங்குகின்ற ரென்று நமக்குத் தோன்று
து. தம்முடைய அரிய உதரக்கனிகளாகிய பெண்
ளாத் தெப்பவயமற்ற துட்டர் கையில் மனைவியரா-
காடுக்கும்படி பெரும்பாலுமேவிலிடுகின்ற பொருளா
யியன்னுங்கொடிய நோய்வாய்ப்பட்டு வருந்துந்தை

து நிலைமையைக்கண்டு பரிதபித்து அரிய சந்போத-
ாகிய மருந்தை இனிய சரித்திர ரூபத்துட்பொதிக்கு ஆசி-
பர் கொடுத்திருக்கின்றார். இதனால் அநேகர் இம்மை-
யமையென்னு மிருமைக்குமுரிய பெரும் பயன்டைவா
லான்பது நமது நம்பிக்கை.

தின்னத் தின்னத் தெவிட்டாத தெள்ளமுதுபோல,
நாலும் வாசிப்போர்க்கு எஞ்ஞான்றும் பரிதியே கொ-
டுமென்றும், வாசிக்கும்பொருட்டு இதனைக் கையிழ-
தினேர், முற்றும் வாசியாது கைநெகிழுவிடுதல் கூடா-
றஞ் சந்திரமையமின்றித் துணிகின்றோம்.

J. T. APPAPILLAI.

T PEDRO,
May 24th, 1914.

Daniel Poor Library

ARCHIVES

கடவுள் துணை

நொறுங்குண்ட இருதயம்

1. கண்மணியைக் கண்ணுற்றது.

இலங்கையின் முடியாய் இலங்கும் யாழ்ப்பாண நாட்டிலே கல்விச்சாலைகளும் செல்வப்பிரபுக்களும் மனிந்து பொலிந்து விளக்குமோர் சிறு கிராமமுன்னு. இக்கிராமத்தில் பசுமையான புற கம்பளத்தால் மூடப்பட்ட மைதான வெளிகளையும் குளிர்ந்த நிழல்கொடுக்குஞ் சோலைச்சளையும் ஆங்காகே பலவகைக்கணிகொடுக்கும் ஏராளமான விருட்சங்களையும் இவ்விருட்சங்களின் கனிகளைக் களிப்போடுவன்னு சந்தோஷத்துடன் பாடும் பலவர்ணப்பட்சிசாலங்களையும் அழகிய தாமதைத் தாடகங்களையும் அத்தாடங்களில் குருதினங்கள் வந்து மிகு மகிழ்ச்சியோடு கூடுவதையும் அரிய சுகந்தங் கொடுக்கும் மல்லிகை மூல்லை, செவ்வந்தி, செண்பகம், மகிழ், மருக்கொழுந்து, திருவாத்தி, ரோசா, முதலியன நிறைந்த டுங்காவனங்களையும் அப்பூங்காவனங்களில் இனிய கிதங்களை இசைக்கும் வண்டினங்களையும் அவை செடிக்குச் செடி புட்பத்திற்குப்புட்பம் பறந்து பலவர்ணமாய் இலங்கிக் கொண்டிருப்பதையும் எந்நேரமும் இனப்மாண குளிர்காற்றுப் பூங்காவனங்களிலும் விருட்சங்களிலும் செடிகளிலும் வீழ்ந்து கூக்கிக்கொண்டிருப்பதையும் காணலாம். அரிய பெரிய தேவாலயங்களும் கோயில்களும் கல்விச்சாலைகளும் வீடுகளும் மற்றும் பாரிய கட்டங்களும் இக்கிராமத்திற்கூடாகச் செல்பவர்களின் கண்ணைக்கவராதுவிடா. செழிப்புஞ்சிறப்பும் நிறைந்தோங்கும் இக்கிராமத்திலுள்ள விருட்சங்களுக்கும் பயல்களுக்கும் மழைத்தாழ்ச்சியான காலத்திற்கமக்காரர் நீர் பாய்ச்சுவார்கள். சுருக்கிக்கூறின் இக்கிராமம் ஏதேனும் தோட்டத்தை நிகர்த்ததன்னலாம்.

இக்கிராமத்தவரிற் சிலர் கமத்தொழிலிலும் சிலர் வியாபாரத்தொழிலிலும் கிலர் கல்விகற்று இராசாங்கஉத்தியோகத் திலும் அமர்ந்திருப்பர். இக்கிராமத்திலிருந்து வடபங்கமாய் இரண்டு 'மைல்' தூரத்துக்கப்பால் கடலும் அதையடுத்து குன்றகளுமண்டு. யாழ்ப்பான் நாட்டின் பலபாகங்களிலிருந்து வருஞ் சுகவாளிகளும் வியாதிஸ்தரும் இங்குள்ள கிராமத்தில் தங்கி இன்பமானகடற்காற்றைச் சுவாசித்து மகிழ்ந்து போவது வழக்கம். இக்கடலோரத்தில் ஓர் விஷேஷித்ததநீருற்றுண்டு. இதிலிருந்து அமிர்தம் போன்ற தண்ணீர் எந்நேரமும் பெருகிக்கொண்டிருக்கிற இக்காட்சியையும் தண்ணீரின் உருசியையும் ஆசீர்வதித் தாரில்லை. கற்றோரும் மற்றோரும் வறிஞரும் தேடிவரும் இந்திடத்தை ஒர் புண்ணிய ஸ்தலமாயும் சகஸ்தானமாயும் சந்தோஷக் கொண்டாட்டத்திற்குரிய இடமாயும் பாவித்துவரவார்கள். இங்கு கிறிஸ்த்தவ சமயத்தாராலும் சைவ சமயத்தவராலும் கட்டப்பட்ட சித்திரமான பாரிய மடங்களும் மாடகட்டகோபாந்களும் வீடுகளுமண்டு. யாழ்ப்பானநாட்டிலிருந்து மாத்திரமன்று வேறும் பற்பல நாடுகளிலிருந்து சுகம் நோக்கி இங்கு வந்து தங்கிச் சுகமடைந்து மனமகிழ்ந்துபோவோர் அதே கர். இக்கிராமத்தின் அலங்காரத்தையும் அதிலுள்ள விசேஷ இலட்சணங்களையும் விபரித்தல் அரிது.

ஒரு அஸ்தமன நேரவெளிச்சத்தில் கடல் அலங்காரம் பெற்று விளங்க அவைகள் எழும்பிப் புரண்டு புரண்டு முழுக் கிக் கலீர்கலீரன்று கற்பாரில் மோதியடித்துக் கொண்டிருந்தன. அமிர்தம் போன்ற நீருற்று கடலை நோக்கி சலசலவென்று பாய்ந்துகொண்டிருந்தது அறையதினால் பகல்முழுவதுங் கல்டமான் வேலை செய்து களைத்தினைத்த சனங்கள் வந்து இதில் ஸ்நானங்குசெய்து சோசந்தெளிந்து, கடவுளைத் துதித்துப் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். மீரபிதிகாரரிற் சிலர் 'திரைகடலோடியுந் திரவியந்தேடு' என்னும் முதுமொழிக் கொப்பத் தத்தம் தோணிகளில் ஆழ்கடல் சென்று வலைகளை வீசித் திரள்திரளான மீன்களைப் பிடித்து வந்து பலருக்கும் விற்கிறார்கள். சிலர் கடவில் எடுந் தண்ணீர் வரைக்கும் போய்த் தங்கள் வலைகளை வீசிக்கொண்டிருந்தார்கள். சிலர் வேட்டையாடும் நோக்கமாய்ப் பல திசைகளுக்குந் தம் துப்பாக்கிகளுடன் சென்றார்கள். சிலர் அங்குமிங்குஞ் சென்று கனிபறித்துண்டார்கள். வேறு சிலர் இக்கிராமத்தின் அலங்காரத்தைக் கண்ணுறும் பொருட்டுச் சுற்றாடல் பண்ணினார்கள். இறனுஞ் சிலர் மடங்காடு

1. சுற்றாடல் பண்ணினார்கள் — சுற்றிப்பாத்தார்கள்.

சென்று சாப்பாட்டுக்காக வேண்டிய எத் தனங்களைச் சீசேய் தார்கள். கோயிலில் சென்று தானமீந்து கைகுவித்து வணங்கினோர் அனேகர்.

இவைகளில்வாறிருக்குந் தருணம், நரைதிரையுள்ள ஒரு வயோதிகரும் அவர் மனைவிமக்களும் வந்து ஒடும் நீரூற்றில் ஸ்நானஞ் செய்தபின்னர், நீரூற்றிலிருந்து சற்றுத் தூரத்திலிருந்த ஒரு விருட்சத்தின் கீழ் உல்லாசமாய்த் தரையில் வீற்றிருந்து, கடற்காற்றைச் சுவாசித்துச் சந்தோஷத்தினாற், பரவசப்பட்டுப் பலவற்றையும் கடைத்துச் சிரித்துச் சந்தோஷ சாகரத்தில் அமிழ்ந்தியிருந்தார்கள். இவ்வயோதிகர் புகையி ஸலயின் விலையேற்றத்தைப்பற்றியும், மஸையாள் வியாபாரிகள் யாழ்ப்பாணம் வந்திருப்பதால் தம் புகையிலைக்கு நல்ல விலை தாம் அறவிடக்கூடுமென்றும், தாம் அரசாட்சியுத்தியோகத்திருந்து உழைக்கிலும் இருமடங்கு மும்மடங்கு உழைப்பதாயும் தம் நண்பர் ஒருவருக்குச் சொல்லிப் பின் தம்மகளை விலித்து: “கண்மணீ நான்! அரசாட்சியுத்தியோகத்திலிருந்து அநியாயமாய் விலக்கப்பட்ட பொழுது நீ கண்ணீர் சொரிந்தாய். இப்பொழுது கடவுள் எமக்குச் செய்திருக்கும் அளவிறந்த நன்மையை இந்தப் பரிசுத்த ஸ்தலத்திற்கு வந்தும் நீ உணரவில்லையா? கடவுள் தம் பாதாரவிந்தத்தைக் கடியென வெண்ணியவர்களை ஒருபோதும் கைவிடமாட்டாரென்பதையும், அநியாயமாய் வேலையிலிருந்து விலக்கப்பட்டவெனக்குக் கடவுளின் ஆசீர்வாதம் இருமடங்கு மும்மடங்காய் வந்ததையும் நீ எண்ணாதிருப்பதென்ன?” என்றார்.

கண்மணி தங் தந்தையாரை நோக்கி “ஐயா! நாங்கள் அரசாட்சி உத்தியோகத்திலிருந்தபொழுது ஒருவருக்காவது ஒரு இடையூறும் செய்யாதிருந்தும் கைக்கூவாங்கக் கூடிய உத்தியோகத்திலிருந்த போதிலும், ஒருவரிடமேனும் வாங்காதிருந்தும், அநியாயமாய் உத்தியோகத்திலிருந்து விலக்கப்பட்டங்கள்- நீதியாய் நடந்த தங்களைக் கடவுள் இவ்வாறாய் தன்டித்தபடியால், என்மனம் கடினப்பட அவர் மேலுள்ள விசுவாசத்தை தங்களை வேலையிலிருந்து நீங்கியவன்றே இழந்து விட்டேன். ஆனால் இப்பொழுது கடவுள் தங்களுக்குச் செய்திருக்கும் அளவிறந்த நன்மையை உற்றுப்பார்க்கும் பொழுது, அவர் எல்லாம் நன்மைக்கே செய்கிறாரென் பதை முற்றாய் விசுவாசிக்கிறேன். ஆயின், நாங்கள் உத்தியோகத்தை இழந்து விடச் செய்ததும், மனுஷர் பார்வையில்

தங்களைக் கடவுள் மாணபங்கப்படுத்தியதும், பெருந் துக்கமும் வெட்கமுமாயிருக்கின்றது” என்றாள். என்னவே தகப்பனார்;—

“கண்மணி! கடவுளின் இரகசியங்களை அறிய நீ எம் மட்டு! உலகத்தவர்களின் கண்முன் நான் மாணவினப்பட்ட¹ பொழுதிலும், உள்ளிந்திரியங்களையறிந்த கடவுள் முன்னி வையில் நான் சுத்தமுள்ளவணாகக் காணப்பட்டமையினாலே அவர் என்னை இவ்வாறு ஆசீர்வதித்தார். உலகத்திற்கு நாம் கணக்குக்கொடுக்க வேண்டியதில்லை கடவுளுக்கே கணக்குக்கொடுக்க வேண்டியதென்பது உன் மனத்திலிருந்து அகலாதிருக்க வேண்டியது” என்று சொல்லி முடிய முன்னர் சவுந்தரியமுள்ள ஒரு வாலிபன் அவ்வழியாய் வந்து, இவர்கள் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டு சற்றுத் தரித்து நின்றார். கண்மணி இவ்வாலிபனைக் கண்டவுடன் திடுக்கிட்டெடுமுந்து ஒருபுறமாயோதுங்கி, நாணத்தோடும் மலைப்போடும் சித் திரப்பதுமொபோல் நின்றாள். அவள் முகரூபம் சூரியன்போற் பிரகாசமுள்ளதாயும், கண்கள் புறாக்களின் கண்கள் போற் சிறந்தனவாயுமிருந்தன. நூல்களிற் சொல்லிய சிறப்பெல்லாம் அவளில் அமைந்திருந்தன ‘‘அச்சம், மட்டம், நணம், பயிர்ப்பு’’ என்னும் நாற் குணங்களும், அவற்றுடன் சாந்த, பொறுமை, தயை, நேசமென்னும் நான்கு சீலங்களும் அவள் அழகிய முகத் தோற்றத்திலிருந்து மட்டிட்க்கூடியவனாயிருந்தன. புறத்தழகோடு, அகத்தமகும் அவள் முகத்திற்காணப்பட்டது. அவளுடைய சிறந்த அழகும், மலர்ந்த முகமும், நிறைந்த மனமும், யாவராலும், வியக்கற்பாலன. அவள் அணிந்திருந்த மெல்லிய நீலநிறப்பட்டுப் பாவாடையிலும் தாவணியிலும் சூரிய அஸ்தமனநேர வெளிச்சம் விழுந்து பலவர்ணமாயிலங்கிக் கொண்டிருந்தது. அவளுடைய முகரூபம் அவ்வாலிபன் மனதிற் சித்திரந்தீர்ந்தது போல் வரையப்பட சற்று நேரம் அவன் அறிவிழந்வள் போல் நின்று, பின் அவர்கள் யாரென்பதையும், எவ்விடமிருந்து வந்திருக்கிறார்களென்பதையும் அறிய விரும்பி, அந்த வயோதிகரை உற்றுப்பார்த்து;—‘‘நீங்கள் எவ்விடமிருந்து வந்திருக்கிறீர்கள்?’’ என வினவினான். வயோதிகர் வேண்டாவெறுப்பாய் ‘‘நாங்கள் சமீபத்திற்கானிருக்கிறவர்கள்’’ என்றார். ஒரு சீர்திருத்தமுள்ள சிறந்த வாலிபன் தன் தகப்பனாருடன் சம்பாவித்துக் கொண்டிருப்பதைச் சமீபத்திலிருந்து கண்ணுற்ற பொன்னுத்துரை, துரிதமாய் அவ்விடஞ்செறு, அவ்வாலிபனுடன் சம்பாஷனை செய்து, அவனுடன் பழக்கம் பூண்டு வேட்டை

1 - மாணவினப்பட்ட — மாணபங்கப்பட்ட,

2 - மட்டிட — அவதானிக்க

யாடும் நோக்கமாய், அவனோடு கடற்கரையோரஞ் சென்றான். வயோதிபர் வீடுசெல்ல நோக்கங்கொண்டுந் தம் மகனின் வரவை எதிர்பார்த்திருக்க வேண்டி நேரிட்டது, அக்கிராமத்தில் வாய்க்கக்கூடிய சாமான்களை வாங்கிக் “கரத்தை”க்குள் வைத்துப் பொன்னுத்துரையின் வரவை ஒவ்வொரு நிமிஷமும் அவன் தாயாருஞ் சடோதரியும் ஆவலோடு எதிர்பார்த்து நின்றார்கள். அவன் வரவைக்கண்ட வயோதிபர் மனைவி மக்களைக் “கரத்தை”யில் உட்கார்ந்திருக்கச் செய்து, தாழங் “கரத்தை”யிலேறி உட்கார்ந்தார். அவ்வாலிபன் வயோதிபரைப் பார்த்து “நாங்கள் உங்களை அதிக நேரஞ் சணங்கிப்போட்டோம். தயவுசெய்து குறை நினையாதிருங்கள்” என மிக மெலிந்துகேட்டான். “அதையிட்டுக் காரியமில்லை” என வயோதிபர் சொல்லிப் பொன்னுத்துரையைக் கரத்தையிலேறும்படி கேட்டார். வேட்டைபாடப்பட்ட பட்சிகளிற் சிலவற்றை வயோதிபன் “கரத்தை” க்குள் வைக்கும்படி அவ்வாலிபன் தன் “கரத்தை” க்காரனுக்குக் கட்டளை பண்ணித் தானுங் கட்டியிருந்த தன் “கரத்தை”யில் ஏறி னான். இரு திறத்தவர் களின் வண்டிகளும் முன்னும் பின்னுமாய்ச் செலுத்தப்பட்டுச் சென்றன.

அவ்வாலிபன் யாரென்றும், அவனென்றுவனென்றும் பொன்னுத்துரையிடம் அவன் தாயார் விபரமாய் விசாரித்தார். அவ்வாலிபன் யாழிப்பான்த்தைச் சேர்ந்தவனென்றும், அவனோர் நற்குணசாலியென்றும், கற்குத்தாப் பட்டினத்திற் சிலகாலம் கல்விகற்று. இரண்டொரு மாசங்களுக்கு முன் வந்திருப்பதாயும் பொன்னுத்துரை மறுமொழி கொடுத்தான். அவர்களுக்கிடையில் நடந்த சம்பாஷனையை வயோதிபராவது அவரின் மகளாவது கவனிக்கவில்லை. தான் கடலோரத்திற் கண்ணுற்ற காட்சிகளினாற் கண்மணி அளவிறந்த பூரிப் படைந்து. இன்னொருமுறை யஸ்விடம் போய்வினோதக் காட்சிகளைக் கண்டாலோவென்றும், பெற்றார் இன்னுஞ் சில காலத்துக்குள் தன்னையுங் கூட்டிக்கொண்டு பொவார், னோவென்றும் ஆழமாய் யோசித்துக்கொண்டிருந்தாள். கடற்றிரை முழுங்கிக்கொண்டு, கலீர் லீரென்றிடிப்பதையும், சில வர்ணப் பட்சிசாலங்கள் அங்குமின்கும் வட்டமிட்டுப் பின் கற்பார்களில் இளைப்பாறுவதையும், சிறு, சிறு தோணிகள், வள்ளங்கள், சிலுப்புகள் கடவினமேல் பாய்விரித்துச் செல்வதையும், பிரமாண்டமான கப்பவின் அலங் சாரத்தோற்றத்தையும்

நினைத்து நினைத்து, ஆனந்த சந்தோஷம் கொண்டு, பரவச
மாகி, இடைக்கிடை தான்கண்ட காட்சிகளைத் தாயாருக்கு
விபரித்தாள். அளவுக்கு மிஞ்சிய ஆனந்தத்தால் தான் கண்ட
வற்றைத் தன் தாயார் கண்டிருப்பார் என்பதை இவள் சற்றும்
எண்ணவில்லை. ஒரு பொழுதும் வீட்டைவிட்டுப்புறவிடஞ்
செல்லாத கண்மணிக்கு இக்கிராமத்தின் காட்சியும் சமுத்திரத்
தின்மாட்சியும் மிக ஆச்சரியமாயும், அளவிற்கு ஆனந்தமாயு
மிருந்தன. இக்கிராமத்திற்றானே நெடுகலும் வசித்தாலோ
வென்று என்னினாள்.

இருபுகுதியாரின் வண்டிகளும் முன்னும் பின்னுமாய்ச்
செலுத்தப்பட்டு வழியிலுள்ள ஒரு கோயிலுக்குச் சமீபமாய்
வந்ததற்குணம், கோயில் மேளவாத்தியத்தைக் கேட்டு, வயோ
திபரின் மாடுகள் வெருண்டோடி முன் சென்ற வாலிடனுடைய
ஒற்றைக் “கரத்தையில்” மோதக் “கரத்தை” குடைக்
கடித்துப் பக்குத்திலுள்ள கானுக்குள் விழுந்தது. சுப்பிரமணிய
யரின் மாடுகள், அடக்கநில்லாது கால் “மைல்” தாரம் வரை
யில் ஓடவே, “கரத்தை” க் காரன் தங்களுக்கு அபாயம்
நேரிடாது குப்பிக்கொள்ளும் பொருட்டு மணற்றரையான ஒரி
டத்தைக்கண்டு. மாடுகள் அங்கிமுக்குமாறு நாணயத்தை அப்
பக்கமாய்ச் சுண்டிப்பிடிக்க, அவைகள் மனவில் ஓடிக்கொள்ளச்
கக்தியற்று நின்றுவிட்டன. மாடுகள் வெருண்டு, புகைவனமாய்
சக்தியற்று ஒடுவதைக்கண்ட கண்மணியும், அவள் தாயாரும் நடுங்
கித் “தெய்வமே, தெய்வமே” என்று பதறிக்குதறினார்கள் சுப்
பிரமணியரும் மிகப்பயந்தபோதிலும், பயப்படாதவர் போல
அவர்களுக்குக் காட்டி “பயப்படாதிருங்கள், பயப்படாதிருங்கள்,
ஒரு மேசமும் நேரிட ஆண்டவர் விடமாட்டார்” என்று தூரியான
யஞ் சொல்லி அவர்களைத் தேற்றைத் தெண்டித்தும், அவர்கள்
பயந்து பதகழித்தார்கள், “கரத்தை” மனவில் நின்ற
பிள்ளார்தான் அவர்களுக்குச் சரியான அறிவுவந்தது “ஶரத்
தைக்” காரனுடைய சாமரத்தியத்தாலும், புத்தியாலும்
தாங்கள் தப்பிக்கொள்ள நேர்ந்ததென்று கண்டு, அவனைப்
புகழ்ந்து மெச்சிக் கொண்டார்கள், மனற்றரைக்கு மாடு
களைத் திருப்ப கூடுமானால் தங்கள் இலகுவிற் தப்பிக்கொள்ள
வாமென்னும் எண்ணம் சுப்பிரமணியருக்காவது பொன்னுத்
துரைக்காவது உண்டாகவில்லை.

மாடுகள் நின்றவுடன் ‘‘கரத்தை’’ யிலிருந்தவர்கள் ‘‘கரத்தை’’ யை விட்டிறங்கினார்கள். உடனே ‘‘கரத்தைக் காரனும் ‘‘கரத்தையை’’ விட்டிறங்கி மாடுகளை ‘‘றோட்டுப்’’ பக்கமாய்த்திருப்பி ‘‘றோட்டு’’ க்குக் கொண்டு வந்து அவர்களை ஏறும்படி கேட்டான் மாடுகள் பின்னும் வெருளக் கூடுமென நினைத்துக் கண்மணியிந்தாயாரும் மிகப் பயந்தார்கள், அவை மேளவாத்தியத்தைக்கேட்டு வெருண்டன வென்றும் இனி வெருளமாட்டாவென்றும். அவர்களுக்குத் தையரியம் சொல்லி எல்லாரையும் ‘‘கரத்தை’’ மீதேறங் செய்து, சுப்பிரமணியர்தாழும் ஏறி, அவ்வாலிபனுக்கு யாதும் இடையூறு நேரிட்டிருக்குமோ வென்பதைப் பார்க்குமாறு ‘‘கரத்தையை’’ வந்தவழியே சுற்றுத்தாரம் மெல்லகைல் லச் செலுத்தும்படி ‘‘கரத்தை’’க்காரனுக்குக் கட்டளையிட்டார் ‘‘கரத்தை’’ சுற்றுத்தாரஞ்சென்றது சபின்னர், பின்னும் மேளவாத்தியத்தைக் கேட்டுமாடு வெருளாவண்ணம் ‘‘கரத்தையை’’ ஒரு மர நிழற் கீழ் நிறுத்தி, அவ்வாலிபனை பார்க்கும் நோக்கமாய் அவனுடைய ‘‘கரத்தை’’ புரண்டவிடத்திற்குப் போனார். வாலிபனை ஆவது, அவனின் ‘‘கரத்தை’’ யையாவது, ‘‘கரத்தைக்’’ காரனையாவது அங்கு காணவில்லை. ‘‘கரத்தை’’ புரண்டவிடத்திற் சொற்பு இரத்தம் பெருகியிருப்பதைக்கண்டு, தம்மாடுகளாலே அவ்வாலிபனுக்கு நேர்ந்த இடையூற்றை என்னியெண்ணி மிக விசனப்பட்டு நின்றதருணம் ஒருவர் அவ்விடம் வந்து ‘‘கரத்தை’’ குடைக்கடித்த விதத்தைப் பற்றியும், அவ்வாலிபனுக்குண்டான்காயங்களைப் பற்றியுஞ் சேர்ன்னார். உடனே சுப்பிரமணியர் அவ்வாலிபன் எங்கு சென்றிருந்தாரென்பதைபறிப் பிடிவும் வாஞ்சித்து அவரிடம் விளாவினார். ‘‘கரத்தைக்’’ காரன் அவனைக் ‘‘கரத்தை’’ யிலேற்றி வைத்தியசாலைக்குச் சுற்றுமுன் கொண்டு போனானென்று மறுமொழி கொடுத்தார். சுப்பிரமணியர் தாமவனை எதுவிதமும் காணவேண்டுமென ஆசித்து, தம் ‘‘கரத்தை’’ யிலேறிச்சென்றார், மாடுகள் பின்னும் வெருண்டு தங்களுக்கு அபாயம் வினாக்கக் கூடுமென யோசித்து, அதிகதாரம் நடக்க இயலாதவராயிருந்த போதிலும், கால்கடுக்க, மேல்நடுங்க வைத்தியசாலையை நோக்கிச் சென்றார். இவர் வைத்தியசாலையைக் கிட்டிச் சேர்ந்த சமயம் அவ்வாலிபன் நெற்றிபிலும், காலிலும் சிலை சுற்றுப்பட்ட வளாய்ப்புறப்பட்டுக் ‘‘கரத்தைக்’’ காரனுடன் வருவதைக் கண்டார். கண்டவுடன் முனினிருந்ததிலும் அதிகவிசனத் துளாழ்ந்து, சுற்றுநேரம் பேச்சுமுச்சுற்று, அறிவிழுந்தவர்

போல் நின்றார், அவ்வாலிப் ர். சுப்பிரமணிப்பரர் கண்ட வுடன் மிகப்பிரமிப்படைந்து, “உங்கள் ஒருவருக்கும் ஒரு இடையூறும் நேரிடவில்லையா” என, மிக ஆவலுடன். வினா வினான். கண்மணிக்கு யதும் காயமுன்டாயிருக்கக்கூடுமோ வென்னும் எண்ணம் மாடுகள் வெருண்டோடிய நேரந் தொட்டு இவனை மிகவருந்திற்று கண்மணிக்குக் காயமுன் டோவென வினாவ வாஞ்சையிருந்தும், அவ்வாறு கேட்க வெட்கித்தான். சுப்பிரமணியர் தம் ‘கரத்தைக்’ காரணின் கெட்டித்தனத்தையும் தாங்கள் தப்பிக்கொண்ட விதத்தையும், தாம் ‘கரத்தையை விட்டுவிட்டு நடந்துவந்ததற்கு நியாயத்தையும் அவனுக்குச்சொல்லி, அவனுடைய காயங்களைப் பார்த்துக்கொள்ள இயலாத்தால் பாரதூரமான காயங்களோ என அதி ஆத்திரத்துடன்² வினாவின் ர். தனது காயங்கள் வாறானா¹ காயங்கள்லவென்றும், தானிவ்வளவில் தப்பியது ஈசன் செயலென்றுஞ் சொல்லி, அவரைத் தன் ‘கரத்தை’ யிலேற்றி, அவரின் வண்டியைச் சந்திக்கும் வரைக்கும் தன்னுடன் வரும்படி கேட்டான். சுப்பிரமணியம் அவன் கேள்விக்கிசைந்து ‘கரத்தை’ மீதேறினார். தன மாடுகளால் அவ்வாலிபனுக்கு நேர்ந்த இடையூற்றை எண்ணிப் பின்னும் துக்கித்துத் தம்மேல் குறைநினைக்க வேண்டாமென்றும் தம் முடைய மாடுகள் இவ்வாறாக வெருண்டு குழப்பம் பண்ணுமெனத்தாம் எள்ளளவேனுங் காத்திருக்கவில்லை யென்று சொன்னார்.

சுப்பிரமணியர் இரண்டு மூன்று மணித்தியாலமாய் திரும்பி வராதிருந்ததைக்கண்டு, தங்கள் மாடுகளால் அவ்வாலிபனுக்கு மேரசமான அபாயம் நேரிட்டிருக்கக் கூடுமென வெண்ணிப் பொன்னுத்துரையும், தாயாரும், கண்மணியும் கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். இவ்வாறவர்கா இருந்ததருணம் அவ்வாலிபனின் ‘‘கரத்தை’’ தூரத்தில் வருவதாய்க் கரத்தைக்காரன் சொன்னான் உடனே சகலரும் உடன் அப்பக்கமாய் நோக்கினார்கள். ‘‘கரத்தை கிட்டவந்தவுடன், அவனுடைய நெற்றியிற் சீலை சுற்றப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு மிகக் கவலைப்பட்டுத் தாங்கள் எண்ணியபடி அவனுடைய காயம் ‘‘பாரதூர்’’ மாயிருப்பது நிச்செயமென நினைத்தார்கள், சுப்பிரமணியரும் வாலிபனும் ‘‘கரத்தை விட்டிறங்கி, சுப்பிரமணியரின் ‘‘கரத்தை’’ க்குச் சமீபத்து வந்தார்கள். அவ்வாலிப் ர் ‘‘கரத்தை’’க்குக் கிட்டவருவதைக் கண்டு, கண்மணி வெட்கித்துத் தலைகவிழ்ந்தாள் பொன்னுத்

1 - வாறானா - கடுமையான

2 - அதி ஆத்திரத்துடன் - பதட்டத்துடன்

துரையுடனே போய் அவனுடைய காயங்களைச் சோதனை பண்ணிப்பார்த்து அவனுக்கு ஆறுதலான வார்த்தைகளைச் சொல்ளான். இதன்பின் அவ்வாலிபன் தன் ‘‘கரத்தை’’ மீதேறிச் சுப்பிரமணியரின் ‘‘கரத்தைக்’’ குப்பின் செலுத்து மாறு ‘‘கரத்தைக்காரனுக்குக் கட்டளையிட்டு உட்கார்ந்தான்து

இரு பகுதியாரின் வண்டிகளும் முன்னும் பின்னுமாய்ச் செலுத்தப்பட்டு வந்தும், ஒரு சந்தியில் ஒருவர்க்கொருவர் வந்தனஞ் சொல்லித் தத்தம் கிராமத்திற்குச் சென்றார்கள், காயங்கள் ‘‘பாரதூர்’’ மான் காயங்கள்லவென்றும் அவை இரண்டொருநாளில் மாறிப்போடு மென்றும் அவற்றையிட்டுச் சற்றும் யோசிக்கவேண்டியதில்லை என்றும் கடைசியாக அவ் வாலிபன் சொல்லித் தன் கிராமஞ் சென்றான்.

2. கண்மணியின் முதலாந்துயரம்

குரியன் தன் காந்தியான வெளிச்சத்தை ஒழித்துத் தன் னிருப்பிடஞ் செல்ல, அழிகிய சந்திரன் தாசிறந்த ரூபத்துடன் வெளிகொண்டு செக்கோதியாய் எங்கும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்குந் தருணம், ஓர் அலங்கார சிறு குடிசை தோற்றிற்று. இதுவே முன்சொல்லப்பட்ட வயோதிப்பான் சுப்பிரமணியரின் வாசஸ்தலம். இவர் 15 வருடக்காலம் அரசாட்சி யுத்தியோகத்திலமர்ந்திருந்து, திறமையுடன் தம்முத் தியோகக் கட்டமைகளை நடத்திவந்தார். சரியைவயோ, நீதி யைவயோ அவற்றைத் துணிபுடன் செய்வதும். நீதியான விஷயங்களிற் பயமின்றி தம் துரைமாருடன் எதிர்த்துப்பேசுவது மிவர் வழக்கம் ஒருமுறை தம் துரையுடன் எதிர்த்துப் பேசியதால் துரையிவர்மேற் கோபங்கொண்டு, தம் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்தில்லரென் வெழுதி, வேலையிலிருந்திவரைத் தன்னு வித்துவிட்டனர். இவரின் மேலுத்தியோகஸ்தரான தமக்கிவர்சாஷ்டாங்கம் பண்ணவேண்டுமென்றும் விருப்பமும், தாம் சொல்வனவெல்லாவற்றிற்கு மிவர்தலைசுய்க்கவேணுமென்ற வாஞ்சையுள்ளவராயிருந்தார், ஆனால் சுப்பிரமணியரோ நீதி, நெறி, நேர்மை முதலிய விசேஷ குணங்களையுடைய வராதலால், எது விஷயத்திலும் யாருடனும் துணிவாய் எதிர்த்து வாதாடுவார்? அத்துரை இவருக்குச் செய்த நீதியென்தை அறிந்து பலரும் விசனப்பட்டுத் தம் அனுதாபத்தைக் காட்டினார்கள். சுப்பிரமணியரோ தம் மனச்சாட்சிக்குக்கு

விரோதமாய்த் தாம் நடந்து கொள்ளவில்லையென நினைத் துத் தையிறியங்கொண்டு, தாம் வேலையிலிருந்துதன்னப்பட்டதைச் சற்றுங்கவனியாதவராய்ச் சொற்பதொகைப் பணம் விட்டுக் கமத்தொழிலும் வியாபார முயற்சியிலுங் கடவுளை நம்பிக்கையிட்டு அரசாங்க உத்தியோகத்தில் அமர்ந்திருந்த பொழுது உழைத்ததிலும் இருமடங்கு மும்மடங்கு சம்பாதித்து வந்தார். நீதி, நெறி, நேர்மை, நிறைந்தவரெனச் சகலரு மிவரை நன்கு மதித்து வந்தார்கள்.

இவர் விவாகம் முடித்துச் சிலகாலம் மக்கட் சிறப்பின் றியிருந்து அப்பாற் பொன்னுத்துரையும் கண்மணி, சிகாமணி யென்னுமிரு பெண்மணிகளையும் பின் அழகரத்தினம் அரியரத்தினம்மென்னும் இரட்டைப்பிள்ளைகளையும் பெற்றுச்சற்புத்திர பாக்கியத்துடனும் தற்பரன் சலாக்கியத்தோடும் சந்தோஷமாய் வாழ்ந்து வந்தார். இவர் மனைவியும் தேவானுக் கிரகத்தால் தங்களுக்குக் கிடைத்த பிள்ளைகளுக்கு ஆஸ்க பணம் வைத்து அவர்க்கு நற்புத்திமியூட்டி சாந்தமும் தாழ்மையும் தேவ பயம் நிறைந்த பிள்ளைகளாய் எவரும் மெச்சிக் கொள்ளும் விதமாய் வளர்ந்திருந்தார்கள். இவர் மனைவி சாக்கிரதையாகவும் விவேகமாயும் சகல வீட்டு வேலை-ளையும் பிள்ளைகள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஆசவேண்டியவைகளையும் நல்கித்தான் புருஷனுக்கு மோர் மாந்திரி போலிருந்து யேசனை சொல்லி வந்தாள், ஆனால் இவள் அடிக்கடி சுகவீனமடைந்து அதனால் சற்றுப் பெலவற்றவளாய்த் தோன்றினாள். கண்மணி தன் மாதாவின் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றிப் பெற்றார் சகோதரர்களுக்கு அன்பும் நேசமுமுள்ளவளாயிருந்துதன் மாதாவிற் பொறுக்கவிடாது பல கடமைகளையும் சுறுசுறுப்பாயும் நேர்த்தியாயுஞ் செய்துகொண்டு வந்தாள். இப் பெண்மணி கபடமற்ற சுபாவமும் பேதமைக் குணமும் ஏழைநெஞ்சமுமுள்ளவள். இயற்கையாய் இவர் சுபாவம் மாசற்றதாயிருந்தது இவளுடைய நற்குணநற்செய்கைகளைக்கண்டு பெற்றார் உரளத்தில் ஆனந்தப்பூரிப்படைவார்கள். பெற்றார் சகோதரர் மத்தியில் கண்மணி அணையாத தீபம் போலிருந்து பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கையில் இவள் சீவியத்தில் தாங்குதற்கரிதான் ஒரு துயரம் வந்து நேரிட்டது. கடைசி இருபாலர்களும் மலர் போலிருந்து மழுலை மொழிகளாலவர்களைச் சந்தோஷப் படுத்திக்கொண்டு, இருவரும் ஒருவரை விட்டெடாருவர் பிரியாமல் அன்பும் நேசமுமுள்ளவர்களாய் இருந்தார்கள் இவர்கள் ஆறு வயது பிள்ளைகளாயிருந்த பொழுது தகப்பனார் வீட்டிலில்லாதிருந்த தருணம் இவர்களுக்கு ஓரிடையூறுநேரிட்டது,

கண்மணி தன் வீட்டு வேலைகள் யாவற்றையும் முடித்த
 பின்னர், தன் தம்பிமாரிருவருக்குஞ் சட்டை தைத்துக்கொண்டு
 தன்மா தாவின் பக்கத்தில் வீற்றிருந்தாள். அழகரத்தினம்,
 அரியரத்தினமென்னுந் தன்னிரு புத்திரணையும் தாயார் வாரி
 யணைத்து முத்தங்கொடுத்துத் தமக்கு சற்றுச் சவுக்கியவீன
 மாயிருந்ததால் தாம் சற்றுநேரம் நித்திரைசெய்து இளைப்
 பாறி வரும்வரையும், அவர்கள் அங்குமிங்கு மோடித்திரிந்து
 புரளி பண்ணாது ஓரிடத்திலிருந்து விளையாட வேண்டுமென்று
 கட்டளைபண்ணினார். அவ்விரு பிள்ளைகளும் “ஆம், அம்மா
 ஆதோவிருக்கும் மரத்தின் கீழ் நின்று விளையாட உத்தரவு
 தாருங்கள்” என்று கேட்டுக்கொண்டு போனார்கள். கண்மணி உட்கார்ந்திருக்குமிடத்திற்கு கிட்டத் தம்படுக்கையை
 யும் போட்டுக்கொண்டு அவள் தாயார் சரிந்தார். தாயார்
 உறங்கிவிட்டாரோவென்று அடிக்கடி கண்மணி தாயாரைத்
 திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். ஆனால் தன் தாயாரு
 றங்காமல் தேகத்திலுண்டான அசவுக்கியத்தினால் அங்கு
 மிங்கும் உழுன்றுகொண்டு கிடப்பதைக்கண்ட கண்மணி
 ‘அம்மா! இன்றையைப்போல் ஓர் சூடாத நாளை நான் என்
 சீவியத்தில் காணவில்லை; துக்கம்பிழித்த பயங்கரமான
 நாளாயிருக்கிறது.’ என்றாள், “ஆம், மகளே! எனக்கு இன்
 றைக்குக் கொஞ்சமும் சுகமாய்க் காணவில்லை; தேகமெல்
 லாம் புண்ணாய் நோகிறது. கொஞ்சநேரம் நித்திரை செய்
 யலாமென்று பார்த்தேன். எனக்கோ உறக்கம் வருகுதில்லை’
 என்று சொல்லி எழுந்திருக்க முன்னர், பிள்ளைகளிருவருங் கீச்
 சிட்டுக் கத்தியசத்தம் தயார் காதில் விழுந்தது. உடனே பட
 படத்தெழுந்து கண்மணியுந் தாயாரும் அந்தத் திசையை
 நோக்கிச் சென்றார்கள். அப்பிள்ளைகளிருவரும் வளவுக்குள்
 நிற்குமோர் விருட்சத்திற்குச் சமீபத்தில் நின்று கடுதாசிக்
 கொடியேற்றி விளையாடிக்கொண்டு நின்ற சமயத்தில் தகப்
 பணாரின் ஏருதுவளிரண்டு மேச்சவிருந்து திடீரென வெருண்டு
 இவர்கள் நிற்கும் வழியாயோடி வந்ததைப் பிள்ளைகள்
 கண்டு பயத்தினால் திடுக்கிட்டு அடிப்பிரிய இயலாது நிற்கையில்,
 ஏருதிலொன்று அரியரத்தினத்தைத் தன் கொம்பாளினாற்
 தாக்கி வீசிவிட அவன் பெருங்காயமடைந்து இரத்தம்
 பெருகப் பேர்கழுச்சற்று ஒருபுறத்திற் கிடந்தான். தன் அன்
 பான சகோதரனுக்கு நடந்த இடையூற்றைக் கண்ட ஏக்கத்தி
 னாலும், பயத்தினாலும் அழகரத்தினம் அறிவு மயங்கி அவன்
 புறத்திற் கிடந்தான். கண்மணியும், அவள் தாயாரும் பயங்
 தரமான காட்சியைக் கண்டு செய்வதென்னவென்று தெரி

யாமல் பதைபதைத்து ஆங்க்கொரு பிள்ளையைத் தூக்கிதம்
 மடியில் வைத்துக் கண்ணீர் சொரிந்து கொண்டிருக்கையில்,
 தகப்பனார் வந்துசேர்ந்தார். தம்மருமைப் புதல்வர் இருவரும்
 பிரேதம் போற் கிடப்பதையும், இரத்தம், ஆறாகப் பெருகு
 வதையும் கண்டு மனந்தாங்கமுடியாது, கூவென்றலறியழுது
 காயப்பட்ட அரியரத்தினத்தை வாரித்தூக்கித்தம் தோள்மேல்
 போட்டுக்கொண்டு செல்லக் கண்மணி அழகரத்தினத்தைத்
 தூக்கிக்கொண்டு அவர்பின் வீடு சென்றாள். வீடு சென்று
 சற்று நேரத்தின் பின்னர் அழகரத்தினம் களை தெளிந்து, தன்
 கோதாரனுக்கு வந்த அபாயத்தைப் பார்த்து விம்மிவிம்மி
 யழுதான். அரியரத்தினத்தின் வாறான காயத்தைக்¹ கண்ட
 தந்தையார் உடனே வைத்தியரிடஞ் சென்று கூட்டிவந்து
 காட்டினார். வைத்தியர் அரியரத்தினத்திற்காக வேண்டிய
 பரிகரிப்பெல்லாஞ் செய்தபின்னர் அரியரத்தினமும் அறிவு
 தெளிந்து தாயாரையும் தந்தையாரையும் விசன்த்துடன்
 பார்த்து “அம்மா நான் இறந்து போவேனோ? என்னுடைய
 காயம் மிச்சம் நோகுது” என்று சொல்லி “அழகரத்தினத்திற்
 கும் ஏதுங் காயமுண்டா?” என்று ஆவலுடன் விசாரித்தான்.
 தாயாருந் தகப்பனாருமவனை முத்தமிட்டுப் பயப்படவேண்
 டாம். கப்பிரமணியக்கடவுள் கைவிடமாட்டார்’ எனத் தாரி
 ரியஞ் சொல்லி ஆற்றினார்கள். இரத்த சோலைகயினால் அவ
 னுக்கு இடைக்கிடை அறிவுமயக்கமுண்டாயிருந்தது. அன்று
 இரவு காய்ச்சலு முண்டானதால் வைத்தியரை வரவழைத்துக்
 காட்ட அவர் காய்ச்சலுக்கு மேற்ற மருந்து செய்து, வீட்டாச்
 யாவருக்குந் தைரிய வார்த்தை சொல்லிப் போனார். காய்ச்சல்
 இரண்டொரு நாளில் விட்டகன்று விட்டது. பிள்ளைகள் சுகப்
 பட்டு வருவதுபோலத் தோற்றப்பட்டதால், யாவருஞ் சந்
 தோஷமுற்றார்கள். வைத்தியர் எதைச்செய்து மென்ன? ஏழாம்
 நாள் காய்ச்சலும் வலிப்புமுண்டாயின. சனிக்கிழமை 5 மணி
 வரையில் அரியரத்தினம் நல்ல அறிவு தெளிந்து, தன் பெற்
 றார் சகோதரைப் பார்த்து, நான் இன்னுஞ் சில நேரத்தில்
 இறந்துபோவேணன்று நினைக்கிறேன் எனக்காக நீங்கள்
 கவலைப்படவேண்டாம், நானில்வளவு மோசமாய் வருந்து
 வதிலும் மரித்துவிடுவது உத்தரவாதம். எல்லாம் சுசன் செய்
 வென்று எண்ணிக் கவலைப்படாதிருங்கள். என்னாருமைச்
 சகோதரனைக் கவனமாய்ப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்’ என்று
 சொல்லி ஒவ்வொருவரையும் தனக்கு முத்தமிடும்படி
 கேட்டான். எல்லாரும் கண்ணீரோடு ஆவலுடன் முத்தமிட

¹ வாறானகாயம் – பலமானகாயம்

டார்கள். இவ்வாறு நடந்து இரண்டோரு மணித்தியா வத்தின் பின் பெற்றார் கன்றிழந்த பசுப்போலக் குறை, அழகர்த் தினம் சோடிமுந்த அங்றிலைப்போல் துயரமுற, இகவாழ்வை நீத்துப் பரவோகபிராப்தியடைந்தான். பெற்றார், சகோதரர் ஆற்றொண்டுத் துயரத்தில் அமிழ்ந்தினார்கள். கண்மணியின் நிலைபரத்தை விபரித்தல் அரிது, அரிது.

மறுநாட்காலை பிரேதத்தைச் சுடலை கொண்டுபோய்ச் சுடுவதாகக் குறிக்கப்பட்டது. சுப்பிரமணியரின் மகனுக்கு நேர்ந்த அபாயத்தையிட்டும், அதனால் வந்த மரணத்தை யிட்டும் அனேகர் கேள்விப்பட்டு விசனமடைந்தார்கள். சாலீடு கெக்குப் பற்பல திக்கிலுமிருந்து அனேகர் வந்து தம்மனு தாபத்தைக் காட்டினார்கள். சில மாசங்கள் முன் கடற் கரையில் சுப்பிரமணியருடனும், பொன்னுத்துரையுடனும் பழக்கம் பூண்ட வாலிபனும் இம்மரணத்தையிட்டுத் தற்செய்ளாகக் கேள்விப்பட்டுச் சாலீட்டுக்கு வந்திருந்தான். இதற்கு முன் ஒருபோதுமிவன் அவ்வீட்டுக்கு வந்ததில்லை. இவன் அங்கு வந்திருந்ததைப் பொன்னுத்துரையைத் தவிர வேறொரு வராவது காணவில்லை. துக்கத்திலிருந்ததால் பொன்னுத் துரை இவனைக் கண்டபோ ஹும் இவனுடன் கணத்கவில்லை. ஒருவரையொருவர் கண்டு தலைசாய்த்தார்கள். கண்மணி பிரேதத்தன்டை விரித்த தலையுடனிருந்து அடித்துப் புரவு வதைக் கண்டு இவ்வாலிபன் கூக்குள்ளே விசனமடைந்து கண்ணீர் விட்டான், தன்ன அறியாது அவன் மனம் கண்மணிபடும் பாட்டைக்கண்டு கிசிந்தது. கண்மணி படுந்துயரத்தையும், அவள் தலையிலும் நெஞ்சிலும் அடிப்பதையுங்கண்டு, அவள் மனதை சற்றும் ஆற்றிக்கொள்ள முடியாதவனாயிருந்தான், பிரேதத்தைச் சுடலை கொண்டுசெல்ல ஆரம்பித்த பொழுது, கண்மணியடித்துப் புரண்டு அறிவு மயங்கி பிரேதத்தின் புறமாய்க்கிடந்தாள். இதைக்கண்டு, சிலர் அவளின் முசுத்திற் தன்னீர் தெளித்து. அவளைத் தூக்கி அறையிலுள்ள ஓர் படுக்கையில் கிடத்தினார்கள். பிரேதத்தைச் சுடலை கொண்டு செல்லுந்தருணம் கண்மணிக்கு அறிவு மயங்கியிருந்தது. கண்மணியின் பரிதாப நிலைபரத்தைக் கண்ட வாலிபனுக்குச் சுடலைசெல்ல மனமோ ஏவப்பட வில்லை. ஆயின் தான் அங்கு செல்லாது நின்றால் பலருந்தன்னிற சமுச்சயங்கொள்வார்களென் நினைத்து பாரமான மனத்துடன் சுடலை சென்றான். கண்மணி சற்று நேரத்தின்

பின் அறிவுதெளிந்து ‘‘என்னாசைக் ‘‘கண்மணி எங்கே’’ என்று உள்றியழுது கண்ணீர் தாரரை, தாரையாய்ச் சொரிந்தாள். அழகரத்தினத்தின் பரிதாபத்தைப் பார்க்க அவளால் முடியாதிருந்தது.

சுடலை சென்றவர்கள் யாவரும் பின்னுஞ் சாவீட்டுக்கு வந்து சற்று நேரந்தரித்து சுப்பிரமணியருக்கு ஆறுதல் சொல்லிச் சென்றார்கள். அவ்வாலிபனை அப்பொழுதான் சுப்பிரமணியர் கண்டார். அவ்வாலிபன் பின்னர் கண்மணியைக் கண்டுகொள்ளலாமென்னும் வாஞ்சையினால் அங்குமிங்கும் பார்த்தான். ஆயினும் அவளைக் கண்டுகொள்ளவில்லை. இவ்வாலிபன் சுப்பிரமணியரைக் கண்டு ஆறுதல் சொல்லி, பின்னர் ஒரு மூலையில் விசன்த்துடன் தனித்து உட்கார்ந்திருந்த பொன்னுத்துரையன்டை சென்று அவனுக்கும் ஆறுதல் வார்த்தை சொல்லி கண்மணியின் நிலைபரத்தைப்பற்றி அறிந்துகொள்ளவேண்டுமென்னும் வாஞ்சை மேலீட்டினால் ‘‘உமது சகோதரியிடையை சுகமெப்படி? அவ அறிவு மயங்கிக் கிடந்தா? இப்போ அறிவு தெளிந்து எழுந்திருக்கிறாவ?’’ என் ஆவலுடன் விசாரணை செய்தான். தன் சகோதரி அறிவு தெளிந்திருக்கிறாளன்றும், அவளைத் தாங்கள் ஆற்றிக் கொள்வதுவல்லயென்றும் பொன்னுத்துரை மறுமொழியிட்டான் முன் பிரேதம்கிடந்த இடத்திற்கு அவர் வரக்கூடுமென்னினைத்து அப்பக்கமாய் அடிக்கடி பார்த்தும் அவளை அங்கு காணாததால் பொன்னுத்துரைக்குச் ‘‘சலாம்’’¹ சொல் விப் புறப்பட்டான். வீடுசெல்ல அவனுக்கோ மனம் ஏவ வில்லை. மனந்தளர்ந்து, அறிவிழுந்து, மெல்ல, மெல்லச் சென்று, தன் ‘‘கரத்தை’’ மீதேறி வீடு சென்றான் கரத்தையிற் செல்லும்பொழுது, கண்மணியை எண்ணியெண்ணி மனம் புண்ணாகி, அவளின் அழகுக்கு நிகராகத்தானென்றுவரையுங் காணவில்லயென்றும், தான் எதுவிதமும் அவளை மனந் செய்யவேண்டுமென்று மனதில் நிர்ணயன்செய்து வீடு சேர்ந்தான் அவனின் மனதிற் கண்மணியின் ரூபம் முன்னிருந்ததிலும் சித்திரந்தீர்தது போல் படிந்துஅவன்வெந்தாச விட்டசலாதிருந்தது என்ன முயற்சியிற் கையிட்டிருக்கும்²பொழுதும், உண்ணும் பொழுதும் உறங்கும் பொழுதும் கண்மணியின் எண்ணமேயிருந்து, மெய்மறந்து, அறிவிழுந்தவன்போற் காணப்பட்டான்.

பெற்றார், சகோதரர் தாங்குதற்கரிய இத்துயரத்திலிருந்து ஆற்முடியாதிருக்கையில். அழகரத்தினம் தன்னுடைய

1. சலாம் - வணக்கம் 2. கையிட்டிருக்கும்-கடுபட்டிருக்கும்

துணையான சகோதரனை இழந்ததினால் நாளொரு வண்ணம். பொழுதொரு மேஸியாய் உலையிலிட்ட மெழுகுபோல் உருகி வந்தான். பெற்றார், சகோதரர்கள் அரியரத்தினத்தை இழந்த தற்காய்த் துயரப்படுவதோ! அழகரத்தினத்தை இழக்கப்போகி ரோமென்று துயரப்படுவதோ! என்று ஒருவகையும் தங்கள் துயரத்தை ஆற்றிக் கொள்ள இயலாதவர்களாய்ப் பதைப்பதைப் போடு கண்ணீரும் கையுமாயிருந்து ‘தெய்வமேநீதான் துணை’ என்று அழகரத்தினத்திற்காக வேண்டிய யாவுஞ் செய்தார்கள், ஒவ்வொரு நிமிஷமும் பயங்கரமவர்களாச் சுற்றியிருந்தது. மின்சிய அவாவினாலும் அறியாமையினாலும் அந்தத்தெய்வம் இந்த தெய்வமே ஏற்று ஒவ்வொன்றிற்கும் தங்கள் மார்க்க ஆசாரப்படி கிருத்தியங்கள் செய்தார்கள். அழகரத்தினம் அவனுக்குண்டான மனவிசாரத்தினால் சாப்பாட்டைக் கவனியாது விட்ட திலிருந்து வயிற்றுளவுண்டாகியும், ஒருவாறு தேவானுக்கிரகத்தாற் தப்பிக்கொண்டான். மெய்யான தேவன் அவர்கள் மேவிரக்கங்கொண்டு, அவனை மரணத்திலிருந்து விலக்கிக்காத்துவைத்தார். இவ்வருத்தத்திலிருந்து அழகரத்தினம் தப்பி எழும்பிக்கொண்டபோதிலும், மிகப் பெலனற்றவனாயும், இடைக்கிடை சந்தோஷம் சற்றுமில்லாது மூலைக்குழலையிருந்து தன் அன்பான சகோதரனை எண்ணிஎண்ணிக் கண்ணீர் விடுபவனாயுங் காணப்பட்டான் அவனின் முகவாட்டத்தையும், மெலிவையும் கண்டு பரிதபியாதார் யாருமில்லை. விளையாட்டை விட்டான், தாயார் தகப்பனார் சகோதரர் களுடன் கதைப்பதையும் விட்டான், இவை பெற்றார் சகோதரருக்கு நெருப்பில் நெய்விட்டதுபோல் மென்மேலும் அதிகமாய் மனதைத் தாக்கிற்று, கண்மணி தன் பிரானை சகோதரன் அரியரத்தினத்தின் மழலை மொழிகளை நினைத்தும், ஆசைக் கண்மணியான அழகரத்தினத்தின் பரிதாப நிலைமையைக் கண்டும் ஆற்றொணாச் சஞ்சல சாகரத்திலயிழ்து, ஒன்றிலும் புலனைச்செலுத்தாது கண்ணீரும் கம்பலையுமாயிருந்தாள், இது பெற்றாருக் கின்னுமின்னும் மனவிசனத்தை அதிகரிக்கப்பண்ணிவிட்டது. மாயம் நிறைந்த இந்த உலகத்தில் பலவகையான துண்பங்கள், கவலைகள், இக்கட்டுக்கள் அனேகமுன்டென்றும். சூரியன் கீழ்க் கண்டதெல்லாம் மாயையென்றும் இப்பொழுது கண்மணி உணர்ந்தாள். தன் நேசம் நிறைந்த அருமையான தம்பியின் மரணத்தின் பின் அவனுக்கென்ன நடந்திருக்குமென்று தெரியாது, அந்தரித்துப் பெற்றாரிடம் வினாவுவாள். அவர்கள் எண்ணுகிறபடி, அவலடசனமான இயமதூதன் தன் தம்பியைக் கொண்டுபோய் விட்டானென்று நினைக்கும் பொழுது பயங்கரப்பட்டுத்

தேகஞ் சிலீரிட்டு நின்று மலைப்பாள். இப்படியே இவர் நான் தோறுங் கலங்கிக்கொண்டிருந்தபொழுது, ஒரேஒரு ஆறுதல் மட்டும் இவனுக்கிருந்தது. இவனுடன் அதிகம் இஷ்டமான ஓர் சினேகிதி தினமுமிவளைச் சந்தித்து விவேகமும் ஞானமு மான் வார்த்தைகளாவிவளை ஆறுதற்படுத்தி வந்தாள். பெற்றாரும் இவள் மனத்துயரை மாற்றும் நோக்கமாய் மனதைச் சந்தேரஷப்படுத்தக் கூடியவற்றைச் சொல்லியும். தேற்றியும் வந்தார்கள் என்ன துயரப்பட்ட போதிலும் தன் கடமைகளொவ்வொன்றையும் தன் தாயாரில் பொறுக்க விடாது தானே முன்போல் ஒழுங்காய்ப்பார்த்து. பெற்றார் சகோதரரை அன்பினாலடிமைகொண்டு நடந்துவந்தாள்.

அரியரத்தினம் இறந்து ஆறு ஏழு மாசங்கள் சென்ற பின் ஓர் பொன்னுத்துரைக்கு ஓர் கொம்பனியில் 25 ரூபா சம்பளத் திலோர் கிளாக்கு வேலை கிடைத்தது, சுப்பிரமணியர் தம் வியபாரத் தொழிலையும் கமத்தொழிலையும் தனியே நடத்த சக்தியற்றவராய் மனந்தளர்ந்து போயிருந்தமையால், பொன்னுத்துரை தன் வேலை ஒழிந்தபின்னர் தன் தகப்பனா ருக்கு இயன்ற உதவிபுரிந்து கண்மணியைப்போலவே பெற்றாரைக் கனம்பண்ணி வந்தான்.

தன்னரிய சகோதரனுடைய சடுதி மரணத்தினாற் சஞ் சலத்துங் ஆழ்த்திருந்த அழகரத்தினத்தைப் பள்ளிக்கனுப்பி விடின், அவன் படிப்பிற் கவனஞ்செலுத்தியதால் அவனுடைய மனத்துயரம் சற்றுக்குறைந்து குறைந்து வந்தது, பள்ளி சென்று ஒரு வருஷத்திற்கு, இங்கீஸிலும் தமிழிலும் இரண்டாந்தரச் சோதனையில் சித்தியைய்தி விவேகியென்று யாரும் மெச்சக் கெட்டித்தனமாய்க் கல்விகற்று, விருதுங்கள் பெற்று வந்தான். இவனுடைய அமைதியான குணத்தையும் விவேகத்தையும் கண்ட அப்பள்ளிக்கூடத்து உபாத்திமார் இவன்தன் காலத்திற்பெரியவனாய் வருவானென்றும், இவனுடைய முன் மாதிரியைப் பார்த்து மற்றும் பின்னைகளும் பின்பற்றி நடக்க வேண்டுமென்றும் பாடசர்வைப்பின்னைகளுக்குச் சொல்லி வருவார்.

3. அருளப்பா

கடலோரத்திற் கண்மணியைக்கண்டு களிப்பற்ற வாலி
பனாகிய அருளப்பாவின் தகப்பனார் கைலாசபிள்ளை என்ப
வர் அட்ட ஜஸ்வரியமும் திட்டமாய்ப் பெற்று வாழ்கின்ற
குபேரனென்று யாவராலும் நன்குமதிக்கப்பட்டு வந்தார்.
இவருக்கிரு புத்திரரும் ஒரு குமாரத்தியுமுண்டு. இவரின்
கணிஷ்ட புத்திரன் பெயர் அப்பாத்துரை, அருளப்பாவும்,
அப்பாத்துரையும் யாழிப்பாணத்திலுள்ள ஓர் கல்விச்சாலையில்
ஆங்கிலேய பாஷாயைக் கற்று வருநாளையில், தகப்பனார்
தம் சிரேஷ்ட புத்திரனாகிய அருளப்பாவுக்கு நன்றாக கல்வி
கற்பித்துவைக்க ஆசித்து, கல்கத்தாவிலுள்ள கல்லூரி யொன்
றிற் கற்குமாறு அங்குவசித்த தம் இனத்தவனாருவன் வசம்
அருளப்பாவை ஒப்படைத்து வேண்டிய பண்தை மாசாந்தம்
அனுப்பி வந்தார். அருளப்பா படிப்பை அசட்டைசெய்து, தகப்
பனாரனுப்பும்பண்தை வீணிற் செலவழித்து மனம்போன
போக்கினபடி நடந்து ‘மூர்க்கரை மூக்கர் முகப்பார் முதுகாட்
டிற் காக்கையுவக்கும் பிணம்’ என்பதற்கொப்பக் கெட்ட
கூட்டாளிகளோடு தோழமை பூண்டு கெட்டுப் போகிறானென்
பதைத் தகப்பனாரநின்து அவ்விடம் போய்ப் பலவந்தமாய
வனை அழைத்து வந்தார் ‘உலக்கை தேய்ந்து உளிப்பியியனது
போல்’ அருளப்பா கல்கத்தா சென்றும் அறிவிற் தேராது
கற்றைத் தமது, முற்று மூலகபாசதுட் சிக்கிப் பெற்றார் மனங்
கலங்கத்தன் காலத்தை வீணிற் போக்கிவந்தான். யாழிப்
பாணம் வந்துசேர்ந்து சிலகாலத்தின் பின் இங்குள்ள கல்விச்
சாலை ஒன்றுக்கு ஓர் உபாத்தியாராக் கைலாசபிள்ளை தம்
சினேகித ரொருவரினுதவியைக் கொண்டு அருளப்பாவை
அமைத்துவைத்தார். அவனின் வெளித்தோற்றற்றதைப் பார்த்
தவர்களொவரும். அவனைப்போல் குணசாவியில்லை யென்
றெண்ணத்தக்கதான் நடைகுணம் அவனில் காணப்பட்டன.
எவ்வரக்கண்டாலும் தயாளசிந்தைகாட்டிப் பேசி உபசரித்து
நடத்தும் தன்மையுடையவனாகக் காணப்பட்டான். ஆளாக
இவையெல்லாம் வெளித்தோற்றமேயன்றி உள்ளபடி நற்
குணங்கள் இவனில் குறைவாயிருந்தன. ‘ஆசாட்டூதி’ யென்
னும் பெயரவனுக்கேற்றதாகும். அருளப்பாவின் தம்பியாகிய
அப்பாத்துரை பெற்றாருக்காவது, பிறருக்காவது, தனக்கா
வது உபயோகமுள்ளவனாயிருக்கவில்லை. தமையனினும்
அதிகம் சுகாதசெய்கைகளைச் செய்து சாந்தம், தயை, தாட்

சனியமின்றி நடந்து, கடவுளை மறந்து துட்டத்தனமாய் நாட் போக்கி வந்தான். இவர்கள் பெற்றார் தம் பிள்ளைகளுக்கு நற்பழக்க வழக்கங்களை ஊற்றி நன்மை தீமை எவ்வெயென விளங்கவையாது, சிறுபிராயந்தொட்டு அவர்கள் விரும்பியவன்னஞ் செலவிடப் பணத்தைக் கொடுத்து, பிள்ளைகள் மெலிந்துபோகாது சரீர் வளர்ச்சி யையே கவனித்து வந்ததால் ஈற்றில் இவர்கள் காடே விட்டுக் குழுப்பற்றிய மாடுபோல் நல்ல பேறுபெறில்லாதிருந்தார்கள்.

கைலாசபிள்ளைக்கு ஒரே ஒரு சகோதரியுண்டு. இவனுக்கிற பெண்களும், முஸ்ரு ஆண்களுமின்னர் இவளின் சிரேஷ்ட புத்திரன் பெயர் இராசசுந்தரம் இவர்கள் தகப்பனார். பிள்ளைகள் சிறு பிராயமாயிருக்கையில் காலஞ்சென்று போன தால், சகோதரியையும், மருமக்களையும் கைலாசபிள்ளை தம் பாதுகாப்புக்குக் கீழ் வைத்திருந்தார். இவர் அருளப் பாவை கல்கத்தாவிலிருந்து அழைத்து வரச்சொல்லுமுன் இராசசுந்தரத்தை அழைத்துத் தாம் கல்கத்தாவுக்குப் போகும் முகாந்திரத்தைச் 1 சொல்லித் தாம் திரும்பிவந்த பின்னர் முன்தீர்மாணித்திருந்தபடி தன்மகளை விவாகஞ் செய்ய ஆயத்தமாயிருக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார். தன் தாய் சகோதரங்கள் வசிக்கும் குடிசை அருளப்பாவின் நிலை மைக் கேற்றதல்லவென இராசசுந்தரம் கவனித்து அதைச் சற்றுப் பெருப்பித்துச் சில திருத்தங்கள் நடத்திச் சிறப்பாக்கி விவாகத்திற்கேற்ற ஆயத்தங்கள் செய்தான். தன் மைத்துணன் கல்கத்தா சென்று கலைஞர் வல்லவனாக வீடு வருகிறா என்றே இவன் எண்ணமிருந்தது. அவன் கல்கத்தாவில் வீண்காலம் போக்கியதை இவன் அறியாதிருந்தான்.

இராசசுந்தரத்தின் தகப்பனார் இறந்தபொழுது பிள்ளைகளுந் தாயும் தரித்திர நிலைமையிலிருந்ததால் கைலாசபிள்ளையே அவர்களைப் பொறுப்பெடுத்து அவர்களுக்காக வேண்டிய யாவுஞ் செய்துவந்தார். அவர்களின் ஆதனம் கட்டிலிருந்தமையால் கைலாசபிள்ளை கடனைக்கொடுத்துத் தீர்த்து ஆதனத்தைத் தமிழிரு மருமகளிர்க்கும் அரையரை வாசியாய் எழுதிவைத்தார். தம் புத்திரியின் விவாகத்திற்குப் பின்னர் தம் சகோதரியின் முத்த மகளாகிய சற்குணவதியை அருளப்பாவுக்கும், இளைய மகளைத் தம் சகோதரனின் மகனுக்கும் விவாகஞ்செய்து வைக்கவேண்டுமென்னுந் தீர்மானமிவர் மனதை விட்டகலாதிருந்தது.

காரியங்கள் இவ்வாறிருக்கையில் வெளிக்கிட்டு ஒரு மாசத் துக்குள் கைலாசபிள்ளையும், அவர் மகன் அருளப்பாவும் ஓர் சனிக்கிழமை கப்பல் மார்க்கம் யாழ்ப்பாணம் வந்து வீடு சேர்ந்தார்கள். வீடு சேர்ந்த அன்று அருளப்பாவின் மாமியாரும் மற்றைய இனத்தவர்களும், சினேகிதரும் அவனை வந்து சந்தித்துச் சந்தோஷம் கொண்டாடிப் போனார்கள். அடுத்தநாள் அருளப்பா தன் மாமியாரைக் காணசென்ற பொழுது, மாமியாருக்கிருந்த சந்தோஷமென்வளவென்று விபரித்தலிருது. தம் சிரேஷ்ட புதல்வியின் கணவனாய் வந்த தமது மருமகன் வந்துவிட்டாரெனப் பூரிப்படைந்து சந்தோஷ சாகரத்திலமிழ்ந்தனார்.

அருளப்பா கல்கத்தாவிலிருந்து வந்து சிலநாட்களின் பின் அவனுடைய சகோதரிக்கும் இராசசுந்தரத்திற்கும் விவாகம் அதி ஆடம்பரமாய் நாடெங்குமியை பிரபலமாயும் வேடிக்கையாயும் நடந்தேறிற்று. திருமங்கிலிய தாரனைக் கொண்டாட்டம் வெகு சிறப்பாயும், மிகு களிப்பாயும் சைவசமய ஆசாரப்படி நடந்தது. பற்பல திக்கிலுமிருந்து பிரபுக்களும், செல்வரும், உத்தியோகஸ்தரும், கற்றோரும், மற்றோரும் முகதரிசனமளித்துக் கொண்டாடிச் சென்றார்கள், விவாக கோற்சுவத்தின் மூன்றாம் நாள் அருளப்பாவை அவன் மாமியார் விருந்துக்கழைத்தார். இராசசுந்தரமும் அவன் மணவியும் அவனை மரியாதையோடேற்று, விருந்தருந்தமுன் எல்லோருமோரிடஞ் சேர்ந்து கைதத்துப் பொழுதுபோக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள் மைத்துனன் வீடுவருவதைச் சுற்குணவதிகண்டு வெட்கித்து ஒரு புறத்தில் மறைந்தொதுங்கி இருந்தாள். சின்னப்பிள்ளையாயிருந்த பொழுது அருளப்பா இவளை நன்றாயறிந்திருந்தும் பிராயப்பட்டபின் கண்டு கொள்ளாததால், அவன் கண்மணியிலும் அழகுள்ளவளோ எனப்பார்க்க வாஞ்சித்து அங்குமிங்குஞ் சாடையாய்க் கண்ணெறிந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். ஆனால் அவளைப்பார்க்கக்கூடிய தருணம் அவனுக்கு அப்போது கிட்டவில்லை இப்படியிருக்கும் பொழுது சாப்பாடு ஆயத்தமானதால் சுகவரும் விருந்தருந்தி திரும்பவும் வந்து சாலையில் உட்கார்ந்து கைதத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சுற்குணவதி புறம்பாய் நடமாடிக்கொள்ள இயலாத சிறு குடிசையாயிருந்தமையால் அருளப்பா என்னியவள்ளும் அவளைப் பார்த்துக்கொள்ள இரண்டு, மூன்றுமுறை அவனுக்குத் தருணம் வாய்த்தது கூழியும் வாய்த்தவுடன் அவளவளின் தோற்றுத்தில் திருப்தி

யடைந்து அவள் நியாயமான அழகுபொருந்தியவளென்றும், ஆனால் கண்மணிக்கு இல்லையானவள்ளவென்றும் தன்மன தில் என்னிக்கொண்டான். குரியவெப்பந்தனிந்தபின் அருளாப்பாவும், இராசசுந்தரமும் வளவைச் சுற்றிப்பார்த்துக் கொண்டு இருவருமாய் அருளாப்பாவின் வீடு வந்துசேர்ந்தார்கள்.

அருளாப்பா கடலோரத்திற் கண்மணியைக் கண்டநான் தொட்டு அவள் முகப்பிரகாசத்தையும், சித்திரப்பதுமை போன்ற தோற்றுத்தையும், யாரும் நிகரில்லா அழகையும், என்னியென்னி என்ன வந்தபோதிலும் அப்பெண்ணை. விவாகஞ்செய்ய வேண்டுமென ஒவ்வொருநாளும் நினைந்து மனக்கருத்தைப் பெற்றாருக்கு அறிவித்தால் அவர்களினாங்கி வரமாட்டார்களென்றும், தான் என்னவழிவகை எடுக்கலாமென்றும், ஆழந்து யோசித்துச் சஞ்சலத்துடனிருப்பதைக் கண்ட பெற்றார், அவன் முகவாட்டத்திற்குக் காரணம் யாதென் வினாவினார்கள். அவன் யாதொன்றுமில்லை என மறுத்துஇராச்சாப்பாடு முடித்துக்கொண்டு, தன் படுக்கைக்கும் போய்க் கதவையடைத்துக்கொண்டு அறைவில் அங்குமிக்கும் உலாத்தித் தன்னெண்ணத்தை எவ்வாறு நிறைவேற்றுவதென அதிகமாக யோசித்துப் படுத்துறங்கி, மறுநாள் அதிகாலையில் வீட்டார் எழுந்திருக்க முன் படுக்கை விட்டெடுமந்து தன் தகப்பனாருக்கறிமுகமரண ஓர் வயோதிபரிடஞ் சென்று தன்னுள்ளக் கிடக்கையை வெளியிட்டுச் சுப்பிரமணியரின் மகளாகிய கண்மணிக்கு மணம் பேசி வரும்படி கேட்டான். அப்பெரியவர் அதற்குக் கொஞ்சமுமின்காமல் “உன்னு தகப்பனார் உனக்கு நெடுங்காலமாய் நியமித்துவைத்த உன்மைத்துனியை விட்டு இன்னொரு பெண்ணை விவாகஞ்செய்ய நினைப்பது பெரிய பாவழும் துரோகமுருமாய் முடியுமெனப் பலவாறாய்ப் புத்தி சொல்லியும், அவன் அதைக் கவனியாமல் ஒரே பிடிவாதமாய் நின்று, தனக்கு இந்த உதவி செய்து வைக்கும் படி மன்றாடிக் கேட்டான். இவனின் பிடிவாதத்தைக் கண்ட பெரியவர் அருளப்பாவின் தகப்பனாரிடம் போய் செய்தியை அறிவிக்க, அவர் “இடியேறு கேட்ட சர்ப்பம்” போலாகி அருளாப்பாவை அழைத்து

“நீ சுப்பிரமணியரின் மகளை விவாகஞ்செய்ய நினைத் திருக்கிறாயென்பதாகக் கேள்விப்பட்டேன். உன்னைப்போல் மடையனை நான் காணவில்லை. சுப்பிரமணியரின் குலமென்ன? அவரிடம் என்ன சிதனம் பெறலாமென்று என்னியிருக்கிறாய்? அவர் அரசாட்சி உத்தியோகத்திலிருந்து விலக்க

சுப்பட்டுச் “சானும் வளர்க்க அடியேன் படுந்துயர் சுற்றல் வே” என்று திரிந்து சிறிது காலத்திற்கு முன் சொற்ப முதலூடன் வியாபாரத்தில் கையிட்டார். உனக்கு சீதனம் தருவதற்கு அவருக்கு வழிவகையாது? முதலாவதாக நீ அவரின் குடிகுலத்தையும், எங்கள் குலத்தையுமென்னாது பெண்ணைக்கண்டு இன்னற்பட்டு எல்லாவற்றையும் மறந்து என்னெண்ணப்படி நடவாது அவளை மனம் முடிக்கத் தீர்மானித்தது எனக்கு நூதனமாயிருக்கிறது. ஆகா! பெருங்கெட்டிக் காரணாகவிருக்கிறாய், உன் மைத்துனி சுற்குணவு திக்கு உன்னை மனஞ்செய்துவைக்க நான் தீர்மானித்திருப்பதையும், உனக்கோர் மைத்துனி இருப்பதையும் முற்றாய் மறந்து ‘‘மாடு நினைத்த இடத்தில் பட்டியடைக்கலாம்’’ என்னி னாய் போல் விளங்குகின்றது, பெற்று வளர்த்த உன் பெற்றாளின் விருப்பத்தைச் சுற்றும் வினாவாது, சுப்பிரமணியரின் மகளை விவாகஞ்செய்யவா யோசித்து இவரிடம் தாதுசொல்லிவிட்டாய்? மடத்தனமான எண்ணங்களை விட்டுப்போட்டு என்முன் நில்லாது போய்விடு என்று அருளப்பாவின் மனதைமாற்றத் தம்மாலியன்ற மட்டுஞ் சொன்னார். இது விஷயத்தையறிந்த அவனின் தாயாரும், தகப்பனாரின் மனதை கடினப்படுத்த வேண்டாமென்றும், அவரின் எண்ணத்திற்கு மாறாய்ப் போவது சுற்றுஞ் சரியல்லவென்றும், அப்படி அவன் போனால் அவனுக்குக் கிடைக்கும் முதுசொம் யாவற்றைம் இழந்துவிடக் கூடுமென்றும் பலவாறாய்ப் புத்தி சொன்னார். எண்ணத்தைச் சொல்லியுமென்ன? ‘‘கெவிடன் காதிற் சங்கதியவண்ணம் இருந்தது அருளப்பாதன் தகப்பனாரிடம் தான் தீர்மானித்திருப்பதைச் சொல்லப் பயந்து தன் தாயாரை விளித்து

“அம்மா! நான் சுப்பிரமணியரின் மகளைக் கொஞ்சத் தொலத்திற்குமுன் கண்டு அவளையன்றி வேறொருவரையும் விவாகம் முடிப்பதில்லையென்ற தீர்மானித்துக்கொண்டேன் அவளை நீ காணக்கூடுமானால் நானவளை விவாவகஞ் செய்வதற்கு ஒருபோதும் தட்டசொல்லமாட்டாய். அவளைப் போல் அழகானவளை நான்ஒருகாலமுங் காணவில்லை சுப்பிரமணியரை அரசாட்சியார் உத்தியோகத்திலிருந்து அநியாயமாய் விலக்கியது எனக்கு நல்லாய்த்தெரியும், அவர் கள் வெடுத்ததால் அல்லது இழிவான செய்கையைச் செய்ததால் விலக்கப்படவில்லை. தம் துரைமாருக்குச் சாஷ்டாங்கஞ்செய்து அடபணியாததால் விலக்கப்படவரென்றும், நீதி, நெறி, நேரமை நிறைந்தவராதலால் துரைமாருடன் நியாயமாய்

எதிர்த்து வாதாடிவந்தவரென்றும் விசாரணையில் அறிந்தேன் அப்படிப்பட்ட குணம் வியக்கப்படத்தக்கதன்றி இழிபானதல்ல அவர் இப்போது வியாபார முயற்சியிற் கையிட்டு முன்னிருந்த திலும் நேர்த்தியாகவிருக்கிறார் சீதனம் மோசயில்லாமற் தருவார் எனக்குச் சீதன்த்தைப்பற்றிக் காரியமில்லை அவரின் மகளை நான் கண்டு அவள் அழகானவளென்றும், அவள் முகத் தோற்றத்திலிருந்து நற்குணசாலியென்றும் நன்றாய் மாட்டிட உக்கொண்டேன், அவருக்குச் சாதாரணகல்வியறிவு உண்டென்றும் விசாரணையில் அறிந்தேன். இம்முன்று இலட்சணங்ஞக் மிறப்பதால் அப்பெண்ணை நான் விவாகம் முடிப்பதற்கு நீங்கள் தடைசொல்ல நியாயமில்லை, சீதன்த்தை ஒரு பெருங் காரியமாய்க் கவனிக்கலாமா? ஐயா சுப்பிரமணியரின் குடிகுலத் தையிட்டு இரண்டு தரமாகப் பேசினார். சாதிப்பார்ப்பதைப் போல் மட்டமை ஒன்றுமில்லை “குலதளவேயாகுங் குணம்” என்றபடி ஒவ்வொருவரின் நடையினாலேயே அவரவர் குலம் விளங்கும். சுப்பிரமணியரின் விஷேஷமான குணத்தையிட்டு வியர்த்து பேசாதார் யார்? எவரும் அவரை யொரு நற்குணசாலி யென நன்குமதித்து நடத்துகிறார்கள் அவரோர் சிறு வியாபாரியாயிருந்த போதிலும் அவருக்கு நடக்கும் மதிப்புப் பெரிய உத்தியோகத்தர் களுக்கில்லை இதை நீங்கள் விசாரித்தறிந்துகொள் எலாம் இன்னும் எங்களுக்கெத்ததனேபேர் வசைசொல்லுகிறார்கள். எந்தக் குடும்பத்தைத்தான் குற்றஞ்சொல்லாதும் வசைசொல்லாதும் விட்டிருக்கிறார்கள் எங்களுக்கு வசைசொன்னதை நான் என் காதாரக் கேட்டிருக்கிறேன் சுப்பிரமணியருக்கும் அப்படியே யாதும் வசை சொன்னதை ஐயா கேட்டிருக்கிறபடி யால் தான் அவரையிட்டு இழிவாய்ப் பேசினாராக்கும். ஆன் சாதி பெண்சாதியென இருசாதிகளன்றி வேறுசாதிகளிருப்பதை நான் விசுவாசிக்கவில்லை. அப்படித்தான் சாதியென நீங்கள் நின்றாலும், சுப்பிரமணியரையும் வேளாளரென்று தான் யாவரும் ஒத்துக்கொள்ளுவார்கள். நாங்களும் வேளார் தான், அவரும் வேளாளர்தான். நாங்கள் அவரிலும் உயர் வென்று எப்படிச்சொல்லலாம் நான் முன்சொல்லியபடி உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொருவருக்கும் பலரும் வசைசொல்வது எம்ஹனர் வழக்கம், ஆனபடியால் சாதியை முக்கியமாய்க் கவனிப்பதை நாங்கள் விட்டுப்போடவேண்டும்”.

‘சற்குணவதியை விவாகம் முடிக்க எனக்கோ விருப்பமில்லை, சுப்பிரமணியரின் மகள், சற்குணவதியிலும் பலவற்றாலும் விஷேஷித்தவள். அவளை நீங்கள் காணக்கூடுமானால் அவளை நான் மணஞ்செய்துகொள்ள வேணுமென்று நீங்கள்

விரும்புவீர்கள் சுப்பிரமணியரின் மகளை நான் விவாகஞ் செய்யாது நீங்கள் தடைப்படுத்தக்கூடுமானால் என் சீவியம் நிர்ப்பந்தமாய் முடியும். அவனை முடியாவிட்டால் நானொரு பெண்ணையும் விவாகஞ் செய்வதில்லை எனத் தீர்மானித்துக்கொண்டேன், தற்கொலை செய்தாலும் செய்து விடுவேன்' என்று பயமுறுத்தினான் இதைக்கேட்ட தாயார் 'பிச்சை வேண்டாம் நாயைப்பிடி' என்றவன் சீலமாய்ப் பயந்து, என்னசெய்யலாமென்று தெரியாது திகைப்புற்றுத் தம் கணவனிடம் சென்று அருளப்பாவின் தீர்மானங்களையிட்டு விபரித்துப் பேசினார் இவைகளைக் கேள்விப்பட்டதும், கைலாசபிள்ளையின் மனம் 'புண்ணிற் - புளியிட்டவாறாய்' இருந்தது அவர் பட்ட மனவருத்தம் எம்மட்டென விபசித்தலிரு, பிரதானமாகத் தன் சுகோதாரியின் மகளை நினைத்தும், தம் மகன் தமக்கு நன்றியற்றவனாய்ச் சதிசெய்து போட்டா என்று என்னியும், வியாகுலத்திலாழ்ந்தார் இது விஷயத் தில் என்ன செய்யலாமென்று தெரியாது கைலாசபிள்ளை ஐம் புலன்களும் கலங்கித் தம் மனைவியாரைப்பார்த்து, 'நாங்கள் ஒன்றுஞ்செய்யக் கூடியதாயில்லை. அவனுடைய காரியங்களில் நான் தலையிடுவதேயில்லை, அவன் விருப்பப்படிக்க நடக்கட்டும், என்னுதவியை ஒருபோதும் காத்திருக்க வேண்டாமென்று சொல்லிப்போடும்' என்றார். அருளப்பா சிறுபிராயந் தொட்டுப் பெற்றாறைப் பயமுறுத்தித் தான் நினைத்தவற் றைப் பெற்றுக்கொண்டு வந்ததால் பெற்றாரை எப்படிச் சம் மதபடுத்தலாமென்பதை அறிந்திருந்தான். தம் பிள்ளைகளை அவர்கள் எண்ணப்படி விட்டதனால் வந்த பெறுபேற்றைக் கண்டு இப்போதுதான் கைலாசபிள்ளை ஆழ்ந்து யோசித்து விசனப்பட்டார். அருளப்பாவதைத் தம் மருமகளை விவாகஞ் செய்யும் படி தாம் நெருக்கினால் அவன் தற்கொலை புரியக் கூடுமென நினைத்து அவனைக்கூப்பிட்டு 'சுப்பிரமணியரின் மகளை நீ விவாகஞ் செய்கிறதானால் செய்துகொள்ளலாம். பிரிய மனத்துடன் நானுணக்கு உத்தரவளிக்கவில்லை என்னுதவியை நீ காத்திருக்கவேண்டாம்' என்றார். இதைக்கேட்ட அருளப்பா ஆனந்தமுற்று உத்தரவுகிடைத்ததே போதுமென நினைத்து முன் கண்ட வயோதிபரைக் போய்க் கண்டு, தகப்பனார் தனக்குத்தர வளித்திருப்பதாகச் சொல்லி சுப்பிரமணியரைக்கண்டு முடிவெடுத்துவரும்படி கேட்டான். இதுகேட்ட வயோதிபர் ஆச்சரியமடைந்து கைலாசபிள்ளையிடம் தாம் உண்மைபொய்யறிந்து நல்ல நாட்பார்த்துப் பேசிவருவதாக வாங்கிட்டார்.

அருளப்பாவின் விவாகம் நடந்தேறுமுன் சற்குணவதியின் மணத்தை ஒப்பேற்றி வைக்கக் கருதித் தம்பியாரிடம் போய்த் தம் மகன் தமக்குச் செய்த நம்பிக்கைத் துரோகத்தையும், அதினால் தனக்குண்டான் துயரத்தையும், கைலாசபிள்ளை கண்ணீரோட்டறிவித்தார். தம்பியார் தமைனாரின் பரிதா பத்தைக்கண்டு மனங்கசிந்து அவர் கேள்விய்படி தம் ஐந்து புத்திரரிலிருவரைச் சற்குணவதிக்கும் அவள் சகோதரிக்கும் முறையே மனஞ்செய்து வைக்குமாறு பிரீதியுடன் உத்தரவளித்தார். கைலாசபிள்ளை தமக்குள் ஆதனங்களிற் சில வற்றைத் தம் தம்பியாரின் மக்களிலிருவருக்கும் நன்கொடையாயிலித்து அவர்களிலிருவரையும் சற்குணவதிக்கும் அவள் சகோதவிக்கும் முறையே மனஞ்செய்து வைத்து ஒருவாறு ஆறுதலடைந்தார். அப்பாத்துரை தம் சொல்லுக்கமையாதவனாதலால் தம் சகோதரியின் மக்களிலொருவரை மனஞ்செய்யும்படி அவனையவர் கேட்கவில்லை. அவன் தன் தமயனாரின் அடிச்சவட்டைப் பின்பற்றுவானென்றே அவள் நடபடியால் மட்டிட்டறந்தார். வெட்கத்திலும் துக்கத்திலுமிருந்து தம்மைக்காத்து வைத்த தம் சகோதரர்களின் மக்களிலேயே கைலாசபிள்ளை அன்பும் கரிசனமுழுளவராயிருந்து, அவர்களுக்கு வேண்டிய உதவிபுரிந்து வந்தார். இதைக்கண்டு அருளப்பாவும் அப்பாத்துரையும் மனமெரிந்தார்கள். ஆஸ்திரோனாலுமென்ன! பணம் போனாலுமென்ன! கூப்பிரமணியரின்மகள் வந்தாலே போதுமென்று அருளப்பா என்னினான்-

அருளப்பா கப்பிரமணியரின் மகளைத் தம் விருப்பத்திற்கு மாறாய் விவாகஞ் செய்ய நிரணயஞ்செய்திருப்பதையும் சற்குனவுதிக்குத் தாம் செய்திருக்கும் ஒழுங்கையும் அவளின் விவாகத்திற்கு முன் கைலாசபிள்ளை தம் சகோதரிக்குச் சொன்னார். இதைக்கேட்டதும் அவள்விசனமுற்றுத் தன்பாக இலவுகாத்த கிளிபோலாயிற்றே என்றெண்ணி இருவிழிகளுக்கிலக்கக் கண்ணீர் தாரரதாரரயாய்ச் சொரிந்தாள். அவள் தன் மருமகன் கல்கத்தாவிலிருந்து வந்தபொழுது எவ்வளவு ஏந்தோலாமுற்றாளோ அதனிலுமிருமடங்கு விசனத்துட்பட டுக் கலங்கினாள். கைலாசபிள்ளை இயன்றமட்டும் ஆறுதல் சொல்லித் தம்பியாரின் மக்களிருவருக்கும் அருளப்பாவுக்குக் கொடுக்க எண்ணியிருந்த முதுசத்தை தாம் கொடுக்கத் தீர்மானித்திருப்பதாயும் அவவிருவருக்கும் ஒரு குறையுமில்லாத பார்த்துக்கொள்வதாயும் உறுதியாய் வாக்களித்துச் சகோதரி கைத் தேற்றினார்.

1. நடப்பி - நடத்தை

4. கண்மனியின் விவாகம்

அரியரத்தினமிறந்து கொஞ்சக்காலம் சென்றபின்னர், சுப்பிரமணியரின் வாசஸ்தலத்தில் கவலையென்னுமிருந் படியாய்ச் சாந்தியாகி ஒளிவீசிற்று. துயரத்தினால் பீடிக்கப் பட்ட பெற்றாருஞ் சகோதரரும் மெல்ல, மெல்லச் சஞ்சலத்தி விருந்து நீங்கினார்கள். துயரம் நீங்கவே, பெற்றார் கண்மனிக்கு விவாகஞ்செய்து வைக்கவேண்டுமென்னும் வாஞ்சை கொண்டு எங்கே விவாகம் பேசுவோமென்று அறியாது மலைத் திருந்தார்கள்.

ஒரு நாட்சாயங்காலம் முற்றத்திலிருக்கும் மல்லிகைப் பந்தவின் கீழ்ச் சகலருமுட்கார்ந்திருந்து சம்பாஷித்துக் கொண்டிருக்குந் தருணம், ஓர் குதிரைக் ‘கரத்தை’ யின் இரைச்சல் கேட்டது. கேட்கவே சகலருடைய கண்களும் தெரு வை நோக்கின. அழகரத்தினம் உடனே தெருப் பக்கம் போய்ப் பார்த்து வந்து, ஐயா! ஆரோ சில ஆட்கள் இங்கேதான் வரு கிறார்கள், என்றான். உடனே சுப்பிரமணியர் எழுந்தெதிர் கொண்டு அவர்களைச் சந்தித்ததமைத்து வந்து, ஆசனங் கொடுத்து, உட்காரவைத்தார். வந்தவர்களில் ஒரு வயோ திகர் மாத்திரங் சுப்பிரமணியரை முன் நேர்நேரே அறிந்தவராயிருந்தார். கொஞ்சநேரம் வீற்றிருந்து கடைத்தபின் இவ்வயோதிகர் சுப்பிரமணியரை ஒருபுறந்தனியே யழைத்துப் போய்த் தாம் வந்த கரரியத்தை வெளிதிறந்து பேசத் தொடங்கினார்:

‘ஐயா! நான் இங்கே எனது சிநேகித்தெராருவரை ஒரு அலுவலிற் காணவந்தேன். அவர் வீட்டில்லை, தங்களையும் கண்டு சந்தோஷமான ஓர் விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசிப்போக லாமென என்னினேன். தங்கள் எண்ணம் எப்படியாகுமோ அறியேன். தங்களுடன் அரசாட்சி உத்தியோகத்திலிருந்து வேணுவில் நின்று இளைப்பாறியிருக்கும் கைலாசபி ரளையவர் கள் சுகல செல்வாக்கும், அட்ட ஐசுவரியமும் உள்ளவராயிகிருக் கிறார். இவருக்கு இரு ஆண்மக்களுண்டு. அவர்கள் நன்றாய்க் கல்விகற்றிருக்கிறார்கள் மூத்தமகன் அருளப்பா என்பவன் கற் குத்தாவிற் கல்விகற்று, இப்போது இங்கேயோர் கல்விச்சாலை யிற் தலைமை உபாத்தியாயிருக்கிறான் அவனுக்கும் தங்களின் மகங்கும் மனம்புரிந்து வைத்தால் நன்மையாகுமென்றென்னியே தங்களைக்காணவந்தேன். தங்கள் விருப்பத்தை

அறியத்தந்தால், நான் கைலாசபிள்ளையவர்களுடன் பேசித் தங்களுக்குச் சீக்கிரம் முடிவுவந்து சொல்லுவேன்'’ என்றார்.

குப்பிரமணியர் மனதிலே அதிக சந்தோஷங்கொண்டு, அதை வெளியிலே காட்டாது சுற்றுநேரம் யோசிப்பவர் போல் நின்று, ‘‘என்னுடைய மகனில்லிடமில்லை, அவர் பிரிய மறியாது நானொன்றுஞ் சொல்லிக்கொள்ள முடியாது அவர் வந்தபின் எங்கள் எண்ணத்தை யறிவிப்பேன், என்று சொன்னார்.

வயோதிகர்: ‘‘மெத்தச்சரி, தங்கள் விருப்பப்படி நடக்கடும். இம்மாப்பிள்ளையைப் போல் ஒருவன் கிடைப்பதற்கு. இன் நொருமுறை இதையிட்டுப் பேசிக்கொள்வோம்’’ என வாக்கிட்டுப்போகப் புறபட்டார்.

குப்பிரமணியர் அன்றுதொட்டு அருள்ப்பாவைப் பற்றித் தங்களிலிக்கெட்டிய மட்டும் யோசித்தும் மற்றவர்களிடம் விசாரணை செய்தும் நல்ல சம்மந்தமென்று மனதிற் தீர்மானித்துக்கொண்டு, ஒரு நாள் எல்லோருஞ் சமுகமாயிருந்த தருணம் பொன்னுத்துரையின் விருப்பத்தையும் மனைவியின் எண்ணத்தையும் விசாரித்தார். பொன்னுத்துரை தனக்குது விருப்பமான காரியமெனச் சொன்னபொழுது, அவர்கள் மத்தியிலிருந்த அவன் தாயார் ‘‘மகனே! கூடு வரும்பொழுது மதிகெட்டு வரும் என்று சொல்லுவார்கள். நமது பிள்ளையின் விதி எப்படிப்பட்டதோ தெரியாது. நாங்கள் செய்வதை கவனமாய் ஆராய்ந்து பார்த்துச் செய்யவேண்டும், அவனின் குணம், நடை, போக்கை முக்கியமாய்க் கவனிப்பதேயல்லாது ஜகவரியத்தை நாங்கள் முதற்காரியமா யென்னபடாது, ‘‘ஜகவரியம் தேர்ச்சில்லொத்தது’’ என்பார்கள். பணக்காரராயிருந்த எத்தனையோ பேர் இப்போது இருக்கக் குடிநிலமிழறி அலவுதை நாம் கண்ணாரக் காண்கிறோமே’’ என்றார்.

சிலகாலத்துக்குமுன் தங்கள் கடலோரத்திற் கண்ட வாலிபனும் தன்னுடன் வெட்டையாடச் சென்றவனும் அருள்பாதானெனப் பொன்னுத்துரை தாயாருக்கு விளங்கப் படுத்திய பொழுது எல்லோரும் பிரமிப்படைந்து ‘‘ஓகோ அவ்வாலிபன் நற்குணசாவிபெற்ற சுற் கையமில்லை. அச் சம்பந்தம் சந்தித்து வரக்கூடுமானால், கண்மணியின் அதிஷ்டந்தான்’’ என்று சந்தோஷித்தார்கள். அவனுக்கு மணம் முடித்துவைத்து நிரோசை பார்க்க எவ்வளவோ ஆசை

யிருந்தும், அவள் பிரிவை எப்படிச்சுகிப்போமென நினைத்து
 மனஞ் சற்றுக் கலங்கினார்கள். இவ்வாறிவர்கள் கண்மணியின்
 விவாகத்தைப்பற்றிச் சம்பாவித்துக் கொண்டிருந்த பொழுது,
 கண்மணியிவர்கள் சமுகத்தைத் தவிர்த்து, அவள் நெடுநாளாய்
 அதிபீரித்தியோடு ஆகாரமளித்துத் தாபரித்து வந்த சில குருவி
 களைக் கூட்டோடெடுத்து வளவுக்குட்போய், ஒரு மரத்தடியில்
 உட்கார்ந்திருந்து ஒன்றைக் கையிலும் இன்னொன்றை மடியிலும் சிலவற்றைக் கூட்டோடும் வைத்துப்போவித்துக்கொண்டு
 தன் சினேகிதியின் வரவை எதிர்பார்த்தி நூற்றாள். வழமைபோ
 லிருசினேகிதிகளுஞ் சந்திக்கும் நேரம் தப்பிப் போனதால்
 அப்பெண் இனிவரமாட்டாள் எனக் கண்மணி நினைத்து,
 வீட்டுக்குத்திருப்பிப்போக என்னுணுந்தருணம், பொன்னுத்துரை
 கண்மணியைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு அவளிருக்குமிடம் வந்தான்.
 கண்மணி தன் சினேகிதியைச் சந்திக்கும் நோக்கமாய் அவ்விடமிருக்கிறானென்பதைப் பொன்னுத்துரை அறியாதபடியால்
 தானும் போய்ச் சற்று நேரம் அக்குருவிகளோடு நேரம்
 போக்கியின், ஒரு மரத்தின் கொப்பிலேறி உட்கார்ந்து:
 ‘கண்மணி! நீ எங்களை விட்டுப்பிரிகிற காலம் இக்குருவி
 களை என்ன செய்யப் போகிறாய்? அவைகளையுங்கொண்டு
 ‘போய்விடுவாயா’ என்று பகிடிபன்னினான். இது அவனெப்
 பொழுதும் பேசிக்கொள்ளும் பகிடிவார்த்தையெனக் கண்மணி
 நினைத்து, அவன் சொன்னதைக் கவனியாதிருந்தாள். கண்மணி தங்களை விட்டுப் பிரிதலுண்மை எனப் பொன்னுத்துரை
 திரும்பவுன் சாதித்துப் பேசினதினால் அவள் முகரூபம் வேறு
 பட்டுப் பேச்சு முச்சற்றிருந்தாள். வளவுக்குள் விளையாடிக்
 கொண்டு நின்ற அழகரத்தினமும் அவளுக்குக் கிட்டவந்து,
 அவள் முகவாட்டத்தைகளூடு ‘அக்கா! அண்ணா சொல்லு
 கிறபடி நீ எங்களை விட்டுப்பிரிவது மெய்தானா?’ என்று
 விளாவினான். இது கண்மணிக்குதிக மனவருத்தத்தை
 கொடுத்தது. தன் அன்பான சுகோதரையும், பெற்றாரையும்
 விட்டுப்பிரிவதெப்படி என்று நினைத்து, மனங்கசிந்து கண்ணீர்
 விட்டாள். பொன்னுத்துரை அவளுக்கு ஆறுநலான வார்த்தை
 சொல்லித் திருப்பவும் போய், அம்மரக் கொப்பிலுப்பார்ந்து,
 கண்மணியின் விசேஷ குணங்களையும். அவள் தங்களை
 விட்டுப் பிரிந்தபின் தங்கள் பாக்கியழுள்ள குடிசை இருஞ்சை
 டைந்து போமென்றும் நினைத்து விசனப்பட்டான்.

இவர்கள் இவ்வாறிருக்கையில், கண்மணியின் சினேகிதிவேலியருகே வந்து, ‘கண்மணி! நீ அதிக நேரமாயியென்னைக்

காத்திருக்கின்றாய் போவிருக்கிறது. வீட்டிற் சில அவசரமன் வேலையிருந்ததால் பிந்திப்போனேன். உன்முகம் வேறு பட்டிருப்பதற்குக் காரணமென்ன? என்றாள். இரு சினே திக்ஞஞ் சம்பாஷிக்கத் தொடங்குவதைப் பொன்னுத்துரை கண்டு தான் அவர்களைக் குழப்பப்படாதென வெண்ணிக் கொப்பிலிருந்து குதித்து வீடுசென்றான். தன் சினேகிதியின் கேள்விக்கு யாதும் விடையுடனேயளியாது, கண்மணி மவுனஞ் சாதித்துப் பின்தான் வியாகுலப்படுவதற்குக் காரணமின்ன தென்றும், பெற்றாரையும், சுகோதரரையும், தன் சினேகிதி யையும் தான் வீட்டுப் பிரியுங்காலம் சிட்டிவிட்டதென நினைத்துக் கவலைப்படுகிறதாயுஞ் சொன்னாள். இவள் சினே கிதி இவள் சொல்லியதன் பொருளை நன்கு விளங்கிக் கொண்டு சற்று நேரம் அவ்விஷயத்தையிட்டுச் சம்பாஷித்துத் தன் வீடு சென்றாள்,

கவியாண்ம் பேசிச் சுப்பிரமணியரிடஞ் சென்ற வயேதி கர்வுபின்னு மொருகிழமைக்குப்பின், அவ்விஷயத்தையிட்டு பேசுமாறு, அவரிடம் வந்து, அவரின் முடிவென்ன என வினா வினார். சுப்பிரமணியர் தம் விருப்பத்தைக் காட்டவே, வயோதிகர் “விவாகத்தைச் சீக்கிரம் நிறைவேற்றி வைக்க வேண்டுமென மாப்பிள்ளை விரும்புகிறார்” என்றார். தங்க ஞஞ்கும் சம்மதந்தானெனச் சுப்பிரமணியர் சொல்லி, இருவரு மாகப் பஞ்சாங்கம் பார்த்து ஓர் விசேஷத்த முகூர்த்தத்தைக் குறித்தார்கள். இருபகுதி யாரும் விவாகத்தை நிறைவேற்ற தற்காகிய ஆயத்தங்களைச் செய்துகொண்டிருந்த தருணம் சுப்பிரமணியர் கடுஞ்சுர நோயினாற் பீடிக்கப்பட்டதால் மனம் தடைப்பட நேரிட்டது. இப்படியிருந்த தருணம் ஒருநாள் மாப்பிள்ளையின் தாயார் கண்மணிக்குச் சில வெகுமானங்கள் கொண்டுவந்து அவனுக்குக்கொடுத்து, அவள் தாழ்மையையும், சாந்தமான முகப்பிரகாசத்தையுங் கண்டு, அகமகிழ்ச்சியா னார். கபடற்ற கண்மணிக்கு அன்றிருந்த சந்தோஷம் எவ்வள வென்றில்லை, மாமியார் முகத்தைத் திரும்பித்திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டும் தன்க்குத் திடைத்த உபகாரங்களை நினைத்தும் ஆனந்த பூரிப்படைந்தார். கண்மணியின் மாமியா ரும், அவருடன் வந்தவர்களும் விருந்தருந்தியின் சாயங்காலம் தத்தம் வீடுசென்றார்கள். கண்மணியின் மாமியார் கண்மணிக்கு உவந்த ஒரு ஆளாகவும், சாந்தம், பொறுமை நிறைந்த தயாளகுணசிலியாகவும் தோற்றப்பட்டார், ஆயின் ஓர் விவேகி போற் காணப்படவில்லை. அவர் ‘‘கரத்தை’’, பிலேறி வீடுசெல்லும்பொழுது கண்மணி ஓர் பெண்மணியென்

றும் அவள், ஓர் விலையேற பெற்ற முத்தென்றும் அப்பெண் தம் மகனுக்குக்கிடைக்கும் பாக்கியமல்லவென்றும், தம்மகன் எவ்வகையாய் அவளை நடத்துவானோ தெரியாதென்றும் நினைத்துக்கொண்டு போனார்.

இருபத்தொரு நாட்களாய்ச் சுரநோய் வாய்ப்பட்ட சுப்பிரமணியர் சுகமடைந்தெழுந்த பின்னர், விவாகம் நிறைவேற்றுத்தற்குத் திரும்பவும் பஞ்சாங்கம் பார்த்து ஒரு முகர்த்தங்குறிக்கப்பட்டது. குறிக்கடபட்ட சுப முகர்த்த நாளிலே பெற்றார், உற்றார், மற்றோர் புடைசூழக் கண்மணியின் விவாகம் அமைதியாயும் சிறப்பாயும் நிறைவேற்றிற்று. மனவாளனும், மனவாட்டியும் வழிமைப்படி மனவாளன் வீடு செல்லாது தடைநேரிட்டது. மனவாளனின் தந்தையார் இவ்விவாகத்தில் அதிக பீர்தியற்றவரெனக் கவியாணம் நிறைவேயதற்கு முதல் நாள் மனவாட்டி வீட்டாரறிந்து. சற்றுத் திருத்தியீனமுற்று, அன்று இருவரையும் மனவாளன் வீடு செல்லாது தடைப்படுத்தி விட்டார்கள், மறுநாட் சாயங்காலம் மனவாளனும் மனவாட்டியும், யாதொரு ஆரவாரமுமிஸ்ரி மனவாளனின் வீடுசெல்லப் புறப்பட்டார்கள். கண்மணியின் பிரிவு பெற்றார் சகோதரருக்கு அதிக மனவருத்தமாயிருந்த போதிலும், ஒருவாறு தங்கள் மனதை ஆறுதற்படுத்தி, ஒவ்வொருவருவரும் அவளுக்கு முத்தமிட்டு வழி அனுப்பி விட்டார்கள். அவளும் தன் பெற்றார் சகோதரரை விட்டுப்பிரிய மனஸ் தாபப்பட்டபோதிலும் ‘‘சாரவாய்ப்பட்ட தேரேபோல்’’ இனியென் செய்யலாமென்று பெற்றார், சகோதரரைச் சீக்கிரம் வந்து காண்பதாய் வாக்களித்து, அவர்களை ஆறுதற்படுத்திச் சென்றாள். இருவரும் வண்டியிற் போகும்பொழுது மனவாளன், மனவாட்டிக்கு வழியிலுள்ள வீடுகள், கடைகள், கோயில்கள், முதலியவற்றைக் காட்டிச் சந்தோஷப்படுத்திக் கொண்டு போனான். இதற்கு முன்னிவ்வளவு தூரத்திற்குக் கண்மணி பிரயாணஞ்சு செய்யாதவளாதலாலும், எல்லாம் புதிய காட்சிகளாயிருந்தமையாலும், அவளுக்கிருந்த மனவியாகுலம் ‘‘குரியனைக் கண்ட பனிப்போல்’’ நீங்க மனமகிழ்ச்சி அடைந்தான், இவ்வாறு வழியிலுள்ள காட்சிகளையவள் பார்த்து, அகமகிழ்ந்து போகும்பொழுது, சடுதியாய்க் ‘‘கரத்தை’’ ஒரு இடத்தில் தரித்தது. அப்பொழுது தான் அவள் வாயைத் திறந்து மாப்பிள்ளையைப்பார்த்து ‘‘கரத்தை’’யேன் தரிக்கிறது? வீட்டுக்கு தீவ்வை சிக்கிரம் வந்துவிட்டோமா? என்று மெதுவாய் வினாவினாள். ‘‘ஆம் வந்துவிட்டோம்’’ அதோ பாரும், என் கண்மணிக்காய் ஆயத்தப்படுத்தப்பட்ட

வீட்டை' ' என்று சொல்லித் தன் கரங்களினால் அவளை அண்தது இறக்கி, இருபக்கமும் தென்னை, கழுது, தோடை, மாதுளை செழித்து வளர்ந்த சோலையானவோர் பாதைவழி யாய் அவளை அழைத்து வீடு சென்றான். அழைத்துச்சேல்லும் போது, கணமணியின் மாமியார் இடைவழிக்கு வந்து வழமைப் படி மாமியார் மருமக்களுக்குச் செய்யும் ஆசார உபசாரம் புரித்து கூட்டிப்போனார். தன் மணவாளனின் வீட்டின் சிறப் பையும், தன்கு நடந்த கணிசத்தையும், கணமணி யென்னவே அவள் பெற்றார் சகோதரரை வீட்டுப் பிரித்த துயரம் முற்றாய் அற்றபோய்விட்டது. அறிமுகமில்லாத அநேகர் அங்கிருந்த போதிலும், சகலரோடும் அவள் கலந்து பேசிக்கொண்டதினாலும், அவளின் நடக்கையாலும், பழக்க வழக்கங்களினாலும் யாரும் அவளை மெச்சிக்கொண்டார்கள். சுகுணலட்சணங்களைமைப் பெற்ற இம்மாது சிரோன்மணி 'மனமாட்சியில்லான் கணில்லாயின் வாழ்க்கை, ... எனது மாட்சித்தாயினுமில்' என்று திருவள்ளுவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய வாக்கை தன் குணர்ந்து ஒழுகிவந்ததுமன்றி, தன் பத்தாவே தெய்வமென்றெண்ணி அவனைக்கணம் பண்ணிவந்தார்.

பெற்றார் சகோதரர் கணமணி புறப்பட்டநாள் முதலாய் அவள் தங்களை அன்பினால் அடிமைகொண்டமாதிரியையும் தங்களுக்கு இன்றியமையா வுதவியாயிருந்தா என்பதையும் நினைத்துத் துப்புற்றபோதிலும், அவனுக்கு ஓர் நல்ல வாழ்வைத் தேடிவைத்தோமென்று ஆறுதல் அடைந்தார்கள், கணமணி நேசித்துத் தாபரித்து வந்த குருவிகளிற் சில. அவள் விவாககோற் சுவத்தினடுத்த நாள் மரித்துப்போக இருக்குவிக்களையும் அவளை நினைவு கூரும்படிக்காய் வளர்த்துக் கவனமாய்ப் போவித்து வந்தார்கள். ஆயின், கணமணியின் விவாகம் நடந்து, ஏழு, எட்டு நாட் சென்றபின் இவையும் இறந்துபோயின. இதுகெட்ட சுகுணமென்றெண்ணிப் பெற்றார் வைதனைப்பட்டார்கள்.

அருளப்பா தம்பியத்திற்கு மாறாய்த் தன்னெண்ணைப் படிக்கு விவாகஞ் செய்துகொண்டதால், கைலாசபிள்ளை அவனுடன் வன்மஞ் சாதித்து, அவனுடன் வசிப்பதில்லை யெனத் தீர்மானித்து, அவன் பெண்ணமைத்து வருந்தருணம். தம் வீட்டைனிட்டுப் புறப்பட்டுப்போய் மக்கள் வீட்டிலிருந்தார். தக்ப்பனார் வீட்டைவிட்டுப்போய் வெறிடத்திலிருப்பது மரியாதையல்லவென்றும், அவரைப்போய் அழைத்து வரும் படியும். அருளப்பாவைச் சந்திக்க வந்தவர்களும், கணமணியும்

அவனுக்குப் புத்திசொன்னார்கள் மறுநாட்காலை அருளப்பா
 தகப்பனாரிருக்குமிடஞ் சென்று அவரை வீடுவரும்படி இயன்ற
 மட்டும் தெண்டித்தும், அவர் இணங்காததுகண்டு, அதிக
 கோபத்துடன் வீட்டுக்குத் திரும்பினான் கண்மணி இதுகாரியத்
 தையறிந்த நேரத்தொட்டு சந்தோஷமில்லாது முகவாட்ட
 மாயிருப்பதை அருளப்பா கவனித்து, மனவிசனமுறுதற்குக்
 காரணமென்ன வென்று விணாவினான். அவர் கண்களிலிருந்து
 கண்ணீர் சொரிந்துகொண்டு மாமனார் தன்நியித்தம் வீடுவரா
 திருப்பது தனக்குமிக மனவருத்தத்தைக் கொடுக்கின்ற
 தென்றாள். தன் மனவிச சந்தோஷமின்றி முகவாட்டத்துட
 னிருப்பதை அருளப்பா சகிக்கழுத்யாது திரும்புவும் தன் தகப்
 பனாரிடம் போய் வரும்படி வருந்திக்கேட்டான் அவரோ
 தாம் வருவதில்லை எனச் சடுத்தப்பிடியாய் நின்றமையால்,
 அருளப்பா வெட்கத்துடனும் விசனத்துடனும் வீடு திரும்
 பினான். கண்மணி தன் பத்தாவின் வீடுசென்ற ஒரு கிழமைக்குப்
 பின்னரும், மாமனாரை வீட்டுக்கழைத்து வருமாறு தன் புரு
 ஷனிடம் மன்றாட்டத்துடன் கேட்டான். அவனுடைய விருப்பத்
 திற்குத் தானென்ன செய்யவும் ஆயத்தமாயிருப்பதாயும்,
 ஆனால் தகப்பனார் ஓரே பிடிவாதமாய் நிற்பதால் நான்
 அங்கு போவதில்லையென்று மறுத்துவிடான் இதைக்
 கேட்ட கண்மணி முன்னிருந்ததிலும் விசனமற்று. அவரைப்
 போய்க் காணுதற்குத் தனக்குத்தரவளிக்கும்படி மெலிந்துகேட்டான், அவள் நேள்விக்கிசைந்து அருளப்பா உத்தரவுகொடுக்கக்
 கண்மணியிடனே மாமனாரிடஞ் சென்று, அவரை வீட்டுக்கு
 வரும்படி தயவாய்க் கேட்டார் அவன்ன் தயாள குணத்தை
 யும் ஆதரவையும், பரிதாப நோலத்தையும் கண்டு, அவள் மேல்
 மனமிரங்கி மறுத்துக்கொள்ள இயலாதவராய்த்தாம் வருவ
 தாய் வாக்கிட்டு, அவளை அனுப்பிவைத்தார்.
 அன்றே அவர் கண்மணியை முதன்முறைகண்டார்.
 அருளப்பா தன் சொல்லை மீநித் தன்னெண்ணத்திற்கு ஆஸ்தி
 பணங்குறைந்த ஒரு பெண்ணை மணம் முடித்தபோதிலும்,
 அவர் குணம் ஆஸ்திரிலும் மேலானத்தன்றெண்ணிப் புறப்
 பட்டுப்போய், அன்றுமுதலாக அவரும், அவர் மனவியும்
 அருளப்பாவுடன் வசித்துவந்தார்கள்.

கண்மணி தன் பத்தாவின் வீடுசென்ற நாள் தொட்டு,
 அவனுக்கும் அவன் வீட்டாருக்கும் வரும் துன்பம், துயரம்,
 நயம், நட்டம் எல்லாம் தனக்குரியன் என்று எண்ணி. நடந்து
 தன்னெண்யும் அவர்களுக்குக் கிடிமையாக்கிச் சுகல கடமைகளை
 யும் நடப்பித்துக்கொண்டு வந்தாள். இவள் மாமியார் மெலிந்து

பெலனற்ற நோயாளியாக விருந்தத்தால் கண்மணி யவளைத்
 தன் மாதாவைப்போல் நேசித்து யாதொரு வீட்டு வேலைகளும்
 அவளிற் பொறுக்காது தானே யெல்லாவற்றையும் பார்த்து
 அவளைப்பேணி நடந்துவந்தாள். அவரும் கண்மணியைத் தம்
 மகனுக்கு வாய்ந்த திரவியமாய் மதித்துத் தம் மகளை
 நேசித்து அன்பு பாராட்டி வந்தார். அருளாப்பா கண்மணியை
 மண்ணஞ்செய்த நாள் முதலாய், அவன் சேகோதரி அவன்மேல்
 வெறுப்புற்றுப் புருஷனுத் தானும் அருளப்பாவோடும் மனைவி
 யோடும் கெரண்டாடாது தவிர்த்துக்கொண்டார்கள். சற்குண
 வதியை அருளப்பா விவாகஞ் செய்யாததையிட்டு அனேகருக்கு
 அவன்மேற் திருத்தியீனியிருந்தது. அவன் மாமியும் அவன் வீட்
 டாரும் முற்றாய் அவனைப் பகைத்தார்கள். இவர்களைல்லா
 ரையும் சமாதானப்படுத்திக்கொள்ளக் கண்மணிக்கு மிக வாஞ்
 சையிருந்தும், தன்னாற் கூடாத காரியமென்று விட்டுவிட-
 டாள். கண்மணி ஓர் குணசாலியான ஸ்திரியென்பதைச் சகல
 ரும் மட்டிட்டறிந்து அவளை விரும்பினார்கள். ஆனால், அருளப்
 பாவின் சேகோதரி மாத்திரம் அவன்மேல் பொறாமையாயிருந்
 தாள். அப்பாத்துரையும் அருளப்பாவும் யாதும் திருத்தியீன
 மின்றி முன்பேரல் ஜக்கியமாய் நடந்துவந்தார்கள். அப்பாத்
 துரையின் நடை, கண்மணிக்குச் சற்றும் பிரீதியில்லாதிருந்த
 போதிலும், ஒன்றையுங் கவனியாதவள் போல் மவுனமாயிருந்
 தாள். அப்பாத்துரை தனக்குக்கிடைத்த கல்விகற்பிக்கும் தொழி
 வையும் விட்டுவிட்டுப் பிற விடம் உத்தியோகத்தை நாடிப்
 போவதாய்ச் சொல்லி, துஷ்டரோடு சேர்ந்து தோழிமை
 பூண்டு சகவாசம் பண்ணிக்கொண்டு திரிந்தான். இதனா
 வவனுக்கெத்துணவேர் கோவிகள் சக்சரவுகள் வரக்கூடிய
 நிலைமையிலிருந்தபொழுது, தகப்பனாரும், அவன் நயங்
 கருதிய-சிலரும், அவனைக் கொழும்புப் பட்டினத்திலுள்ள ஓர்
 ‘வங்கி’ யில் வேலையாய் அமைத்து வந்தார்கள். அவனுக்கு
 இதொரு விலங்குபோற் காணப்பட்டாலும், அவர்கள் என்-
 னப்படி கொழும்பு சென்று வேலையில் அமர்ந்திருந்தான்.
 அவன் உத்தியோகத்தில் அமர்ந்த சில மாசங்கட்குப்பின்,
 ஆஸ்தியணத்தாற் குறைவற்றவளாயும், அழகால் கண-
 மணிக்குச், சமானமானவளாயும் ஓர் பெண்ணை, அப்பாத்
 துரைக்கு மணங் செய்துவைக்க வேண்டுமென்னுமென்னாங்
 கொண்டு, முன்சொல்லப்பட்ட பெரியவர் மூலமாய்ப் பிதா
 பிரயாசப்பட்டுக்கொண்டுவந்தார். ஆனால், அவர் என்னம்
 படி சந்திப்பது சற்று வல்லையாயிருந்தது. ‘தொட்டினிற் பூங்ட
 குணம் கடலை மட்டும்’ என்றபடி அப்பாத்துரை

இளம்பிராய்ந்தொட்டுக் கொண்ட குணத்தை விட்டெடாழு
 காத்தால், அவன் குணத்தை நன்கறிந்தவர்கள் அவனில்
 விருப்பங்கொள்ளவில்லை. கண்மணிக்குத் தூரத்தில் உற
 வினரான ஓர் ஜசவரியவானுக்கு ஓர் சிறந்த புத்திரியிருந்தா
 ளன்பதைக் கைலாசபிர்ளளையறிந்து, அப்பாத்துரையை
 அவனுக்கு விவாகஞ்செய்து வைக்க மிகவும் வாஞ்சித்து,
 அருள்பா வழியாய்க் கண்மணியிடம் விசாரணை நடத்தி
 னார். அருள்பா தன் மணவிக்குக் காரியமின்னதென்று
 சொல்லாது, சாடையாய்க் கதையைவிட்டு அப்பெண்ணைப்
 பற்றியும், பெண்ணின் தகப்பனாரின் நிலைமையைப்பற்றியும்
 விபரமாய் விசாரித்தான். தன் புருஷன் அப்பெண்ணைப்பற்றி
 அதிக கரிசனத்தோடு விசாரிப்பதைக்கண்ட கண்மணி, அப்பாத்
 துரைக்கு மணம் பேச எத்தனிக்கிறார்களெனச் சமுச்சயங்
 கொண்டு காரியமென்னவென்று விசாரித்தபொழுது அவன்
 பல சாட்டுக்கள் சொல்லிக் கண்மணியை ஏமாற்றினான்.
 ஆனால் தன் புருஷன் தனக்கு வீண் சாட்டுச் சொல்லுகிறா
 னென்று நல்லாயறிந்துகொண்டாள். அருள்பா விசாரணை
 செய்த பெண் கண்மணியின் முன்சொல்லப்பட்ட அரிய
 சினேகிதியே. அருள்பா அப்பெண்ணைப்பற்றி விசாரித்ததை
 விருந்து, அப்பெண்ணுக்கு அப்பாத்துரையை விவாகஞ்செய்துவைக்கக் கருதுகிறார்களென்ற எண்ணான் கண்மணிக்குண்டாக, அவர்கள் நினைத்த வண்ணம் முடியுமாயின், தன் அரிய சினேகிதியின் கதி என்னவாய் முடியுமென்று ஆழ்ந்து யோசித்து, தன் விளக்கஞ் சரியோவென்றறியக் கருதித் தன் மாமியாரிடம் வினாவினாள். அவனுள்ளபடி தனக்கு யாதொன்றும் தெரியாதென்று சொன்னாள். தான் எவ்வளவோ தன் புருஷனை நேசித்து, தன்னை அவனுக்கு முற்றாய் ஒப்புக்கொடுத்தும், தன்னைப் பற்றிப்பன்னித்தங்களிருக்கியங்களை மறைத்துக்கொள்வதை நினைத்து மிகத் துன்புற்றாள். அருள்பா வரவரத் தன்னிற் கொஞ்சம் அன்பு குறைந்தவன்போற் காணப்படுவது தன் பிழையான எண்ணமாயிருக்கலாமென நினைத்துத் தன் மனதை யாற்றி னாள்.

இவைகளில்வாறாயிருக்க, அருள்பாவுக்கு விலாசமிடப்பட்ட சில கடிதங்களை, அருள்பா வீட்டிலில்லாததால் கண்மணியிடம் தபாற்காரன் கொடுக்க, அவற்றை அருள்பா வந்தவுடன் கண்மணி ஒப்படைத்தாள். அவன் அவைகளை யொல்வொன்றாய்த்திற்கு வாசித்தபொழுது, தமிழ்ப்பாளை மிலைழுதப்பட்ட ஒரு கடிதத்தை வாசித்ததும் வாசியாதது

மாய் உறையிலிட்டு மேசையில் வைத்தான்: கண்மணி ஒன்றை யுங் கருதாதவளாய்க் கிடிடிப்போய் அக்கடிதத்தை வாசிக்கத் தொடங்க, அவன் அக்கடிதத்தை திடீரெனப் பறித்தெடுத்து “இன்னொருயருக்கு வந்த கடிதத்தை வாசிக்க விரும்புவது கெட்ட ‘சபாவம்’” என்று தன்மையாப் புத்திசொன்னான். உடனே கண்மணி அவ்விடம் விட்டு விசாரத்துடன் எழுந்து போனாள். அருளப்பா அறையிலிருந்து நெடுநேரம் வெளியே வராதது கண்டு, கண்மணி அறைக்குள் போனாள். அப்பொழுது அவன் முகம் வேறு பட்டிருப்பதையும், அவன் கடிதங்களை மேசை ‘லாச்சி’க்குள் வைத்துப் பூட்டுவதையும் கண்டு, அவனேதோ பல இரகசியங்களைத் தனக்கு மறைவாய் வைத்து திருப்பதாய் விளங்கி, அதிக மனவருத்தமடைந்து, பொறுமையென்னும் விசேஷ குணத்தாற்சகித்துக்கொண்டு வழிமைபோல் நடந்துவந்தாள். கடிதங்கள் வருந்தருணங்களில் அருளப்பாவின் முகம் வேறுபட்டிருப்பதையும், அவன் சினந்து வீட்டாருடன் கடுகடுப்பதையும் கண்மணி கவனித்து விசனப்படுவாள். அவன் வீட்டிலில்லாவேளையில் அவன் அக்கடிதங்களை எடுத்துப்பார்க்கவேண்ணியும், தன் பத்தாவுக்கு விரோதமான செய்கைசெய்ய மனமேவுப்படாது விட்டுவிட்டாள்.

இவை நிற்க கண்பணி யோர் பெண்குழந்தையைப் பெற்ற தருணத்தில் கடுமையான நோய்வாய்ப்பட்டிருப்பதை அவளின் தாயாருக்கறிவிக்க, அவர் வந்து சில நாட்தங்கி கண்மணி சற்றுச் சுகமடைந்த பின்னர், சுப்பிரமணியர் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தமையால் மகஞுடன் அனேக நாட்கள் செலவழிக்க முடியாதெனச் சொல்லிக் கண்மணி யைத் தம்முடன் விடும்படியாய் அருளப்பாவிடம் கேட்டார், அருளப்பா பிரியப்படாதமையால் பின்னுஞ் சில நாட்கண்மணி யின் தாயார் அங்கு தங்கி தம் வீட்டுக்குத் திரும்பினார். தாயார் சென்றபின் அவள் மாமியாரின் பாதுகாப்புக்குக் கீழிருந்தாள். கண்மணி பூரண சுகமடைந்து சில நாட்களின் பின்னர் தகப்பனார் இறந்துவிட்டதாக அறிந்தாள். அருளப்பாவின் உத்தரவுப்படி கண்மணி தகப்பனாரின் வீடு சென்று இரண்டொருநாட்டிதங்கிப்பின் வீடு திரும்பினாள். தன் அருமையான பிதாவை இழந்த துயரம் ஒரு பக்கமும், தன் மாதாவின் துயரவேளையில் ஏற்ற உதவிபுரிந்து ஆறுதற்படுத்தப் புருஷன் தனக்கு இடங்கொடாத துயரம் மறுபக்க மும் கண்மணியை வேதனைப்படுத்தவும் தன் நிலைமையிலும் தன் மனைவியின் நிலைமை மிகக்கீழானதென்று அருளப்பாஎண்ணி அவளை ஒருபோதும் அவளின் தகப்பனார் வீட்டுக்.

குக்கூட்டிப்போவதில்லை இது கண்மணிக்கு மிக விசன்த்தை உண்டாக்கின்றது. தன் அன்பான பெற்றார் சகோதரரைத் தான் விட்டுப் பிரிந்தபின்னர் இடைக்கிடை அவர்களைப் போய்த் தரிசித்துக் கொண்டாடித்திரும்பாது அருளப்பாதடைசெய்வது கண்மணிக்கு மிக்க சஞ்சலத்தைக் கொடுத்தது. தன் புருஷனிலிருந்த குறைகளைச் சொல்லி அவனைத்தன் மேற் தயவுள்ளவனாக்க அவள் இயன்றமட்டுந் தெண்டித்தாள். அவன் சிலநேரங்களில் எல்லாவற்றையுஞ் சரியெனக்கேட்டுக் கண்மணியை ஆறுதற்படுத்துவான், சில சமயங்களிற் கண்மணி தன்னிலைமைக்கேற்ற பெண்ணைல்லவேவஸ்ரும், தான் ஒரு ஐசுவரியவானின் மகளை மணஞ்செய்யத் தகுதியுள்ளவனென்றுஞ் சொல்வதுமுண்டு. அருளப்பாவின் குணம் நினையற்றதாய். நேரமொருவிதமாயிருந்தது.

5. பொன்மணியும், பொன்னுத்துரையும்.

கண்மணியின் பிரானை சினேகிதியாகிய முன்னர்ச் சொல்லிய பொன்மணியின் தகப்பனார் குலோதுங்கர் என் பவர் சகல ஐசுவரியம் நிறைந்த ஓர் தனவந்தர். இவர்க்குப் பொன்மணியுடன் நவமணியென்னும் இன்னொரு புத்திரிய முண்டு. தம்மிரு புத்திரிகளுக்கும் போதிய ஆஸ்தி தேடிவைத்து, அவர்களுக்கு யாதுங் குறைவின்றி வளர்த்து வந்தார். பொன்மணி அழகிய முகமும், அன்பார்ந்த அகமும், சுத்தமனமும், தூயகுணமும், சுசிகர உடையும், வசிகர நடையும், தைரிய நெஞ்சுசமும், தயாளமான பேச்சும், சகல சுகுர்தகுண சன்மார்க் சாதுரிய சம்பளன் குணாதிசயங்களும் பொருந்தியவள். நீதியானகாரியத்தில் எவரோடும் எதிர்த்து வாதாடும் அஞ்சா நெஞ்சினள். நியாயமான விஷயத்திற் தம் பெற்றார் சொல்லையுங்கடந்து, தன் புத்திகேற்க நடக்கக்கூடியவளென் பது அவர்களுக்குத் தெரிந்திருந்தது. பெற்றார் அவள் விவேகத்தையும், நுண்ணிய கூர்மையையுங்களுடு, சிறுபிராயமாயிருந்த பொழுது சமீபத்திலிருந்த தமிழ்க்கிராமப் பள்ளிக்கூடமொன்றிற்கு அனுப்பிக் கல்லி சுற்பித்துவைத்தார்கள். பிராயமான பின் அங்கிலேய பாஸூயுஞ் சொற்பமாய்க் கற்றறிந்திருந்தாள், தையல், பிண்ணல்முதலிய சித்திரவேலைகளையும் நன்றாயறிந்த ஓர் பெண்ணைக்கொண்டு அவர்க்குப் பழக்கு வித்திருந்தார்கள்.

பொன்மணியின் தகப்பனாருக்குச் சுப்பிரமணியர் தூரத்தி
 லுறவினர், சிலகாலம் இரு குடும்பத்தவரும் மிக ஐக்கிய
 மாயிருந்து யாதொரு பேதமுயின்றிக் கொண்டாடி வந்
 தார்கள். சுப்பிரமணியர் தம்பிள்ளைகள் பிறந்தவுடனே
 குலோத்துங்கருக்கறிவித்து, அவரிடும் நாமத்தினாலவர்களை
 அழைத்துவந்தார். பொன்மணியும் கண்மணியும் சிறுபிராயந்
 தொட்டு உடலுயிரொன்றாய் ஒப்பிலாச் சகிதமுற்று ஒருவரை
 விட்டொருவர் பிரியாத உண்மையான சினேகிதர்களாயிருந்
 தார்கள். பாலியப்பருவஞ்சென்று, பிராயாமான காலம் வந்த
 பொழுதும் விட்டு வேலைகள் முடித்துக்கொண்டு மிகுதியான
 நேரத்தில் தம் வளவைப் பிரிக்கும் வேலியருகே ஒருவர் அந்
 தப்புறத்திலும் மற்றவர் இந்தப்புறத்திலுமாய் உட்கார்ந்து,
 கதைத்துப் பொழுது போக்கிக்கொண்டும், புஸ்தகங்கள்
 வாசித்துக்கொண்டு மிருப்பார்கள். இவர்கள் சிறு பிராயா
 யிருக்கையில் பொன்னுத்துரை யிவர்களே டு சேர்த்து விளா
 யாடுவது வழக்கமாயிருந்தது. பொன்மணியின் நிர்வாகமான
 நடையையும், அவளின் ஆழ்ந்த புத்தி விவேகத்தையும், கெட்ட
 டித் தனத்தையும் சிறு பிராயந்தொட்டுக் கவனித்த பொன்
 னுத்துரை, அவள்மேலதிக் அட்புடையவனாகவிருந்தான்.
 ஆனால் அவன் தன்னெண்ணத்தையும், அவள்மேற்கொண்ட
 அன்பையும் ஒருவருக்கும் வெளியிடாது தன்மனதோடு வைத்
 திருந்தான். பொன்மணியும், பொன்னுத்துரையின் தாழ்மை
 யான குணத்தையும், சாந்தமான நடையையுங் கண்டு
 கவனித்து, ஆனந்தமடைந்து அவன்மேல் அன்புடையவனா
 யிருந்தான். பொன்மணியின் பெற்றாருமவன்மேற் பிரீதியு
 டையவர்களாயிருந்து, அவனையதிகப்படசமாய் நடத்திவந்தார்
 கள். அவளின் சிறந்த குணத்தையும், நிறைந்த மனத்தையும்,
 உயர்ந்தபோக்கையுங் கண்டு மிக மெச்சிக் கொண்டபோதி
 அம், தங்கள் செல்வாக்குக்கும் அவன் நிலைமைக்கும் அதிக
 தூர வித்தியாசமிருந்ததால், தங்கள் மகனுக்கு அவன் தகுதியற
 றவுனென எண்ணினார்கள். ஆயின் பொன்மணியின் ஆஸ்தி
 பணத்துக்கேற்ற மாப்பிள்ளையைத்தேடி எடுக்கவேண்டுமென்
 னும் வாஞ்சை ஒருபக்கமும், பொன்னுத்துரையின் குணாதிசயங்
 களினால் அவன் மேலுண்டான் அன்பு மறுபக்கமும் இவர்
 களைக் கவர்ந்தமையா இரு தேர்னியிற் கால்வந்தவன்
 சிலமாய்ச் சிறிதுகாலம் மலைத்திருந்தார்கள். பொன்மணிக்
 கும் பொன்னுத்துரைக்கும் விவாக்ம் நடைபெறுமென்று
 பலரு மெண்ணியிருந்தனர். சிலகாலஞ் சென்றபின்ற
 குலோத்துங்கர் பொன்னுத்துரை மேலுள்ள எண்ணத்தை
 முற்றாய் விட்டு, மகனுக்கு வேறு இடங்களில் மண்பேசு

முயற்சித்தார். இதைப் பொன்னுத்துரை அறிந்து அவளைத் தான் இழந்துவிடக் கூடுமாயின் தன்னைப் போலோர் அதிஷ்டவீணனில்லையென்று நினைத்து, அதிக விசன மடைந்தான். தான் அவர்களை ஒத்த ஐசுவரியவானஸ் லாததால் பொன்றணியுஞ் சிலவேளை தன்னை விவாகஞ் செய்துகொள்ள விரும்பமாட்டாலென் யோசித்து மிக மவுன மாயிருந்தான். பொன்மணியின் எண்ணம் ஒருவருக்கும் புலப் படாதிருந்தது கண்மணியும் பொன்றணியும் பிரியா நண்பரா யிருந்தமையால் தங்கள் இரகசியங்களை மறைக்காது, ஒரு வர்க்கொருவர் சொல்லிவருவது வழக்கமாயிருந்தது. ஆயின் இது விஷயத்திற் பொன்மணியின் உள்ளக்கிடக்கையை அறிந்துகொள்ளக் கண்டனி இயன்றமட்டுந் தெண்டித்துங் கூடாது போயிற்று. பொன்மணி தன் பிரியமென்னவென் பதைக் காட்டாது சமாளித்துவந்தாள். சிலநேரம் கண்மணி தன் பிரிய சிநேகித்தையை பார்த்து : -

‘‘பொன்மணி! நீயும் நானும் இவ்வளவு சினேகமுள்ளவர் களாயிருக்கிறோம். நீ ஓர் புறத்தியானுக்கு வாழ்க்கைப்பட்ட வுடன் எந்த ஊருக்குப்போக நேரிடுமோ தெரியாது. அப்படி ஓர் புறத்தியானுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டக் கூடுமானால் உனக்கு என்மேலுள்ள அன்புகுறைந்து என்னையும் முற்றாய் மறந்து விடுவாய். நீ ஐசுவரியம் நிறைந்த ஆளாய் இருப்பதால் அண்ணன்* தரவழிலையக் கவனி ப்பாயென்று நான் நினைக்க வில்லை’’ என்று குத்தாமற் குத்திக்கதைப்பாள். இவள் கருது வதைப் பொன்மணி நன்கறிந்திருந்தும் அறியாதவள்போற் காட்டினாள். இவைகளைக் கேட்டுப் பொன்மணி சிரித்துக் கொள்வதேயன்றி ஒன்றும் பேசுவதில்லை. இதனால் கண்மணியாவது பொன்னுத்துரையாவது அவளின் மனவிருப்ப பத்தை அறிய இயலாதிருந்தது கண்மணி அவளின் எண்ணைத்தைப் பலவகையாய் அறிய முயன்றும் கூடாததால் ஒருநாள் வெளிதிறந்து பொன்மணியை நோக்கி : - ‘‘நான் உன் எண்ணைத்தை அறிந்துகொள்வதற்கு எத்தனையோ முறை தெண்டித்தும் நீ ஒன்றுஞ் சொல்லுகிறாயில்லை. அண்ணா உனக்காகக் காத்திருக்கலாமோவென்பதை இன்று நீ எனக்குச் சொல்லாவிட்டால், நீ என்மேற்கொண்ட அங்கு பொய்யானதென்றே நான் நினைக்கவேண்டியது’’ என்றாள். இதிற் பொன்மணி புன்சிரிப்புற்று : ‘‘இக்காரியத்தில் உனக்கு நான் என் எண்ணைத்தைச் சொல்வதேயில்லை நீ கேட்பதுஞ் சரியல்ல’’ என்று சொல்லி வேறு விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசந்தொடங்கினாள்.

* தரவழி - ஒத்தபண்பினர்

அன்று தனக்கும் பொன்மணிக்கு மிடையில் நடந்த சம்பாலுனையைப்பற்றிக் கண்மணி பொன்னுத்துரைக்குச் சொல்லிய பொழுது, அவனுக்கு ஒன்றுமாய்ப் புலப்பாமற் சற்றுநேரம் யோசித்துப் பின் தன்னை அவள் விவாகஞ் செய்து கொள்ளப்பிரியப்படமாட்டாளன்றே தீர்த்துக்கொண்டான். கண்மணியும் தான் நெடுங்காலமாய் எண்ணியவெண்ணை மீண்ண்று மிகத் துன்புற்றாள். பின்னுமொருமுறை கண்மணி பொன்மணியைச் சந்தித்தபொழுது “உன்னை அண்ணா இழந்துவிடுவாரென்று நான் ஒருபோதும் எண்ணியிருக்கவில்லை” என்று விசனத்துடன் சொல்ல, அவள் “ஆம், உன் அண்ணா சோம்பறியாயிருப்பதால் என்னை இழந்து விடுவது சிச்சயந்தானே” என்றாள், உடனே கண்மணியின் முகரூபம் வேறுபட்டுத் தன் தமயனை அவள் இகழ்ந்துகொள்ளுகிறா ளன்று நினைத்துக் கண்களிருந்து கண்ணீர்ததும்ப வெம்பி னாள் இதைப் பொன்மணி கண்டு:- கண்மணீ! நீ எவ்வளவு புத தியீனமாயிருக்கிறாய்? நான் பேசியது இவிவான பேச்சல்லவே” என்று சொல்லி அவள் கண்ணீரைத்துடைத்து ஆறுதலான வார்த்தைகள் சொன்னாள். கண்மணிக்கு அன்றுமதலாய்ப் பொன்மணி தன் தமயனை விவாகஞ் செய்துகொள்வாளன் எண்ணை முற்றாய் அற்றுப்போய்விட்டது. ஆனால், அவள் மேலுள்ள அங்பு குறையவேயில்லை. அன்று சாயங்காலம் பொன்னுத்துரை தனது கந்தோரிலிருந்து வீட்டுக்குவந்த பொழுதுவழமைபோற் கண்மணியைத் தனிமையாய்ச் சந்தித் துப் பொன்மணியைத் தான் நம்பிக்காத்திருக்கலாமோவென்று விசாரித்தான். கண்மணி துக்கம் நிறைந்த முகத்துடன்: “அண்ணா! நீங்களும் நானும் எண்ணியஎண்ணை பிரயோகன மற்றதென்று நான் இன்றுதான் நல்லாய் அறிந்தேன்” என்றாள். பொன்னுத்துரை இதைக்கேட்டவுடன் பிரமிப் படைந்து; “என்னை விவாகம் முடிப்பது தனக்கு விருப்ப மில்லையென்று பொன்மணி சொல்லியிருந்தால் எனக்குத் துக்க மில்லை. அப்படி சொன்னாளா என்பதை நான்றிய விரும்பு கிறேன்” என்றான். அவள் வெளிதிறந்து அப்படிச் சொல்ல வில்லையென்றும், ஆனால் அவள் பேசியவற்றிலிருந்து அவள் அவனை விவாகஞ் செய்ய உடன்படுவாள் போற் காண வில்லையென்றும் கண்மணி மறுமொழியிட்டாள். பொன்மணி யென்ன சொன்னாளென்பதையும், அவளின் சொந்த வரசீகத் தையும் அறியாது பொன்மணிக்குத் தன்னை விவாகஞ் செய்யப் பிரீதியில்லையெனத் தீர்மானித்துக்கொள்ளல் புத்தியீனமென நினைத்துத் திரும்பவுங் கண்மணியை நோக்கி: “பொன்மணி

சொன்ன வாசகமென்ன? அவள் சொல்லியபடி சொல்லுவது என்றான். கண்மணி சொல்ல விருப்பப்படாததைக்கண்டு, சொல்லும்படி வலோற்காரம் பண்ணினான். கண்மணி மறுத்துக்கொள்ள இயலாமல் அவள் சொல்லியவற்றைச் சொல்லி, அதற்காக அவள்மேற் குறைநினைக்க வேண்டாமென்று வேண்டிக்கொண்டாள். பொன்னுத்துரை சுற்றுநேரம் பேச்சுமுச்சுற்று நின்று யோசித்து, பின் பொன்மணி தன்னை இசுழ்ந்துகொண்டதாய் நினையாமல், தானிதுகாரியத்தில் முயற்சித்து எடுத்த கருமத்தை ஒழுங்குபடுத்திக்கொள்ளாமற் சோம்புத்தனமா யிருப்பதைக் கருதியிருக்கலாமெனத் தீர்மானித்து, அவள் என்னத்தைக் கருதி போதும் அவள் சம்மதியை நேரேகண்டு முடிவெடுத்துக்கொள்வது புத்தியென்று எண்ணினான் ஆனால், அவளிடமிருந்து என்ன மறுமொழி கிடைக்குமோவன்னும் பயத்தினால் பின்போட்டுக்கொண்டு வந்தான்.

இவ்வாறு இவ்வெண்ணம் அவன்மனதை வருத்திக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, பொன்மணியின் தகப்பனார் சுரநோயினால் அதிகம் வருத்தமாயிருப்பதை அறிந்து அந்தியும், சந்தியும். பொன்னுத்துரை அவர் வீடுசென்று தன்னால் இயன்ற உதவி புரிந்துகொண்டுவந்தான். இவர் நேந்யவ்யப்படாச் சில நாட்களுக்குமுன் இரு கூடும்பத்தாருக்குள்ளும் சிறு திருப்தியீனங்களுண்டாயிருந்தும், அதனைச் சுப்பிரமணியராவது, அவரின் மனவிமக்களாவது கவனியாமல், அவரின் துண்பவேளையில் யாவரும்போம் உதவிபுரிந்து வந்தார்கள். பொன்மணியைப் பொன்னுத்துரை அடிக்கடி நிதித்தும், பொன்மணியின் பிரீதியை அவள் தகப்பனாரின் சுகவீனகாலத்திற் கேட்டறிவது நீதியாகாதென்று விட்டுவிட்டான். பொன்மணியின் தகப்பனார் பூரணசுகமடைந்தபின்னர், எண்ணியவன்னைம் அவளைத் தனிமையாய்ச் சந்தித்துச் சம்பாஷித்துக் கொள்ளத் தருணம் வாயாமையால், தானெண்ணிய எண்ண மெல்லாம் விழலாவிற்றே யென்னினைந்து மிகவிசனமுற்றான். சுற்றில் அவள் பிரியத்தைத்தான் வினாவாது விடுதல் மட்டமையாய் முடியுமென ஆழ்ந்துயோசித்து, அவள் தகப்பனாரின் சுகசெய்தி விசாரிக்கும் சாட்டுவைத்துக்கொண்டு அவர் வீட்டுக் குப் போனான். தற்செயலாய்ப் பொன்மணி வெளிவிறாந்தையில் ஓரிடத்தில் உட்கார்ந்திருந்து, ஏதோ பராக்குப்பண்ணிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்ணுற்று, அதைவிட வர்யத்ததருணம் கிடைப்பதற்கிடைதன நினைத்து, அங்குமிங்குஞ் சுற்றிப்பார்த்து, ஒருவரும் அங்கில்லாததுகண்டு, பெற்றாரெவ்விடமென்று விசாரிக்க, அவள் “ஜயாவை இப்போசானக்கூடாது. அவர்

நித்தி ரையாவிருக்கிறார். அம்மாவும் இங்கே இல்லை' என்ன. பொன்னுத்துரை அதுபோல் நல்ல தருணங்கிடைப்பதறிதென நினைத்து:-

"பொன்மணி! உன்னொடு இன்று ஒரு ராயியம் பேசுயோசித் திருக்கிறேன். நானில்வளவு நுணிகரமாய்ப் பேசுவது சரியீன மென்று நினைத்தால் என்குற்றத்தை மன்னித்துக்கொள். என்னுடைய நிலைமை உனக்கு நல்லாய்த் தெரியும், நானுனக்குத் தகுதியற்றவனாயிருந்தாலும், என்னால் இயன்ற வசதிசெய்து உன்னைப்பேணி. உன் சீவியத்தைச் சந்தோஷமாக்குவேன். உன் நிலைமைக்கும் என் நிலைமைக்கும் அதிக தூர வித்தியாசமுண்டென்பதை நான் என்ன வேனும் உனராதிருக்கவில்லை. இவைகளெல்லவற்றையும் நீ நல்லாய் யோசித்து, நான் உங்ககாகக் காத்திருக்கலாமோவென்னும் எனது கேள்விக்குவிடை தரும்படி உன்னைத்தயவாய்க்கேட்கிறேன்" என்றான், பொன்மணி இதற்குயாதும் மறுமொழி கொடுக்காமல் மவுனமாயிருப்பதைப் பொன்னுத்துரைகண்டு பின்னும் அவளை நோக்கி: "நானிங்கே நெடுநேரம் நிற்பது சரியல்ல. உனக்கு என்னில் அன்பும்பீரிதியுமில்லையாகில் அதை வெளியாய்ச் சொல்லு, வெட்கிக்கவேண்டாம்" என்றான். பொன்மணி தன் விருப்பத்தை வெளித்திறந்த சொல்ல வெட்கித்து, "ஐசுவரியத்தையாவது, வீண் இடம்பங்களையாவது நான் ஒருபோதும் பெரிதாக என்னவே இல்லை. ஐசுவரியம் நிலைநிற்பதல்ல" என்றாள். பெண்ணுத்துரை தன் கேள்விக்கு நேரான மறுமொழிபெறவேண்டுமென வாஞ்சித்து: "நான் கேட்டதற்கு மறுமொழியென்ன? உன்னைநான் காத்திருக்கலாமா?" என்று மறுபடியும் வினாவினான். பொன்மணி வாய்திறந்து, விடையளிக்க வெட்கித்து மவுனத்துடன் ஆம் என்பதற்குப்பிலாகத் தன் தலையை சாய்த்தாள் இதைக்கண்டதும் பொன்னுத்துரைக்கிருந்த சந்தோஷம் எவ்வளவேண விபரித்தலரிது.

தான் அங்குநின்று பொன்மணியுடன் சம்பாவிப்பதை யாருங்காணக்கூடுமாகில் என்ன நினைப்பார்களென்றும், தானென்ன மறுமொழிகொடுக்கல் மென்றும் பொன்னுத்துரையெண்ணி முகவேற்றுமையடைந்து, சட்டென்று பொன்மணிக்குச் சுட்டுசொல்லிக்கொண்டு அவ்விடத்தைவிட்டு விலகி, அவள் துகப்பனாரின் அறைக்குட்போய் அவர் விழித்தெழுந் திருப்பதுகண்டு, அவர் சுகசெய்தியை விசாரித்தான். அவர் தனக்கப்போது பூரணாகமென்றும் பெலவீனம் மெத்த உன்

தென்றும், அதினால் தன்கண்கள் இருள்ளைடந்து சில வேளை களில் ஆட்கள் வேற்றுமையாய்த் தோற்றப்படுவதுண்டென்றுஞ் சொல்லி, அறையைவிட்டு வெளியேவந்து, பொன்னுத் துரையுடன் கதைக்கும்பொழுது ‘உன்முகருபம் எனக்கு நன்றாய்த் தோற்றவில்லை, அது என் பெலவீனத்தின் காரியமாக்கும்’ என்று சொல்லிக்கொண்டு ஓர் ஆசனத்தில் உட்கார்ந்தார். அவனின் மனமோ பெரிதோர் குற்றத்தைச் செய்த மனம்பட்ட பாடுபட்டது. தன் பெற்றாராவது அவனின் பெற்றாராவது தான் அவனுடன் சம்பாஷித்ததைக்கண்டிருந்தால், அல்லது அறியக்கூடுமானால். தன்னையிட்டு என்னளன்னுவார் களை நினைத்து மிகப்பதகளித்துக்கொண்டு, அவர் பேசிய ஒன்றையும் அறியாதவனாய், அவரின் உத்தரவுபெற்று அவ் விடம் விட்டுத் தன் வீடுசென்றான். தான் பொன்மணியைக் கண்டு சம்பாஷித்ததும், அவனிடம் வாக்குப்பெற்றதும் தமிழ்ச் சாதியாரின் மாதிரிக்கு இணங்காததாயினும், ஐரோப்பிய மாதிரிக்கு ஏற்றதெனத் தன்மனதை ஆற்றிக்கொண்டான். பொன்மணியின் பெற்றார் தன்னை விரும்பாவிட்டால் தங்கள் வாக்கு நிச்சயம் யாதும்பிரயோசனமாகாதென நினைத்துச் சுற்றுத்துயரமுற்றான். பொன்மணியோ தான் நெடுங்கால மெண்ணியிருந்தவனும், தன் பெற்றாரால் நேசிக்கப்பட்டவனு மாகிய ஒருவனைத் தன் கண்ணாளனாகத் தான் ஏற்றுக்கொள்வதாக வாக்கிட்ட தினமே அவன் மனவியாகிவிட்டதாக என்னிச்சந்தோஷமடைந்து, யாதொரு தடையுமிருப்பதாய் நினைபாமல் ஈதரியமாயிருந்தார். இவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் வாக்கிட்டிருந்தது, கண்மணியைவிடவேறு ஒருவருக்கும் தெரியாதிருந்தது.

‘கெல்வம் வந்துற் காலைத் தெய்வமுஞ்சிறிது பேணார் சொல்வனவறிந்து சொல்லார் கற்றமும் துணையும் நோக்கார்’ என்பதற்கிணங்கப் பொன்மணியின் பெற்றார் வரவரத் தங்கள் நிலைமை பெரிதானதெனக் கவனித்து. சப்பிரமணியர் ஓர் கமக்காரனாயிருந்ததால் அவரைக்குறைவாக நினைத்துப் பெருமையடைந்து, அவர்கள் கொண்டாட்டத்தை மெல்ல மெல்லக் குறைத்துக் கொண்டுவந்தமையால் இரு குடும்பத் தாருக்குள்ளும்ள ஐக்கியம் முன்போவில்லாது குறைந்து குறைந்துவந்தது. ஆனால் பொன்மணிக்கும் கண்மணிக்கு மிடையிலுள்ள கொண்டாட்டமும், ஒருவர்மேல் ஒருவருக்குள்ள அன்புங்குறையவேயில்லை. பொன்மணி பொன்னுத்துரையில் அதிக பிரீதியுள்ளவளாயிருக்கிறானென்பதைப் பெற்றார் நெடு கலும் அறிந்திருந்தும், அவன் அவனை விவாகஞ்செய்து

கொள்ள ஓர்போதும் விரும்பமாட்டானன்னு மெண்ணங்க தொண்டிருந்தார்கள். ஆனால், வரவரச்சில ஐயமுண்டான மையால் அவன்மேலவனுக்கிருக்கும் அன்பை அகற்றும் நோக்க மாய் அவனையிட்டுக் குறைவாயும் இதழ்வாயும் இடைக்கிடைப்பேசுவது வழக்கமாயிருந்தது. பொன்மணியோ அத்தருணங்களில் அவசியமின்றிக் கழகமாயில்லாத ஒருவரைப்பற்றி இகழ்ந்துபேசுவது சரியீனமென்று அச்சமின்றிக் சொல்லாள். மனதிலுள்ளவற்றை வெளியாய்ப்பேசுவது அவளின் இயற்கையான குணமாதலால், பெற்றார் அவள் சொல்வதற்கு யாதும் மாறுத்தரஞ்சொல்வதில்லை.

பொன்மணியின் மேற்கொண்ட ஜிமிச்சத்தினால், அவனுக்குத் தனவந்தனான் ஒருவனைப்பேசி விவாகம் நிறைவேற்றி வைக்க வேண்டுமென்று ஆசித்து, இரண்டொரு இடங்களிற் கருத்துவைத்துப்பேசும் நோக்கத்தோடிருந்தார்கள். ஓர் கமக்காரனின் மக்ளாகிய கண்மணிக்குக்கிடைத்த மாப்பிள்ளையிலும், தம் மக்னுக்கு விசேஷமான மாப்பிள்ளை எடுக்கவேணும் மென்பதே பொன்மணியின் பெற்றாரின் முழுவாஞ்சையுமாயிருந்தது. விசேஶமான ஓர் மாப்பிள்ளை கிட்டாவிட்டால் பொன்மணிக்கு விவாகஞ்செய்வதில்லையெனத் தீர்மானித்திருந்தார்கள். பொன்மணி தன் பெற்றாரின் கருத்தை மட்டிட்டறிந்துகொண்டு தன் பிரியத்தையும் தீர்மானத்தையும் தொடக்கத்திலேயே பெற்றாருக்கறிவித்தல் நீதியும் சரியமென்க்கண்டு தாயாரிடம் போய். ‘அம்மா! என் பிரியத்திற்கு மாறாய் நீங்கள் வீண்பிரியாசப்படுகிறீர்கள். என் எண்ணமும், விருப்பமும், தீர்மானமும் உங்களுக்கு நல்லாய்த் தெரிந்திருந்தும், வீண் முயற்சி செய்து நான் விரும்பாத ஓர் விவாகத்தை முடித்துவைத்து, என்வாணானை நிர்ப்பந்தமாக்குவது பெற்றாராகிய உங்களுக்கு நீதியாகாது. விவாகவிஷயத்தில் உங்களுடைய எண்ணத்திற்கு நான் சம்மதிக்கமாட்டேனேன் பதை இப்போதே உங்களுக்கு அறிவித்துவைக்கிறேன்’ என்றாள். பொன்மணியின் தாயார் இவற்றைக்கேட்டு விசனமுற்றுக் காதில் விழுத்தாதது போல் மவுஞ்சாதனஞ்செய்து, யாதும் மறுமொழிகொடாது மகளிருக்குமிடம்விட்டுப் புறம்பே போனார். இதன்பின்பு பொன்மணிக்கோ பொன்னுத்துரை மேலுள்ள அன்பும், அவனுக்கேதான் மனைவியாவதென்ற நிச்சயமும் நாள்வீதம் அதிகரித்துவந்தன.

காரியங்கள் இந்திலைபரத்திலிருக்குந் தருணம் அருளப்பாவின் சகோதரன் அப்பாத்துரை கொழும்பிலோர் வங்கியில்

மாசம் 100 ரூபாய் சம்பளத்தில் வேலையில் அமர்ந்திருப்ப தாக இவர்கள் காதில் எட்டியது. இத்தகேள்விப்பட்டதுஞ் சந்தோஷமுற்று, அவனோர் உத்தியோகஸ்தலும் தனவந்தனு மாயிருப்பதால் அவனுக்கும் பொன்மணிக்கும் விவாகம் நிறை வேற்றிவைப்பதே புத்தியென்றெண்ணிக் கைலாசபிள்ளையைச் சந்தித்து மணம்பேசிவருவதற்கு ஒராளனுப்ப யோசித்தார்கள். பொன்மணியின் தகப்பனாரைபார்க்கிலும் அவளின் தாயாரே, பொன்னுத்துரை தம்மகளை விவாகஞ் செய்வதற்கு முழு மாறாய் நின்று, கைலாசபிள்ளையின் மகனை மணஞ்செய்து வைக்கவேண்டுமென மிகவும் வாஞ்சித்திருந்தார்.

கண்மணி பொன்மணியைக்கண்டு சம்பாவித்துத் தனது வீடுசென்ற இரண்டொரு கிழமைக்குப்பிள்ளர், பொன்மணி ஓர் பயங்கரமான கனவுகண்டு மனக்கிலேசமுற்று எப்போது விடியுமென்று ஆவலுடன் தன்படுக்கை அறையின் சன்னலைத் திறந்து வெளியேபார்த்தாள். சேவல் கூவும் சத்தமாயினும், குருவிகள் பாடும் ஒசையாயினும் அவள் காதிற் கேட்கவில்லை, நேரம் நடுச்சாமமாயிருந்தது. கும்மென்ற இருட்டு மூடியிருந்ததையும், சிறுதுமி மழைத்துளிகள் இலைகளில் வீழ்ந்துகொண்டிருந்த சத்ததையும், தூவானம் சன்னலுக்கூடாகத் தட்டுவதையுங் கவனித்துத் தன் படுக்கை அறையின்சன்னலைமறுபடியும் பூட்டி, உறங்குதற்காய்த் தன் படுக்கைசென்றாள். ஆயின், அவனுக்கிருந்த பனவியாகுலத்தினால் உறக்கமோவரவில்லை. கூடியமட்டுந்தனக்குக் கனவினாலுண்டான சஞ்சலத்தை அடக்கி உறங்கமுயன்றும், உறக்கம் வராததினால் அறையின் விளக்கைக் கொழுத்தித்தான் படுக்கைமீது உட்கார்ந்து கணவின் பலன் யாதாயிருந்தக்கூடுமோவன ஆழ்த்து யோசித்துக்கொண்டிருந்தாள். கண்மணிகடையாகத் தன்னை வந்து கண்ட பொழுது பொன்னுத்துரையின் விவாகத்தையிட்டுத் தன்னுடன் பேசியவற்றையும், தான் அவனுக்குச் சொல்லியமறுமொழி யையும், அவள் அப்போது விம்மிவிம்மி அழுததையும் நினைத்து நினைத்துத் தாங்குதற்கரிய துயரத்தில் அரிமுதிருக்குந்த தருணம் குருவிகளின் இனிய தீத்ததையும், சேவல் கூவுவதையுங் கேட்டு விடிந்துபோயிற்றெனத்திடைரென்றெழும்பித் தன் தாயாரின் படுக்கையண்டை சென்று, தாயாரை எழுப்பி: “அம்மா! இராத்திரி நடுச்சாமம் எனது சினேகுதி கண்மணி யைப்பற்றி ஒரு கனவுகண்டேன். அந்தேரந்தொட்டு எனக்கு உறக்கமில்லை அவனை என்னி என்மனம் பதகவிக்கிறது, என்னாவி சோநுகிறது, மய்நடுங்குகிறது கூடியமட்டும் உறங்கத் தெளித்தும் உறக்கம்வரவில்லை, கண்மணியோர்

சிறுத்தொகைப் பணங்களவாடியதாக அநியாயமாய்க் குற்றஞ் சாட்டப்பட்டிருப்பதாயும், அவனோர் கந்தைத்துணியுடுத்த வளாய் விரித்ததலைமயிருடனும், துக்கமுகத்துடனும், அழுத கண்ணீருடனும் தன்குழந்தையை மடிமீதுவைத்துக்கொண்டு புலம்பிக்கொண்டிருப்பதாயும், அவர் குழந்தை மாதாவின் முகத்தைப்பார்த்துப்பார்த்து விம்மிவிம்மியழுது கொண்டிருப்பதாயும், அவளின் சந்திரோதயமுகப்பிரகாசம் மிகக்குறைந்து வேறுபட்டு, இருளடைந்திருப்பதாயும், அவளிப்பயங்கரமான கோலத்துடன் என்னை நித்திரையிலிருந்தெழுப்பி, ‘‘இவ்வுலக வாழ்வு இனினனக்குப் போதும்’’ என்று சொல்லவுங் கனவுகண் டேன். ‘‘என்னிய சிநேகிதிக்கு என்ன நடந்ததோதெரிய வில்லை’’ என்று கண்ணீர்ததும்ப, உள்ளம்வெதும்பத் தயாருக குச்சொன்னாள்.

ஒருபோதும் இலகுவிற் கண்ணீர் விடாத தம்மகார் அப்போது கண்ணீர்விடுவதையும், துயரப்படுவதையுங்கண்ட தாயார் அதிதுண்புன்று ‘‘மகனே! கண்மனியையென்னி நீ கவலைப் படவேண்டாம் அவனுக்கொரு குறைவுமிருக்குமென்று நான் நம்பவில்லை. கனாக்கள் எப்பொழுதும் உண்ணமயல்ல. சிலவேளை மிக நேசமுள்ள ஒருவரைப்பற்றி யதிகம் நினைப்பதால் கனாத்தோற்றுவதுண்டு, கண்மனி வந்துபோன நாட்தொட்டு, நீ யெப்பொழுதுமவளைப்பற்றிய எண்ணமாறி ருப்பது எனக்கு நல்லாகத்தெரியும். அதினாற்தான் இக்கனாத்தோற்றுப்பட்டிருக்கலாம். நீயதைப்பற்றி யோசிக்கவேண்டிய தில்லை. கண்மனிக்குயாதும் இடையூறு நேரிட்டால் உனக்குச் சொல்லியனுப்புவாள்தானே’’ எனப்பலவற்றையுஞ் சொல்லித் தம் மகளின்மனதை ஆறுதற்படுத்தினார். கண்மனி கடைசியாகப் பொன்மனியைத்தரிசித்தபொழுது அப்பாத்துரையின் நடத்தையைப்பற்றியும், அவர்கள் பொன்மனியைக் குறித்துத் தன்னிடம் விசாரணை செய்ததையிட்டும், அவர்களுக்கிருக்குங்கருத்தையும் அவனுக்குச்சாடையாய்ச் சொல்லியிருந்தமையால், அவள்தன் நிலைபரம் எப்படியாய் முடியுமோவென ஆழ்ந்துயோசித்து மிகக்கலங்கினாள்.

6. கண்மணி சோதனைக்குட்பட்டது.

கண்மணிக்கு வரவர மனவிசாரம் அதிகப்பட்டுவந்தது. தன் பத்தாவின் அன்புதன்னிற் படிப்படியாய்க் குறைந்து குறைந்து வருவதே அவள் மனவிசாரத்திற்கு முதற்காரணமாயிற்று. அவனைச் சந்தோஷப்படுத்தும்படியாய்க் கண்மணி படாத பாடெல்லாம் பட்டாலும் தயாளவார்த்தைக்குப் பதிலாய்க் கடின்சொற்களையே பாவிப்பது அவன் வழக்கமாயிருந்தது. அவனிற்காணப்பட்ட மாறுதலுக்குக் காரணம் யாதென அவனுக்குப் புலப்படவில்லை. கண்மணி அருளப்பாவின் அறையைக்கூட்டித் துப்புரவாக்கினபொழுது, முன்னொருமுறை அவனுக்கு ஒரு தமிழ்க்கடிதம் வந்ததையும், அத்தருணம் அவன் மனம்பேதவித்து அதனை வாசித்ததும் வாசியாததுமாய்த் தனக்கு மறைத்துக்கொள்ளத் தெண்டித்ததையும் என்னித் தன் ஜியந்தீர அக்கடிதத்தை எடுத்துப்பார்க்கத் தீர்மானித்து, மேசையன்டை சென்று, இலாச்சிகளில் ஒன்றைத்திறக்கத் தெண்டித்தாள். அது பூட்டப்பட்டிருந்ததுகண்டு, பின்னும் தன் வேலையைத் தொடங்கினாள். அக்கடிதத்தில் வரையப்பட்டி ருந்த இரகசியத்தைத் தான் வாசியாதது ஒருவாறு அவனுக்குச் சற்றுச் சந்தோஷத்தைக்கொடுத்தது. அவள் அவ்வறையை நன்றாகத் துப்புரவாக்கியபின் மேசையிலிருந்த கடுதாசிகளை ஒருபுறமாய் ஒதுக்கி ஒழுங்குபடுத்துஞ்சமையம் இலாச்சிகளின் திறவுகோல், கடுதாசிகளுக்கீழ் மறைக்கப்பட்டிருந்தது கண்டு, அதை எடுத்து, அக்கடிதத்தைப்பார்க்க வாஞ்சித்து இலாச்சிகளில் ஒன்றைத்திறந்து ஆராய்ந்தாள். அங்கே கடிதங்கள் ஒன்றையுங் காணாமையால் அடுத்த இலாச்சியைத் திறந்து, அதற்குள் தொகையான காகிதங்களிருக்கக்கண்டு, ஒவ்வொன்றாய் எடுத்துப்பார்வையிட்டுத் துமிழ்ப்பாலையில் எழுதப்பட்ட சிலகடிதங்களை எடுத்துக்கொண்டு அவளிடம் விட்டு மறைவான இடங்கென்று வாசிக்கத்தெர்டங்கினால். தொடங்கினவுடன் பயத்தினால் அவள் தேகம் சிலீரிட்டு வேர்வை தண்ணீராய் ஓடிற்றி. அவளக்கடிதங்களை வாசித்த பின்னர் திரும்பவும் அவைகள் வைக்கப்பட்டிருந்த இடத்திற் கொண்டுபோய் வைத்துவிட்டு, யாருந் தன்னைச் கண்டுகொள்வார்களோ வென்ற பயத்தினால் மனம்பதறி. இலாச்சிகளில் ஒன்றைப் பூட்டமறந்து, திறவுகோலையும் அது இருந்த இடத்தில் வைத்துவிட்டுவெளியேவந்தாள். அவள் மனமடைந்த வேதனை எம்மட்டென விபரித்தல் கூடாது. முதலாவதாக அவள் வாசித்தறிந்த இரகசியம் அவளைத் தாங்கொணாச்

சஞ்சலத்துளாக்கின்றது. இரண்டாவதாக, கடிதங்களை வாசித்த குற்றம் மனதை வாசித்தது. முன்றாவதாக, அற்வறைத் தானெடுத்து வாசித்ததைப் புருஷன் அறியக்கூடுமாயின் தன்கதி எனவாய் முடியுமென நினைத்துப் பயங்கரமடைந் தான்.

கண்மணி வாசித்த கடிதங்கள் கற்குத்தாவிலிருந்த ஓர் பெண்ணினால் அருளப்பாவுக்கு எழுதப்பட்ட பரிதாப கடிதங்களாயிருந்தன. அருளப்பா கற்குத்தாவில் வசித்தபொழுது அங்குள்ள ஓர் பெரிய குடும்பத்துடன் அதிக கொண்டாட்டம் பண்ணி. அக்குடும்பத்திலுள்ள ஒரு வாலிபப்பெண்ணை விவாக்ஞுசெய்துகொள்ளும் நோக்கங்கொண்டு. அவனுடன் தோழமையூண்டு. நாளிலும் பொழுதிலும் போய் அவளைச் சந்தித்துச் சம்பாஷனை செய்துவந்தான். இதை அப்பெண்ணின் பெற்றார் அறிந்து, அப்பெண் இன்னொருவனுக்கு நியாயிக்கப்பட்ட பெண்ணென்பதை அவனுக்குச் சொல்லியும் அவன் சற்றுங் கவனியாது அவர்கள் எண்ணத்திற்குத் தான் மாற்றவன் போற்காட்டி, அப்பெண்ணை இரகசியத்தில் அணாப்பி, நியமிக்கப்பட்ட மாப்பிள்ளையில் அவள்மனம் வெறுப்படையக் செய்து தன் வசமாக்கிக்கொண்டான். இதனைப் பெற்றாரனிந்து, அப்பெண்ணைக் கடிந்துகொண்டு. அருளப்பா ஒரு துட்டனெனக்கண்டு. முன்போல் வீட்டுக்கு வந்துபோகும் வழக் கத்தைத் தடைப்படுத்தினார்கள். ஆனால், அப்பெண்ணுக்கும் அருளப்பாவுக்குமிடையிலுள்ள கொண்டாட்டத்திற்கு முற்றுப் போடமுடியாதிருந்தது. பெற்றாரறியாது இநவருக் காகித மூலமாய்க் கம்பாஷித்துப்பந்தார்கள் பெற்றார்தங்களாலான மட்டும் அவளின் மனதை மாற்றத் தெண்டித்தும் முடியாது போயிற்று இவ் ஏழைப்பெண் அருளப்பாவி அணாப்புதலிலும் எத்து வாாத்தையிலும் ஏய்பட்டு அவனை முழுமனதுடன் நேசித்துவந்தாள். கைலாசப்பிள்ளை கற்குத்தாசென்று தம் மகனை அழைத்துவந்ததற்கு இதுவே முக்கியகாரனம். அருளப்பா கற்குத்தாவிலிருந்து தன் தகப்பனாருடன் யாழிப்பானம் வர வெளிக்கிடமுள்ள தான் சீக்கிரம் திரும்பி வருவதாயும். அவளை மனஞ்செய்து கொள்வதாயுட் உறுதி யான வாக்களித்துத் தகப்பனாருடன் புறப்பட்டான். அவன் கற்குத்தாவை விட்டுப் புறப்பட்டபின்னாவது, அவளின் மனம் மாறக்கூடுமென நினைத்துப் பெற்றார், தங்களால் இயன்ற மட்டும் நற்புத்தி மதியூட்டி அவளின் மனதை மாற்றத்தெண்டித்தும். அவளை இனக்க இயலாத்தால். அம்மாப்பிள்ளை வேறு விவாக்ஞுசெய்ய நேரிட்டது. அருளப்பா கற்குத்தா

விட்டுப் புறப்பட்டு யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்த பின்னர் அப் பெண்ணுக்குத் தன் வாக்கைக் கீங்கிரம் நிறவேற்றிவைப் பதாய் இரண்டுமுன்று கடிதங்கள் எழுதியனுப்பினான். அதன் பின்னர் அவர் எழுதுங் கடிதங்களுக்கு மறுமொழியழுதாதுவிட்டதே அவனுக்கும் அவள் பெற்றாருக்கும் பெருஞ் சஞ்சலத்தை கலக்கத்தையும் உண்டாக்கினாது. அப்பெண்ணின் தகப்பனாரும் அவனுக்குள்த்தனவேயா காகிதங்கள் எழுதியும் மறுமொழி கிடைக்காததுகண்டு, தாங்குதற்கரிய விசனப்பட்டுக் கலங்கினார். ‘அப்பெண் பிடித்தகொப்புமிட்டு, மிதித்தகொப்பும் விட்டுஏரசனை நம்பிப் புருஷனை இழந்தவள்போல் பெற்றார் சகோதரரின் ஆக்கினைக்கும் நிந்தாட்சனைக்கும் ஆளாகித்துக்காரத்திலாழுந்து கலங்கநேரிட்டது தன் மதியீனத் தினால் மனுஷர் கண்ணில்லிழிக்க வெட்கமடைந்து கண்ணீரும் கையுமாயிருந்துவரும் நாளையில், அருளப்பாசிவாசஞ்செய்துவிட்டதாய்க் கேள்வியற்று, தன்னை அவன் அணாப்பிக்கொண்டமாதிரியையும், அதினால் தனக்கு வந்திருக்கும் இக்கட்டுக்களையும், துயரங்களையும் தான் பெற்றார் சகோதரர்களின் நிந்தாட்சனைக் குட்பட்டிருப்பதையும் பரித பிக்கக்கவிதமாய் விபரித்து தான் இல்லற வாழ்க்கைக் குட்படுவதில்லையென்றும், அவன் தனக்குச் செய்த துரோகத்திற்கு தேவன் நிச்சயமாய் அவனுக்குப் பதிலளிப்பாரென்றும் ஒரு கடைசிக் கடிதமெழுதி அனுப்பினார்.

கண்மணி கண்டெடுத்து வாசித்து ‘கடிதங்களில் இதுவ மொன்றே. இதை அவன் வாசித்தபொழுது அவன் மனம் பட்டபாடு எவ்வளவென விபரித்தல்கூடாது தன் புருஷன் இப்படியான துட்டகீண முன்னவனென்பதையறியவே அவனை மனவருத்தமும், துயரமும் ஆட்கொண்டன. இவைகளால் அருளப்பாதன்னை மணஞ்செய்துகொண்டதற்கு முன்நடைபெற்ற காரியங்களாதலால், அவைகளைப்பற்றி நினைத்துத் துப்பமடைவது புத்தியீனம் எனவெண்ணி, ஒருவாறாய்த் தன்மனதைச்சுற்று ஆற்றிக்கொண்டாள். தனக்காகமாத்திரயல்ல அப்பெண்ணின் நிலைப்ரம் என்னவாய் முடியுமோவென்று யோசித்து, அவன்மேல் அனுதாபங்கொண்டு, அவனுக்காகக் கவலைப்பட்டார். தன் புருஷன் எப்படிப்பட்டவனாயிருந்த போதினும், அவனுக்குவந்த கடிதத்தைத் தானெனுத்து வாசித்தது தவறென மனச்சாட்சியவளை வாதித்தது. தானக் கடிதத்தை எடுத்து வாசித்ததை அருளப்பாவுக்கு அறிவித்து விடில், தன் குற்றம் நீங்கிவிடுமென நினைத்து, அவனுக்கு அறிவிக்க எத்தனீத்தும், பயத்தினால் இன்னைக்கு நாளைக்

கொன்றப் பின்போட்டுக்கொண்டு வந்தாள். இப்படியிருந்த தருணம் ஒருநாட் சாயங்காலம் கண்மணி தன் வேலைகள் யாவுஞ் செய்துமுடித்துக்கொண்டு அருளப்பாவின் வருகையை எதிர்பார்த்திருந்தாள். அருளப்பா வழமையாய் வரும் நேரம் தப்பிப்போன்மையால், கண்மணி தன் குழந்தையைக் கையிலேந்திக்கொண்டுபோய் வளவுக்குள் பற்றை மறைவிலிருந்த, வோர் கற்கும்பியில் உட்கார்ந்திருந்து எண்ணாததெல்லா மெண்ணிலிசனமடைந்து கண்ணீர்விட்டமுது சொன்னிருந்தாள் அவள் கையிலிருந்த குழந்தை அடிக்கடி அவள் முகத்தையுற்றுப் பார்த்து, அவள் முகம் வேற்றுமையடைந்திருப்பதைக் கண்டு அவளைச் சந்தோஷப்படுத்தும்படியாய் இருக்கன்னங்களுக்கும் மாறி மாறி முத்தங்கொடுத்துச் சந்தோஷப்படுத்தத் தெண்டித் தது, உடனே அவள் கண்ணீரைத்துடைத்துக்கொண்டு, ‘என்ன ருமைக் குழந்தாய்! நீயுமில்லாதிருந்தால் எனக்கு ஆறுதலெங்கே யிருந்து வரும்’ என்று சொல்லிக் குழந்தையை முத்தமிட்டாள். அயல் வீட்டிலிருந்த வோர் அறிமுகமானபெண், கண்மணி அங்கே தனிமையாய் உட்கார்ந்திருப்பதைக்கண்டு, அங்குசென்று கண்மணியின்பரிதாபகோலத்தையும், முகவாட்டத்தையுங்கண்டு, அவள் மேல் அனுதாபங்கொண்டு, அவளுக்கிருந்த வியாகுலத் திற்குக்காரணமென்னவென்று வினாவினாள். கண்மணி தனக்கு யாதொரு மனவருத்தமிருப்பதாய்க் காட்டாது, தனக்கொரு சஞ்சலமுமில்லையென்றாள். அப்பெண்ணோ, ‘உனக்கிருக்கும் துயரத்திற்குக் காரணமென்னவென்பது எனக்குத் தெரியும். ஏன் எனக்கு ஒளிக்கிறாய்? எல்லாம் அருளப்பாவின் நடபடியால் நேரிட்டது. என்ன செய்யலாம். மனதை ஆற்றிக்கொள்.’ என்றாள்.

தன் பத்தாவின் அங்பு தன்னிலென்றங் குறையாதிருக்கு மென்று கண்மணி முற்றாய் நம்பியிருந்தாள். அதிலும் முற்றாய் அனாப்பப்பட்டதே அவள் இருதயம் புண்ணாயினதற்குக் காரணமாயிருந்தது. அவளுக்குமின்சிய துயரம் அவளை ஆட்கெரண்டதால், மனதுக்கு ஆறுதலைத் தேடிக்கொள்ளமுடியாமற் பயித்தியகாரிபோல் ஓம்புலன்களுங் கலங்கி, அறி விழந்து நின்றாள். தன்னரிய குழந்தையின் ஆறுதலுமில்லாவிட்டால், தன் சீவனையுமிழந்து விடுவது நிச்சயமாயிருக்கு மென்று என்னினாள். சற்றுநேரத்தால் பிள்ளை மடிமீது உறங்கிவிட்டதால், அதைப்படுக்கையில்கிடத்தித் திரும்பவும் தானிருந்த இடம் போய்க் கற்கும்பியில் உட்கார்ந்தான். கண்மணியின் மாமியார்தம்மைக் காணவந்த சிலரோடு கதைத் திருந்தமையால், கண்மணி யெங்கேயென்பதைக் கவனிக்க

வீல்லை. கற்கும்பியில். உட்கார்ந்து சிறிதுநேரத்திற்குப்பின் அருளப்பா வீடு வந்து சேர்ந்திருக்கக்கூடுமென நினைத்து, கண்களிலிருந்து வடிந்த கண்ணீராத் துடைத்துக்கொண்டு வீடுகிரும்ப ஆய்த்தப்படுந் தருணம், சுடுதியாய் அருளப்பா தவள் முன்னிலையில் வந்து நின்று:-

“கண்மணி! நீ இங்கே என்ன செய்கிறாய்? இதுவரையும் நாலுணக்குச் சமீபத்தில் நின்றதை நீ காணவில்லையா? உனக் கிருக்கும் துயரம் என்ன? ” என அன்பாய் விசாரணைசெய்தது கண்மணிக்கு மிகப்பிரமிப்பைக் கொடுத்தது. ஒருபோதுங் காணப்படாத பெரிய மாறுதல் அருளப்பாவில் அன்றைய தினந் தோற்றப்பட்டமையால், அவள் உள்ளமுடைந்து கதறிக் கொண்டு, அவன் பாதத்தில் விழுந்து, தனக்கிருக்கும் துன்பத் திற்குக் காரணம் யாதென்பதை வெளிவிட்டாள். அவன் தன் பாதத்திற்கே கிடந்த மனைவியைத் தூக்கி. அவள் கண்ணீரைத் துடைத்து, இனித்தான் அவ்வித குற்றச்சாட்டுக்குர் அகப்படுவதில்லையென வாக்கிட்டு, தன் குற்றங்களை மன்னிக் கும்படியாய்க் கேட்டாள். இதைக்கேட்கவே கண்மணியின் மனஞ் சுற்று ஆறுதலைடைந்தது. தன் புருஷன் எப்பொழுதும் இவ்வித நற்குணமுடையவனாகவிருக்கவேண்டுமென்ற பிரார்த்தனையுடன் வீடுகென்றாள்.

ஓர் அமெரிக்கன் மிஷன் பாதிரியாரின் எழுப்புதலான பிரசங்கத்தைக்கேட்டதே, அருளப்பாவில் அன்று காணப்பட்ட மாறுதலுக்குக் காரணம். அப்பாதிரியார் அதிக செல்வாக் குடையவராயிருந்தும், தனக்குள்ள ஆஸ்தியை விட்டெறிந்து போட்டு, கர்த்தருக்கென்று ஊழியங்கெய்வதைத் தெரிந்து கொண்டதை அருளப்பா நன்கறிந்திருந்தான். அன்று அப்பாதிரியார் அருளப்பாவைச் சந்தித்தபொழுது ஆவியின் ஏவுத வினால் ஊடுருவ தைத்தமையல் அவனுக்குத் தன்னைப் பற்றிச் சுற்று உணர்ச்சியுண்டாகி, இரண்டொருநாளில் ‘குரியணக்கண்ட பனிப்போல்’ முற்றாயற்றுவிட்டது.

இவ்வாறிருக்க, பொன்மணிக்கு அப்பாத்துரையை மனம் பேசி அவளின் தகப்பனார் ஆளனுப்பியிருந்தார். இது கைலாச பிள்ளைகளுப் ‘பழும் நழுவிய் பாலில் விழுந்ததுபோல்’; இருந்த மையால், மனம்பேசிப்போனவரைக் கண்டு உள்ளம் மகிழ்ந்து, தனக்கிருந்த வாஞ்சலையை வெளிக்காட்டாது. தன்மகனுக்குப் பிலபகுதிகளிலுமிருந்து மனம்பேசுகிறார்களென்றும், ஆஸ்தி

யாற் *குதித்தவோர் பெண்ணைத்தெரிந்து விவாகஞ்செய்ய வேணுமென்றும், இன்னெருமுறை தன்னைவந்துகண்டால் தான்முடிவு சொல்வதாயும்தவணை சொல்லியனுப்பிவிட்டார், பெண்பிள்ளை பகுதியாரோவாவிடாமுயற்சிசெய்து, 15,000 ரூபா பெறுமதியான சீதனம்கொடுப்பதாயும், அதிலொருபகுதியைக் காசாய்க் கொடுக்கலாமென்றும் வாக்குப்பண்ணினார்கள். காத்திராப்பிரகாரம் இவ்வித அதிஷ்டம் அப்பாத்துரைக்குக் கிடைத்தது சுற்றந்தவர் யாவருக்கும் அதிக சந்தோஷத் தையும், மனமகிழ்ச்சியையுங் கொடுத்தது. கைலாசபிள்ளை தம் சம்மதத்தைப் பெண்பிள்ளை பகுதியாருக்குச் சொல்லி யனுப்பி, அப்பாத்துரையை ஒருமாச “லீவில்” யாழ்ப்பாணம் கூப்பிடுவித்தார்.

அப்பாத்துரை யாழ்ப்பாணம் வந்தபின்னர், பெண்பிள்ளையைப்பற்றி அறியவிரும்பித்தன் தாயாரையும், சுகோதரியையும் பொன்மணியைப்பார்த்து வரும்படியனுப்பினான். அவர்கள் பார்த்துவந்து அவளின் அழகைப்பற்றியும், நிலைமையைப் பற்றியும் பலவாறாய் விஸ்தரித்துப்பேசினர். இதை அருளப்பாகேட்டு, மிக எரிச்சலைடைந்து அன்றுதொட்டுக் கண்மணியை “வேண்டாப்பெண்டிர் காஸ்படக்குற்றம்” என வேண்டாவெறுப் பாய் நடத்திவந்தான். அப்பாத்துரையின் விவாகம் ஒழுங்கு படுத்தப்பட்டபின், ஒருமுறை அவளைவிளித்து: - “என் தடப் பனாரின் விருப்பத்திற்குமாறாய் உன்னைநான் விவாகஞ்செய்துகொண்டதால், அவரிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்ளும் பல நூரங்களையுமிழுந்தேன். என் ஒரேயொருசுகோதரியின் ஒற்று மையையுமிழுந்தேன். உன்னை விவாகஞ்செய்துகொண்டதால் எனக்கு ஒரு நயஞ்சுகமில்லை” என்றான். இத்துஷிப்பு யாவையுங்கேட்டும் கண்மணி, “குலமகட்கழகுதான் கொழு னனைப் பேணுதல்” என்னும் வாக்குக்கிணங்கச் சீவுபரியந்தம் தன் கணவனைப்பேணித் தன் கடமைகளைச் செவ்வனே நடாத்திவந்தாள்.

இவைநிற்க, கற்குத்தாவிலிருந்து அருளப்பாவின் பிரிய சினேகிதனொருவனின் கடிதமொன்று அருளப்பாவுக்குவந்த தால், அவன்தை வாசித்தபின்னர் வழமைப்பிரகாரம் காடி தங்கள் வைக்கும் மேசையன்டைசென்று, இலாச்சிகளீ வொன்றைத் திறவுகோவினாற் திறக்க எத்தனித்தான். அது முந்தியே திறக்கப்பட்டிருந்ததுகண்டு பிரமிப்படைந்து, தான் தைத்திறவாதபடியால் வேறுயாரோ திறந்திருக்கவேண்டு

* கதித்தல் - அதிகரித்தல்

மென நினைத்துக் கடிதங்கள் யாவும் பத்திரமாயிருக்கின்
 றனவோவெனப்பார்த்தான். உறையிலிட்டுப் பத்திரமாய்
 அடியில் வைக்கப்பட்ட தமிழ்க்கடிதம் உறையற்று மேலேகிடப்
 பதையும், மறுகடிதங்கள் சிதறுண்டு கிடப்பதையுங்கண்டு,
 கண்மணியைத்தவிர வேறொருவரும் இலாச்சியைத் திறந்
 திருக்கமாட்டார்களென்றென்னிக் கோபாக்கினி மூன்ட
 வனாய்க் கண்மணியை யழைத்து, அக்கடிதங்கள் சிதறுண்டு
 கிடப்பதைக்காண்பித்து, அதைசெய்தவர் யா ரென் று
 வினானினான். அவள் ஐம்புலனுங்கலங்கி, அறிவுழிந்து மெய்
 நடுங்கித் தன் புருஷனுக்கு விரோதமாய்த் தான் செய்த ஒரே
 யொரு தப்பித்தை மறைத்து அவனை ஏமாற்றுவதிலும்,
 அவன்கையால் இறந்துவிட நேரிட்டாலும் காரியமில்லையென்
 றென்னித் தானே மடைத்தனமாயக்குற்றத்தைச் செய்த
 தாயும், அதனைப் பொறுத்துக்கொள்ளும்படியும், தான்
 என்ன விதமான தண்டனைக்கும் பாத்திரவாளியென்றுஞ்
 சொல்லிமுடியமுன்தன் முழுப்பெலத்துடனும் அவள் கண்ணத்
 தில் ஓர் அறை அறைந்து காவினால் உதைத்தான். உதையுடன்
 கண்மணி பூமியில் விழுந்துபுரண்டுபேச்சுறுச்சுற்றுக் கிடந்தாள்.
 இதை அருளப்பாகண்டு, கிட்டப்போய் அவளைத்தொட்டுப்
 பார்த்து, பிராணனற்றவள் போற்கிடப்பதைக் கண்ணுற்றும்
 பயமடைந்து பதகளித்தான். மனச்சாட்சிக்காயினும், கடவு
 ஞக்காயினும் பயந்தல்ல, மனுஷரிடுந்தண்டனைக்குப் பயந்து
 அவள் முகத்திற் தண்ணீர்தெளித்து, யாரும் அறைக்குள்வந்து.
 அவளைக்கண்டு கொள்ளாவண்ணம் கதவைச்சாத்திவிட்டு,
 அவளின் நிலைபரத்தையறியும் பொருட்டு அவளருகே உட்
 கார்த்திருந்தான். கண்மணி சுற்றுநேரத்தால் அறிவுதெளிந்
 தெழுந்து அழுதாள். “இன்று நீ செத்துப்போகவேண்டிய
 ஆள், நல்லகாலமிருந்தபடியாற் தப்பிவிட்டாயாக்கும்” என்று
 அருளப்பா சொல்லிக்கொண்டு வெளியேபோனான்

கண்மணியின் மாமியார் அவளை நெடுநேரமாய்க்
 காரணாதபடியால் அவளைத்தேடி அறையுட்செல்லும்போது,
 அங்கே தீபமேற்றப்படாதிருப்பதுகண்டு, “கண்மணி!” என்று
 கூப்பிட்டார். மூலையிலிருந்து கண்மணி அனுங்குஞ்சத்து
 கேட்டு, “என்னகாரியம்?” என்று விசாரணைசெய்தார்.
 கண்மணி மறுமொழி கொடுக்காததால், உடனே ஓர் விளக்
 கைக்கொண்டுவந்துபார்த்தார். கண்மணியின் ஒருகன்னப்
 பிகவீங்கியிருப்பதையும், அவள் முச்சுவிடச்சுற்றுவில்லங்கப்
 படுவதையுங்கண்டு:- ஐயோ! மகளே! உனக்கு நடந்ததென்ன?
 அந்தப்பாவி உன்னைக்கிட்டத்தட்டக் கொலைசெய்து

போட்டான்போற் தேர்றுக்கு. நீ உன் தாய்விடுபோய்க் கேர்ந்துவிடுவதேபுத்தி எத்தனைநாளைக்கென்று இப்படிப் பட்ட உபத்திரவத்தைச் சுடிக்கலாமா? மற்றப்பொடியனுக்கு வரப்போகும் பெண்ணும் ஓர் இலட்சமி. அவனுக்குச் சிவ பெருமான் என்னவிதி எழுதினாரோ நானுவியேன்' எனப்புலம் பிக்கொண்டு, கண்மணியோடு தாழும் கண்ணீர்விட்டமுதார். தன் தாயாரின் சத்தம் அறைவிலிருந்து வருவதை அருளப்பாகேட்டு உள்ளேவந்து விவரக்கடிந்துகொண்டதால், அவர் அறையைவிட்டு வெளியே போக நேரிட்டது. அவரின் ஆறு தலுங் கண்மணிக்கு இல்லாவிட்டால், அவன்பாடு நிர்ப்பந் தத்தில் நிர்ப்பந்தமாயிருக்கும். அவர் கண்மணியை தம் மகனுக்குச் சமாளமாய் நேசித்து ஆறுதல்பண்ணிவந்தார்.

கண்மணி பழையாடி தன் பத்தாளின் கடனைகளை நடத்திக்கொண்டுவந்தபோதிலும், பழைய இலட்சமிகரமான முகஙுபம் வேறுபட்டுக் *கங்காளருபமடைந்து துயரமே ஆடை, ஆபரணாதியாய்த் தரித்துத் தன் குழந்தையின் மழலை மொழிகளால் மாத்திரஞ்சுற்றே ஆறுதலடைந்து வந்தாள். இப்படியிருக்கையில் அவன் பின்னுமோர் பெண்குழந்தைக்குத் தாயானாள். அத்தருணம் மரித்துவிடக்கூடிய நிலைபரத்தி விருந்தும், ஒருவாறு சீவகாருண்யரின் அருளைக்கொண்டு உயிர்தப்பிப்பிழைத்தாள். அவளின் சுகவீனகாலத்தில் அருளப்பா அவளைச்சுற்றுங் கவனிக்கவில்லை.

7. பொன்மணிக்கு நேரிட்ட துயரம்

கண்மணி, பெற்றோர் வீடு இடைக்கிடைசெல்லாது அருளப்பாவாற் தடைப்படுத்தப்பட்டிருந்தாள் அவன் அனேக கிழமைகளாய்ப் பெற்றாரின் வீடுவராததினால் ஒருநாள் தையல் வேலையிலிருந்தருணம் தான் கண்ட கனவின் பலன் யாதாயிருக்கக்கூடுமெனப் பொன்மணி சிந்தித்து வியாகல மடைந்து அவளின் நிலைபரத்தை யாரிடமிருந்து கேட்டறிய வாகுமென நினைத்து மலைவுற்றிருந்த பொழுது, யாரோ இரு பெண்கள் தனது தாயாருடன் அறைக்கார் வருவதைக் கண்டு எழுந்து நின்றார். வந்தவர்கள் பொன்மணியை உற்றுபார்த்து, தார்கள், பொன்மணியிப்பிரமிப்புடன் அவர்களை உற்றுபார்த்து மெல்லென்த் தாயர் ணடைசென்ற அவர்களையி, ரென்றும்,

* கங்காளம் - எலும்புக்கூடு

எவ்விடமிருந்து வந்தவர்களென்றும் விசாரித்தார். அவளி கேள்விக்குத் தாயார் விடையளிக்கவில்லை. வந்தவர்களினுவரினதும் கணக்கும் பொன்மணி மேலிருந்தன. அவர்கள் வந்த காரணம் யாதெனப் பொன்மணிக்குப்புலப்படவில்லை அங்கு சென்றிருந்தவர்களில் வயோதிக்கப்பெண் பொன்மணியின் அழகிப் தோற்றுத்தைக்கண்டு தன் மகனுக்குக்கிடைக்கப்போகும் அதிஷ்டம் பெரிதென்றென்னி ஆண்தமாயினார். சற்றுநேரம் அறையிலிருந்து கதைத்தபின்னர், “கரத்தை”யிலிருந்த ஓர் சிறு பெட்டியைக்கொசுப்பிள்ளையின் மனைவி எடுப்பித்து ‘இதை உமக்கு உபகாரமாய்க்கொண்டுவந்தேன்’ என்றுசொல்லிப் பொன்மணிக்குநீட்டினாள். பொன்மணி அப்பெட்டியைச் சந்தோஷத்துடன் வாங்கிக்கொள்வாளன்றே எண்ணினார்கள். ஆனால் பொன்மணியோ அப்பெட்டியை வாங்காமற் தாயாரைப்பார்த்து, “அம்மா! இது எனக்கு விளங்கவில்லை. என்ன நியாயத்தினாலெனக்கு இப்பெட்டியைத்தருகிறார்கள்?” என்னத் தாயார்: “இவர்தான் உச்சினேகித்யாகிய கண்மணி யின் மாமியார். உன்னையும் தனது மருமகளாக்க விரும்புகிறார்.” என்று சொல்லிப் பொன்மணி அப்பெட்டியைவாங்கப் பின் நிற்பாளென நினைத்துத் காம் கையை நீட்டிப் பெற்றுக் கொண்டு “பொன்மணி இதைஉங்களிடம் வாங்கிக்கொள்ளக் கொஞ்சங் கூச்சப்படுகிறாள்” என்று சமாளித்தார்.

கண்மணியின் மாமியார் தாம் கொண்டுவந்த உபகாரத்தைக் கொடுத்தபின்னர் கொஞ்சநேரங் கதைத்திருந்து தம்முடன் கூடவந்த மனுஷியடன் வீடுசெல்லப் புறப்பட்டார். அவர்கள் புறப்பட்டபின் பொன்மணியின் தாயார் மகளைக் கப்பிட்டு ‘நீ இன்று செய்துகொண்ட மடைத்தளத்தை ஜயா அறியக் கூடுமாகில் உனக்கு நல்ல ஏச்சத்தருவாரென்பதை அறியாபற் போனாய் இன்றிங்கு வந்தவர்கள் உன்னைப்பற்றி யென்ன நினைத்துக்கொண்டு போகிறார்களோ நான்றியேன் எங்களுக்குத் துக்கத்தையும் வெட்கத்தையும் உண்டாக்க நினைத் தாயானால் மோசம் நேரிடுமென்பதற்கையமில்லை’ என்று முறுமுறுத்தார். பொன்மணி: இதைக்கேட்டு ‘அம்மா! பெற்றாராகிய நீங்கள் எனக்குப்பெருங்கெடுதியைச் செய்ய எத்தனிக்கும் பொழுதுநானதற்கு விலத்திக்கொள்ளத் தெண்டிப்பது தப்பிதமா? அல்லது என் *நிதாரத்தத்தை நிலைநிறுத்துவது சரியீனமா? முன்னதாகவே உங்களுக்கு என் எண்ணத்தைப் பூரணமாய் அறிவித்திருந்தும், நீங்களதைக் கவனியாமல் நானெண்ன நிலைமையடைந்தாலுங் சரியென உங்கப்பிரியத்தை நிறை

* நிதாரத்தம் - நிசாரத்தம்

வேற்றிவைக்கவேணுமென்று என்னுடீர்கள். பெற்றார் சியஉங்களைப் பிரியப்படுத்துவதற்காய் என் சீவியம் முழுவதற்கும் இக்கட்டைத்தேடலாமா? இப்பொழுது நான் உங்கள் பிரியத்துக்கணங்கி வருபேணாயாகில், நானும் நிர்ப்பந்தத்து நீங்களும் கவலைக்குள்ளாவது நிச்சயத்தில் நிச்சயம் சுவாமி என்ன என்னியிருக்கிறாரோ அறியேன்' என்றார்.

பொன்மணி தெரியத்துடன் பேசியவற்றைத் தாயார் கேட்டு: "மகளே! நீ அதிக புத்திசாலியென்று என்னியிருந்தோம். இப்போது உன் என்னங்களையும் பேச்சையும் பார்த்தால், எங்கள் என்னம் பிழைத்துப்போய்விட்டது உன்னில் சிறுபின்னைக்குண மின்னுமிருக்கிற தாய்த் தோற்று கிறது அவர்கள் துட்டமனுஷர்போலப் பாவித்துப் பேசுகிறாய். எங்களுக்குத் தெரியாதது உனக்குத் தெரியவந்ததெப்படி யென்று எனக்கு வீளங்கவில்லை' என்றார் இதற்குப் பொன்மணி மறுமொழி சொல்லிக்கொள்ள இயலாதவளாய்ச் சற்று நேரம் யாதும் பேசாது நின்றாள். மனதிலே உள்ளவற்றை வெளித்திறந்து பேச அவனுக்குப் பிரியவில்லாதிருந்தது கைலாச பிர்ளாமின் மகனைப்பற்றிக் கண்மணிதான் தனக்கு ஏதோ சொல்லியிருக்கவேணுமென நினைப்பார்களோயாகிந் சிலவேளை அது அவனுக்கு இக்கட்டைக் கொண்டுவரக்கூடுமென யோசித்து:-

"அம்மா! என்ன நீங்களில்லிதக் கேள்விகேட்டபதில் யாதும் பிரயோசனமில்லை. இக்காரியத்தில் நீங்களென்னைச் சம்மதப்படுத்த தெண்டிப்பது வீண். கண்மணியின் தமையன் இப்போது சிலமாசங்களுக்கு முன் என்னிடத்தில் வாக்குகேட்டபொழுது, நானவருக்கு ஒழுசொல்லிப் போட்டேன். அதை நிறைவேற்ற நீங்களும் எனக்கு உதவிசெய்யவேண்டியதன்ற் அதைக் கெடுக்க நினைத்தால் என்னை வஞ்சிப்பதாயும், என்வாணானை நிர்ப்பந்தத்துள்ளாக்குவதாயும் முடியும்." என்றாள். இவ்விஷயத்தையிட்டு தாயாரும் மகனும் சம்பாஷித்துக்கொண்டிருந்த பொழுது பொன்மணியின் தகப்பணாருள்ளேவந்து ஓர் ஆசனத்தில் உட்கார்ந்தார். அவரின் மனைவி நடந்த வரலாறு யாவற்றையும் ஒவ்வொன்றாக அவனுக்குச் சொல்ல, அவரதிக்கோபங்கொண்டவராய் ஆசனம் விட்டெழுந்து இடிமுழுக்கத்தை நிகர்க்கச் சத்தமிட்டு:-

"பொன்மணி! நீ உன் என்னப்படிதான் எல்லாம் நடக்குமென்றும், நீ நினைத்தப்படி செய்யலாமென்றும், நினைகிறாயா? அவ்வித என்னங்கொள்வாயகில் உன்னையுஞ்

சங்காரஞ் செய்து, நானுந் தற்கொலை புரிந்துவிட நேரிடும். நீ ஒருவிதமான மூப்புக்கொண்டிருக்கிறாய் இதெல்லாம் வடிவாய் முடியாது. என் வீட்டுவேலைக்காரர்ஜுக்குச் சமான மில்லாத பயலுக்கா உன்னை நான் மனமோத்து மணம் செய்து கொடுக்கப்போகிறேன்? அவனுக்கு நீ மனளவியாவ திலும் இறந்துவிடுவதுத்தமம். அப்பாத்துரை எவ்வளவு கன வானானும் தனவானுமென்பதை நீ அறியாதிருக்கிறாய்போல விளங்குகிறது. அவனின் பாதங்களைத் தானும் தொட்டுக் கொள்ளப் பாத்திரமில்லாதவனை நீ ஒரு மனுஷனாயென்னுவது எனக்குப் பெரும் நூதனமாயிருக்கிறது. அவனுக்கு ஏற்ற பாப்பிள்ளையென்று யார்தான் சொல்லுவார்சள் இப்போது அவனுக்கு 50 ரூபா சம்பளமென்று கேள்வி. இச் சம்பளம் வாங்கி உன்னையும் தன் பெற்றார் சகோதரர்களையும் தாபரிக்க அவனால் முடியுமா? சடங்கு செய்கிற தானால் தாலிக்கறை முதலிய செலவுக்கூட வழியற்றவ னாயிருக்கிறான்' என்று பலவற்றையுஞ் சொல்லிப் பொன் மனியை உறுமிப்பார்த்தார். பொன்மனி யாவையுங் கேட்டுக் கொல் டு அமைதியாக:—

‘ஜியா! தயவுசெய்து நான் சொல்வதைக் கொஞ்சம் கவனித்துக் கேட்கும்படி மன்றாடிக் கேட்கிறேன். அப்பாத்துரைக்கு நான் மனளவியாவதிலும் இறந்துவிடுவது உத்தமம், கண்ணியினத்தமையனுக்கு நான் உறுதியான வாக்குக்கொடுத் திருப்பதால் அதை ஒப்பேற்றுவதற்கொழிய. அழிக்க ஒரு போதும் என்னமாட்டேன். அப்படிச் செய்வதிலும் தற்கொலை புரிந்துவிடுவது உத்தமம். நீங்கள் தற்கொலை செய்வதாகச் சொன்னீர்கள். அப்படிச் செய்யவேண்டியது நானே ஒழிய நீங்கள்லவ; ஏனெனில் நான் என் மானத்தைக் காக்கவேண்டியது மிக ஆவசியகம் கண் மணி யின் தமையனுக்குப் போன்னுத்துரை யென்றும் எனக்குப் பொன் மனியென்றும் பேரிட்டது நீங்களே, அதுவுமல்லாமல், நீங்கள் எண்ணியிருந்த எண்ணம், எனக்கும் எங்கள் இனத்தவர்களுக்கும் அயலகத்தாருக்கும் நல்லாய்த் தெரியும். செலவும் வந்தவுடன் எங்கள் முந்திய நிலைபரத்தையும், தீர்மானத்தையும் மறந்துவிடலாகாது. ஜகவரியத்தை நான் பெரிதாயெண்ணவில்லை. ஜகவரியம் எவ்வளவுகாலம் நிலைநிற்கும்? ஜகவரியம் ஓடும் புகையையும், எழும்பும் நீர்க்குமிழியையும் நிகர்த்தது. வறுமையாயிருந்தாலும் சந்தோஷ சீவியம் சீவிக்கக் கிடைப்பது பெரியபாக்கியம். ஜகவரியவானிலும் குண

“சாலியே ஆயிரம்மடங்கு விசேஷித்தவன். கண்மணியின் தமையனின்விசேஷ குணமும், நடையும் சிறுபிராயந்தொட்டு உங்களுக்கும். எனக்கும் நல்லாய்த்தெரியும். ‘அழிவுக்கு முன்னாவது அகந்தை’ என்று சொல்லுவார்கள். அப்பாத் துரையின் ஜகவரியத்தையிட்டு நாங்கள் அகந்தை கொட்டு வோமானால், எங்களுக்கும் அழிவுகாலம் கிட்டியிருக்கின்றதென்றே நினைக்கவேண்டியது. கண்மணியின் தமையனுக்கு நானிட்ட வாக்கை நினையாது என்ன வலோற்காரப்படுத்தி, என் நிர்வாகத்தைக் கெடுத்து, உங்கள் எண்ணத்தை நிறைவேற்றி வைப்பீர்களேயாகில் என் நிலைப்ரம் நிர்ப்பாக்கியமுள்ளதாய் முடியும்’ என்று விசனத்துடன் சொன்னார்.

இதுகேட்ட தகப்பனார் முதலில் அதிக கோபங்கொண்ட வராயிருந்தும், மகளின் நிர்வாகத்தையும், அஞ்சாத் தன்மையையும், சுத்தமனமுடைய பேச்சையும் கண்டு அவளின் நியாயமான கேள்விகளுக்கு மறுமொழி சொல்ல முடியாதவராய்க் கோபாவேசம் முற்றுந்தனித்தவராய்:-

“பொன்மணி! நீ உன் பிரியப்படி நடக்க எண்ணுவது சரியல்ல. சம்பந்தகாரியம் பெற்றார் என்னப்படி நடப்பதே யன்றிப் பிள்ளைகள் எண்ணப்படி நடக்கும் வழக்கமில்லை. நீ பெண்ணாயிருப்பதால் உலகத்தார் சிரிக்கத்தக்கதாய் நடக்கத் துணியாதே பெற்றாராகிய எங்கள் மரியாதையைக்காப்பது உன் கடமை ஒரு பெண்ணை ஒரு மாப்பிள்ளைக்குப் பேசி யிருக்கும்பொழுது சம்மதிக்கும். அங்குக்கும் அடையாளமாய் அப்பெண்ணுக்கு மாப்பிள்ளை ஏதும் உபகாரம் அனுப்புவது உலக வழக்கம். இன்று அவர்களிடமிருந்து வந்த உபகாரத்தை நீ பெற்றுக்கொள்ளவிட்டாலும் உனக்காக உன் தாய் அவைகளைப்பெற்றுக்கொண்டதால், இனி இக்காரியத்திற்கு நீ * அடிட்சொல்லுதெப்படி? நீ விருப்பப்படாத திருந்தால் நான் மனுஷர் கண்ணில் விழிக்கலாமா? உலகத்தார் என்னை எவ்வளவாய் இகழ்ந்து கொள்வார் களென்று நினைத்துப்பார். இதற்குமேல் நா என்ன சொல்லுவேன். எங்கள் மரியாதையைக்காக்கவும், அழிக்கவும் உள்ளாலாகும்” என்று சொல்லிக்கொண்டு ஆசனம் விட்டுடமுற்றார். பொன்மணி கண்ணீர்விட்டுப் பெலமாய் அருதுகொண்டு

‘‘ஐயா! உங்கள் மரியாதையைக் காப்பது என் கடமையென்றதற்கையமில்லை. ஆனால் இக்காரியத்தில் என்னால் ஒன்றுஞ் செய்துகொள்ள முடியாதிருக்கிறது. என் சீவனை இழந்து உங்கள் மரியாதையைக் காப்பதன்றி வேறுவழி யில்லை. என்வாக்கை மீறி நடப்பேணோகில் என்னை எப்படிப்பட்டவளௌன்று உலகத்தார் சொல்லுவார்கள். எல் வாவற்றிலும் மேலாக என் மனச்சாட்சியே என் சீவிய காலமுழுவதும் என்னை நித்திய நிரப்பாக்கியவுதியாக்கி விடுமல்லவா? நான் ஈனப்படுவது உங்களுக்கே ஈனமாகும்’ என்று கண்ணோரோடு சொன்னாள், தகப்பனார் யாதும் மறுமொழி சொல்ல இயலாதவராய் எழுந்தபோய் ஒரி டத்தில் உட்கார்ந்து வின்வரும் விதமாய் யோசித்தார்.

‘‘பொன்மணி சொல்வதெல்லாம் நியாயமாயிருக்கின்றதே! அவளோ வாக்குத்தவறாமல் நிற்கக்கூடியவள், வலோற் காரமாய் நிறைவேற்றற்றதுணியுங்காலம் என்ன அபாயம் நேரிடக்கூடுமோ தெரியவில்லை. எங்கள் அருமையான மகளை இழந்துவிட நேரிட்டாலும் நேரிடக்கூடும். புத்தியீன மாய் எல்லாம் நடப்பித்துப்போட்டேன். அவள் முந்தித் தன் வெண்ணத்தை அறிவித்திருந்தபொழுது, அதைக் கவனித்திருந்தேனோகில் இப்போது இச்சோலிகள் ஒன்றும் வந்திராது. அவள் சொன்னதுபோல் ஜகவரியத்தைப் பெரிதாய்வன்னுவது மடைத்தனம், அப்பாத்துரையை அவுற் சற்றும் விரும்புவதாய்க் காணவில்லை. அவனை விவாகஞ் செய்துவைத்தால் ஒருவேளை என்மகள் நித்தியநிரப்பந்தத்தை அனுபவிக்கநேரிடுமோ’’ எனப்பலவாறாய் யோசித்துப் புலன்கலங்கி வழித்துறைகாணாதவராய் எழுந்து போய் மனைவியை அழைத்து இருவருமாய்ச் சற்று நேரம் யோசித்து, அவர் மனைவியின் யோசனையிற் தோற்றியபடி மாப்பிள்ளையின் தமயனை அழைத்துத் தங்களுக்கிருக்கும் இடைஞ்சல்லையும், நடையையும் அறிவித்து அப்பாத்துரைக்கு வேறுவிவரகம் நிறைவேற்றிவைப்பதே புத்தியெனக் சொல்லத்தீர்மாணித்துக் கைலாசபிள்ளையையும் வந்து கொன்றும்படி கடிதமனுப்பிவைத்தார்.

இதுவரையிற் குபொன்மணிக்கனுப்பப்பட்ட உப்கார்த்து களை ஒருவரும் என்ன சாமான்கெளன்பி பாாத்துக்கொள்ளாமையால், அவளின் தகப்பனார் பொன்மணியிருக்கும் அறைசென்று பெட்டியைத்திரந்தார். ஒர் சுகந்தவாசனைக்குப்பிழும், இன்னுஞ் சில சாமான்களும், அத்துடன் ஒரு சிறிய நேரத்தியான் பெட்டியும் காணப்பட்டன. அக்கிறிய

பெட்டியையெடுத்துத் திறந்தபொழுது அங்கே நிற்பவர்
 களின் கண்களுக்குப்பள்ளிரென ஓளிர்ந்த பலவகை உயர்ந்த
 இரத்தினக்கற்களாலும் முத்துக்களாலும் முகப்பிழைத்தவோர்
 கூட்டம் தங்கக்காப்பு இருப்பதுகண்டு அவற்றை எடுத்தார்
 அவற்றினடியில் ஒரு துண்டுக்கடுதாசியில் ‘With my fondest
 love’ என்று எழுதிவைக்கப்பட்டிருந்தது. அவரத்துண்டைச்
 சட்டைச்சாக்கிற் போட்டுக்கொண்டு, காப்பைப் பொன்
 மணிக்குக் காண்பித்து ‘உனக்கனுப்பப்பட்ட உபகாரம்
 எவ்வளவு விலையேறப்பெற்றதென்பதை இதோபார்! இப்படியானவொன்றை நாங்களின்னும் எங்கள் சீவியத்திற் கண்டு
 கொள்ளக்கிட்டவில்லை’ என்றார். அவ்விரத்தினக்கற்களின்
 பிரகாசம் கண் கொண்டு பார்க்கமுடியா ஓளியைக்
 கொடுத்தது. இருட்டாயிருந்த அறை கற்களின் பிரகாசத்தாற்
 சிறிது வெளிச்சமாய்த்தோன்றின்னுது. பொன்மணியின்
 தகப்பனார் தம்மனவியைப்பார்த்து: ‘அப்பாத்துறை
 இப்படியான எத்தனை சாமான்களைக்கொடுக்கத் தகுதியுள்ள
 சீமானாயிருக்கிறான். வலியவந்த சீதேவியைக் காலாற்தள்ளும்
 முதேவியை என்னசெய்யலாம்’ என விசன் த்துடன்
 சொன்னார் அவர் பேசியவற்றையாவது நகையையாவது
 பொன்மணி கவனிக்காது, சன்னல் வழியாய் வெளியே
 பார்த்து, தன் புலனை வேறு விஷயத்திற் செலுத்துவதைப்
 பெற்றார் கண்டு, இன்னுமோர் சோதனையை விட்டுப்
 பார்க்க நினைத்து, சட்டைச்சாக்கிவிட்டிருந்த கடுதாசித்
 துண்டையெடுத்து மகளிடம் நீட்டினார், அவளோ அதையும்
 கைநீட்டிவாங்காது, அந்தவிடம் விட்டு விலகு வது எண்டு,
 தகப்பனார் பெருமச்சவிட்டுக்கொண்டு, எல்லாவற்றையும்
 பெட்டியிவிட்டுப்பூட்டி மனைவியிடம் ஒப்படைத்து, எழுந்து
 போய் மனவியாகுலத்துடன் உட்கார்ந்து, தன்மதியற்ற செய்
 கையை நினைத்துத் துண்பமடைந்தார். தான் நெடுகிலும்
 உலகத்தார் மதிக்கும்படியாய் நடந்துவந்ததையும் கடைசியில்
 மனுஷர் நகைகத்தக்கவிதமாய் திகழ்ந்ததையும் தன்
 மரியாதையைக்காக்க நினைத்தால் மகளை இழந்துவிட
 நேரிடக் கூடுமென்றும் நினைத்து ஆறுதலற்றவராய் மலைத்
 திருந்தார். இவர் நடையாலும், குணத்தாலும் கல்லீயறி
 வாலும் யாவராலும் பெருங்களவானாக மதிக்கப்பட்டுவந்
 தார். பொன்மணியின் நேர்மை, நெறி, நிதார்த்தமான
 குணங்கள் தகப்பனாரிடமிருந்தே அவனுக்குவந்தன.

குலோத்துங்களின் காகிதம் அருளாப்பா கையிற் கிடைத்த
 வுடன் அவனும் அவன் தகப்பனாரும் வேறுசிலரும் ஒரு நாடு

சாயங்காலம் குலோத்துங்கரைக் காணச்சென்றார்கள், விவாகநாட்குறிக்கும் பொருட்டே தங்களை அழைத்த தென்னும் நோக்கங்கொண்டு, தங்கள் சினைகிதரிற் சிலரையும் அழைத்துக்கொண்டு அதிக மனமகிழ்ச்சியுடன் சொன்றார்கள். குலோத்துங்கர் அவர்களை மரியாதையோடேற்று, தன் உள்ளக்கிடக்கையை, வெவ்விட வெட்க மடைந்து, நெடுநேரம் வேறுக்கையைக் கதைத்திருந்து அதிக மனத்துயரோடும் இலச்சையோடும் பொன்மணிக்கு இவ்விவாகஞ் செய்யப் பிரிதியில்லையென்றும், தான் இயன்ற மட்டுந் தெண்டித்தும் அவள் இனங்குவதாய்க் காணவில்லையென்றும், ஆதலால் அதற்கு என்ன வழிவகை எடுக்கலாமென்பதையறியும் பொருட்டேயவர்களை அழைத்ததாகவுஞ் சொன்னார். இது எவ்வோருக்குமதிக்கி பிரமிப்பைக் கொடுத்தது. கைலாசபிள்ளை பொக்குவாயுடன் சிரித்துக் கொண்டு: ஆகா! இதை நீர் முந்தியறியாமலா மகனுக்கு விவாக சம்பந்தம் பேசி ஆளனுப்பி வைத்தீர்? உமது மகளோரு கெட்டிக்காரியென்று காட்டவா இதை எங்கனுக்குச் சொல்லுகிறீர்? எனக்கு வாக்கிலித்து, எனது மகனின் உபகாரத்தையும் பெற்றுக்கொண்டு, பகிடிபண்ணு கிறீர் போவிருக்கிறது. என் மகனுக்கு உமது மகளைப் போல் ஆயிரம் பெண்கள் வருவதற்கையமில்லை. இருந்தும் இது முடிவானகாரியமாகையால் இனி ஒரு பேசுசும் பேசுவது வடிவல்ல, என்று சொன்னார். வந்தவர்களில் ஒருவர் “ஆடு நினைத்த இடத்திலா பட்டியடக்கிறது?” என்றார். பின் ணொருவர் “பெண்ணுக்குமொரு முக்கா? வெட்கமான வார்த்தையை வெளியில் விடாதேயும், “பெண்புத்தி கேட்ட வாரிற் பேதையரில்லை” என்றார். இவ்வாறு ஒவ்வொருவரும் பகிடிபண்ணத் தொடங்கினார்கள். இது பொன்மணியின் தகப்பனாருக்குச் சொல்லமுடியா வெட்கத்தையும் உரோசத் தையும் உண்டாகின்தால், அவர் முகம் வேறுபட்டுத் தன் நேர்மையையும், நிதார்த்தத்தையும் நிலைநிறுத்துவதே புத்தி யென்று கண்டு “நீங்கள் காரியத்தை விளங்காது பேசுகிறீர்கள். நான் சொல்வது உங்களுக்குச் சரியாய்ப் புலப்படவில்லைப் போலக் காணப்படுகிறது. இப்படியான சோவிகளும், தடை கஞ்சியிருப்பதால் விவாகத்தைச் சீக்கிரப்படுத்தி நடத்தவேண்டு மென்பதே எனது கருத்தும் வாஞ்சையும்” என்று குறாவின முகத்துடன் சொன்னார். கைலாசபிள்ளை ‘‘நல்லகாரியம், அதுவே புத்தி’’ என்ன, அவருடன் வந்திருந்தவர்களில் விதவசே ரோன்மணியாகிய ஒருவர், ‘‘மெற்றச்சரி, மெற்றச்சரி’’

என்றார். கைவாசபிள்ளையின் கேள்விப்பதி அடுத்த புதன்கிழமை கவியான் அறிவித்தல் கொடுப்பதற்காய் நியயிக்கப்பட்டது. அறிவித்தல் கொடுக்கும் தினத்திலன்று ஓர் சபமூகர்த்தந்தெரிந்து அந்நாளில் விவாகோற்சவம் நடத்தலாமென்னும் தீர்மானத்துடன் கைவாசபிள்ளையும், அவர் கிணேகிதரும் புறப்பட்டார்கள், இவர் கருக்கிடையிற் சம்பாஷணை நடக்கும்பொழுது, பொன்மணியின் தூயார் ஓர்க்கதவண்டை மறைந்துநின்று, எல்லாவற்றையுங் கேட்டுக் கொண்டுநின்றார்.

பொன்மணி ஒன்றையுங் கவனியாது, கண்மணியின் கோதியாகிய சிகாமணியைக்கண்டு கண்மணியின் கூக்கத்தை அறியும் நோக்கங்கொண்டு, வளவுக்குள் அங்கு பின்கும் உலாவுக்கொண்டு நின்றான், பொன்மணி வேலியருகே நிற்பதைச் சிகாமணிகண்டு, “அக்கா உனக்கோர் காகித மனுப்பி விருந்தார்.” தர வசதிவாய்க்காமையால் வைத்திருந்தேன் என்று சொல்லி, ஒட்டமாய் வீடுபோய்க் கடிதத்தைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். பொன்மணி கடிதத்தைப் பெற்றதும், சட்டென்று வீடுதிரும்பி அறையட்டசென்று வாசிக்கத் தொடங்கினாள்.

கடிதம்

என் அன்பும் நேசமும் நிறைந்த பொன்மணீ!

நானிதுவரையிலும், உன்னையும், என்னருமையான மாதாவையும், சகோதரரையும் வந்து கண்டுகொள்ளவாவது உங்களுக்குக் காகிதமெழுதவாவது கூடாதுபோன்று எனக்கு மிக மனவருத்தத்தைக் கொடுக்கிறது அருமையான பெற்றார் கோதரரையும் அன்பான சிணேகிதியாகிப் பெற்றையும் பிரிந்து என் இல்லறக் கீவியத்தை நடத்தி வந்ததருணம். எனக்குப் பலவகையான துப்பங்களும், துயரங்களும் வந்து குழந்தது சிலபெருமான் என்றவையோட்டில் எழுதியவிதிப் பலனேயாம்.

“இட்டமுட னென்தலையில் இன்னபடி யென்றெழுதி விட்டசிவனுஞ்செத்து வீட்டானோ-முட்டமுட்டப் பஞ்சமேயா னாலும் பாரமவனுகன்னாய் நெஞ்சமே அஞ்சாதே நீ” எனசொல்லி என்மனதை ஒருவாறு சிறுக் குழந்தீக்கொள்ளுகிறேன்.

இதுவிற்க, நீ அப்பாத்துவரைக்கு மனனவியாக வரப் போவதைப்பற்றி அறிந்தேன். அக்காரியத்தையிட்டு முன் நானுனக்குச் சொல்லியிருந்தவைகளைத் தயவுசெய்து மன்னித் கொள்ளும்படியாய்க் கேட்கிறேன். பெற்றாருக்குக் கீழ்ப்படிவது கடமையாதலால் இது விஷயத்தில் இணங்கினாய்போல் விளங்குகிறது. விவாகஞ் சீக்கிரம் நடைபெறு மென்று அறிந்தேன். என் அன்புநிறைந்த பொன்மனீ! உனக்குநான் சந்தோஷமாய் மங்கள வாழ்த்துச் சொல்ல என் மனமே வப்படாத சுற்றுத்தை மன்னித்துகொள்வாயென்று நம்பு கிறேன்.

எனக்காக மாத்திரமல்ல, உனக்காகவே நான் அதிகமாய்த் துயரப்படுகிறவளாயிருக்கிறேன். என் மனதிலுள்ளவைகளை உன்னைநான் சந்திக்குங்காலம் சொல்வதும் இக்கடிதத்தில் வரைவதும் நீதியாயிருக்கமாட்டாததுமன்றி, உனக்குந்தாங்கு தற்காலிய துண்பத்தையுண்டாக்குமென பதற்கையமில்லை, அதனால் விட்டுவிடுகிறேன்.

என் சுக நயங்களை அறிய ஆவலாயிருப்பாயென்று நம்புகிறேன். இருவரும் ஒருவரையொருவர் சீக்கிரத்திற் சந்திக்கப் போகிறவர்களாயிருக்கிறபடியால், அதன்பின் அறிந்து கொள்வதே நல்லது.

என்னிரு குழந்தைகளுஞ் சகமாயிருக்கிறார்கள். என் கடைசி மகளை உனக்குக்கொண்டு வந்துகாட்ட சக்தியற்ற வளாயிருப்பது துக்கமான காரியம்.

‘‘கடலமுதே தேனே என் கண்ணே கவலைப்படமுடியு, தென்னை முகம்பார் நீ பராபரமே’’

‘‘பாராயோ என்னைமுகம் பார்த்தொருகா வென்கவை தீராயோ வாய்திறந்து செப்பாய் பராபரமே’’

‘‘கன்றினுக்குச் சேதா கனிந்திரங்கல் போவெனக்கு என்றிரங்கு வாய்க்கருணை எந்தாய் பராபரமே’’

என்னும் தாயுமான சுவமியவர்களின் கண்ணிக்கேள என் நெஞ்சைவிட்டகலாது, கடவுளை நோக்கி வேண்டிக்கொள்ளும் விராத்தனையாயிருக்கின்றன.

இப்படிக்கு, உன்னிஅன்பாள நேதி, உடல் கண்பாளி

இக்குத்தத்தைப் பொன்மணி கண்ணீருடனும், தாங்கொண்டாத கவலையோடும், வாசித்தான். அவள் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் ஆறாய்ப்பெருகின்தால், குத்தத்தை ஒரே முறையில் வாசித்துக்கொள்ள மிக வல்லப்பட்டார். குத்தம் வாசித்துமுடிந்ததும், அவள் சேலையின் முகத்தலை கண்ணீரால் முற்றாய் நானைந்திருந்தது. அவனின் மனம்பட்ட வேதனையை யிங்குவிபரித்தலோ அரிது, அரிது. திருப்பித் திருப்பிக் காகிதத்தை மூன்று நாலுழை வாசித்துக் கண்மணிக்கேதோ இக்கட்டிருப்பதாயும், அவள் அதை வெளித்திறந்து சொல்லப் பிரியப்பாதிருப்பதாயும் என்னி, ஐயோ! கபடற்ற ஏழைக்கண்மணிக்கு என்ன வகையான இடுக்கண் உண்டானதென்று தெரியவில்லையே, நான் கண்ட கணவும் ஒரு மோசமானதாயிருக்கிறதே. அவருக்குண்டான உபத்திரவத்திலிருந்து அவனை மீட்கும் வழிவகையென்ன், என்று தன்குள்ளே விந்தித்திருக்குந்தருணம், அவனின் தகப்பனார். கைலாசப்பிள்ளையையும், அவருடன் வந்தவர்களையும் அனுப்பின்டு, பொன்மணியிருக்குமிடம் வந்து, அதிகோபங்கொண்டு மகளை ஏசி.

“உன் நியித்தமாய் நானின்று அடைந்த இலச்சை இம் மட்டென்றில்லை. என்னையோர் போக்கவியென்று மனுஷர் என்னைத்தக்கவிதமாய் எல்லாம் நடந்துபோயிற்று. இந்திங்கு வத்தவர்களின் அவமரியாதையான பேச்சை நான் உண்ணாற் கேட்கவேண்டி சேரிட்டது. என்மேற் தவறிருந்தமையாலும், பெண்புத்திக்கு இடங்கொடுத்தபடியாலும் பொறுமையாய்ச் சகிக்கவேண்டியிருந்தது.” என்று சொல்ல, பொன்மணியாதோ விடையளிக்க வாய்திறக்குந் தகுணம் கையினால் இருஅடி அடித்தார். அவளாடிகளைச் சகித்துக்கொண்டு தகப்பனாரின் கோபாவேசந் தணிந்தபின் அவரண்டைசென்று,

“ஐயா! நீங்கள் உங்கள் பேச்சு நீதார்த்தம் தவறாவன்னமும், மரியாதைக்கிணம் வராதபடிக்கும் எவ்வளவாய்த் தெண்டிக்கிறீர்கள்? அப்படியே நாலும் என வாக்கை நிலை நிறுத்தி எனது நிர்வாகம் அழியாது காக்கவேண்டியது அதுபோல் முக்கியமல்லவா? பொன்னுந்துரைக்கு நான் வாக்களித்த அன்றே நான் அவனின் மனனவியென்பதை நீங்கள் உணராதது நாதனம். ஓர் இளம் பெண்ணாகிய நான் ஒருவனுக்கு வாக்கவித்தபின்னர், அதவில்லின்றும் விலகித கொள்ளத் தெண்டிப்பது துரோகமான காரியம். இப்போது

உங்களுக்குண்டான அபிமானத்தினால் எனக்கு அடித்தீர்கள், இதெல்லாம்செய்தது உங்கள் நேர்மைக்கிடரென்றல்லவா? ஒரு பெண்ணாகிய நான் என் நேர்மையைக் காப்பது அதிக அவசியமென்பதை நீங்கள் உணரவில்லை, தாங்கள் எனக்கு என்ன ஆக்கினையைச் செய்தபோதிலும் உங்களென்னத்திற்கு நான்தீக தூரப்பட்டவெளன்பதை நீங்கள் நல்லாய் விளங்கிக்கொள்ளவேண்டியது. இதுவே என் முடிவான பேச்சு' என்று சொல்லி முடித்தாள். தகப்பனார் இனி இவ்விஷயத்திற் தம்மசஞ்சன்தன் தர்க்கமிடுவதில் யாதும் பிரயோசனமில்லையெனத் தீர்மானித்து, ஒன்றும் பேசாதிருந்தார், தம்மகளைத் தாம் அதிகம் கடிந்து கொண்டது அவருக்கு மிக விசாரத்தை கொடுத்தது.

பொன்மணி சடுத்தப்பிடியாய் நிற்பதால், அக்காரியத்தை யிட்டு என்ன செய்யலாமெனத் தம் சினேகிதருடன் யோசித்தார். சிலர் அவருடைய எண்ணத்திற்கு விடக் கூடாதென்றும், அப்பாத்துறையைப்போல் தனவானை எடுத்துக்கொள்கூடாதென்றும் சொன்னார்கள். சிலர் பொன்மணியின் பிரியத்திற்கு மாறாய்ச் செய்தால் துன்பமடையும் நேரிடுமென்றார்கள். பொன்மணியின் தகப்பனார் இவைகளைக்கேட்டு மூன்றாக்கலக்கம் பிடித்தவராய், தன் வீட்டைக் காவற்படுத்திவைத்தார். அதாவது, வீட்டுக்கு வருவார்களும், அங்கிருந்து வெளியே போபவர்களும் அவரிட மிருந்து உத்தரவுபெறவேண்டியிருந்தது, பொன்மணி ஊழியமற்ற மறியங்காரிபோல் மறியங்படுத்தப்பட்டிருந்தாள். தாயாரும், தகப்பனாரும் நாளிலும் பொழுதிலும் அவளிலேயே கண்ணாயிருந்தார்கள், அவளெங்கே போகிலும் வீட்டாரிலொருவர் அவளைப் பின் தொடர்ந்து செல்லுவர். இராக்காலத்தில் அவள் படுக்கையருகே தாயாரும் அவள் அறையின் வாசலன்டை தகப்பனாரும் படுத்துறங்குவார்கள். இவர்கள் தன்னைக் காவல் காக்கிறார்களெனப் பொன்மணியறிந்து, விசனத்தின்மேல் விசனமடைந்தாள். இரவில் அவருக்குச் சரியான உறக்கமேயில்லை இந்த இக்கட்டிலிருந்து தன்னைக் காத்துக்கொள்ளும்படி கடவுண நோக்கிப் போராடுவதிலேயே தன் காலத்தைச் செலவழித் தாள். அவளின் தைரியங் குறைந்துபோகவில்லை. ஆயின், பொன்னுத்துரை மிகு அமைதியானவனாததாலும். சோவி

சடுத்தப்பிடியாய் - எதிர்மாறாய்

சச்சரவுகளுக்குப் பயந்தவனானதாலும், தனக்கு நேரிட விருக்கும் அபாயத்திலிருந்து மீட்டுக்கொள்வானோடு என்று நினைத்து ஐமிச்சங்கொண்டு தன்னைக்காப்பதற்கும். தன் வாக்கை நிறைவேற்றுவதற்கும் ஏற்றவழிவகை யானென்கிந்திக்கத் தொடங்கினான்.

8. நவரத்தினம் தூதுபோனது

பொங்குபவியினாற் சந்திர ஒளி மங்கலாக்ஷ்மிப்பட்ட ஒருநாள் இராத்திரி ஒரு வாலிபன் அதிக தீவிரமாய் யாற்ப பாணப்பட்டனத்தை நோச்சிச்சென்றான். அவன் யாதோ ஒரு பிரதானமான சாரியமாய்ப் போவதாகத் தோற்றினது. பட்டினத்திலுள்ள வீடுகளின் சன்னல்கள், சுதாக்கள் எல்லாம் பூட்டப்பட்டுச் சனங்களின் ஆரவாரம் குறைந்து, தெருக்கள் மிகுந்த அமைதியாயிருந்தன. சிலர் முக்காடிட்டுக்கொண்டு மைதானவெளியில் உலாவினார்கள். நேரம் மிகச்செல்லா திருந்தபோஇலும், சனங்கள் பனிக்குளினால் சொடுகொடுகிச் சன்னல்கள் கதவுகளை அடைத்துக்கொண்டதாய்க் காணப்பட்டது. ஆனால் கடைகள் சாய்ப்புகளைல்லாம் திறக்கப்பட டவுக்களாய் ஆங்காங்கு பிரபையான வெளிச்சங்கள் அவைகளிற் தோற்றப்பட்டன. அங்குசென்ற வாலிபன் இவைகளைான்றையுங் கவனியாதவனாய்த் தீவிர நடையாய் நடந்து மைதான வெளியிலிருக்குமோர் மணிக்கூட்டுத் கோபுரப்படியில் உட்கார்ந்து, சற்றுநேரம் இளைப்பாறினான். மணிக்கூட்டுத் தொடங்கினது அவன் ஒவ்வொன்றாய் அவ்வடிகளை எண்ணிக்கொண்டு தானதி விரைவிற் பட்டினத்தைக்கிட்டிச் சேர்ந்ததாயென்னிட சந்தோஷமுற்று, தான் நோக்கங்கொண்டு சென்ற காரியத்தை முடித்துக்கொள்ளும்படியாய் எழுந்தபொழுது மைதான வெளியில் நின்று உலாவிய ஒருவன் தான் நிற்குமிடத்தை நோக்கி வருவதைக்கண்டான். வரவர அவன் இவ்வாலிபனை யற்றுப் பார்த்துக்கொண்டு வந்தமையால் வாலிபன் அவனை உற்றுப் பார்த்துப் பொன்னுத்துரை யெனக்கண்டு, “நானுன்னைத் தானும்படிக்கே வந்து. இதிற் சற்று இனொப்பாறியிருந்தேன்” எனப் பொன்னுத்துரை சந்தோஷத்தினால் அவன் முதுகை

தட்டி, “கடு நடையாய்வு வந்திருக்கிறாய் போலிருக்கிறது. வந்தகாரியம் என்ன? என் இந்நேரத்திற் புறப்பட்டாய்? [எதும் விசேஷமுண்டா?]” என்று அவாவுடன் வினாவினான்.

இவ்வாவிபன் பெயர் நவரத்தினம். இவன் பொன் மணிக்குத் தமையன் முறையானவனும், பொன்னுத்துரைக்கு அதிக இஷ்டமான சினேகிதனும், தூரத்தில் உறவினனு மானவன்.

பொன்னுத்துரையின் கேள்விகளுக்கு நவரத்தினம் மறுமொழியாக: “விசேஷமிருப்பதாற்தானே இவ்வளவு தூரம் கடுநடையாய்வுந்தேன். பொன்மணிக்கு அப்பாத்துரையைக் கலியானம் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டு, வருகிற புதன்கிழமை அறிவித்தல் கொடுக்கிறதென்றும், பின் சீக்கிரத்திற் கலியானம் நடைபெறுமென்றும், அவளுக்கு அவ்விவாத்தில் அற்ப மேனும் பிரீதியில்லையென்றும், அவளை ஓர் மறியற்காரிபோற் காவற்படுத்தி வைத்திருக்கிறார்களென்றும், இன்று சாயங்காலம் நான் கேள்விப்பட்டு அச்சணமே புறப்பட்டு வந்தேன். பொன்மணியை அப்பாத்துரைக்கு விவாகஞ்செய்து வைத்தல் “ந்ரங்கின் கையிற் பூமாலை கொடுத்ததுபோலிருக்கும்”. அவனுக்கு அவளைக் கொடுட்பதிலும் அவள் இல்லறவாழ்க்கைக்குட்படாமல் விடுவது எவ்வளவோ திறமாயிருக்கும், அவனோர் வீணனென்பது அனேகராறிந்த காரியம். பொன்மணியின் தகப்பனார் பணவாஞ்சை பிடித்து, அவளின் கண்ணனைக் கட்டிக் கடவிற் தன்னுக்கொர் கண்மணியை நீங்கள் அருளாப்பாவுக்கு மணம் முடித்துக்கொடுத்தத்தாற் கிடைத்தச் சுக்கமென்ன? இனம் பிரிந்த மான்போஸ் இனசன சகோதரர் சளின்சகவாசமின்றிக் தயித்தவளாயும், நிரப்பாக்கிய மூன்னவளாயும் மிருக்கிறாள். நான் கண்மணியை விவாகஞ்செய்து கொள்ள எவ்வளவோ பிரீதியுள்ளவனாகவிருந்தேன். அந்நேரம் என் நிலைமை தகுதியற்ற தாயிருந்தமையாலும், நானுதவியற்றவனாயிருந்தமையாலும் மவனமாயிருந்து விட்டதால், இப்போது அவளுக்கிக்கதி கிடைத்தது. கண்மணிக்குக்கிடைத்தகதியிலும் பொன்மணிக்கு இரட்டிப்பங்கு கிடைப்பது நிச்சயம். கண்மணியின் பொறுமைக்கும், தாழ்மைக்கும் நிகரான பெண் உலகத்திற் காண்பதிரிது. பொன்மணியோ ‘எப்படிப்பட்டவர் கஞ்சனும் அஞ்சாது வாதாடுங்குணமுடையவள். அவள் பாட என்னவாய் முடியுமோ அறியேன். அவளை உங்கல்லவர்

இஷ்டம் - விருப்பம், அன்பு

சிறு பிராயந்தொட்டு நியமித்துவைத்தார்கள்? அவள் உட்படப்போகுஞ் சிறையிலிருந்து நியவளையித்தருணம் காக்காவிட்டால், சகல பழியும் உன் தலைமேற்பொறுக்கும். இதற்கு நீ என்ன செய்ய நினைத்திருக்கிறாயென்பதை அறியும்படிக்கே உன்னைக் காணவந்தேன்.” என்றான்.

“நானிதற்கு ஒன்றுஞ்செய்துகொள்ள வழியில்லை. அவளின் பெற்றார் என்னை வெறுத்துத் தள்ளி வேறு ஒழுங்கு செய்திருப்பதால் நான் தலையிடுவதால் வீண் சோலிப் படுவதேயன்றி, ஒரு சுகமுயில்லை. ஆகையால் நடப்பதைக் கண்டுகொண்டு மனவனமாயிருப்பதே புத்தியாயிருக்கும்” என்று மனவிசாரத்துடன் பொன்னுத்துரை சொன்னான்.

நவரத்தினம், “நீபொன்மனிமேல் வைத்த அன்பு உண்மையானதேயாகில், என்னவந்தாலும் அனுபவித்துக் கொண்டு, அவளை மீட்டுக்கொள்ளத் தெண்டிப்பதே நியாயம். அப்பாத்துரைக்கு அவள் மனவியாகப்போவதைக் கண்கொண்டு பார்ப்பதிலும், நீ மறியற்சாலை செல்ல நேரிட்டாலும் அவளை ஏதோ ஒரு வழியாய் மீட்டுக்கொள்ளத் தெண்டிக்கவேண்டும். நானும் என்னாலியன்ற உதவி புரிவேன் “காற்றுள்ளபோதே தூற்று”, என்னும் முதுமொழிப்படி காரியத்தைப் பின்போடாது இப்போதே பார்க்கவேண்டும். “கலியாண எழுத்து”, க்குமுன் செய்யப்போவதைச் செய்து முடிக்கவேண்டும். நானவர்கள் வீடுசென்று அவளை எதுவிதமும் அழைத்துவந்து, உன்வசம் ஒப்படைக்க எனக்கு உத்தரவு கொடுத்தாயானால், அப்படிச்செய்யப் பின் நிற்க மாட்டேன் இக்காரியத்தில் என்னாற் கூடியவற்றைச் செய்ய ஆயத்தமாயிருக்கிறேன்” என்று சொன்னான்.

இதைக்கேட்டுப் பொன்னுத்துரை சிரித்துக்கொண்டு, “நீ உலகத்தை அறியாத ஆளாயிருப்பதால் வீணிற் பிதற்று கிறாய். இப்படிப்பட்ட காரியங்களும் வியாபாரத் தொழிலை ஒத்துதென்று என்னுகிறாய் போவிருக்கிறது. மிச்சம் இலகுவான் காரியமாய்ச் சொல்லி முடித்துப் போட்டாய். புத்தியீனமாய்ப் போயிறங்கி வெட்கமடைய நேரிட்டாலும் நேரிடும். அதுவுமல்லாமல் மறியற்சாலை

-
1. விசாரம் - கவலை
 - 2- தூற்றுதல் சிதறுதல்; பழிசுறுதல்,
 3. பாப்புதல், அறிலித்தல்

செல்வது நிச்சயம். உன்னைப் பொன்மணியைக் கொண்டு போகவிட அங்கேயிருப்பவர்கள் யாவரும் பெண்களா? பொன்மணியின் என்னமிப்போது என்னவாயிருக்குமென்பது பாருக்குத்தெரியும்? சிலவேளை அவள் தன் பெற்றாரின் விருப்பத்திற்கு இனங்கிவிட்டாலென்ன? அவள் பிரியத்தையறிந்து அவள் என்னத்தைச் சொல்லுகிறாளோ அதன்படி தாங்கள் நடந்துகொண்டால் அபாயத்திலிருந்து தப்பிக் கொள்ளலாம்' என்றான்.

நவரத்தினம், "நீ பெண்புத்திகேட்கிற ஆளாயிருக்கிறாய் போற் தோற்றுகிறது. சீ! சீ! வெட்கமில்லையா? நன்மையாய் வந்தாலும் சரி, தீமையாய் வந்தாலும் சரி உன்து ஆண்மையைக்காட்டி வீரத்தன்மையாய் நின்று காரியம் பார்ப்பதை விட்டு, இப்போதே பொன்மணியின் புத்திப்படி நடக்கத் தொடங்கிவிட்டாய் போலிருக்கிறது", என்று பகிடிபண்ணத் தொடங்கினான்.

பொன்னுத்துரை திரும்பவஞ் சிரித்துக்கொண்டு, "பொன்மணியின் புத்திகேட்டு நடப்பதில் எனக்கு வெட்கமில்லை, அவள் அதிக விவேகி என்பது யாவருமறிந்த காரியம். எனக்கு அவள் மனைவியாய் வராவிட்டாலும், அவளின் குணம், நடை, விவேகத்தையிட்டு நானெப்பொழுதும் பெருமையுள்ளவனாகவிருக்கிறேன். இப்போது நானவளை இழந்துவிட்டேன். இருந்தும் அவளிற்கொண்ட அன்பும், அவளாற்கொண்ட மனமகிழ்ச்சியும், புகழ்ச்சியும், பெருமையும் என்னைவிட்டு ஓர்போதும் அகலாதிருக்கும்", என்று மனவிசாரத்துடன் சொல்லி, இருவருமெழுந்து, பொன்னுத்துரையின் விடுதிவிட்டுக்கூப்போய், இராச்சாப்பாடு முடித்துக் கொண்டு, திரும்பவும் முன்னிருந்த முற்றவெளிக்குச் சென்று, அங்குட்கார்ந்து சம்பாஷிக்கத் தொடங்கினார்கள். பொன்னுத்துரையின் மலையோ வேதனையின்மேல் வேதனை குயயும், துயரத்தின்மேற் துயரத்தையுமடைந்தது. பொன்மணியையிட்ட துயரம் ஒருபக்கமும், கண்மணியை நவரத்தினத்திற்கு விவாகங்குசெய்துவைத்திருந்தால் அவள் இப்போது படிந்துயரத்துளாகமாட்டாளென்னும் விசனம் மறுபக்கமும், அவனை மிக வாதித்தன. கண்மணியின் நிலைபரத்தையிட்டுத் தானெனான்றும் அறியக்கூடாதிருந்ததைப்பற்றி மிகவியாகுலமடைந்தான். பொன்னுத்துரை ஆழ்ந்த யோசனையிலிருப்பதைக்கண்ட நவரத்தினம்:

1. விசனம் - துயர்

2. வியாகுஸம் - துக்கம்

“நீ அதிசம் யோசிப்பதால்கூடாதும் சகமுண்டென்று நினைக்கிறாயா? நான் பேசுவது உனக்குச் சரியாய்த்தோற்ற வில்லை. எல்லாம் ‘செவிடன்காதிற் சங்கதியவன்னம்’ இருக்கிறது. கவியாணம் எழுதப்படுவதற்குமுன் அவளைக் கைபற்றிக்கொள்ளல் அவசியமாதலால். ஒரு நிமிஷமேனும் இவ்விஷயத்தைப் பின்போடலாகாது’ என்றான் பொன்னுத்துரை சோலிசச்சடிக்குப்பயந்த் ஏழைநெஞ்சாகையால் என்னசோலி யண்டாக்கக்கூடுமோவென்ற பயமவனுக்கிருந்தது. நவரத்தினம் சொன்னபடி பொன்மணி காவறபடுத்தப்பட்டிருந்தால். அவன் என்னத்தை அறிவதெப்படி யென்று பலவாறாய் யோசித்துக்கொண்டு, ‘நாங்களிப்பொழுது முதற் செய்யவேண்டியது பொன்மணியின் என்னம் என்னவாயிருக்கிறதென்பதை அறிவதே, அதற்கு வழியென்ன’ என்று நவரத்தினத்தைப்பார்த்துக் கேட்டான். பொன்னுத்துரையைப் பொன்மணிக்கு ஒரு காகிதம் எழுதித் தரும்படியும், தானதை எப்படியோ அவன் கையிற் கொடுத்து மறுமொழி பெற்றுவருவதாயும் நவரத்தினம் வாக்கிட்டான். பொன்னுத்துரை அதற்கிணங்கி அவ்விதஞ்செய்யத் தீர்மானித்து விடுதிவீடுசேர்ந்து பொன்மணிக்கோர் கடிதமெழுதிவைத்துவிட்டு இருவரும் படுக்கைக்குப்போனார்கள். தன்னெடுப்பு வீணானதென்றும், தன்னெண்ணம் சித்தியாவதற்கேற்ற வழிவகையொன்றுமில்லையென்றும் பொன்னுக்குரை நினைத்து, மனச்சோர்வடைந்ததால், அவன் பொன்மணிக்கெழுதிய கடிதம் சாரமற்றாயிருந்தது. அவளை ஆறுதற்படுத்தும் நோக்கத்துடன் எழுதப்பட்டதென்றே விளங்கிக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. பொன்மணியின் குணத்தைப் பூரணமாயறிந்தவணாகையால், அவன் தனக்கிட்ட வாக்கை எப்படியோ நிறைவேற்றுவாளன்ற நம்பிக்கையிருந்தும். பெற்றார் அவளை வலோற்காரப்படுத்தித் தங்களெண்ணத்தை நிறைவேற்றத் தெண்டிப்பார்களென்றும், ‘அதனால் தனக்கென்ன திங்கை வருவித்துக்கொள்வாளோவென்றும் நினைத்துப் பயங்கரமடைந்து படுக்கைவிட்டெடுமுந்து நவரத்தினத்தினை டைபோய். அவனை அருட்டினான். அவன் விழித்திருப்பதைக்கண்டு, பொன்மணியைப்பற்றித் தான் என்னியவைகளை அவனுக்கு விபரித்துபொழுது, அவன் ‘ஆம் நானும் அவ்விதமேநினைத்தேன். நாங்கள் செய்வதைச் சீக்கிரம் செய்யாவிட்டால், நீயும் தன்னை விட்டுவிட்டாயெனப் பொன்மணிநினைத்து, ஆதரவற்றவளாய் என்னத்தைச் செய்யத் துணி

சோலி - காரியம், அல்லவும்

வாளோ “அறியேன்? ” என்றான். அப்பொழுது
 பொன்னுத்துரை, நீ சூரியோதயத்திற்குமுன் வீடு போய்ச்
 சேர்ந்து, உடனே இக்காகிதத்தை அவள் கையிற் சேரும்படி
 செய்து, மறுமொழி பெற்றுவா; உன்வருகையை எதிர்பார்த்
 திருப்பேன். நீ நாளைக்கு இவ்விடம் வந்தபின் செய்வதை
 யோசித்துச்செய்வோம்” என்று சொல்லக் கோபுரத்தின்
 மணிக்குடு 3 மணி அடித்தது. அதைக்கேட்டு, “இதென்ன?
 நேரம்விடியக் கிட்டிவிட்டது. நேரம்போனது எங்களுக்குத்
 தெரியாமற்போக்கச்சு” என்று சொல்லிக் காகிதத்தையும்
 வாங்கிக்கொண்டு நவரத்தினம் துரிதமாய்ப் போகும்பொழுது,
 அவன்வழியில் ஒருவரையேனுஞ் சந்தித்துக்கொள்ளவில்லை
 பயங் ராமன் இருட்டாயிருந்தது. எங்கே திரும்பிப்பார்ப
 பினும் அங்கே பசாசின்றுபம் காணப்படுமாப்போற்,
 தோன்றினது. இது பசாசு உலாவும் நேரமேயன்றி மனுஷர்
 ஊசாட்டம்பண்ணும் நேரமல்லவென்று நினைத்துப் பயங்கர
 மேலிட்டினால், அங்குமிங்கும் பார்த்துப் பதறினான். அவன்
 கால்களோ அதிக விரைவாய்ச் சென்றன வானத்திலுள்ள
 இரண்டொரு நட்சத்திரத்தின் ஒளியைக் கொண்டு தீவிர
 மாய்ச் செல்லும்பொழுது, ஒரு பெரிய கறுத்தநாய் திடீரன்று
 அவனுக்கெதிரிற் குறுக்கிட்டு வருவதைக் கண்டு, அது நிச்சய
 மாகவே பசாசன்றி வேறொன்றல்லவென எண்ணி, ஐம்புலனு
 மற்று ஒருாயில் தூரம் போல் ஓட்டமாயோடி, அப்பசாசு
 தன்னைப் பின்தொடர்ந்து செல்லுகின்றதோவென்று பின்
 னிட்டுப்பார்த்து, அது தன்னைப் பின்தொடரவில்லையென்று
 கண்டு, ஆறுதலாய் நடந்தான். அவனுக்குண்டான் பயங்கரத்
 தினாலும், களைப்பினாலும் கால்கள் பெலனற்றுத் தள்ளா
 டின, அவனுக்குச் சோர்வுண்டாயிற்று, பலபலவென்று விடியப்
 பட்சிகள் இனிய கீதமிசைத்தன, இது கேட்டதும் பயங்கரத்தி
 விருந்து சாந்தியடைந்து சுந்தோஷமாயினான். தனக்கிருந்த
 ஆயாசத்திலிருந்து தெளிந்து கொள்ளும் நோக்கத்துடன் தெரு
 வருகே நின்ற ஒர் பெரிய விருட்சத்தின் கீழ் உட்கார்ந்து, ஆற்ற
 தன் மடியில் வைக்கப்பட்ட காகிதம் பத்திரமாயிருக்கின்றதோ
 வென்று பார்த்தான் அது அங்கே இல்லாததுண்டு, “ஜயோ! நானிதற்கேது செய்வேன்? பொன்மணிக்கு நன்மைசெய்ய
 வெற்று வந்து அவனுக்கு இக்கட்டைத் தேடினேனே. அக்
 காகிதம் யார்கையிலகப்பட்டுதோ தெரியவில்லையே.
 தெய்வமே! இதற்கு நானென் செய்வேன்?” என்று கதறிப்
 பதறிப் பதறி வந்தவழிவழியே திரும்பிக் கெதியாய்

ஆயாசம் - மனவருத்தம், துக்கம்

நடந்தான். அவன் வழிநீராம் காகிதத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே போனான் 4, 5 மைல் போயும் காகிதம் அகுப் படாமையாற் கால்சோர்ந்து, மனஞ்சோர்ந்து, இனி யேத் செய்யலாம். பொன்னுத்துரையிடமாவதுபோய்த் தன் கைபிழைபாட்டை யறிவித்து, அவனிடமிருந்து இன்னொரு கடிதத்தை வாகிவரலாமென நினைத்துக்கொண்டு பட்டினம் நோக்கி நடந்தான் சூரியன் தன் முழு உக்கிரத்துங் வெளிப் பட்டுத் தன் காந்தியை அவனிலே காட்டுவதுபோற் தோற் றின்து. வெப்பந் தாங்கமுடியாதவனாய்த் தள்ளாடி மெதுவாய் நடந்து செல்லுந் தருணம், தூரத்தில் ஒருவன் தனிமையாய் நடப்பதையும், அவனுக்குச் சற்றுப் பின்னால் ஓர்மாட்டுக் ‘கரத்தை’ தீவிரமாய்ப் போவதையும், கால் நடையாய்ப் போனவன் யாதோ குனிந்தெடுத்துக் கையில் வைத்துப் பார்ப்பதையுங்கள்கு, ஒட்டமாய் ஓடி அவன்னை சென்று, தானிழந்துவிட்ட காகிதம் அவன் கையிலிருப்பது கண்டு, அக்காகிதத்தை இழந்துவிட்டவன் தானென்றும் அதைத் தரும்படியாயும் கேட்க, அவன் “நீயார்? பகற் காலத்திற் சுவர் இடித்துக்களவாடும் கள்ளனாயிருக்கிறாய்? நான் தெருவிலிருந்தெடுத்த காகிதத்தை உனதாக்குக் கொள்ளப்பார்க்கிறாயா?” என்று வெறுவுய்ப்பேசிக்கொண்டு கடிதத்தை உறையை விட்டெடுக்க எத்தனித்தபொழுது, நவரத்தினம் திரும்புவும் அவனை அக்காகிதத்தை உடையாமற் தந்துவிடும்படி அதிக மற்றாட்டத்துடன் கேட்டும் அவன் மறுத்துக்கடிதத்தை வாகிக்கத் தொடங்குந்தருணம், நவரல் தினம் இனியென்ன செய்யலாமென நினைத்துப் புதுப் பெது மடைந்து, பெலமான ஓர் அறை அவர் கன்னத்திற்போட, அவன் பூமியில் விழுந்து எழுந்திருப்பதற்கு முன் அவனுடைய கையிலிருந்த காகிதத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஒட்டமெடுக்குந் தருணம் ‘‘கரத்தை’’ யில் வந்தவர்கள் தன்னை அழைப் பதையும் தன் சத்துராதி எழுந்து சத்தம் போடுவதையும் கேளாதவன்போற் புகையாய்ப் பறந்து சென்றான். ‘‘கரத்தை’’ யிலிருந்தவர்கள் காகிதத்தைப் பறிகொடுத்த வனிடம் என்ன காரணத்தினால் இருவருக்கிடையிலுள்ள சள்ளுஞ்சானதென விசாரித்தபொழுது, அதன் விபரத்தை யவர்களுக்குச் சொல்லிக்கையிலிருந்த உறையை அவர்களுக்குக் காட்டினான். பொன்மணிக்கென்று விலாசமிட்டிருப்பதை யவர்கள் கண்டு பிரமிப்படைந்து, ஒட்டமாய்ப்போய் நவரத் தினத்தைப் பிடித்துக்கொள்ளும் படியும் தாங்கள் ஏற்ற உதவி

சள்ளை - தொந்தரவு

பூரிவதாய்ச் சொல்லி, முன்னும் பின்னுமாய் ஒடி நவரத் தினத்தை பின்தொடர்ந்தார்கள் “கரத்தை” யிலிருந்தவர்களில் அப்பாத்துரையுமொருவனேன் நவரத்தினம் மட்டிட்டறிந்துசொன்று கூடிய தீவிரமாய் ஓட்டமெடுத்தமையாற் பின்சென்றவர்கள் அவனைக்கிட்டிச் சேரமுடியாது திரும்பநேரிட்டது அப்பாத்துரை “கரத்தை” நிற்குமிடம் வந்து, தன்னக்குக்கிட்டிய விலாசத்தைத்தான் இழந்துவிட்டதாய்க்கண்டு, “எல்லாம் புத்தியீனமாய்ப் போயிற்றே, கையிற்கிணைத்ததையும் இழந்துவிட்டேனே” என்று மனவருத்தமடைந்து, சற்றுநேரம் பாதை வழியாய்ப் போய்பார்த்தும் கிட்டாமையால் மனச்சோர்வனைந்து சென்றான். பொன்மணி யென்னும் பெயர் தனக்குவரப்போகும் பெண்ணின் பெயரென்பது அவனுக்கு நன்கு தெரிந்திருந்தது. அக்கடிதம் பொன்மணிக்கு யாரினால் எழுதப்பட்டிருக்கலாமென்றும், என்ன முகாந்தரமாய் எழுதப்பட்டதென்றும் அறிய மிக ஆவந்பட்டான். தனக்குக்கிணைத்த விலாசமாயினுந் தன்னிடமிருக்கக்கூடுமானால் அதை எழுதியது யாரென் அறியக்கூடியதாயிருக்குமே என்று சஞ்சலப்பட்டான். அக்கடிதமின்னொரு வாலிபனாற் பொன்மணிக் கேழுதப்பட்டிருக்கலாமென அவன் சற்றுஞ் சமுச்சயங்கொள்ளவில்லை,

நவரத்தினம் துரிதமாய் வீடுசென்று, கடுநடையாலும் ஒடிய ஓட்டத்தாலும் ஆயாசமடைந்து அறிவிழந்தவன்போற் சற்றுநேரம் படுத்து நித்திரைசெய்து எழுந் திருந்து, அக்காகிதத்தைப் பொன்மணிக்கு எவ்வாறு கொடுப்பதென்று யோசித்துப் பொன்மணிலீட்டார் வழமையாய்க் கடை அப்பம் வாங்கும் ஓர் கிழவி வீடுபோய்ப் பலவகைத் தந்திரங்களினாலும் கிழவியைத் தன்வசப்படுத்தி, அக்கடிதத்தைப் பொன்மணிக்குச் சேர்ப்பித்தால் தகுந்த வெகுமானம் அளிப்பதாகச் சொல்லியபோது, கிழவி யதற்கிணங்கிக் காகிதத்தை நவரத்தினமிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்டு, மறுநாட்காலையில் எதுவிதமும் அவன் வசமொப்புவித்து, மறுமொழி கொண்டு வருவதாய் வாக்கிட்டு அவனையனுப்பிவிட்டான், மறுநாட்காலை பொன்மணிலீட்டு வேலைக்காரப் பெட்டை வழமைபோற் கடையப்பம் வாங்கக்கிழவியிடம் சென்றாள். இருவரும் நெடுநாட்டொட்டுச் சினேகமாயிருந்ததாற் கிழவி “உன் ஏசு மாட்டிக்குப் புதன்சிழமை கவியான அறிவித்தல் கொடுக்கிற

முகாந்தரம் - மூலம்

தென்றும், அது அவளுக்குப் பிரியமில்லையென்றும் கேள்விப் பட்டேன். அது மெய்தானா?'' என்று பெட்டைக்குக் கதை விடத் தொடங்கினாள். பெட்டை பொன்மணி வீட்டில் நடந்தகாரியங்கள் ஒவ்வொன்றியும் விபரமாய்ச்சொல்லி, ''அக்கா இராமுமூதும் நித்திரயில்லாமல் அழுதுகொண்டிருந்தா. அவளுக்கு இந்தக்கலியானம் கொஞ்சமும் பிரியமில்லை.'' என்று சொல்லத் தொடங்கும்பொழுது, கிழவிதன் என்னைம் வாய்க்கப் போகிறதெனக்கண்டு, ஆனந்தந் தொண்டு, அப்பங்களையெடுத்து அவள் முன்னிலையில் வைத்து, அவைகளைச் சாப்பிடும்படி ஆராவுபண்ணித் தானோரு கடுதாசி பொன்மணிக்குத் தருவதாயும், அதை ஒருவரு மறிபாதபடி அவள் கையிற் கொடுத்து மறுமொழி வாங்கிவத்து தரும்படியுங் கேட்கப் பெட்டை யாதொரு தண்டயுமின்றிச் சம்மதப்பட்டுக் காகிதத்தை வாங்கிக்கொண்டு போனாள்.

நவரத்தினம் பட்டினம் விட்டுப் புறப்பட்டபின் போன்னுத்துரை மன ஆறுதலற்றவனாய் எப்போது வீடுபோய்ச் சேர்வேணன்னும் எண்ணமுளவனாகவிருந்தான். அவனுக்கு வேறு ஒன்றிலும் புலன் செல்லாதிருந்தது. பொன்மணியிடமிருந்து என்ன மறுமொழி சிடைக்குமோவென்றும், அவளைத்தான் இழந்துவிடக்கூடுமாயின் தன்போலோர் அதிஷ்டவீனனில்லையென்றும் நினைத்து, நினைத்து விசனத்தும் ஆழந்தான் அவன் மனமோ கரைதுறை காணாது நடுச்சுரத்தில் நின்று அந்தரிக்குங் கப்பல் போல் அந்தரித்தது. ''ஐயோ! பொன்மணி இன்னொருவனுக்கு மனைவியாய்ச் சிவிப்பதை எப்படி நான் கண்கொண்டு பார்த்துச் சுகிப்பேன்? என் ன் று பொறுப்பேன்? அவளின் விலையை மதிப்பதற்குக் கூடாத ஒரு துட்டனுக்கு மனைவியாகி என்ன உபத்திரவத்தை அனுபவிப்பாளோ அறியேன், அவள் நிர்ப்பாக்கியம் அனுபவிக்க நேரிடக் கூடுமாயின், அதை நான் எவ்விதம் சுகிப்பேன்? மாதர்க்குடியாகிய சகல இலட்சணங்களும் பொருந்திய அப்பெண்ணை மனங்கெய்யக் கிடைப்பவனுக்குச் சகல பாக்கியங்களு முன் டெஸ்பதற்கு யாதுந் தணையில்லையே'' என்று புலம்பித்தான் நெடுகலும் நேசித்திருந்த பொன்மணியை விவாகஞ் செய்து கொள்ளாவிட்டாற் பிரமசாரியாயே இருந்து விடுகிறதென்றும், வேறொப்பெண்ணையும் கேட்கப்பதில்லை யென்றும், தீர்மானித்தான்

பொன்மணிக்குக் கலியான ஒழுங்கு செய்தாயிற்றென
பொன்னுத்துரையின் தாயார் கேள்வியற்றுத் தன் மகளொரு
பொகிளிஷ்ட்ஹத் இழந்துவிட்டானென்று துன்பமடைந்து,
அவன் என்ன நிலைமைக்குள்ளாரவானேருவென்று ஆழந்து
யோசித்தார். சனிக்கிழமை காலமே பொன்னுத்துரையைக்
கானும்படியாய்நவரத்தினம் வந்திருந்தான். பொன்னுத்
துரையின் தாயார் பெரண்மணி யைப்பற்றி குவாவுடன்
விசாரித்தார். நவரத்தினத்தின் முகம்வேற்றுமையடைந்திருப்
பதைக் கண்டு காரியம்யாதென விசாரித்தார். தன் சகோதரி
மரணத்தறுவாயிலிருப்பதாயும், துரன் பொன்னுத்துக்கையை
அவசரங் கண்டுகொள்ளவேண்டியிருந்தும் மேற்கூறிய
தியாயத்தினால் நின்று கண்டுகொள்ள முடியாதென்றும், தான்
கொடுக்குங் கடித்ததைப் பொன்னுத்துரைக்குக் கொடுக்கும்
படியுஞ் சொல்லித் தரியாது திரும்பினான்.

குரியவெப்பம் மிக உக்கிரமாயிருந்தது அறுப்புக்காலமான
தர்ற் பொன்னுத்துரையின் தாயாரும் சிகாயணியும், தங்கள்
கமத்திலிருந்துவந்த தானியங்களை எடுத்துப் படைத்துத்
ஆப்பரவாக்கி அதே பராக்காயிருந்தார்கா. பொன்னுத்துரை
யின் தாயார் தம்பிராஷ்ண சிவித்தால்த்திற் தம் சிறியகுடிசை
எவ்வளவாய்க் கெழித்திருந்ததென்றும், சண்மணி தம்
வீட்டுக்கு அணையாத்திம் போலிருந்து பிரகாசித்துக்கொண்
திருந்தாளென்றும் நினைத்துத் துன்புற்றிருந்தபொழுது,
அவரின் கடைசிமகன் ஒடிவந்து, “அம்மா! அக்காவிடமிருந்து
ஒரு ஆள் கடுத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்” என்றான்.
உடனே அவர் அவ்விடஞ்சென்று காகிதத்தை தவாங்கி
வாசித்தார், அக்கடித்ததில் விசேஷமாய் ஒன்றுமெழுதப்பட்ட
திருக்கவில்லை. அக்கடித்ததைக் கொண்டுவந்தவன் “அம்மா!
நானும் என்னுடைய பெண்சாதியும் உங்கள் மகள் வீட்டுக்குப்
போகும் வழக்கமுண்டு: அந்தப்பிள்ளையிருக்கும் நிலைபரத்தை
எங்கள் கண்ணினாற்பார்த்துச் சுகிக்கமுடியாது பிரதானமாய்
உங்களைக்காலைமுபடிக்கே வந்தேன், உங்களைக் காணப்
போகிறேனென்று சொன்னபோது, தன்னைப்பற்றியுங்கள்
கொன்றும் சொல்லவேண்டாமென்று சொன்னா, பிள்ளை
பெரும் நிர்ப்பாக்கியத்தை அனுபவிக்குது” என்று கண்மணியின்
நிலைபரத்தையிட்டு விபரித்தார். அவரினதுகேட்டு
யாதொன்றும் பேசாது மனம்வருந்திக் கண்ணீர்சொரிந்து
வானத்தைப்பார்த்து, “ஜேயோ தெய்வமே! இதற்கு நானென்கி
செய்வேன் என்று சொல்லி மனம் வாடினார் அவர்கள்
பெற்றவயிறு அனலாய்ப்பற்றி யெரிந்தது.

இவ்வாறு தம் மகளின் நிலைபரத்தையெண்ணிச் சஞ்சல முற்றிருந்தபொழுது, பொன்னுத்துரை வழமையான நேரத்துக்குமுன் நடுமத்தியான வேளையிற் பட்டினமிருந்து வீடுவருவதுகண்டு அதிசயித்து, ‘மகனே! இந்நேரத்திற் புறப் பட்டுவந்த காரணமென்ன? உன்முகம் சஞ்சலம் நிறைந்ததாயிருக்கிறது பொன்மணியையிட்டு விசனப்படாதே. அப்பெண்ணின் விதி அப்படியாயிற்று. அவளின் பெற்றார் நாங்கள் எளியவர்களென்று நினைத்துப் பெரிய இடந் தேடிப்போய் விட்டார்கள், அவளின் அருமை அறியாத துரோகிக்கு அவள் மனைவியாய்வர் விதியாயிற்று, இனி ஏதுசெய்யலாம்? கண்மணியின் கலியான காரியத்தில் எங்கள் மதிமயங்கியதுபோல் அவர்களும் மதிமயங்கிவிட்டார்கள் நீ எல்லாவற்றையுந்தாங்கிச் சகிக்கிற பிள்ளையாக்கயால், இதையும் சகித்துக் கொள்வதே புத்தி’ என்று பலவாறாய் மகனுக்குப் புத்திமதி யூட்டினார். ‘அம்மா! நானெனாருமுறை பொன்மணியுடைய பிரியத்தைக் கேட்டபொழுது எங்கு வாக்கிட்டிருக்கிறாள். அவள் தன் வாக்கை நிறைவேற்றத் தெண்டித்தால், நானும் என்னால் இயன்ற பிரயத்தனாஞ் செய்யவேண்டும். இல்லா விட்டால் என் மனதிற்கு ஆறுதலிருக்கமாட்டாது. ஆகையால் அவள் எண்ணத்தை அறியும்படியாயும், அதன்படி செய்யவுந்தீர்மானித்துக்கொண்டு வந்தேன்’ என்று பொன்னுத்துரை சொன்னான். தாய் மறுமொழியாக,

‘மகனே! நீ அவள் எண்ணத்தை அறிவதால் என்ன கூகம்? அவளின் குகப்பளார் தன்னெண்ணத்தை எப்படியோ நிறைவேற்றாது வீடுவதில்லை நீ யதிற் தலையிட்டு வெட்க மடையாமலும், சோவியை வருவித்துக்கொள்ளாமலும் விட்டு வீடுவது உத்தமம். இவ்வளவுகாலமும் உலகத்தார் குற்றஞ் சொல்லாவண்ணமும், மறியாதைக்கீனமின்றியும் நடந்துவந்து இப்போது என் சோவிக்கும் மறியாதை யீனத்திற்கும் உட்படு வான்’ என்றார் இதன்பின்னர் கண்மணியைப்பற்றிக் கேள்விப் பட்ட யாவற்றையும் பொன்னுத்துரைக்குச் சொல்லிக் கண்மணியின் காகிதத்தையும் கொடுத்தான். பொன்னுத்துரை இவைகளைக் கேள்விப்பட்டுத் தொல்லையின்மேற் தொல்லையும், சஞ்சலத்தின் மேற் சஞ்சலமும் தன்னைச் சூழ்ந்திருக்கின்றனவென வியாகுலப்பட்டுக் கண்மணியின் நிலைபரத்தை நினைத்துப் பெருமுச்சவிட்டான். பொன்னுத்துரையின் தாயார் ‘மகனே! எங்களுக்கேதோ பெரிய கெடுதிவரப்

போகிறது போம் தோற்றுகிறது. என்னத்தைத்தான் சுவாமி விடப் போகிறாரோ, அதைச் சுகித்துக்கொள்வோம், பொன் மணியின் காரியத்திற் கூடியஅளவு புத்தியாய் நடந்துகொள்: என்றார். அவர் பல தொல்லைகளையும் நினைத்துத் துன்பப் பட்டுக்கொண்டிருந்ததால், நவரத்தினம் கொடுத்த காகிதத் தைக் கொடுக்க மறந்திருந்து, சட்டென்று நினைவுண்டாய் எழுந்துபோய் எடுத்துவந்து பொன்னுத்துரையிடங்கொடுத்து, நவரத்தினத்திற்கு நேரிட்டிருக்கும் இடரின்னதென்று அறிவித்தார்.

9. அப்பாத்துரையின் சபதம்.

பொன்மணியின் துயரான வேளையில் அவளின் வேலைக் காரப் பெட்டை அவளுக்கோர் நன்றியுள்ள ஊழியக்காரியாயிருந்து ஆறுதற்படுத்தி வந்தாள். அவள் பெயர் சுந்தரி. கிட்டத்தட்டப் 12 வயக்ஸ்னவளாயிருந்தபோதிலும், வயகக்கு மின்சி புத்தியும் விவேகமுழுள்ளவள். தோற்றறத்தளவில் ஆறு, ஏழு வயகப்பிள்ளைகளுக்குச் சமாளமாக்க சிறிய மெனிந்த குகமற்ற தேகியாயிருந்தாள். அவளைக் காஸ்பஸர்கள் யாவரும் அவளின் தோற்றறத்தையும், அதிக விவேகத்தையும் பார்த்து அதிசயிப்பார்கள். கடுகு சிறிதாயிருந்தும் காரம் பெரிதாயிருப்பதுபோல், சிறிய தோற்றற முடையவளாயிருந்த போதிலும், பெரிய காரியங்களைச் செய்து முடிக்கக்கூடிய விவேகியாயிருந்தாள். அவளோர் அனாத பிள்ளையாயிருந்தமையால், பொன்மணியின் பெற்றார் அவள் சிறு பிராயமாயிருந்தபொழுதே எடுத்து வளர்த்து, அன்பாய் நடத்தி, பொய், களவுமுதலிய துட்டப்பழக்கவழக்கங்களைத் தவிர்த்து நற்பழக்கவழக்கங்களைப் பயிற்றி வந்தார்கள். பொன்மணி சுந்தரிமேல் அதிக பிரிதிவைத்து, அவளை நேசித்து, எழுத வாசிக்கப் படிப்பித்துத் தையல் வேலையும் பழக்கிவந்தாள். சுந்தரி மிகச் சிறிய தோற்றற முடையவளாத ஸால் வீட்டார்யாவரும் ‘‘ஷ்க்ஷி’’ என்னும் பட்டப்பெயரினால் அவளை அழைத்து வந்தார்கள். அவளுக்குப் பொன்மணிமே லதிக அண்பும் விசுவாசமுமிருந்து, பகல்முழுவதும் பொன்மணியின் வேலைகளை அதிக கரிசனத்துடன் செய்துமுடித்து, இரவிற் பொன்மணியின் பாதத்தருகே படுத்துறங்குவாள். அப்பாத்துரைக்குப் பொன்மணியை மணம் பேசிய நாள்

முதலாய்ப் பொன்மணிபடும் வியாகுலத்தையும், அவளின் முகவேற்றுமையையும், வீட்டுவேலையிற் புலனைச்செலுத்தாது அதியோசனையுள்ளவளர்விருப்பதையுஞ் சுந்தரி கவனித்து, “அக்கா! நீங்கள் மன்வருத்தப்படுவதற்குக் காரணமென்ன? என் எப்பொழுதுந் துந்கமுகத்துடனிருக்கிறீர்கள்?” என்று அடிக்கடிகேட்டதால், பொன்மணி அவளிர் தொந்தரலைச் சுகித்துக்கமாட்டாது தன்சஞ்சலத்திற்குக் காரணம் இன்னதென்று சொன்னாள். பொன்மணி தனித்திருந்து ஆலோசித்தந் தருணங்களில், சுந்தரி அவனுக்கு ஆறு நலான வார்த்தைகளைச் சொல்வாள். பொன்மணிமேலுள்ள அன்பினால் அவளைத் தானெவ்விதம் ஆறுதற்படுத்தலாமென்று தெரியாத சஞ்சைப்படுவாள். இராக்காலங்களிற் கணக்ஞக்குறக்கமிருப்ப பொன்மணி விழித்திருந்து கவலைப்படுந்தநாணங்களிற் சில சமயம் சுந்தரியும் நித்திரையின்றி விழித்திருந்து ‘அக்கா! என் இன்னும் நித்தி ஏரயில்லாமல் இருக்கிறீர்கள்?’ உங்கள் தொல்லைகளைச் சுவாமியிடத்தில் ஒப்புவித்து ஆறுதலரப்படுத்து நித்திரை செய்யுங்கோ?’ என்று புத்திசொல்லுவாள். சிலவேளை, ‘அக்கா! பொன்னுத்துரைக்குனியன்னனுக்குப்போய் உங்களுடைய தொல்லைகளை அறிவிக்கட்டா?’ என்று கேட்பாள். இப்படிக் கேட்கும்பொழுது பொன்மணி அவளைக் கடிந்துகொள்வாள். பௌர்ணமணியின் உத்தரவின்றி அவளின் நிலைமையைப்பட்ட பொன்னுத்துரைக்குறிவிக்கச் சுந்தரி துணியில்லை.

வெள்ளிக்கிழமையன்று இராமுழுதும் தான் தப்பிக் கொள்வதற்கு என்ன வழிவகை பார்க்கலர்மெனப் பலவாறாய்ப் பொன்மணி யோசித்தாள். ஒருவழியாயும் அவள் மனம் ஆறுதலடையவில்லை. பொன்னுத்துரை கோலி, சள்ளு அனுகாவன்னம் நடந்துகொள்ளும் அமைதியானவனாகக் யான், அப்படிப்பட்ட ஆளனநம்பித் தானென்ன செய்யக்கூடுமென்றும், அவன் கடைசிவரைக்கும் மவுனமாயிருந்துவிட்டால் தன்னெண்ணமெல்லாம் வீணாய்ப் போகுமென்றும், தனக்கிருக்கு மிடறிலிருந்து தான் தப்பிக் கொள்வதற்குத் தற்கொலையாறி வேறுவழியில்லையென்றுமென்னிக் கவலைப்பட்டாள். தனக்கு என்னதான் நேரிட்டபோதிலும் பொன்னுத்துரைக்குக் கடிதமெழுதித் தன்னைக் காத்துக்கொள்ளும்படிகேட்க அவள் மனம் ஏவப்படவில்லை. அது தன்மரியாதைக்

கீனமான செய்கையென்றும், அவன் தன்னை நேசித்தாடி அத்தருணம் அவனின் உதவி கிடைப்பது நிச்சயமென்றும் நினைத்துக்கொண்டிருக்கப் பலபலென்று விடிந்தது. சுந்தரி வழிமைபோல் கடையப்பக்காரக் கிழவியிடம்போய், கடையப் பம்வாங்கிவரும் பொழுது ஒருக்கிடத்தைப் பொன்மணியிடம் கொண்டுவந்து கொடுத்தாள். காத்திராப் பிரகாரமாகப் பொன்னுத்துரையின் கடிதம் வந்ததால், அவன் மிகச் சந்தோஷப்பட்டாள். சமுத்திரத்தில் அழிந்துகிறவனுக்கு ஒரு துரும்பு அகப்பட்டதுபோற் பொன்னுத்துரையின் கடிதங்கிடைத்தது அவனுக்குத்தையியத்தைக் கொடுத்தது. அக்கடி தத்திற்கு மறுமொழியாகப் பின்வருவண்ணமோர் கடிதமெழுதிச் சுந்தரியிடங் தொடுத்தலுப்பி வைத்தாள்.

என் அரிய அன்பே!

நீங்கள் எழுதிய கடிதங்கிடைத்தது, நானென்பதியோ இந்த அபாயத்திலிருந்து தப்பி உங்களுக்குத்தந்த வாக்கை நிறைவேற்றவேண்டும். இல்லாவிட்டால் நிர்ப்பந்தத்துக்குள்ளாவேன். என்வாக்குத்தவறிப் பெற்றார் நினைக்கிறபடி செய்கிறதிலும். மரித்துவிடுவதுத்தமம். உங்கள் கடிதத்தை நானெனான்றுமாய் விளக்கிக்கொள்ளவில்லை. ‘‘நீர் சொல்லுகிறபடி செய்ய ஆயத்தமாயிருக்கிறேன்’’ என்று எழுதியிருந்தீர்கள். தயவு செய்து நான் சொல்லுகிறபடி செய்து என்னை இந்த நிர்ப்பந்தத்திலிருந்து விடுவிக்கக்கூடுமா என்பதை அறிவிக்கவும், என் பெற்றார் முன் எண்ணியிருந்த என்னைப் படிக்கும் நானுங்களுக்கு வாக்கிட்டபடிக்கும் உங்களுக்கு மனைவியாவதன்றி வேறொருவருக்கு மனைவியாவதில்லை.

இப்படிக்கு,
உங்கள் அன்பு நிறைந்த,
பொன்மணி.

பொன்னுத்துரை, இக்கடிதத்தை வாசித்துப் பொன்மணியைத்தான் இழந்துவிடவில்லையென்று மிகச் சந்தோஷமுற்றான். ஆயின், தன்னைண்ணஞ் சித்தியாவதற்கேற்ற வழி வகையில்லையே என்று சற்றுத் துயரப்பட்டான் எப்படியிருந்த போதிலும் அவளைத் திருத்திப்படுத்தி நடப்பது தன்கடைமயென்று நினைத்து, அவளின் காகிதத்திற்கு மறுமொழியாய்ப் பின்வரும் கடிதத்தை எழுதியனுப்பினான்.

நிர்வாகம் - பெற்றுப்பு

உம்முடைய காகிதம் பெற்றேன். உமது சேள்விப்படி செய்ய நாளெப்பொழுதும் ஆயத்தமுளவனாகவிருக்கிறேன். நீர் எனக்கு வாக்களித்திருந்தும், நான் வறியவனாயிருப்ப தால் உம்முடைய பெற்றாரின் எண்ணத்திற்கு நீருமினங்கி விடுவிரென்று எண்ணியிருந்தேன். நீர் உமது வரக்கை எப்படியோ நிறைவேற்றறப்பார்ப்பீர் என்றும், உமது பெற்றார் இடங்கொடுக்கமாட்டார்களென்றும் அவர்களின் எண்ணத்திற் கிரைய நீர் இனங்கி நடப்பீரன்றும் எண்ணியிருந்தேன். ஆனால், நீர் உமது வாக்கை எப்படியோ நிறைவேற்றறப்பார்ப்பீரென்ற நம்பிக்கை எனக்கிருந்தமையால், முந்திய காகிதம், உம்முடைய எண்ணத்தைச் சோதிக்கும்படியாக எழுதப்பட்டது. இப்பொழுதுதான் உமது நிர்வாகத்தை முற்றாயறிந்தேன். இப்போது செய்யவேண்டியதென்ன? உமது யோசனையை அறிவித்தால் அதின்படிசெய்ய நான் ஆயத்தம்-புத்தியாய்ந்தந்துகொள்ளாவிட்டால் மோசப்படவும் நேரிரும் உமது மறுமொழியை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருக்கிறேன்.

କୋଣାର୍କ - ଅଞ୍ଚଳିତ

போன்மணியிக் கடிதத்தைச் சந்தோஷத்துடன் வாசித்
 தான். பெற்றாரோடு தானிதுவியத்தைப்பற்றிப் பேசினால்
 தன்னில் மிகச் சந்தேகங் கொள்வார்களென்றும், தன்
 வெண்ணெத்திற்கு ஓர்போதும் இனங்கமாட்டார்களென்றும்
 நினைத்து மவனமாயிருந்து தன் காரியத்தை முடிப்பது புத்தி
 யெனத் தீர்மானித்துக்கொண்டு, எவ்விதம் தான் தப்பலா
 மென ஆழ்ந்து யோசிக்கத் தொடங்கினான். கடைசியாய்
 அவனுக்கொரு யோசனை உண்டானது. அவ்வாறு செய்யும்
 படி பொன்னுத்துரைக்கொரு கடிதமெழுதியனுப்பினான்.
 அதாவது, அறிவித்தல் கொடுக்குந்தினத்தில்லூ இரவு பொன்
 அுத்துரையை ஓர் குதிரைக்காரன்போல் உடுத்துக்கொண்டு,
 ஒருவளைத் துணைப்பிடித்துக் ‘‘காத்தை’’யிற் கூட்டிவந்து நிற்
 கும்படியும் அன்ற வசதிப்பாடாவிட்டா அவ்வாறே விவாகோற்
 சவும் நிறவேற்ற நிச்சயித்திருக்கும் நாளிற் செய்யும்படியும்,
 தானவனை. இன்னாளென்றுமட்டிடறிந்துகொள்ளுதற்குமறு
 குதிரைக்காரர் கட்டும் தலைப்பாகையிலும் வித்தியாசமாய்
 வெள்ளை நிறத்திற் கட்டிவரும்படியும் அறிவித்துத் தான் மறை
 வாய்வசிப்பதற்கேற்ற ஒழுங்குகள்செய்து வைக்கும்படியும் கேட்
 டுக்கொண்டாள். பொன்னுத்துரை யிக் கடிதத்தை வாசித்ததும் இ
 மிகப் பிரமிப்படைந்து, தானெப்படி இவ்வளைஞ் செய்து
 முடிக்கலாமெனப் பயப்பட்டான். ஆனால், பொன்மணியின்
 துணிபையும், அவளின் நிதாரத்தத்தையும் என்னிப் பெருமை
 யடைந்து, அவனுக்குத் தான் ஏற்றமாப்பின்னொயல்லவென்று
 விசனமுற்றான் பொன் மணி கேட்டுக்கொண்டபடி தான்
 நடக்குங் காலம் பிழிட நேரிட்டால் எவ்வளவு ஈனத்தித்திட்ட
 மாகுமென்றும், ஈற்றில் அவனையுமிழந்து மானத்தையுமிழந்து
 நித்திய சஞ்சலப்பட நேரிடக்கூடுமென்றும் நினைத்துக் கவக்க
 முற்று, என்ன நேரிட்டபோதிலும் பொன்மணிக்காய்ச் சுகித்த
 துக்கொள்வதே நியாயமென்றெண்ணிக்கொண்டு, நவரத்தினம்
 விடுசென்று, பொன்மணியின் காகிதத்தின் சாரத்தை முற்றி
 ராய்ச் சொல்லி விளங்கப்படுத்தினான். நவரத்தினம் எல்லா
 வற்றையும் பொறுமையாகக்கேட்டு மிகச் சந்தோஷமுற்று,
 செய்யவேண்டிய ஆயத்தக்களைப் பின்போடாது ‘‘இப்போதே
 செய்து முடிப்போம்’’ என்று சொல்லிப் பொன்னுத்துரையை
 வினான், பொன்னுத்துரை அதிக தைரியன்கொண்டு, தான்
 தனது முதலாளியாரைக்கண்டு சில நாளைக்கு ‘‘லீவு’’ எடுத்

நிதாரத்தம் - வாக்தறுகி

தாலேயன்றிச் செப்யவேண்டிய யாவுஞ் செய்துமுடிக்க இயாலா திருக்குடியினச் சொல்லி, முதலாளியாரைக்கண்டு “‘லீவு’’ பெறுமாறு அன்று சாயரட்சை அவரின் வீடுசென்றான்.

பொன்னுத்துரையின் முதலாளியார் அவன்மேல் அதிக விசுவாசமும், அன்புமுடையவராயிருந்து, அவனுக்கு மாசாந் தங்கொடுத்துவந்த சம்பளம் போதாதெனக்கண்டு, தனது ‘‘சாய்ப்புக்கு’’ அவனைக் காரியகர்த்தனாக நியமனஞ்செய்து மாசாந்தம் ஐம்பதுரூபா சம்பளங்கொடுத்துவந்தார் பொன்னுத்துரையின் நேர்மை, நெறி, நன்னடையே அவனின் உத்தி யோகத்தை உயர்த்தின. பொன்னுத்துரை சம்பளத்திற்காய்ச் சேவிக்கிறவன்போலிருக்காது, முதலாளியாரின் காரியங்களைத் தன் சொந்தக்காரியும்போலெண்ணி ஊக்கமுடனும் கரிசனத் தோடும் பார்த்து வந்ததால், அவனின் முதலாளியார் அவனைத் தன் மகன்போல் நேசித்துவந்தார்.

பொன்னுத்துரை தனது முதலாளியாரைக்காணச் சென்ற பொழுது, வழமைபோல் ‘‘சாய்ப்பு’’ விஷயத்தையிட்டுவந் திருப்பதாயே ணி, அவைக்கணப்பற்றிக் கேட்கத்தொடங்கி னார். பொன்னுத்துரையின் முகத்தோற்றம் அன்றையத்தினம், பரிமளிப்பில்லாததால் அவனுக்கிருக்கும் வியாகுலம் யாதென அன்பாய் வினாவினார். ஒருவன் தன் தகப்பணிடத்திற் தன் துயரங்களைச் சொல்வதுபோற் பொன்னுத்துரை சொல்லி, தனக்கும் பொன்மணிக்குமிடையிலுள்ள வாக்குறுதியைப் பற்றியும், அவனின் பெற்றார் பொன்மணியைத் தனக்கு விவர்களு் செய்துவைக்க என்னியிருந்தவர்களென்றும், பின் னர் அப்பாத்துரையென்பவனை நிர்ணயங்க செய்திருக்கிறார்களென்றும், ஆயின் பொன்மணி சற்றேனும் இணங்குவதில்லை யென்றும், ஆதியோடந்தமாய் யாவற்றையும் விபரமாய்ச் சொன்னான் அவர் எல்லாவற்றையும் ஆறுதலாய்க்கேட்டுப் பொன்மணியின் கெட்டித்தனத்தை மிக மெச்சிக்கொண்டு, ‘‘அப் பெண்ணை எதுவிதமும் காத்துக் கொள்வதே உன் கட்டமை. அவ்வாறு செய்யரதுவிடுவது வடிவல்ல. இதுவிஷயத் தில் நான் கூடிய உதவிபுரிவேன். நீ யாதொன்றுக்கும் பயப் படாமல் துணிவாயும் புத்தியாயும் பொன்மணி கேட்டுக் கொண்டவன்னம் செய் பின்வருவதைப் பார்த்துக்கொள்வோம்’’ எனச் சொல்லி அவனை மென்மேலுந் தெரியப்

படுத்தி “ஓருமாசலீவு போதுமா?” என வினாவினார். அவன் அவன் ஓருமாசலீவு தனக்கு மிகப்போதுமென்று சொல்லிப் புறப்பட்டான். அவன் கொஞ்சத்தூரம் போன்னின் அவனுக்கு இந்நேரத்திற் பணந் தேவையாயிருக்குமென நினைத்துக் கைதடியழைத்து. 100 ரூபா கையிற்கொடுத்து “இப்போது ஆகவேண்டியவைகளுக்கு இதைக்கொண்டு செலவழி பின்னராகவேண்டியவைகளுக்கு அறிவி” என்று சொல்லியனுப்பினார். பொன்னுத்துரை நன்றியறிதலான வார்த்தைகளும் மிக மனமகிழ்ச்சியுடன் வீடுசென்றான். அவன் தன் நிலைப்பிரத்தை என்னித் தன்னிடம் செலவுக்குப் பணமில்லையெனச் சஞ்சலப்பட்டிருந்தபொழுது, தனது முதலாளியாரின் சுகாயங்கிடைத்தது அளவிற்குத் துணந்தத்தைக் கொடுத்தது.

காரியங்களில்வாறிருந்த நருணம், பொன்மணியின் தகப்பனார் தம்மகள் நெரியமாயும் சந்தோஷமாயுமிருப்பதைக் கவனித்து அவனிற் சமுச்சார்புமென்று, பொன்னுத்துரைக்கும் பொன்மணிக்குமிடையிற் காகித ஏழுத்து நடப்பதாய்த் தமக்கு ஜயமுண்டென்று தம்மனனவிக்குச் சொன்னார். அவனும் தனக்கு ஒரு சமுச்சார்புமென்றும், சுந்தரியேதாதாயிருக்க வேண்டுமென்றுஞ்சொல்ல, பொன்மணியின் தகப்பனார் சுந்தரியை அழைத்துப் பொன்மணிக்கும் பொன்னுத்துரைக்கு மிடையில் யாதும் ஏழுத்துக் கிறுக்கு உண்டா? என்று விசாரித்தார். அவன் தானிக்காரியத்தில் மெப்பேசத் துணிந் தாற் பொன்மணிக்கு மென்மேலும் இக்கட்டைத்தேடுவதாயுமிடியுமென நினைத்துத் தான்; பொன்னுத்துரையைக் கண்டு வெறுதாட்களென்றும், அவன் வீட்டுக்குத்தோனாருநாளாவது போயிருக்கவில்லையென்றஞ்சு சுத்தியத்தோடு சொன்னான். அவன் சொன்னது முழுதும் ஓர் அளவில் உண்மையே. பொன்னுத்துரை வீட்டுக்குச் சுந்தரி ஒருபோதும் போன தில்லை. பொன்மணியின் தகப்பனார் கூடியமட்டும் அவளைக் கேட்டுப்பார்த்தும், அவன் சொல்லியவற்றை நம்பாது, அன்று முதலாய் அவளை வீட்டை விட்டுப் புறப்படப்படாதென்று கட்டளையிட்டு, உடனே புறப்பட்டுக் கைலாசபிள்ளை வீடு சென்று, பொன்மணியையிட்டுத் தனக்கிருக்குஞ் சமுச்சயம் இன்னதென்றும், அவளின் மனம் தங்கள் எண்ணைத்திற்குச் சம்மதப்பட்டதாய்த் தான் நம்பவில்லையென்றும், ஆகையால், கவியான எழுத்தன்று தாவிகட்டும் கிரமத்தையும் முடித்து,

சுலூகு பிரான்திராவில் கால சீராவாறுபடி நெடுமாதுகூட இல்லை
 என்கூடி முன்வழையில்லை காலத் திருமூலம் மூல
 கொண்டு பெண்ணை அழைத்துச்செல்வது புத்தியாயிருக்கு
 மென்றும் சொல்ல, கைலாசபிள்ளை அரைமனதுடன் சம்மதி
 கொடுத்தார். இதனைக்கேட்ட அப்பாத்துரை சற்றுயினங்
 காது “எனக்சென்று நியமிக்கப்பட்ட பெண்ணை இன்னொரு
 வன் கொண்டுபோகிறதானால் நான் ஆண்பிள்ளையென்று
 இருப்பானேன்? என் மீசையை வளித்துப்போட அல்லவோ
 வேணும். அவனுக்குத் தகுந்த படிப்பனை படிப்பித்துவையா
 விட்டால் நான் ஆண்பிள்ளையல்ல. அவனுமொரு காரியத்
 தைத் துணிந்து செய்யக்கூடியவனாய்ப் பாவித்து நீங்கள்
 கதைக்கிறது எனக்கு நூதனமாயிருக்கிறது. பேயனை நான்
 சீக்கிரம் உனரவைப்பேன் பொன்மணியை இந்தப்பேயனைக்
 கொண்டுபோகவிட நானும் அவனைப்போலொரு பேயனா
 யிருக்கவேணும்” என்று பலவாறாய்க் கொச்சித்துப் பொன்
 னுத்துரையை மிகவும் இகழ்ந்து பேசினான். அவன் பேசிய
 விதம் பொன்மணியின் தகப்பனாருக்குச் சற்றும் பிரீதியா
 யிருக்கவில்லை. அப்பாத்துரை ஒரு யோக்கியன்ஸ்லவென்று
 அவன் பேசியவித்திவிருந்து எண்ணிக்கொண்டார். அச்சம்
 பந்தத்தைத் தானாகவே தெரிந்துகொண்டபடியால், தன்
 ணைத் தானே ஏமாற்றி மனதை ஆற்றிக்கொண்டார் அவர்
 திரும்பவும் தான் முன்சொல்லியவன்னஞ் செய்வதே புத்தி
 யெனச் சொல்ல, விவாகோற்சவத்தினன்று தான் பல
 வகையான வேடிக்கைகளும் இடம்பங்களுஞ் செய்ய நிச்சயித்
 திருப்பதால், அவரின் கேள்விக்குத் தான் இணங்குவதில்லை
 யென்றும், பணமற்ற வறிஞன்போற் தான் பெண்வீடு செல்லக்
 கூடாதென்றும், பொன்னுத்துரையைப்போற் தன்னையும்
 ஒரு வறியவனாய் எண்ணியது நூதனமென்றும் அப்பாத்துரை
 மறுமுறுத்தான். “அலக்களிந்த நாய்க்கு அங்கொருசெருப்படி
 இங்கொருசெருப்படி” என்றுதுபொற் பொன்மணியின் தகப்ப
 னார் அப்பாத்துரை பேசியவற்றைக் கேட்டு மனவியாகுல்
 மடைந்து வீடுதிருப்பினார் வழிநீளம் அப்பாத்துரையூ
 யிட்டு நினைத்து, அவன் இல்லறவாழக்கைக்குட்பட்ட பின்
 திருந்தி நடப்பானோவெனச் சமுச்சயங்களாண்டார். தமது
 மகள் கடும் விதேவகியாகியும், கெட்டிக்காரியாயுமிருப்பதால்,
 அவனிலுள்ள குற்றங்குறைங்களை நிவிர்த்தி செய்து நடத்துவா
 வேன நினைத்துச் சற்று ஆறுதலடைந்தார். அப்பாத்துரை
 யின் யோக்கியமற்ற குணத்தையும், அவமரியாதையான
 பேசிசையுங் கவனித்து அவன்மீது வெறுப்படைந்தபோதிலும்,

இடம்பால் - ஆடம்பாரம்

ஐசுவரியவாணாயும் இடம்பொன உடைநடை யுடையவனாயு
 மிருப்பதால் அவனிற்காணும் குறைகளை அதிம் எண்ணாது.
 அவனை விவாகஞ்செய்துவைக்க ஆசித்தார். அவர் பலவற்
 றையும் யோசித்துச் செல்லும்பொழுது, அப்பாத்துரை பொன்
 னுத்துரைமேல் வைராக்கியங்கொண்டு அவனுக்கு யாதுந்
 தீங்குவருவிக்கக் கூடுமாயின், அப்பாவம் பழி யெல்லாந்
 தனக்கே உரியனவெனச் சிந்தித்துத் துன்புற்றார். சாந்தம்,
 பொறுமை, தயைநிறைந்த பொன்னுத்துரைக்கு அப்பாத்
 துரையாற் தீங்குநேரிடுமாயின் எவ்வளவு துரோகமாயிருக்கு
 மென நினைந்து, புதலி, ஒர் போது அந்நேரத்திலுள்ள
 ஆத்திரத்தினால் அவன் அப்படிக் கதைத்திருக்கலாமெனத்
 தன்மனதை ஆற்றினார். தம்மகனுக்குப் பொன்னுத்துரை
 ஏற்றமணவாளன்ஸ்ல வென்று எண்ணியபோதிலும் அவனில்
 அன்புள்ளவராகவேயிருந்தார் அவன் தம்மகளை விவாகஞ்
 செய்துகொள்ள முயல்வது தவறான காரியமென அவர்
 நினைக்கவேயில்லை. தம்மகளிற் பொன்னுத்துரை மெய்யான
 அன்புள்ளவாளகவிருக்கிறான்பதை நன்கு விளங்கியிருந்
 தார். தங்களுக்கும் பொன்னுத்துரையின் பெற்றார்
 சகோதரங்களுக்கும் முன்னிருந்த ஒற்றுமையை நினைத்தும்,
 பின் தங்களுக்கிடையில் உண்டான பிரிவை நினைத்தும்,
 ஐக்கியவீனத்திற்குக் காரணம் தன் ஆங்காரமான நடத்தையே
 யென விசனமடைந்து வீடுசென்றார். அவரின் மனைவி அவர்
 வரவை ஆவலுடை எதிர்பார்த்திருந்து, அவர் வீடுசென்றவு
 டன் கைலாசப்பிரஸ்னையக் கண்டு ‘என்ன ஒழுங்கு செய்
 தீர்’ என விசாரித்தார். அங்கே நடந்தவரலாறுகள் ஒவ்வொன்றையுஞ் சொல்லி அப்பாத்துரை பொன்னுத்துரை
 மேல் அதிகம் குரோதமாயிருக்கிறான்றும், பழிவாக்குவதாய்ச் சபதங் கூறியிருக்கிறான்றும், அவன் சபதப்படி செய்வானானால் ஒருதுட்டெனப்பதற் கையாறில்லையென்றால் சொன்னார். அந்நேரமுள்ள ஆத்திரத்தினால் அவன் அவன்னாஞ் சொல்லியிருக்கலாமென்று தன்நாயகனைத் தேற்றி, அவ்வாறேதும் நடக்குமெனத் தாரனைணவில்லையென்றாள். இவ்விதம் இருவரும் பலவற்றையும் கதைத்ததைச் சுந்தரி கதவண்டை ஒட்டிதின்றுகேட்டுப் பொன்மணிக்கும், மறுநாள் அதிவிடியற்காலை வீட்டார் எழுந்திருப்பதற்கு முன் கடையப்பக்காரக் கிழவிக்கும் அறிவித்து வீடுதிருந்திப் படுத்துறங்கி னாள். சுந்தரியின் கேள்விப்படி கிழவி எல்லாவற்றையுமுடனே பொன்னுத்துரைக்கறிவித்தாள்.

பொன்மணியின் தோட்டு வாய்ப்பு கூறுவது அதை விவரம் சொல்ல வேண்டும்.

அப்பாத்துரையின் தீர்மானப்படி பொன்மணியின் விவாகத்தை அதிகிடம்பமாய் நடத்தவேண்டுமென அவளின் பெற்றார் யிருக்கிறது. பொன்மணிமீதுள்ள சமச்சைத்தினால் அவளின் விவாகத்தை அமைதியாக நடத்துவது புத்தியென எண்ணினார்கள். ஆயின், அப்பாத்துரை அதற்கிடங்கொடாத தால் அவன் என்னியவன்னுமே நடத்தினாங்கி அறிவி த்தல் கொடுத்தற்குரிய ஆயத்தங்கள் செய்யத் தொடங்கினார்கள். அறிவித்தல் கொடுத்தற்காகக் குறிக்கப்பட்ட புதன்கிழமையில்லை நிரா அப்பாத்துரையும் அவனைச்சேர்ந்த சிலரும் பொன்மணியின் தகப்பனார் விடுசென்றார்கள். பொன்மணியின் தகட்னாகும் தம் சுற்றத்தவரிற் சிலரையும், சினேகிதரிற் சில பெரியோரையும், அன்றையத்தினை அழைத்திருந்தார். வந்த வர்கள் சகலருக்கும் விருந்து ஆயத்தப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. இராப் பத்துமணிபோல் மண்டபமும் சாலையும் சனங்களால் நிறைந்திருந்தன. பொன்மணி என்செய்வேணன்று தெரியாது உளம்பதறிச் சன்னலண்டை நின்று எட்டிப்பார்த்தாள். சுற்றுத் தூரத்தில் சில குதிரைக் “கரத்தை” களும் மாட்டுக் “சரத்தை” களும் நிற்பது கண்டு, தான் கேட்டுக்கொண்ட வண்ணம் பொன்னுத்துரை யங்கேவந்துநிற்பது நிச்சயமென்றெண்ணி, வெளிக்கிட்டுத் தப்பிக்கொள்ளலாமென்று மிகத் தெண்டித்தும் வாய்க்கவில்லை. அத்தருணம் தான் புறப்படக் கூடுமாகில் அகப்படுவது நிச்சயமென்னும் பயத்தினால் என்செய்வேணன்று கலங்கிக் கொண்டிருந்தபொழுது, தயார் சென்று, “மகனே! நீ மனுஷர் முன் காகப் போகவேண்டியிருப்பதால் உன்னைக் கொஞ்சன் சிங்காரித்துக்கொள். நேரம் கிட்டி விட்டது” என்று மிகத்தெண்டித்தும் பொன்மணி சுற்றுமின்காதிருந்ததற்கும் தகப்பனார் அறையுட்புகுந்து தாயும் மகனும் வாதாடுவதைக்கவனித்து, அவரும் அவனை அவ்விதம் செய்யும்படி மெலிந்துகேட்டும் அவன் இணங்காதது கண்டு, “பொன்னின்குடத்திற்குப் பொட்டெனாத்திற்கு? எழுந்து வந்து உன்கையொப்பத்தை வைக்கனே” என்றார். அவன் விக் விசாரத்துடன் ஏழுந்துகென்று, அனேக சனங்கள் இருக்கக்கண்டு, அங்குமிங்குந் திரும்பிப்பார்ர்து:

“பெரியாரே! எனவான்னே! இதுஎனக்குச் சுற்றுறை மிரியமில்லாத செய்கையென்பதுயும், என் பெற்றாரின் நெருக்குதலினால் என் கையொப்பத்தை வைக்கிறேனென்பதையும் நீங்கள் தயவாப்பட அறிந்துகொள்ளுக்கள். என் பெற்றார் என்னை நெடுக்கலும் நெருக்கியதாலும், இப்போது எனதுகை பொட்டப்பத்தை வைக்கும்படி என்னை வதைப்பதனாலும்

இதோ என்கூடியொப்பத்தை வைக்கிறேன்' என்று பெலத்த சத்தமாய்த் துக்கமுகத்துடன் சொல்லிக் கையொப்பத்தை விட்டு உடனே அறையுட்சென்றாள்.

சனங்குஞ்சுண்டான் பிரமிப்பு எவ்வளவென விபரித்தல் அரிது. சிலர் அவனுக்காக அனுதாபப்பட்டார்கள். சிலர் அவளின் அஞ்சாததுணிபையும் நிர்வாகத்தையும் கண்டு அதி சயித்தார்கள். அப்பத்துரையோ அவள் பேசியவார்த்தை களளக் கவனிக்கப் புலன்றவணாய்ச் சற்றுநேரம் பொன் மணியையுற்றுப்பார்த்து, அவளை அழகைக்கண்டு ஆனந்த பிரவசமாகி அவ்விதச் சிறந்த பெண்ணைத் தானொருபோதுங்காணவில்லையென்றும், தானவளை இழந்து பொன்னுத் துரையை அவளைக் கொண்டுபோட்டிட்டாற் பூயியிற் சீவிப்ப தில்லையென்றும், அவன் கெறுவத்தை தான் அடக்காவிட்டால் ஆண்பிள்ளையல்ல வென்றும் உள்ளத்தில் எண்ணிக் கொண்டு, பொன்மணி தன் அழையும் இடம்பாரான உடையையும் எப்படியும் திரும்பிப்பார்க்கா சோகமாட்டாளென்று ஆவலுடன் அவளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். ஆனால், பொன்மணியோ கையொப்பமிட்டதும் அங்கிங்குபாராமல் வீட்டுக்குட்போனது அவனுக்கு வியாகுவத்தைக் கொடுத்தது. அவள் கூடியொப்பமிட்டபொழுது சொல்லியவற்றைப் பின் எரே நினைவுகர்ந்து மிச் சஞ்சலப்பட்டான். வந்த சனங்களிற் சிலர் அவரலரே போகப் புறப்பட்டார்கள் அப்பாத் ஆரையும் அவனுடன்வந்த சிலரும் அங்கு தங்கி விருந்தருந்தி விடு சென்றார்கள்.

பொன்மணியின் கேள்விப்படி பொன்னுத்துரை ஒருவரைத் துணைப்பிடித்துக் குதிரைக்காரன்போல் உடுத்துக் "காத்தை" யைச் செலுத்திக்கொண்டு வந்துநின்றும், தங்கள் எடுப்பு வாய்க்கலில்லையென்று கண்டு பொன்மணியினியென்ன செய்ய எண்ணுவாளோ தெரியவில்லையே யென்றும், தன்சிவணைத் தானும் மாய்க்கக்கூடியளென்றும் நினைத்து விசனமடைந்து விடுசெல்றான். அன்றுஇராமுழுதும் அவனுக்கு உறக்கமில்லை. உடனே பொன்மணிக்கோர் கடிதமெழுதிக்கொண்டு கடையப்பக்காரர் கிழவியிடம்போய் பொன்மணிக்கு அதன்கூடுக்குமாறு அனுப்பினான்.

பொன்மணியும் அங்று இராமுழுதும் வெகுவாய்யோசித் துத் துன்பப்பட்டபோதிலும், எப்படியோ தான் அப்பாத்

துரைக்கு மனைவியாகாது தப்பிக் கொள்ளலாமென்று நிச்ச
யித்துத் தெரியமடைந்தார். சுந்தரிமூலமாய்ப் பொன்மணிக்
குப் பின்வரும் கடிதங்கிடைத்தது,

என் அரிய பொன்மணி.

உமது கேள்விக்கிசைந்து அறிவித்தல்கொடுத்த தினத்தி
லன்று நான் காத்துற்றிறேன் எங்க யோசனைப்படி ஒன்றும்
வாய்க்காது போனது துக்கமானகாரியம். கடைசிவரைக்குந்
தெண்டித்தும் வாய்க்காவிட்டால் உமது பெற்றாரின் எண்ணப்
படிக்கு இனங்கிந்தப்பதே புத்தியெற்று நான் நினைக்கிறேன்.
உம்மை அருமையாய்ப் பெற்றுவளர்த்த பெற்றாருக்குத்
துயரத்தை வருவிப்பது நல்லதல்ல. இன்றைவர்க்கும் உம்மை
விட நான் ஒருவரை நேசித்ததுமில்லை. இனிமேல் ஒருவரை
நேசிப்பதுமில்லை. நீர் தப்பிக்கொடுவதற்கேற்ற வழிவகை
ஒன்றையும் காணேன். இன்னும் நீர் என்னத்தைச் செய்யச்
சொல்லுகிறீரோ நான் செய்வதற்கு ஆயத்தமாயிருக்கிறேன்.

இப்படிக்கு,

பொன்னுத்துரை

இக்கடிதங்கண்டவுடன் பொன்மணி தன் வாக்கைத்தான்
ஸ்பெடியும் நிறைவேற்றிறுவதாயும், கண்மணியின் சீவியத்தை
நிர்ப்பந்தத்துள்ளாக்கியவர்களின் நிழலைத்தானும் தான் ஒரு
போதும் காண்பதில்லையென்றும், கவியாணம் நடக்குந்தினத்
தில் இருவும் தன்னைக்காத்து நிற்கும்படியும், வீட்டில் என்னசந்
தடியுண்டானாலும் “ரைத்தை” யைவிட்டு விலகப்படாதென்
ரும், நிற்கவேண்டிய இடம் யாதென்றும் விபரமாய் எழுதி ஒரு
கடிதமனுப்பினார். அவளின் தெரியங்குறையாதிருப்பதுகண்டு,
பொன்னுத்துரை அதிசயப்பட்டான். பொன்னுத்துரை
செய்துவைக்கவேண்டிய ஒழுங்குகள் இன்ன இன்னவென்றும்
அக்கடிதத்தில் விபரித்தெழுதியிருந்ததைக் கண்டு அவளைப்
போல் விவேகி உலகத்தில்லையென்றும், அவள் எழுதியபடி
தான் நடக்கிறதானால் பலவித அபாயங்களிலுமிருந்து இலகு
விற் தப்பிக்கொள்ளலாமென்றும் எண்ணி மிகத் தெரிய

பூஷணமிடப்போலே கவுசாயி, முத்திருத்தம் எடு வேற்றிய பீர்வகுஷ்டங்கர வருஷங்களை கொடு கூறுவதில்லை என்று மதைந்து பொன்மணியிட கேள்விப்படி செய்யத் தீர்மானித்து ஆறுதலாயிருந்தான். பொன்மணியோ தான் வெளிக்கிடுவதற்கு ஏற்ற உபாயங்கள் யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

இவை இவ்வாறிருக்க, துயரத்திலாழ்ந்த கண்மணியின் நிலைப்பரம் எவ்வாறென்பதைப் பார்ப்போமாக.

10. கண்மணிமேல் உண்டான ஐயம்

ஓருநாடு குரியவெப்பந் தணிந்தபின்னர்க் கண்மணியை யும் பின்னைகளையுந்தவீரக் கைவாசப்பிள்ளை வீட்டிலுள் ளோர் அவரவரே தத்தம் அனுவவிற் போயிருந்தார்கள். சமையற்காரி தன்கடமைகளைப்பார்த்துக்கொண்டு சமையல் அறையிலிருந்தாள். கண்மணியோர் வாங்கினில் உட்கார்ந்து, தனது நிலைமையையிட்டு யோசித்துக்கொண்டிருந்ததருணம், அவளின் சின்னைகள் அவளைச் சுற்றி விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். கண்மணியின் மனமேர என்னா தனவெல்லா மெண்ணித் துன்பமையைத் தொடங்கினது. தனக்குள் துயரங்களைச் சகிக்கமுடியாதவளாய், அடிக்கடி ‘ஐயோ! தெய்வமே! ஐயோ! தெய்வமே!’ என்று கொல்லிப் பெருமூச்களிட்டு ‘நான் தீக்கிரம் மரித்துவிடக் கூடுமானால் என் துன்பங்கள் ஒழிந்து ஆறுதலாயிருப்பேனே’ என்றா பின்னர், வினையாடிக்கொண்டிருந்த தன் பின்னைகளைக்கண்ணுற்று, அவர்களைப்பற்றி நினைந்து ‘ஆ! நரன் மரித்துவிடக்கூடுமாயின் என்னிரு உகுரக் னிகளின் பாடு என்னவரயிருக்கும்’ என்று போகித்துக் கண்ணீர் தாரைதாரையாய்க் கொறிந்து, ‘நான் இறந்துபோனால் என் பின்னைகளின் கதியென்னவாய் முடியும்? அவர்களை ஆதரிப்பார்யார்? எனத்தனக்குள்ளே சொல்லிக்கொண்டாய் இவ்வாறு கண்மணி மனங்கவங்கி விம்மிழிம்மிக் கண்ணீர் கொறிந்துகெடாண்டிருப்பதை அவளின் குழந்தைகள் கவனித்து, தங்கள் மாதானின் முகத்தை அடிக்கடி உற்றுப்பார்த்து, கீக்கிட்டுக் கத்தத்தொடங்கினார்கள். கண்மணி உடனே அழுகையையிட்டு, இருவரையும் வாரியணைத்து, ஆதரவுபண்ணி, முத்தமிட்டு ஆற்றினாள்.

இது இவ்வாறுநிற்க, தன் தம்பிக்கு வரப்போகும் பெண்ணின் இலட்சணங்களைப்பற்றியும், அவளின் ஆஸ்தி, குணம் முதலியவற்றைப்பற்றியும், பலரும் விஸ்தரித்துப் பேசுவதை அருளப்பாகேட்டு, கண்மணிமேல் மென்மேலும் வெறுப்பற்று,

ஆயுளை முன் வந்தத்திலும் மோசமாக வேண்டாவெறுப்
 பாய் நடத்திவந்தான். தான் என்னகுற்றம் செய்ததற்காய்ப்
 புருஷன் இவ்வாறு நடத்துகிறான்பதைக் கண்மனி அறியா
 திருந்தாள். அருளப்பா தனக்கு எவ்வகையான தண்டனை
 யைச் செய்யினும், அதனைச் சுகித்துக்கொள்ள ஆயத்தமா
 யிருந்தாள். அவனுடைய செய்கைகளோ அவள் இருதயத்தை
 புண்படுத்தின. சிலவேளைகளிற் என்மனி தனிமையான
 இடங்களிற்போய் உட்கார்ந்திருந்து, கவியானம்முடித்துச் சில
 மாசங்களாய்த் தனச்சிருந்த சந்தோஷங்களைவல்வளவிற்கும்,
 அந்நாட்களிற் புருஷன் தன்னை எனவளவாய் நேசித்து அந்பு
 பாராட்டி வந்தாலென்றும் நினைத்து, அவ்வகையாய்த் தன்
 னைப் பின்னரும் நடத்தினாலோ வென்று ஆசிப்பான். ஒரு
 நாளாயினும் அருளப்பா கண்மனி காக் வேண்டியது இன்ன
 தென்று தானாய் நினைத்துச் செய்ததேயில்லை. கண்மனி
 தனக்கு இன்னதுதேவையென அவளிடம் ஒருபோதுங் நேட
 டதுமில்லை. அப்படி ஒன்றைக் கேட்பது அவளின் வழக்கமு
 மல்ல. எந்நேரமும் அருளப்பா கடுசுத்துப் பேசுவதனாலும்,
 நியாயமில்லிக் கடிந்துகொள்வதனாலும், அவனுக்குப் பயந்து
 நடந்துகீ ஒன்றும் பேசாதிருப்பான்! அவள் இல்லறவாழக்
 கைக்குட்பட்டமின்னர்க் காசைக்கண்டிருப்பானேயன்றி ஒரு
 போதாயினும் அதனைப்புழங்கியிருக்கமாட்டான். கண்மனியின்
 யின் மனவருத்த வேளையில், அவள் தன் தாயார்ச்சோதரரின்
 ஆறுதலைப் பெறுவதற்குக் கூடாதிருந்தது. கண்மனியின்
 கற்றத்தவர்கள் அவளைக்காணும் பொருட்டு வருவது
 அருளப்பாவுக்குப் பிரீதியில்லாதிருந்தமையால், அவர்கள் கண்மனியைச் சந்திப்பது மிக அருமையாகவிருந்தது. தான்
 இளவயசில் வசித்துவந்த குடிசையிற், சிலநிமிழமாவது தங்கித்
 திரும்பினாலோவென ஆசைகொண்டு, புருஷனிடம் அடிப்பணிந்து நெண்டிடுத் தன்னை விடும்படி கேட்டாள்
 “விட்டுக்குப் போய்வரப்போற்றா?” என்று ஒருஉதை
 கொடுத்தான். இதன்பின் கண்மனி விடுபோகும் என்னத்தை
 முற்றாய் விட்டுவிட்டான். அருளப்பாவுக்குக் கற்குத்தாவி
 விருந்துவந்த காகிதத்தைக் கண்மனிஎடுத்து வாசித்தபின்
 அவள் நிலைப்பரம்முற்றிலும் நிர்ப்பாக்கியமாய் முடிந்தது.
 அருளப்பா தன் அறைக்குட் கண்மனியை உட்பிரவேசிக்கப்
 படாதென்ற நாட்டொட்டு பூரணம்என்னும் வேலைக்காரியே
 அருளப்பாவின் அறையைக் கூட்டித் துப்பரவுசெய்வது வழக்க
 மாயிருந்தது. பூரணம் கைலாசபிள்ளைக்கு இஞ்தத் தீர் வறிய

தெண்டளிட்டு - வணங்கி

பெண், கைவாசபிள்ளை தம்வீட்டுக்கு அவளை ஊழியக்காரி யாய் எடுத்து, அவள் நிமித்தமாய் அவள் பெற்றாருக்குச் சகாயஞ் செய்துவந்தார். பூரணம் தன் இனத்தவளௌன்பதை மற்றவர்களுக்கு வெளிவிடச் சற்று வெட்கமடைந்தார். இனத் தவளானதின் பொருட்டு மறு வேலைக்காரரிலும் பார்க்கக் கொஞ்சம் மரியாதையுடன் யாவரும் அவளை நடத்திவந்தார்கள். பூரணத்தின் குணமோ அவளை ஒருவரேனும் நேசித்து நடத்தக்கூடியதாயிருக்கவில்லை. ‘‘சாடிக்கு மூடி வாய்த்தது போல்’’ அவ் வீட்டாருக்கு இனங்கியவளாயிருந்தாள். பொய்யை மெய்யாக்கவும், மெய்யைப் பொய்யாக்கவும், பூவில்லாது மாலைகோக்கவுங் கூடிய ஓர் தூர்க்குணமுடைய வள். கண்மணி பூரணத்திற்கந்தறும் பிரீதியில்லாதிருந்தாள். கண்மணி சொல்வதற்கு எதிர்வார்த்தை சொல்லுதல் அவளின் வழக்கமாதலால், அவளின் தன்மையைக்கண்டு, அவளோடு அதிகங்கைதப்பதைக் கண்மணி தவிர்த்துக்கொண்டாள். இருவரும் சமையல் அறையில் ஒருமித்து வேலைசெய்யுந்தருணம் பூரணத்துடன் கண்மணி புத்தியாய் நடந்து கொள்வாள்.

இருநரட்சாலை வெள்ளௌக் கண்மணி வழமைபோற் தன் படுக்கையைவிட்டெடுமுந்த பொழுது, சற்றுச் சுகவீன முடையவளாகக் காணப்பட்டாள். அப்படியிருந்த போதும் அன்றுதான் பார்க்கவேண்டிய வேலைகள் யாவையும் பார்த்து முடித்துத் தன் படுக்கைசென்றாள். அவளுக்கிருந்த சுகவீனத் தினால் இராமுமுதும் நல்ல நித்திரையின்றி, விடியற்காலை எழுந்து தனக்குமிக அசுக்கியமாயிருந்ததென்றும், தன் கட்டுமைகளைத் தன்னாற் செய்துமுடிக்க முடியாத நிலைபராத்தி லிருந்ததாயும் தனது மாமியாருக்குச் சொன்னாள். அவளின் மாமியார் ஏதோ கைமருந்து கொடுத்தும், அவள் சற்றுஞ் சுகப்படவில்லை. அன்று ஒன்றுஞ் செய்துகொள்ள இயலாதவளாய்த் திரும்பவும் படுக்கைக்குச் சென்றாள். பூரணமே எல்லாவேலைகளையுந் தனியேபார்க்கவேண்டியிருந்தது. கண்மணி விவாகம் முடித்துத்தன் புருஷன்வீட்டுக்கு வந்த நாள் முதலாய், தன் மாமியாரியில் யாதொருவேலையும் பொறுக்க விடாது தானே யாவற்றையுஞ்செய்துவந்ததால், அவளின் மாமியாரில் வீட்டுவேலை செய்யும்வழக்கம் முற்றாய் அற்றுப் போயிற்று. கண்மணி சற்றுநேரம் படுத்திருந்து, பின்னர்த் தன் குழந்தைகளின் தொந்தரவினால் எழுந்துபோய் ஓரிடத் தில் உட்கார்ந்தாள். கண்மணியும், அவளின் மாமியாரும்

உட்கார்ந்திருப்பதைப் பூரணங்கண்டு, பொறாமைகொண்டு.
 “வருத்தமென்று பொப்சசாட்டுவத்து நீங்கள் உல்லாசமாய்
 உட்கார்ந்திருக்க எந்தவேலைக்காரி வேலைபார்க்கிறது கி? என்று முறுமுறுத்தாள். அவள் பேசியவற்றை ஒருவருங்கவ
 னித்துமறுமொழி சொல்லாதபடியால், அவனுக்கிள்ளுங் கோசு
 முண்டாகி வெகுவாய் முறுமுறுத்தாள். கண்மணி அவள்
 பேசியவற்றை என்னளவேனுங் கவனியாது, தனக்குக்காய்ச்ச
 வினால் உண்டான பஞ்சியினாற்க பின்னுந்தன் படுக்கைக்குப்
 போய்ப் படுத்தாள் வெகுநேரத்திற்கும்பின் அவளின் மாமியார்
 அவளை எழுப்பிக் கொஞ்சங்கஞ்சி குடிக்கும்படி செய்
 தார். கண்மணியின் துயரகாலங்களிலும், வருத்தகாலங்களிலும் அவளின் மாமியார் அவள்மேல் அதிக அனுதாபங்காட்டிக்
 கூடிய அளவுங் கண்மணியை அண்பாயும், ஆதரவாயும், நடத்தி
 வந்தார். இது கண்மணிக்குக் கிடைத்தலூர் தேவ ஆசீர்வாதம்
 எனலாம். கண்மணிக்குக்காய்ச்சல் அதிக உக்கிரமாயிருந்தமை
 யால், அவள் திரும்பவும் படுத்துக்கொண்டாள். சாயங்காலம்
 அவனுக்கு நல்ல வெயர்வை உண்டாகக் காய்சல்விட்டு நீங்கின
 வடன் வெளியேவந்து உட்கார்ந்தாள். பூரணம் கண்மணியைக்
 கண்டதும் “இராச்சாப்பாடும் நான்தான் தனிமையாய்ச்
 சமைக்கிறதாக்கும். எனக்கும் வருத்தமென்று பொய்ச்சாட்டுச்
 சொல்லிப்படுத்துக்கொள்ளுவேன். என இணைமானவர்களுக்கு
 எதையுஞ் செய்யப்பின்றிக்கமாட்டேன், என்னைப்போல் ஒத்த
 வர்களுக்கு நான் ஊழியிக்காரியா? எசமாட்டிபோல் அவ ஓரி
 டத்தில் உட்கார்ந்துகொள்ளட்டும் நான் எல்லா அலுவலும்
 வடிவாய்ப் பார்த்துவைக்கிறே ஏ என்று கண்மணியை ஓர் இழீ
 குலத்தவள்போற் பாவித்துப்பேசினாள். பூரணம் இவ்வாறு
 முறுமுறுத்துக் கொண்டிருக்குந்தருணம் அருளப்பா வீடுவந்து
 சேர்ந்தான். அதைப்பூரணம் சற்றும்கவனிக்கவில்லை. பூரணத்
 தின் பேச்சையும் ஏச்சையும் கண்மணி தாங்கக்கூடாதிருந்தது.
 புரஷனின் தண்டனைகளையும், கடிந்து கொள்ளுதலையும்
 பொறுமையாய்ச் சகிப்பதுபோல் வேலைக்காரியின் அவமரியா
 தையான பேச்சுவார்த்தைகளை அவளாற் சகிக்கமுடியாதபடி
 யாற் சற்றுக்கோபமடைந்து “வேலைக்காரியாகிய நீயும்
 என்னை ஆண்டு அடிமைகொள்ளப்பார்ப்பது கூடாதகாரியம்.
 நீ ஒரு தூர்க்குணமுடையவளென்பதை நான் நெடுகலும் அறிந்
 திருந்து உன் சகவாசத்தைத் தவிர்த்துக்கொண்டு வந்தும்
 யாதொருநியாயமுயின்றி உன் தூர்க்குணத்தைக்காட்டுகிறாய்”
 என்றுசொல்லி எழுந்து வீட்டுக்குட்போனாள் கண்மணி
 தன்னை வேலைகாரியெனச் சொல்லிப் போட்டாளெனப்

பூரணம் கொக்கரித்தெழும்பி இடிமுழக்கத்துக்குச் சமானமாய், அருளப்பா கண்மணியை எவ்வண்ணம் இகழ்ந்துபேசுவானோ அவ்விதம் தானும் இகழ்ந்து பேசினான். அவள் தூவித்துப் பேசிய யாவற்றையும் அருளப்பா கேட்டுக்கொண்டேயிருந்தான். அவள் பேசிய வையாவும் கண்மணியின் இருதயத்தில் அம்புபோல் ஊடுருவத்தைத்தன. அவள் பேசிய ஓவ்வொன்றையுங் கேட்டிருந்த தன் புருஷன் அவளைக்கடிந்துகொள்ளாதிருந்ததும், அவளைத் தடுக்காதிருந்ததும் கண்மணிக்கு ஆற்றுதற்சரிய பெரும் மனவருத்தத்தைக்கொடுத்தன அருளப்பாவின் தாயார் பூரணத்தை மிகக் கடிந்துகொண்டபோதிலும் அவள் தன் சுயகுணத்தைக்காட்டிக்கூர்ச்சித்தார். அருளப்பா ஒன்றையுங்கவனியா திருந்தமையால் கண்மணி மனஸ்தாபப்பட்டுக் “கூ” என்றல்லி, அழுது தன் நெஞ்சிலடித்துக் கொண்டு “என்தெய்வமே! என்தெய்வமே! எனக்கேன் இந்தவிதியை விதித்தாய? நான் என்ன பாவஞ்செய்தேன்?” என்றுசொல்லி ஒருமணித்தியாலம் ஆறாய்க்கண்ணீர் விட்டுப் புலம்பி அழுதாள். அவளின் நிலைபரத்தைக் கண்கொண்டு பார்த்தல் யாருக்கும் பரிதாபத்தை விளைக்கும். கண்மணியிர மாயியார் தன்னாவியண்றமட்டும் அவளை ஆற்றுத்தெண்டித்தார். கண்மணியோ பயித்யகாரிபோற் கத்திக்குளரிக்கொண்டு ஒருவர் பேச்சைச்சுங் கவனியாமலிருப்பதை அருளப்பாகவனித்து, அவளைண்டைபோய் வழமையான கடுஞ் சொற்களால் அவளை அடக்கத்தெண்டித்தான். கண்மணிதன் புருஷனையுங் கவனியாது தனக்குள் துயரத்தை அழுதேதீர்த்தாள். சற்றிற் கண்மணி பெலன்றறவளாய் அறிவற்று நிலத்திற் சரிந்தாள். கண்மணி அன்றையத்தினம் அவள்னணமிருந்ததற்கு நியாயமென்னவென அருளப்பாயோசித்து, அவளின் உள்ளத்திலுண்டான் தாங்குதற்கரியகவலையேயெனக்கடு, சற்று அனுதாபமடைந்து வெறுமையான நிலத்திற்கிடந்த கண்மணியைத்தாக்கி, அவளின் படுக்கையிற் கிடத்திக் கொஞ்சம் வெந்நீர்கொடுத்தான். கண்மணி அந்நேரந்தொட்டு வருத்தத்தினாற், சில மணித்தியாலங்களாய் அறிவு மயங்கியிருந்து, பின் படிப்படியாய்ச் சுகமடைந்தாள். காய்ச்சலும், தாங்குதற்கரியகவலையுமே அறிவு மயக்கத்திற்குக் காரணமாயின.

கண்மணி பூரணசகமடைந்து பழைய நிலைபரத்திற்கு
 வந்தபின், ஒருநாள் அருளப்பாவின் சட்டைச்சாக்கிலிருந்த
 காச 25 ரூபாவரையிற் காணாமற்போய்விட்டது. முதல்நாட்
 சாயங்காலம் கல்லிச்சாலையிலிருந்து வந்தபொழுது சம்பள
 மெடுத்துக்கொண்டுவந்து, தனக்கேதோ செலவுக்காகவேண்டி
 தொகைப்பணத்தை எடுத்துக்கொண்டு மிகுதியைச் சட்டைச்
 சாக்கிற் தானே விட்டுவிட்டான். அடுத்தநாட் சனிக்கிழமை
 யானதனால், அவன் பாடசாலைக்குப் போகவில்லை. அன்று
 சாயங்காலம் தான் காசவைத்தவிடத்திற் காசைக்காணாமை
 யால், வீட்டார் ஒவ்வொருவரிடமும் அதனையிட்டு
 விசாரணை நடத்தினான். ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்க
 ஞக்கு அதையிட்டுத் தெரியாதென்றும், தாங்கள் எடுக்கவே
 யில்லையென்றும் மறுத்தார்கள். பூரணத்திடம் விசாரித்த
 பொழுது, அவள் மிகக்கோபித்து “உங்கள் வீட்டுக்கு
 வேலைக்காரியாய் வந்தபடியாற்தானே இவ்விதம் கேள்வி
 கேட்டார்கள்” எனசொல்லி, அழுத்தொடங்கினார். தான்
 அவளிடம் மாத்திரம் அவ்விதம் கேட்கவில்லையென்றும்,
 வீட்டில் வசிச்கும் ஒவ்வொருவரிடமும் கேட்டதென்றும்
 அருளப்பா சொல்லி அவளை ஆற்றினான். அருளப்பா
 சொல்லியதையும் கேளாது, பூரணம் மென்மேலும்
 அழுவதைக் கைலாசபிள்ளைகண்டு, “பூரணம்! உன்னைப்
 பற்றி நாங்கள் ஓர்போதுங் கேடான் என்னங்கொள்ள
 மாட்டோம். ‘‘குலத்தளவேயாகுங்குணம்’’ என்றபடி நீ
 வறு மையனுபவித்தாலும், இச்செய்கை செய்யத்
 துணிவாயென்று யார்தாம் சொல்லுவார்கள்’’ என்றார்.
 ‘‘பொக்குவாய்ச் சொரிமாவை மெச்சியதுபோல்’’ கைலாச
 பிள்ளையின் மனைவியாரும் ஒம் என்று அவர் சொல்வதற்
 குத்தலைசாய்த்தார். இதுகேட்ட பூரணம் சற்று ஆறுத
 வடைந்து தன் வேலைகளைப் பார்க்கத்தொடங்கினாள்.
 அக்காசைப்பற்றித் தான் பூரணத்தைக்கேட்டது சரியின
 மென்று அருளப்பா விசனப்பட்டான். நடந்த சம்பவம்
 முழுவதையுங் கண்மணி கவனமாய்க் கேட்டுக்கொண்டிருந்
 தாள். எல்லாருந் தத்தம் பராக்கில் எழுந்துபோக,
 அருளப்பா கண்மணியை அழைத்து. ஓர் தனிமையான
 இடஞ்சென்று, ‘‘அக்காசை நீயன்றி வேறொருவர் எடுத்த
 தாய் நான் நினைக்கவில்லை. ஆகையால், மற்றவர்கள்
 அறியாவண்ணம் எனக்கு உண்மையைச் சொல்லு. அதிற்
 குற்றமில்லை. உனக்கு நான் ஒருபோதும் காச தருகிற

வழக்கமில்லாதபடியால் நீ ஏதுந்தேவைக்கு எடுத்திருக்கலாம். அதில் ஒருகுற்றமுமில்லை. உன் புருஷனாகிய எனது காசா யிருப்பதால் நீ உண்மை சொல்வதற்குத் தூண்டிய தில்லை.' என்று மிக ஆதரவாய்க்கேட்பதுபோற் கேட்டான். உண்மையாகக் கண்மணியே அக்களவைச் செய்திருந்தால், அவன் கேட்டுக்கொண்ட விதத்திலிருந்து மனப்பூரிப்படைந்து தானே அதைச் செய்ததாதாச் சொல்லியிருப்பான். ஆனால் அவன் அக்களவைச் செய்யாததால் 'மிக விசனமுற்று' 'ஜேயோ! நான் அச்செய்க்கையை ஓர்போதுஞ் செய்யவில்லை. என்னை ஏன் நீங்கள் நம்புகிறீர்களில்லை. என்னை நம்புங்கள். அறைக்குப் போகவேண்டாமென்று சொன்ன நான் முதலாய் நான் அந்த அறைக்குப் போனதேயில்லை' என்றான், தன்னை நம்பும்படி இன்னும் பலவற்றையுஞ் சொன்னான். அருளாய்பா அவன் சொன்னதை நம்பாது, 'என் காகிதங்களை நீ களவாடவில்லையா? அதைச் செய்த நீ இதைச் செய்யவில்லையென்றான் நானெனப்படி நம்பலாம்? களவென்றால் எல்லாஞ் சரிதான்' என்றான். கண்மணி யாதொரு மறுமொழியுஞ் சொல்லிக்கொள்ள இயலாதவளாய் இருந்தான் நியாயினமாய்க் குற்றஞ்சாட்டப் பட்டபடியால் அவளிருதயம் நொருங்குண்டது. அருளப்பாசற்றுநேரந் தனிமையாயிருந்து அக்காசை யார் எடுத்திருக்கக்கூடுமென்று ஆலோசித்தான். பெற்றாரில் ஜயங்கொள்ள அவன்மனம் ஏவப்படவில்லை. வேலைக்ப்காரப் பையனை அழைத்து, அக்களவையிட்டு விசாரித்தான். பையன் பயத்தி னால் நடுநடுங்கித் தனக்கு அக்காசைப்பற்றி ஒன்றுந் தெரியாதென மறுத்தான். அருளப்பாபையனிடம் பலகேள்விகள் கேட்டு ஆராய்ந்து பார்த்தும், அவனில் ஜயப்படஇடமில்லாதிருந்தது. ஆயினும், அவனை வெருட்டலாமென்றெண்ணி, காசவைத்த இடத்திற்போய் எடுத்துவா. இல்லாவிட்டால் இன்றைக்கு உன்னுடைய உயிரை எடுத்துப்போடுவேன்' என்று பயமுறுத்தினான். பையனோ தனக்கொன்றுந் தெரியாதென்றும், தான் அக்காசைக் களவாடவில்லையென்றுஞ் சுத்தியத்தின்மேற் சுத்தியம்பண்ணினான் அருளப்பாவுக்குப் பையனிலுள்ள ஜயம் முற்றாய் அற்றுவிடக் கண்மணிமேலேயே சமுச்யமுண்டானது. அவளையன்றி வேறொருவர் அக்காசை எடுத்திருக்கவில்லையென்றும், அதைத் தான் தெண்டித்துக் கண்டுபிடித்து அவனுக்குத் தகுந்த தண்டனை விதியாமல் விடுவதில்லையென்றுந் தீர்மானித்துக்கொண்டு,

கண்மணி சமையல் அறையில் வேலையாயிருந்ததருணம் படுக்கை அறையிலிருந்த அவளின் ஒரு சிறு அலுமாரியைத் திறந்து, காசு எங்கேயாகுதல் சேமித்துவைக்கப்பட்டிருக்குமோ வென் ஆராய்ந்தான். அலுமாரிக்குள் ஒரு சிறு பெட்டியிருந்தது. அதற்குட் கட்டாயமாய்க் களவுடுக்கப்பட்ட காசு சேமித்து வைக்கப்பட்டிருக்குமென்னும் என்னத்தோடு அவாவுடன் எடுத்துப்பார்த்தான். அது பூட்டப்பட்டிருந்தமையால் தன் என்னம் சரியென்றெண்ணி ஒருபுறத்தில் அதனை வைத்து விட்டு, பின்னும் அலுமாரிக்குள் இருந்த சாமான்களை ஒவ்வொன்றாயெடுத்து என்னென்ன சாமான்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென் ஆராய்தான். அருளாப்பா கூறையாக வாங்கிக்கொடுத்த பட்டுப்புடைவையொன்று வெகு பத்திரமாய் ஒரு வெள்ளைத்துணியாற் சுற்றிக்கட்டி வைக்கப்பட்டிருந்தது. இப்புடைவைக்குக்கீழ்ப் பழையபுடைவைகள் சில இருந்தன. அப்புடைவைகளுக்கீழே ஒரு சிறுச் சிமிழ் இருக்கக்கண்டு அதை எடுத்துத்திறந்தபொழுது, அதிற் கண்மணியின் இரண்டொரு நகை வைக்கப்பட்டிருந்ததைக் கண்டான். பெட்டியின் திறவுகோலை எடுக்கும் நோக்கமாக அலுமாரி முழுவதை யுங் கவனமாய்ப்பார்த்தான்; கண்டுகொள்ளவில்லை. கடைசியாக வெள்ளைத்துணியினாற் சுற்றிப் பத்திரப்படுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த புடைவையை எடுத்துக் கட்டவிழ்த்து பார்த்தபொழுது, பெட்டியின் சிறியவோர் திறவுகோல் கலீ ரென்று நிலத்தில் விழுந்தது. அருளாப்பா கண்மணி அகப் பட்டுக்கொண்டாளன்னும் என்னத்தோடு இன்னும் யாது முன்டோவென் அறியும் நோக்கமாய்ப் புடைவையை நல்லாய் உதறிப்பார்த்ததருணம் கண்மணி ஏதோ முகாந்தரமாய்ச் சாத்தியிருந்த கதவைத் திறந்துகொண்டு உட்சென்றபொழுது, அருளாப்பா சோதனை நடத்துவதைக் கண்டு மனவிசன மடைந்து கண்டுங் காணாதவள்போற் திரும்பினாள். அருளாப்பா கண்மணி அறையைவிட்டுப் போனபின் பெட்டியையும், திறவுகோலையும் எடுத்துக்கொண்டு தன் அறைக்குப்போய்க் கதவைச்சாத்திக்கொண்டு ஓரிடத்தில் வசதியாய் வீற்றிருந்து ஆவலுடன் பெட்டியைத் திறந்து காசுண்டோ வெறு பார்த்தான் அப்பெட்டிக்குள் சில காகிதங்கள் மாத்திரம் பத்திரப்படுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்ததைக் கண்டு “ஓகோ! இதென்ன? நாளொன்று என்ன வேறொன்றாய் முடிந்திருக்கிறதுபோற் தோன்றுகிறது. இக்காகிதங்கள் இவ்

முகாந்தரம் - கார்ணம்

வளவு கவனமாய்ப் பத்திரப்படுத்தப்பட்டதற்கு நியாய மென்ன? ஏதோ பெரும் இரகசியமாயிருக்கவேண்டும். காசுவிஷ யத்திற் தப்பிக்கொண்டபோதிலும், இந்த விஷயத்தில் என்முன்னிலையில் நின்று என்ன உத்தரங் சொல்லுவாரோ பார்ப்போம்' என்று நினைத்துக்கொண்டு, காகிதங்களில் ஒன்றை எடுத்து வாசிக்கத்தொடங்கினான். ஆனால் அதை முற்றாய் வாசித்துக்கொள்ளப் போதிய பொறுமையில்லாமற் கோபம்மேலிட்டு உடனே யாரால் எழுதப்பட்டதென்பதை அறியும் கூநோக்கமாய்க் கையொப்பத்தைப் பார்த்தான். பொன்மணியின் கையொப்பத்தைக் கண்டதும், அவன் மனம் திருப்திப்படவில்லை. ஆயினும் ஆறுதலாக ஓவ்வொரு காகிதமாக எடுத்து வாசித்தான். பொன்மணியில் தகப்பனார், பொன்னுத்துரைக்கும் தம்மகனுக்குமிடையிற் பேச்சு நடப்பதாயும், பொன்மணிக்கு அப்பாத்துரைறை விவாகஞ்செய்ய விருப்பமில்லை யென்பதாயுஞ் சொல்லியிருந்தமையால், பொன்மணி அவ்விஷயத்தையிட்டுக் கடிதங்களில் யாதும் எழுதியிருப்பாரோ என்னும் எண்ணம் அவனுக்குண்டாகிக் கடிதங்களைக் கவனமாய் வாசித்தான் பொன்மணிக்கும் கண்மணிக்குமிடையில் அனேக இரகசியங்களுண்டென்பது யாவருமறிந்தகாரியம். உண்மணி மேலுள்ள அன்பினால், அவன் பிடிபட்டிடுவாளன்னும் எண்ணங்கொண்டு பொது வான்காரியங்கள் எழுதியிருந்தாளேயன்றி இரகசியங்களொன்றும் அக்காகிதங்களில் எழுதப்பட்டிருக்கவில்லை. கடிதங்களில் ஒரு இரகசியமுமில்லாததால், அருளப்பாவுக்கு மனஞ்சற்றுந் திருப்திப்படவில்லை. கண்மணியை ஏசவாவது, தண்டிக்கவாவது அவனுக்கு ஒரு சாட்டும் இருக்கவில்லை. அக்காசைக் கண்மணிதான் எடுத்தாளென்றும் தான் அதைச் சீக்கிரம் கண்டுபிடியாது விடுவதில்லையென்றும் எண்ணிக் கொண்டு, அப்பெட்டிக்குள் காகிதங்களை வைத்துவிட்டுப் பெட்டியை இருந்த இடத்திலேயே கொண்டுபோய் வைத்தான்.

அருளப்பா தன்னை நம்பவில்லையென்றும், பூரணத்தைப் பூரணமாய் நம்பிவிட்டானென்றும் நினைத்துக்கண்மணி தாங்கொண்டுச் சஞ்சலத்தில் அமிழ்ந்தினாள். அவளின் துயரம் எவ்வளவென விபரித்தல் அரிது. அடியல்ல, உதையல்ல, தன்கணவன் அன்பற்றவனாய்த் தன்னில் அநியாயமாகக் குற்றம் ஏற்றியதே அவனுக்கு வேதனையின்மேல் வேதனையைக் கொடுத்தது. அக்காசு களவாடப்பட்டதைப் பற்றி அருளப்பா கண்மணியைத் தண்டியாது விட்டபோது

வும், களவுபோனநாட்டேதாட்டு அவளை வெறுப்பிடியன் நடத்தவந்தான். சிலவேளை கண்மணியைப் பார்த்து “உனக்கு மனுஷர் முகத்தில் விழிக்க வெட்கமில்லையா? பூரணத்தோடு நீயுஞ் சரிவந்தவள்போல் எதிர்த்துப்பேசத் துணிந்ததெப்படி? இப்போது நீ செய்திருக்குஞ் செய்கையை அவள் அறியக்கூடுமாகில் உனக்கு இன்னும் எவ்வளவாம் மரியாதை செய்வாளன்று நின்னத்துப்பார்!” என்று ஏக வான். இவைகளொல்லாவற்றையும் கண்மணி நொருங்குண்ட இருதயத்துடன் கேட்டு:-

ஊழவியோ அல்லதுன்றன் திருக்கத் தோலிந்து காவ கொருதமியேன் மேற்குறையோ உணர்த்தா யின்னம் பாழவதிப் படவேங்கு முடியாதெல்லாம் படைத்தளித்துத் துடைக்கவல்ல பரிசு னானே என்று எல்லையில்லா அன்பு நிறைந்த சுசனை நோககிச் கண்ணீர்விட்டுப் புலம்பி அழுதாள்.

இவை இவ்வாறு நடைபெற்ற காலத்தில் அமெரிக்கன் மிசியோணன்சேர்ந்த பாதிரிமார் யாழ்ப்பாணத்திற் பற்பல கிராமங்களுக்குஞ் சென்று எளியோர் பெரியோரைச் சந்தித்து அன்பினாற் சனங்களை ஆதிரித்துக் கர்த்தரைப் பற்றியுஞ், அவரின் மகத்துவமான செயல்களைப்பற்றியுஞ் சனங்களுக்குப் போதித்து, அனேசரைக் கர்த்தரின் போத ணைப்படி நடக்க ஏவி ஆத்தும சகாயஞ்செய்து வந்த பொழுது, ஒருநாள் ஒரு பாதிரியார் அருளப்பாவின் வீட்டுக்குவந்தார். அவர் வீட்டுக்குவந்தது அருளப்பாவுக்குச் சற்றுந் திருப்தியாயிருக்கவில்லை. இருந்தும் மரியாதைக்காய் ஆசனங்கொடுத்து, அவரை உட்காரச்செய்து, தானுமொரு ஆசனத்தில் உட்கார்ந்தான். பாதிரியார் மார்க்க விஷயத் தைப்பற்றி நெடுநேரமாய் அவனுடன் பேசியதன்பின் வீட்டிலிருக்கும் அவனின் மனைவி தாயார் முதலியோரைக்காண உத்தரவு தரும்படி மிகத்தாழ்மையாய்க்கேட்டார். அருளப் பாவுக்கு அது சற்றும் பிரீதியாயிருக்கவில்லை. மறுத்துக் கொள்ளுமுடியாது அவரின் கேள்விக்கிசைந்து, கண்மணியை யும் தாயாரையும் அழைத்து அவர் முன்னிலையில் விட்டான் அவர் சற்றுஞ்நரம் அவர்களுடன் சம்பாவித்ததன் பின்னர்க் கர்த்தராகிய தேவனைப்பற்றியும், அவரின் திருக்

குமாரனாகிய இயேசுகிறீஸ்துவைப் பற்றியும், விரிவாய்ப்பேசி, தூர்க்குணமுள்ளவர்களைத் தேவன் அருவருக்கிறாரென்றும், நல்லவர்களை அவர் எவ்விதம் நேசிக்கிறாரென்றும், எவ்வித சூட்ட துஷ்டாரயும் அவர்கள் மனஸ்தாபப்பட்டு மனத்திரும் புந்தருணம் மன்னித்து, நேசித்து நடத்துயாரென்றும் எழுப்பு தலான் போதனை செய்தார். கண்மணியில் அவர் பேசியவை கள் நல்ல நிலத்தில் விழுந்த விதைகளைப்போற் பதிந்தன. அவரின் தாபாளமான முகத்தோற்றறத்தையும், அங்கும் ஆதரவு மான ரேச்சையும் அவன் கவனித்தபொழுது, அவன் உள்ளத்தி ஆல்ளா துயரங்களைல்லாம் அவளைவிட்டகன்றனபோல் அவளின் முகத்திற்தோற்றற்று, பாதிரியார் சொல்லவேண்டியவற்றைச் சொல்லி ஒழிந்தபின்னர், வீடுசெல்ல எழுந்தபோது, கண்மணியைத்தெடுத்து: “கர்த்தருக்குப்பிரியமான இருதயம் இங்கேயிருக்கிறது. அவரை ஏற்றுக்கொள்ளாங்காலம் சீக்கிரம் வரும்” என்று சொல்லிப் புன்சிரிப்போடு அவன் முகத்தை உற்றுப்பார்த்து: “மகனே ! கர்த்தராகிய இயேசுஇரட்சகரை இன்றுதொட்டு உன் அன்பான பிதாவாய் ஏற்று அவரின் வழியில் நடக்கமாட்டாயா? ” என்று கேட்டார். கண்மணியாதும் விடையளிக்காது மவுனமாய் நின்றாள். அவர் போனபின் கண்மணிக்கு அதிகம் யோசனையுண்டானது. தன் புருஷனின் செய்கைகள் தேவனுக்கு அருவருப்பானவைகளென்றும் அவற்றின்பலன் தன் பிள்ளைகள்மேல் வந்திரங்கக்கூடுமோவென்றும், நினைத்து மிகப் பயங்கரப்பட்டாள். பாதிரியாரின் போதனைக்குப்பின் மாத்திரமல்ல; அருளப்பாளினால் அணாப்பப்பட்ட பெண்ணின்காகிதம் வாசித்த நாட்டொட்டு அவளையறியாமல் அருளப்பாவையிட்ட பயங்கரம் அவளைச் சூழ்ந்திருந்தது. அப்பெண்ணைப்பற்றி நினைக்கும் போதெல்லாம் அவள் ஆவி அவளைவிட்டிப் பிரியமாப்போற் காணப்படும். சிலவேளை, அவ் ஏழைப் பெண்ணின் பெருமுச்சின் நிமித்தமாயும், அவள்விடுங் கண் ணீரின் நிமித்தமாயுந் தேவன் தங்களுக்கு என்ன தண்டனை அளிக்கப்போகிறாரோ வென நினைத்துத் துன்பமடைவான் தனக்காக மாத்திரமல்ல, மற்றவர்களுக்காகவும் அனுகாபப் படுவதும் வியாகுலப்படுவதும் அவளின் சுபாபகுணம்.

அப்பாத்துரைக்குச் சிதனம் ஒழுங்குபடுத்திய தருணம் அருளப்பாவுஞ் சமுகமாயிருந்து எல்லாவற்றையும் நடப்பித் தவனாகையாற் பொன்மணிக்கு அவள் தப்பனார் மனச் சந்தோஷமாய் அளித்த தொகையான ஆஸ்தியை நினைந்து,

அப்பாத் துரைக்கு எல்லாவற்றாலும் தன்னிலும்பார்க்க எத்
 தனையோமடங்கு அதிஷ்டமாய் முடிந்திருந்ததென்றும்,
 தான் மடைத்தனமாய் ஒன்றையும்பற்றி யோசிக்காது வறிய
 பெண்ணை விவாகஞ்செய்து பெருஞ்சுமையைத் தலைமேற்
 சுமத்திக்கொண்டதாயும் நினைந்து என்ன செய்யலாம்
 என்று மிகச்சஞ்சலப்பட்டான். இவ்வெண்ணை உண்டாகும்
 தருணங்களிற் கண்பணியை எவ்வளவாய்ப் பகைத்தானென்
 பதை விபரித்தல், கூடாது. கண்மணி சீக்கிரம் மரித்து
 விடக்குமாயின் தனக்கிருக்கும் மனவருத்தஞ் சற்றுச் சாந்தி
 யாகுமென்று எண்ணினால். தன்னிருபிள்ளைகளும் பெண்
 குழந்தைகளாயிருந்தமையால் அந்தவிஷயத்திலும் தான்
 அதிஷ்டவீனனை நினைத்து, அதுவும் கண்மணி மேற்
 கொண்டதவறாய் எண்ணினான். இவ்வாறு பலவற்றையும்
 எண்ணிக்கொண்டு சீதன ஒழுங்குசெய்ததன்பின் வீடுசென்
 றான் நேரம் நடுச்சாமமாயிருந்தது. நேரம் அதிகம் சென்ற
 போதிலும் விளக்கை அணைக்காது எரிந்துகொண்டிருக்க
 விட்டு, கண்மணி சயத்னிதான். அருளப்பா தன் படுக்கைக்குப் போகும்வேளை, கண்மணியும் அவளின் இருகுழந்தைகளும் வெறுமையான பாயில் அவளின் இருபுறத்திலும்
 படுத்து நல்லநித்திரையாயிருப்பதுகண்டு, சற்றுநேரந்தரித்து
 நின்று, பிள்ளைகளை உற்றுப்பார்த்தான். அவர்களின்
 படுக்கை மிக வசதியீனமாயிருந்தது. கண்மணி கூடியமட்டும்
 பிள்ளைகளின் படுக்கையை வசதிப்படுத்தியிருந்தும், அது
 அவர்களுக்கு வசதியில்லாமையாற் தங்கள் மாதாவின்
 அணையைவிரும்பி அவளோடு அணைந்துபடுத்திருந்தார்கள்.
 இருபிள்ளைகளும் வெறும்பாயிற் படுத்திருப்பதையும், அவர்கள் அணையாத்திபங்கள்போற் பிரகாசிக்கிறதையுங் கவனித்துக் குழந்தைகள் மேல் அனுதாபமடைந்து, அவர்கள் நிமித்தமாய்க் கண்மணிமேற் தயவுண்டாய், அவள் மரித்துவிட்டால் நல்லதெனத் தான் எண்ணியது தவறென்றுணர்ந்தான். அக்குழந்தைகளின் பரிதாபநிலைப்பரம் அவனின் கல்லான நெஞ்சை உலையிலிட்ட மேழூசுபோல் உருகக்செய்தது. உடனே உருக்கமுற்று: “என்னசெய்யலாம். என்மனைவியும் பிள்ளைகளுமாக்சே. என் பிள்ளைகளின் நிமித்தமாயாவது கண்மணியைக்கவனித்து நடத்தி வருவதே தகுதியாயிருக்கும். ஆஸ்தி இல்லாக்குறை ஒன்றைத்தவிர மற்ற விஷயங்களில் அவள் ஒன்றாலும் தாழ்ச்சியற்றவெள்பதற்கையமில்லை. இனிமேல் அவளை நல்லாய்ந்தத்தி என்பிள்ளைகளையுங் கவனமாய் வளர்க்கவேண்டியதே என்கட்டமை” என்று தீர்மானித்துக்கொண்டு படுக்கைக்குச் சென்

ரான். அவன்மனம் எவ்வளவு நிலையற்றதாகவிருந்ததோ அவ்வளவாய் அவன் தீர்மானமும் நிலையற்றதாயிருந்தது. அன்று இராத்திரியே நித்திரையோடு அவனின் தீர்மானம் அழிந்து, காலையில் எழுந்தபொழுது பழையபடியாயிற்று, விடியற்காலை அவன் எழும்பி வந்தபொழுது அவனுடைய கடைசிக்குழந்தை அவன்டை ஒடி: “ஐயா! தூக்கு தூக்கு”, என்றுசொல்ல, அக்குழந்தையைத் தூக்கிக்கொண்டு, தகப்பனாரும் அப்பாத்துரையும் ஓரிடத்திலிருந்து சம்பாழிப்பது கண்டு, அங்குசென்றான். முதல்நாள் இராத்திரி பொன்மனி கையொப்பம் வைத்ததருணம் தனக்கு அச்சம்பந்தம் பிரியமில்லையென்றும்; தகப்பனாரின் நெருக்குதலினாற் கையொப்பம் வைப்பதாயுஞ் சொல்லியிருந்தாள். அப்பாத்துரை அதைப்பற்றி வெகுவாய் ஆத்திரங்கொண்டு, பொன்னுத்துரையின் ஏவுதலினாலேயே பொன்மனி அவ்விதஞ்சொன்னாலேயன்றி, அவளில்யாதுந் தவறில்லையென்றும், அவன் அவளை ஏமாற்றித் தனவசப்படுத்தியிருக்கிறானென்றும், அவனொருதட்டனென்றும், சிலநாட்களுக்குமுன் பொன்மனிக்கு எழுதியகாகிதமொன்றை வழிப்போக்கனொருவன் எடுக்கத்தான் கண்டதென்றும் அருளப்பாவுக்குச் சொல்லியபோது, அருளப்பா கோபங்கொண்டு: “ஓகோ! அப்படியாகாரியம்? இதைப்பற்றி எங்களுக்கேன் நீயொன்றுஞ் சொல்லவில்லை?” என்றான். அப்பாத்துரை: “ முடவன் கொம்புத் தெனுங்காசசப்பட்டது போல் ” அவன் வாஞ்சைபட்டு என்னபாடுதான் பட்டபோதிலும் பொன்மனி என் மனைவியென்பதற்கேதும் ஐயமுண்டா? பொன்னுத்துரைக்கு நான் தகுந்த படிப்பனைபடிப்பித்து வையாது விடவேமாட்டேன்” என்றான். அருளப்பாவுக்கும் பொன்னுத்துரைமேல் வெகுகோபமுண்டானது. மூவருஞ்சேர்ந்து பொன்னுத்துரையையிட்டு மிக இழிவாகக் கதைத்தார்கள்.

இவற்றின்பின் அப்பாத்துரையாதோ அவசரமான முகாந்தரமாய்ப் பட்டினம்போகப்புறப்பட்டான். ஒருவரும் என்ன முகாந்தரமாய்ப் புறப்படுகிறானென வினாவில்லை. அவனும் தான் என்னமுயற்சியாய்ப் பேசிறதாகச் சொல்லவில்லை. அப்பாத்துரை புறப்பட்டபின் அருளப்பா எழுந்து போய்க்கண்மனியை அழைத்து, அவன் இருதயம் புண்ணாகத்தக்கவிதமாய்ப் பொன்னுத்துரையை அவன்முகதாவில் ஏசத்தொடங்கினான், கண்மனியாதொன்றும் பேசாது சற்றுநேரமிருந்து தன் தமையனை இகழ்ந்துசொள்ளும்மாதி

ரீணயச் சகிக்கமுடியாமல் அந்த இத்தைவிட்டு அப்புறப்பட எண்ணியும், சிலவேளை அருளப்பாவுக்கு அதிககோபத்தை உண்டாக்கக் கூடுமென்னும் எண்ணத்தினால், அமைதியாக யாவற்றையும் விசனத்துடனும் கண்ணீருடனுங் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவன் நெடுநேரம் ஏசக்கூடியமட்டும் ஏசியபின்; “பொன்மணிக்கும் பொன்னுத்துரைக்குமிடையி ஹன்ஸ் இரகசியம் னக்குத்தெரியாமல் இருக்கமாட்டாது. அதன் விபரத்தை இப்போதேசொல்லு” என்று கண்மணியை நெருக்கினான். கண்மணிக்குண்டானபயம் எம்மட்ட டென்றில்லை. பொன்மணியும் பொன்னுத்துரையும் ஒருவரில் ஒருவர் அன்பாயிருக்கிறார்களென்றும், விவாகஞ்செய்து கொள்ளும் நோக்கமாயிருக்கிறார்களென்பதுந் தனக்குத்தெரியுமே யன்றி, வேறொன்றுந் தெரியாதென்றான். அப்பாத் துரைக்கு நியமிக் ப்பட்டபின்னும், பொன்மணி முன் எண்ணிய எண்ணப்படி பொன்னுத்துரையை விவாகஞ்செய்யத் தீர்மானித்திருக்கிறாரோவென வினாவினான். கண்மணி தனக்கதைப்பற்றி யாதோன்றும் தெரியாதென மறுத்தான் பொன்மணியின் கடிதங்களை அருளப்பா வாசித்திருந்தமையால் கண்மணி சொல்லியவற்றை நம்பினான்.

11. பொன்னுத்துரைக்கு நேரிட்ட

இடையூறும் விடுதலையும்

பொன்மணியின் தகப்பனார் குலோத் துங்கர் மூலமாய்ப் பொன்னுத்துரையே தன் சத்துராதியென அப்பாத் துரை அறிந்து அவன்மீது தன் பகையைச் சாதிக்கக்கருதி யும் வசதி கிட்டாதிருந்தது. கலியாண அறிவித்தல் கொடுத்த தினத்திலன்று பொன்மணியின் வாயால் பிறந்தவைகள் அப்பாத்துரைக்கு அதிக அபிமானத்துடையும் வெட்கத்தையும் உண்டாக்கின. பொன்மணி தன்னில் அன்பு கூராதிருப்பது பொன்னுத்துரையாலேயே உண்டானதென்றும், அவனை எது வீகமும் பொன்மணியின் பார்வையில் ஓர் துட்டனாகவும்

(1) அபிமானம்: கண்டு சினத்தைக் குறித்தது

அற்பனாசவும் காணச் செய்வதே தன் பிரயத்தனமாயிருக்க வேண்டுமென்றும் அப்பாத்துரை யோசித்து, பொன்னுத் துரையின் முதலாளியாரைக்கண்டு, எதுவிதமும் யாதும் ஒரு இழிவான குற்றச்சாட்டோடு உத்தியோகத்திலிருந்து அவனைத் தன்னுவித்துப் போடவேண்டுமென்னும் நோக்கங் கொண்டு, அவரைக் காணுமாறு அவரின் வீடுசென்றான். இது அவன் மனதிற்கு வெகு திருப்திகரமான செய்கையாய்த் தோற்றப்பட்டது முதலாளியார், தம் கதவில் யாரோ தட்டு வதுகேட்டு எழுந்துபார்த்தார். முன் ஓர் போதும் அறிமுக மில்லாத சீர்திருத்தமுள்ள ஓர் வாலிபன் நிற்பதுகண்டு, உரளே அழைத்துப்போய் ஆசனங்கொடுத்து உட்காரச் செய்தபின்னர்: “நீர் யாரென விளங்கவில்லை. வந்தகாரிய மென்ன?..” என விசாரித்தார். அப்பாத்துரை தான்யாரென பதை விரிவாய் விளங்கப்பண்ணினான். ஆனால் தான்வந்த காரியம் இன்னதென்பதை உடனே சொல்லக்கூசி, ஒரு இரகசிய அலுவலாய் அவரைக்காணவந்ததாயும், விவாகஞ்செய்து கொள்ளும் நோக்கமாய்க் கொழும்பிலிருந்து யாழ்ப்பானம் வந்திருப்பதாயுஞ் சொல்லி, தான் ஓர் ஐசுவரியவானென் பதை ஒருவகையாய் அவருக்குப் புலப்படுத்தினான். முதலாளியார் அவன் ஏதோ ஒரு நன்மையைப்பெறும்பொருட்டுவந்திருந்தானென்றென்னி, அவன் வாயிலிருந்து என்னபுறப்படுமென ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்தார். ஆனால், அப்பாத்துரை தன்னைப்பற்றித் தானே புசழ்ந்துபேசினதை அவர் கவனித்து அவன் ஒரு வீணைன்று எண்ணினார். அவனின் சம்பாஷணை அவருக்கு மிக அலுப்பாயும் தொந்தரவாயுமிருந்தது. ஆகையால் அவன் பேச்சை நிறுத்தக்கருதி வந்தகாரியத்தை வெளித்திறந்து பேசுமாறு நெருக்கிக்கேட்டார். அப்பாத்துரை தனக்கோருதவி செய்யும்படியும், தான் அதற்குக் கைம்மாறாய் என்னத்தைக்கேட்பினாஞ் செய்ய ஆயத்தமாய் இருப்பதாயும், அவ்வுதவிக்குப்பதிலாகத்தன் சீவபரியந்தம் நன்றியுள்ளவனாக இருப்பானென்பதாயுஞ் சொன்னான். முதலாளியார் காரிய மின்னதென அறியாது மிலைவற்று, “என்னாற் செய்யக் கூடிய உதவி எதுவோ அதைச் செய்ய நான் ஓர்போதும் பின் நிற்கமரட்டேன். உமக்கு வேண்டிய உதவி என்னவென்பதை அறியவிரும்புகிறேன்” என்றார். இதுகேட்டபோது அப்பாத்துரை, பொன்னுத்துரைக்கும் தனக்குமிடையிலிருக்கும் பகை இன்னதெனவிளங்கவைத்து, பொன்னுத்துரையை யாதுமொரு குற்றச்சாட்டோடு உத்தியோகத்திலிருந்து தன்னிலிடும்படியும், தான் அதற்குக்கைம்மாறாய் என்னசெய்யவும் ஆயத்தமா

யிருப்பதாகவுஞ் சொன்னான். அவன் இவற்றைச் சொல்லி முடியமுன் முதல் வியாரின் கணகள் கோபத்தினாற் அக்கிளி போற் சிவந்தன. அவர் உடனே ஆசனம்விட்டே முந்து 'நீயொரு மனுஷனா? அல்லது பசாசா? ஏனையும் உன்னைப்போ லொரு வீண வென்றென்னியாவந்தாய்? உங்குத்தகுந்தாடிப் பணை படிப்பிக்கவேண்டியது அவசியம்' என்று பெலத்த சத்த மிட்டு அவனை இரண்டாம் பேச்சுபோசாமல் வீட்டைவிட்டுத் துரத்திவிட்டார். காத்திராப்பிரகாரம் இவ்விதம் நேர்ந்தது அப்பாத்துரைக்கு அதிவெட்கத்தையும் துக்கத்தையும் உண்டாக்கின்றது. அவன் அங்கிங்கு பாராது திடீரென ஆசனம் விட்டெழுந்து வெளியேவந்து தன் கரத்தையிலேறிக் கெதியாய்ச் செலுத்துமாறு கரத்தைக்காரனுக்குக் கட்டளையிட்டான். அச்சமயம் பொன்னுத்துரைமேல் அவனுக்கிருந்த கோபத்தை விபரிக்கக் கூடாது. கரத்தை சற்றுத்தாரம்போன பின் தன்தலைமீது தொப்பியில்லாவிருப்பதை உணர்ந்து 'ஜேயோ இதென்ன? மாறாட்டம் பிடித்தவன்போல் என் தொப்பியை அவன்மேசையில் விட்டுப்போட்டுவந்துவிட்டேன். அவனின் வீட்டுக்குத் திரும்பிப்போகவும் இலச்சை(1)யாயிருக்கிறதே' என மனதுட்சொல்லிக்கொண்டு கரத்தையை நிறுத்துமாறுகட்டளையிட்டான். தொப்பியில்லாது போனாற் கேட்கிறவர்களுக்கு என்னசொல்லாமென்த் தெரியாது பதகளித்து நின்றதருணம் முதலாளியாரின் வேலைக்காரப்பையன் ஒருவன் தொப்பியுடன் ஓட்டமாய் ஓடிவருவதுகண்டு, தொப்பியைவாங்கித் தலையிற்போட்டுக்கொண்டு கரத்தையிற்சென்றான். தன் எண்ணம் சித்தியாகவில்லை என்றதுயரம் ஒருபக்கமும், முதலாளியார் தன்னை ஒரு மனுஷனாக என்னித் தனக்கேற்ற கணிசங்கு(2)செய்யாது விட்டதுயரம் மறுபக்கமும் மிக வாதிக்க வீடுசேர்ந்தான். பொன்னுத்துரைமேலுள்ள வெராக்கியத்தை எவ்வன்னாஞ்செலுத்துவேனன்று தெரியாது கலங்கினான். முதலாளியார் வீட்டில் அன்று நடந்த வற்றை நினைவுகர்ந்து பொன்னுத்துரைமேல் மென்மேலுங்கோபங்கொண்டு ஈண்மனியின் காதில் விழுத்தக்கதாகப் பொன்னுத்துரையை மிகமோசமாய் ஏசத்தொடங்கினான். இதைக்கேட்ட அருளப்பா பொன்னுத்துரை மேலுள்ள திருப்தியீண்த்தைக் கண்மணிமேற் சாதித்து அவளைத் துன்பப்படுத்திக்கொண்டேவந்தான். அப்பாத்துரையின்கர்ச்சிப்பு(3)பைக்கண்டு

(1) இலச்சை: வெட்கம், கூச்சம்

(2) கணிசம்: மதிப்பு

(3) கர்ச்சிப்பு: சிங்கத்தின் ஒலி

கண்மணி பந்து நடுங்கினான். பொன்னுத்துரை தற்செயலா
 கத் தன்னைப் பார்க்கவரக்கூடுமாகில், அவனுக்கு என்ன நேரி
 டுமோ என்ற பயம் அவளை மலைக்கப்பண்ணிற்று. ‘‘ஜேயோ
 தெய்வமே! ஜேயோ தெய்வமே!’’ என்று சொல்லிக்கொண்டு
 நெஞ்சிடியோடிருந்தாள். அருள்ப்பாவிற்கு உறவின்முறையான
 தங்கம்மா என்ற ஒருபெண்ணோடு கண்மணி அதிக சினேக
 மாயிருந்தாள். தங்கம்மாவும் அவள் புருஷனும் அருள்ப்பா
 ஸ்ட்டுக்கு அடிக்கடி போகும்வழக்கமுண்டு. அவர்கள் அருள்ப்பா
 விளின் இன்றதவர்களாயினுந்தபோதிலும், அருள்ப்பா கண்மணிக்குச் செய்யும் அநியாயங்களைக் கண்டு அவள் மேலனு
 தாபங்கொண்டு அவனுக்கு அதிக சகாயஞ்செய்துவந்தார்கள்.
 கண்மணி தன் தாய் சகோதரரின் சுகநயமறிய ஆவலாயிருந்த
 விளை அவர்களுக்குக் காதிதமெழுதித் தங்கம்மா மூலமாய்ச்
 சேர்ப்பிடிப்பதுவழக்கமாயிருந்தது. கண்மணிபடும்நிர்ப்பந்தத்தை
 நாளிலும் கண்ணுற்ற தங்கம்மாவின் புருஷன் அவள் படுந்
 துயரைக்கண்டு சகிக்கமுடியாது, அவளின் நிலைபரத்தையிட்டு
 அவள்தாயாருக்கறிவித்திருந்தான். அப்பாத்துரை பொன்னுத்
 துரை மேலதிக கே..பமாயிருந்ததால், பொன்னுத்துரையைத்
 தட்டினைக் காண வரவேண்டாமெனத் தங்கம்மாவிடம்
 சொல்லியினுப்பக் கண்மணி மிக வாஞ்சித்தும், தங்கம்மா
 இரண்டு மூன்று நாட்களாய் கண்மணியின் வீட்டிற்கு வரா
 திருந்தமையாற் சொல்லியினுப்பிக்கொள்ள இயலாதிருந்தது.
 தங்கம்மா சாய்ச்சல் நோயினால் இரண்டு மூன்று நாட்களாய்ப்
 பிடிக்கப்பட்டிருந்தமையாற் கண்மணியின் வீட்டுக்குப்போக
 வசதி கிட்டாதிருந்தது. அருள்ப்பாவும் அப்பாத்துரையும்
 பட்சிக்குஞ் சிங்கங்கப்போல் மிகக்கரசித்து வாயில்வந்தபடி
 பொன்னுத்துரையை ஏசஞ்சுமயம் கண்மணிக்கு நெஞ்சிடியும்
 கலக்கமும் பயங்கரமுமுண்டாகும்.

இவைகளில்வாறிருந்ததருணம் கண்மணிபடுந்தொல்லை
 களையிட்டுப் பென்னுத்துரை தாயார்மூலமாயறிந்து மிக விச
 னப்பட்டபோதிலும், பொன்மணியின் கேள்விப்படி சில ஒழுங்
 குகள் செய்வதில் முயற்சியாயிருந்தமையால் உடனே அவ
 ளைப்போய்க் காணவில்லை. பொன்மணிக்குக் கவியான
 அறிவித்தல் கொடுத்தபின் மனவிசாரத்தினாற் பொன்னுத்
 துரை சற்றுச்சுக்கவீணமடைந்திருந்து, மின் ஒருநாட்சாயரட்சை(1)
 கண்மணியைப் பார்த்துவரும்படி புறப்பட்டான். அத்தரு

(1) சாயரட்சை: சாயங்காலம், சாயங்காலப் பூஜை

ணம் நவரத்தினம் தானும் பொன்னுத்துரையுடன் கூடவருவதாயும், சத்தராதியீட்டுக்குத் தனிமையாய்ப் போவது புத்தியாயிருக்கமாட்டாதென்றஞ் சொன்னான். பொன்னுத்துரை நவரத்தினத்தைக் கூட்டிப்போகச் சற்றுமின்கவில்லை. தான் கண்மணியைப் பார்க்கப்போகிறதாயும் அவர்களோடுயாதாமொரு சன்னுப்பிடித்துக்(1)கொள்வதற்கல்ல வேன்றும் சொல்லிய புறப்பட்டான். அவனுடன் நவரத்தினஞ் சற்றுத்தாரஞ் சம்பாஷித்துக்கொண்டு சென்றான். அவனோடு கூடசெல்ல நவரத்தினம் கூடியளவு தெண்டித்தும் பொன்னுத்துரை இடங்கொடுக்கவில்லை. நவரத்தினம் பின்னும் அவனைப்பார்த்து “நான் உன்னோடுவருவதால் உனக்கிருக்குந்தொல்லையென்ன? அப்பாத்துரை என்பவன் உலகமறிந்ததுட்டன். அவன் ஓர்போது உன்னுடன் சருவிக்(2)கொள்ளத் தெண்டிப்பான்” என்றான். பொன்னுத்துரை மறுமொழியாக “உனக்குப் பயித்தியமா? நீ என்னும்வண்ணம் என்னுடன் அவவளவு கோபம் பாராட்டுவார்களென்று நான் நினைக்கவில்லை. இன்று உனக்கு அலுவல் ஒன்றுமில்லாதபடியால் ஒரு சண்டை உண்டாக்கப்பார்க்கிறாய்போலிருக்கிறது.” என்று கடிந்துகொண்டான். பொன்னுத்துரை கண்மணியின் வீடுசெல்ல, நவரத்தினம் துக்கத்துடன் தன் வீட்டிற்குத் திரும்பினான்.

பொன்னுத்துரை அருளப்பாவின் வீடுபோய்ச் சேர்ந்த பொழுது அருளப்பாவாயினும் அப்டாத்துரையாயினும் வீட்டிலிருக்கவில்லை. கண்மணி தன்தமையனைக்கண்டதே ஐம்புல னுமற்றுச் சற்றுநேரம் இருந்தவிடம்விட்டு எழும்பாமல் மலைத்து. பின் தமையன்றை எழுந்துபோய் “அண்ணா தயவுசெய்து ஒருநிமிஷமுந் தரியாமல் வீட்டிற்குத் திரும்பி விடுங்கள்” என்று அழுதுகொண்டு சொன்னான். இது பொன்னுத்துரைக்கு மிக ஆச்சரியமாயிருந்தது. இருந்தும் அவன் இதைக் கவனியாதபடி கண்மணியின் கோலத்தைக் கண்டு கலங்கி மனந் தாங்கமுடியாமற் கண்ணீர்விட்டமுதுகொண்டு.

“கண்மணி! நீயேன் இக்கோலமானாய்? உன்முகப்பிரகாசம் முற்றாய் மாறுதலைடைந்து தேகங்கங்காள(3) ரூபமெடுத்

(1) சன்னுப்பிடித்தல்: தொந்தரவுக்கு உள்ளாக்குதல்

(2) சருவதல்: கொழுவதல், தொந்தரவு செய்தல்

(3) கங்காள: எலும்புக் கூடு

திருக்கிறதே. மலர்ந்த முகம் வாடியிருப்பதென்ன? உன் புருஷனுக்கு உன்னைப்பவிசெலுத்தத் தீர்மானித்துக்கொண்டாயா? சற்று இக்கட்டுப்படுகிறாயென்று மாத்திரங்கேள் விப்பட்டுப் புறப்பட்டுவந்தேன் ஆனால் இந்த நிலைபராத்தி விருப்பாயென்று நான் எள்ளளவாகுதல் என்னியிருக்கவில்லை. உன்னைப்பெற்ற தாயார் உன்னை இந்த நிலைபராத்திற்காணக்கூடுமாயினவள் வயிறு அனலாய்ட பற்றியெரியுமே. என்று சொல்லியொரு சிறு பின்னையைப்போலமுதான். இருவருஞ் சற்றுநேரம் ஆறாய்க் கண்ணீர்விட்டபின் பொன்னுத்துரை பின்னுந்தன் சகோதரியை நோக்கி.

‘கண்மணீ! உனக்கு இந்த வாழ்வு வேண்டாம். நாங்கள் உன்னை வந்து அடிக்கடி காண இடந்தருகிறாயில்லை. உனக்கிருக்கு மிக்கட்டு இன்னதென்று வெளிதிறந்து சொல்லுகிறாயுமில்லை. இன்னுஞ் சிலகாலம் நானுங் கவனியாதிருக்கக் கூடுமாயின் உனது புருஷன் உன்னைப் பட்சித்துப்போடு வாஸ்போற் காணப்படுகிறது. இன்று உன் புருஷனை நான் காத்துநின்று உன்னைப்பற்றியொரு முடிவெடுத்துக்கொண்டு தான் வீட்டுக்குத்திரும்புவேன். என்று சொன்னான். கண்மணியின் முகரூபம் பயங்கரத்தினால் வேறுபட்டது அவள் தமயனைப்பார்த்து; ‘அண்ணா தயவுசெய்து நீங்களிக்காரியத்தைப் பற்றி அவரோடு யாதொன்றும் பேசவேண்டாம். அவருக்காக நீங்கள் காத்திருக்கவும் வேண்டாம். ஆண்டவர் அவரவருக்கிட்டது வந்தேதீரும். எழுதாவிதிக் கழுதாவதென்ன? தயவுசெய்து எழுந்து வீட்டுக்குப் புறப்படுங்கள்’ என்று துரிதப்படுத்தினாள். பொன்னுத்துரை அவள் சொல்லியதைக் கவனியாதபடி ‘கண்மணீ! உனது புருஷன் இன்று உன்னை என்னோடனுப்பிவைக்கச் சம்மதிப்படாவிட்டாற் கோட்டுமூலமாய்ப் பரிந்துகொள்வதற்கு உன் சம்மதியை எனக்குச் சொல்லு’ என்று கேட்டான். கண்மணி மறுமொழியாக ‘அண்ணா! அக்கேள்வியொன்றையும் மாத்திரம் நீங்கள் என்னிடங் கேட்கவேண்டாம். அவர் தானாய் விரும்பி என்னை உங்களோடு போகும்படி யனுப்பிவைத்தால் வருகிறதற்கு நான் ஆயத்தம் வேறெந்த வகையாயும் பிரிந்துகொள்ள எனக்குவிருப்பமில்லை. நான் தெண்டிக்கவும்மாட்டேன். அவரின் சொல்லுக்குக் கீழ்ப்படிவதே என் கடமை. என்ன சொல்லுகிறாரோ அதன்படி செய்ய ஆயத்தமாயிருக்கிறேன்’ என-

(1) பட்சித்தல்: உண்ணுதல், அபகரித்தல், அழித்தல்

நான் இதைக்கேட்டபோது பொன்னுத்துரையின் மனம்பட்ட வேதனை இம்மட்டென்றில்லை. கண்மணியின் நிலைபரத்தை பார்த்து அவள் சீக்கிரம் மரித்துவிடுவாளன்றென்னினான். அவள் ஒன்றுக்குமிடங்கொடாதது, அவனுக்கு மிகத்துயரத் தைக் கொடுத்தது: மேலும் தானென்னசெய்யக் கூடுமென நினைத்து விசனமுற்று: ‘கண்மணீ! உன் புநஷ்ண உன்னை வேண்டாமென்றபடிய த்தானே இக்கோலப்படுத்தி வைத்திருக்கிறார். நீயில்லவள் ஓமலழுமவருடனிருந்து அனுபவித்த துயரம் போதும். கொஞ்சக்காலம் எங்களோடுவந்கு தங்கியிருந்து சந்தோஷத்தை யனுபவித்துத் திரும்ப உன்பிரியம்போற் செய் அவருடைய உத்தரவுகேட்டு இன்று நீ என்னுடைய வரவேண்டும் எனக்கு ஒரு முடிவுசொல்’ என்றான். அவனுடைய கேள்விக்குக் கண்மணி மறுமொழி சொல்லத் தொடங்குந்த ரூணம் அருளப்பா வீடுவெந்துசேர்ந்தான். அவனைக் கண்டதும் கண்மணிக்கு நெஞ்சிடியும் திகிலுமுண்டாக என்னசெய் வேணன்று தெரியாது மாமியாரிடமோடி அவளை அழைத்து வந்தாள். பொன்னுத்துரை அருளப்பாவைக் கண்டதே ஆசனம்விட்டெழுந்து மரியாதைசெய்தான். அருளப்பா வெகு கோபத்தோடு பொன்னுத்துரையைப்பார்த்து:

‘நீயொரு துட்டனும் கள்ளனுமென்பது இப்போதான் எனக்குத்தெரியும். பூனைபோற் பதுங்குவதெல்லாம் உன் கள்ளக்கோலம், யோக்கியனென்றும் நற்குணசாலியென்றும் பேர்கேட்க நீ தெண்டித்தாலும் உன் எளிய குலத்துக்கடுத்தகுணம் வெளிதோற்றறப்படாதுபோகுமா? உன் தங்கையும் உன்னைப்போலன்றிக் குறைந்தவள்ளல். எங்கள் குலத்துக்கீணமான செய்கையை நான் மதிமயங்கிச் செய்து கொண்டதால்கையும் இலச்சை இம்மட்டென்றில்லை. உன் தங்கை தன் குலத்துக்கேற்கக் களாவுமதலிய இழிவான செய்கைகளைச் செய்து என்னையும் மலுஷர் கண்ணில் விழிக்காமற் செய்கிறான். என்னைப்பிடித்த சரியன் எப்போது தொலையுமோ ‘அறியேன்’ என்று பலவாறாய்ப் பொன்னுத்துரையையும் கண்மணியையும் ஏனான். பொன்னுத்துரை இவைகளைக்கேட்டுச் சுகித்துக்கொள்ளத் தெண்டித்தும் முடியாதிருந்தது கண்மணியைத் திருடியென்று சொன்னது அவனுக்குக் கோபத்தைக் கண்டாக்கினது. இழிகுலத்தவர்களைன்று அருளப்பா சொன்னதை; கேட்டு அதிக கோபத்தி ஜாற்பதற்னார். அருளப்பாவையொத்தஜைசுவரியவான்வலாத் போதிலும் பொன்னுத்துரை ஒரு பெரியகுலத்தைச் சேர்ந்தவ

சென்பதும் அக்குலத்துக்குரிபகுணம் நடை உடையவென் பதும் யாவருமறிந்தகாரியம் பொன்னுத்துரை தனக்குண்டான் கோபத்தை இயற்றமட்டுஞ் சகித்துக்கொண்டு தன்மைத்து னனை நோக்கி:

“தயவுசெய்து குறைநினையாதபடிசென்வார்த்தை களைக் கவனித்து மறுமொழிதாருங்கள். கண்மணிமேல் உங்களுக்குச் சற்றும் அன்பிருப்பதாய்த் தோற்றவில்லை. முழு எனதுடனும் அவனை வெறுக்கிறீர்கள்போலத் தோற்று கிறது. இன்றைக்குத் தன்னும் உங்கள் சம்மதிப்படி அவனை எங்கள் வீட்டுக்கழைத்துப்போக நான் ஆயத்தமாயிருக்கிறேன். நாங்கள் உங்களைப்போல் ஜகவரியமுள்ளவர்கள் என்றவென்பது யாவருமறிந்தகாரியம். எனியகுலம் பெரிய குலம் என்பதைப்பற்றி நாங்களிப்போது தர்க்கிக்க அவசியமில்லை. அவனவன் நடையே குலத்தைவிளக்கும். நாங்கள் வறியவர்களாயிருந்தபோதிலும் கண்ணி எங்களுக்கு எவ்வளவோ அருமையானவள். நாங்கள் வறியவர்களென்பதை முன்னமே நீங்களறிந்திருந்தும் அவனை உங்களுக்கு மனைவியாக்கத் தெண்டித்தீர்கள். எங்களிடத்திலிருந்ததிலும்பார்க்க உங்களிடத்திலதிக் செல்வாக்காயுஞ் சிறப்பாயு மிருப்பா என்றென்னி உங்கள் கேள்விக்கிசைந்து அவனை உங்களுக்கு விவாகஞ்செய்து ஒப்படைத்தோம். நாங்கள் உங்களுக்கு வாக்குப்பண்ணிய சீதன் காரியத்தில் யாதாயினுந்தவறுசெய்தோமா? எங்கள் நிலைமைக்குத்தக்கதாய்ச் செய்ய வேண்டியவைகளை ஒழுங்காய் நடப்பித்து வைக் கில்லையா? எங்கள் இனசனத்துச்சுர் ஓர் வறியவனுக்கு அவன் மனைவியாயிருந்தாலும் எவ்வளவு மனச்சந்தோஷமான சிவியம் சிவித்திருக்கலாம்? பெரியோராகிய நீங்கள் இப்போது அவனைவைத்திருக்கும் நிலைபரத்தைப்பார்த்தாற் சீக்கிரம் அவன் மரிப்பது நிச்சயம்போற் தோற்றுகிறது. இது எவ்வளவு அநியாயம். ஓர் சீவாத்துமாவை வதைத்துக்கொல்லும் பழித்திருமா? உங்களுக்கு அவனில் விருப்பமில்லாதிருந்தால் எங்களிடம் அனுப்பிவைப்பதுல்லவோ அழகான செய்கை? அவனிருக்கும் நிலைபரத்தை உங்களைப்போ வொத்த பெரியோர் காணக்கூடுமாயின் உங்கள் செய்வக சரியாவதென்று சொல்வார்களா? தெய்வ தண்டனைக்காவது பயமில்லையா? நீங்கள் சகோதரர்குடன் பிறக்கவில்லையா? அவன்படும் நிர்ப்பாங்கியத்தைப்பற்றிக் கேள்விப்படும் பொழுது பெற்றதாய் சகோதரர்களுக்கு எவ்வளவு

துன்பமுண்டாகும்? இப்படியொரு ஏழைப்பெண்ணை நிர்ப்பாக்கியவதியாக்குவது பெரிய குலத்துக்குள்ள குணமா?" என்று தாங்குமுடியாத பன்ததுயர்த்தினால் ஆறுதலாயும் மெதுவாயுஞ்சொல்லி முடித்தான். பொன்னுத்துரை பேசிய வைகள் அருளப்பாவுக்கு மிகக்கோபத்தையுண்டாக்கின. அவன் கோபாவேசங்கொண்டு:

"ஓகோ நீர் மெல்லமெல்லவாய்த் துணிகரமான பேச்சுகள் என்வீட்டில்நின்று பேசுவும் துணிந்துவிட்டாரா? இவ்வாங்காரமான பேச்செல்லாம்பேசு உமக்கதிகாரங்கொடுத்ததார்? நீருமொரு யோக்கியனாயென்னிப் பேசுகிறீரா? இச்சமயமே நீங்களிருவரும் என் வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டுவிடாதிருந்தாற் தகுந்த ஆக்கினக்கு ஸ்ளாவது நிச்சயம்" என்று பெருஞ்சத்தமிட்டுப் பொனுத்துரையை ஏசினான். என்மணி புருஷனுடைய பாதத்தில்லிழுந்து தமையனுக்காக மன்றாடிக் கொண்டேயிருந்தாள். பொன்னுத்துரை யாதோரு வார்த்தையின்றி நின்றநிலையி ஸ்ளையாதபடி நின்று. என்மணி படும் பரிதாபத்தைப்பார்த்து அவன் நிலைபரம் என்னவாய் முடியமோவென்று துன்புற்றான்.

இவ்வாறு அருளப்பா சத்தமிட்டுப் பொன்னுத்துரையை ஏசுஞ்சமயம் அப்பாத்துரை வீடுவெந்துசேர்ந்தான். தன் தமயனுக்கும் பொன்னுத்துரைக்குமிடையில் ஏதோ தர்க்கம் நடப்பதைக்கேட்டுப் பொன்னுத்துரைமேற் தான் பழிவாங்குதற்கு அதுவேதருணமென்றும் "சாரவாயிலகப்பட்டதேரபோல்" அவனைப் பத்தித்துப்போடுவதாயு மென்னி அவன்னடபோய் "பொன்மணியை மனைவியாக்கிக்கொள்ளும்படி காதிதங்கள் எழுதி அனுப்புகிறீராம்; அது மெய்தானா? என்னை ஒரு பெண்ணனாக என்னிக்கொண்டா எனக்குப்பேசிய பெண்ணை உமது வசப்படுத் தத் துணிவுகொண்டார்? என்று சொல்லிக்கொண்டு பொன்னுத்துரைக்குத் தன் பெலமெல்லாங்கூட்டி ஓர் அறை அறைந்தான் அவன் அதை தன்மேல் விழாதபடி தடுத் துக்கொண்டு, அப்பாத்துரையை ஓர் உதையோடு தரையில் விழுந்துபூர்ளச்செய்தான். இதைக்கண்ணுற்ற அருளப்பா பொன்னுத்துரைமேற் புலிபோற்பாய்ந்து அடிக்கு மேல் அடி அடிக்கத்தெண்டித்தா. ஆயின் பொன்னுத்துரை அவைகள் ஒவ்வொன்றையும் தன்மேல் விழாதவண்ணம் கெட்டித்தனமாய்த் தடுத்துக்கொண்டான். கண்மணி

மேற்தோண்ட அன்பினாலும் அவள் அந்தேரம்பட்ட துயரத் தினாலும் அருளப்பாமேற் கைவைக்கப் பொன்னுத்துரைக்கு மனஞ்சற்றும் ஏவப்படவில்லை. பொன்னுத்துரை இருவரையுஞ் ஜெயிக்கக்கூடிய பெலசாலியாகவிருந்தபோதிலும் கண்மணி படும்பாட்டைக் கண்டுமனதுருகி மனந்தடுமாறி நின்றான் உதையுடன் தரையிற்புரண்ட அப்பாத்துரை எழுந்து பொன்னுத்துரையைத் தன் இரு கரங்களாலுஞ்சேர்த்துக் கட்டிப்பிடிக்க, அருளப்பா திடீரெனப் பொன்னுத்துரையின் இருகைகளையும் தனது சால்வையாற் பின்கட்டாய் இறுக்கிக்கட்டினான். அதன்பின் இருவரும் அவனை வாறாய்(1) அடிக்க எத்தனித்தார்கள். அவ்வேளை கண்மணியும் அவள் மாமியாருமிட்ட கூக்குரவினால் அயலிலுள்ள சனங்கள் ஒடிவரத்தொடங்கினார்கள். இம்மூவருகுமிடையிலுஞ் சந்தடிநடக்குந்தருணம் யாரோ ஒருவர் விளக்கில் மோதியதால் அது சடுதியாய் அணைந்து போற்றி. அச்சமயம் ஒருவன் அப்பாத்துரை நின்ற இலக்கறிந்து வேசமாயோடி, அவனை அடித்து வாறான காயப்படுத்தி, ஒருவருமறியாது மறைந்து ஓடிவிட்டான் அன்று அதிஇருட்டான் இரவாக இல்லாதிருந்தபோதிலும் அவன் பேய்க்கோலம் பூண்டிருந்தமையால் இன்னானென் ஒருவரும் மட்டிடச் சூடாதிருந்தது. சடுதியாய் இவ்வாறு நடைபெற்றது அங்குள்ள யாவருக்கும் மிக ஆச்சரியமாயிருந்தது. பொன்னுந்துரை கட்டப்பட்டிருப்பதையும், அப்பாத்துரை காயப்பட்டிருப்பதையுஞ் சனங்கள் கண்டு பிரயிப்படைந்தார்கள். விளக்கு அணைந்தவுடன் ஒருவன் திடீரென ஒடுவந்து தள்ளை அடித்தானென்றும், அவன்யாரெனத் தாங்கள் மட்டிட்டுக்கொள்ளவில்லையென்றும், அவன் பொன்னுத்துரையைச் சேர்ந்த ஆளாயிருக்கவேண்டுமென்றும் அப்பாத்துரை சொன்னான் அங்குள்ள யாவருமவனை அங்குமிங்குந்தேடியுங் கண்டுகொள்ளவில்லை. ஒருவரையுங் கண்டுகொள்ளக் கிட்டாதபடியால் அருளப்பாவும் அப்பாத்துரையும் பின்னும் பொன்னுத்துரைமேற் தாவி “உன்னுடன் வந்தவன்யாரேன்பதை உங்கீவனைக் காக்கவேணுமானாற்சொல்லு, இல்லாவிட்டால் உள் உயிரை இங்கைக்கெடுத்துப்போடுவோம்” என்று நெருக்கினார்கள். தான் தனிமையாகவே வந்தத்தென்றும் அங்கு வந்தவனைத் தனக்குத்தெரியாதென்றும் பொன்னுத்துரை சொன்னான். பொன்னுத்துரை கட்டுப்பட்டிருந்தமையால் அப்பாத்துரை

(1) வாறாய்: வலிமையுடன்

அவனுக்குச் சிபேத்திறபோய் நின்றுகொண்டு இயன்றமட்டு
 மவனைப் பரிசுசம்பங்களினான். வந்திருந்த சனங்களில்
 அனேகர் அப்பாத்துரையின் செய்தக்கை அருவருத்தார்கள்.
 அவர்கள் பொன்னுத்துரையின் கட்டை அவிழ்த்துவிடுமாறு
 அவனுக்காகப்பரித்து பேசினார்கள். பதிலுக்குப்பால் செய்த
 சின்னன்றி அவனை விடுதலையாக்குவதில்லையென்றுஅப்பாத்
 துரை கோபத்துடன் சொன்னான். ஆனால் அங்குவந்திருந்து
 தவர்கள் யாவரும் அதுநீதியல்லவென்றும், கட்டிலிருந்து
 அவனை விடுதலையாக்கியபின் அவர்கள் என்னப்படி எவ்
 விதமுஞ்செய்யலாமென்றஞ் சொல்லி, அவன்கட்டுகளை
 அவிழ்த்துவிட்டு முதற்தொடக்கம் கடைசிவரைக்கும் நடை
 பெற்றயாவையுங் கேட்டார்கள். அவன் ஆதியோடற்தம்
 யாவற்றையும் உண்மைப்பிரகாரம் தன் தாழ்மையான
 பாலையிலும் மிருதுவான பேச்சிலும் சொல்லிமுடித்தான்.
 “மெல்லெனப்பாடுந் தன்னீர் கல்லையும் உருகச்செய்யும்”
 என்றபடி அவன் சொல்லியவை வந்திருந்தவர்களின் மனதை
 உருக்கின். அங்குவந்திருந்தவர்கள் யாவரும் அவன் மெய்
 யாகவே ஒருயோக்கியனென்றும் அவன் சொல்லியவையாவும்
 உண்மையென்றுங்கண்டு, அப்பாத்துரையும் அருளப்பாவுஞ்
 செய்துகொண்ட செய்கை இழிவானதென்று அவர்கள் இரு
 வரையும் தூஷித்தார்கள்: அப்பாத்துரை மிகக்கோபங்
 கொண்டு “நீங்கள் எங்கள் பிரியத்துக்கு மாறாய்ப் பேசு
 கிறதானால் வீட்டைவிட்டு அப்புறப்பட்டுவிடுவது புத்தி.
 நானோ பழிக்குப்பழி வாங்காமல் விடமாட்டேன்” என்
 றான். இதைக்கேட்டசிலர் “இங்குசுதியாய் ஒருவன்வந்து
 உங்களிற்சருவியது உங்கள் அனியாயச்செய்கைக்குப்பதிலாய்த்
 தெய்வம் விட்டதன்டனையாயிருக்கலாம்” என்றார்கள்.
 இவ்வாறே சகலரும் அப்பாத்துரைக்கு மாறாய்ப்பேசினார்
 கள். அவன் அதிக ஆத்திரங்கொண்டு உடனே அக்கிரா
 மத்துத் தலைமைக்காரரை அழைத்துத் தா சாயங்களைக்
 காண்வித்து, பொன்னுத்துரையும் அவனைச்சேர்ந்த சிலரும்
 அங்குவந்து தன்னை அடித்துக் காயப்படுத்தினதாய்ப்
 பொய் முறைப்பாடுகொண்ணான். ஆனால் அங்குவந்தசனங்கள்
 அப்பாத்துரையை நோக்கி “நீ இப்படி அயோக்கிய
 மாய் நடப்பது எங்களுக்கு வெட்கமும் துக்கமுமாயிருக்
 கிறது. அவன் தனிகமையாய் உங்கள்வீடுவந்து இந்த ஆக்கிர
 னைக்குள்ளாதி அடிப்பட்டதுமல்லாமற் கட்டப்பட்டுமிருந்தான்.
 நீங்கள்தாமே உங்களைக் காயப்படுத்திக்கொண்டு
 தாய் என்னவேண்டியிருக்கிறதேயன்றி வேறொருவர் செய்த

தெனச் சொல்ல இடமில்லை. பொன்னுத்துரையைத் தவிர வேறுயாரும் உங்களைக் காய்ப்படுத்தியிருந்தால் அவனைக் கண்டுபிடித்துக்கொண்டு அவன்மேல் வழக்குத்தெராட்ருவதல் லவோ மனுஷனுக்கழகானசெய்கை?'' என்றார்கள். தலை மைக்காரன் கள்ளவழக்குப்போட இடமில்லையென்றும், இருபகுதியாரும் ஒருவருக்கொருவர் இந்தவர்களாயிருப்பதால் இனங்கிப்போவதே புத்தியென்றஞ் சொல்லிப் பொன்னுத் துரையை வீட்டுக்கணுப்பிவைக்க எத்தனத்தான். அங்குவந்த சனங்களிலுந் தலைமைக்காரனி இரும் அப்பாத்துரைக்குண்டான் கோபமோ அதிகம். ஆனால் அவனால் ஒன்றுஞ்செய்து கொள்ள முடியாமலிருந்தது. பொன்னுத்துரையை வீட்டுக்குத் திரும்பிப்போகும்படி அனேகர் நெருங்கினபோதிலும், அவன்மனமோ ஏவப்பாமற் கண்மீண்டையை அனுதாபசிந்தையுடன் உற்றுப்பார்த்தது. பின்னர் அங்குநின்றசனங்களை நோக்கி:

“என்மேல் அனுதாபங்காட்டிய பெரியோரே! பின்னள சளைப்பெற்ற தகப்பன்மாரே! இன்று நான் எனது ஏழைச் சகோதரியின் நிமித்தமாக எவ்வளவு ஆக்கிணைக்கும் நிந்தனைக்கும் ஆளானேன்பது உங் ஞக்குத்தெரியும். நீங்கள் எனக்குச் செய்த உபகாரத்திற்கு நான் என்னபதில் உபகாரஞ் செய்யப்போகிறேனென்று எனக்குத்தெரியவில்லை. எனக்கு நீங்கள் செய்த உபகாரம் கல்வின்மேல் எழுத்துக் குச்சமானமாய் என்னெஞ்சில் வரையப்பட்டிருக்கும். எனக்கு நீங்கள் இன்றுசெய்த உபகாரத்திற்காகவும் என்ஏழைச்சகோதரிமேற் காட்டிய அனுதாபத்திற்காகவும் நான் எப்பொழுதும் உங்ஞக்கு நங்றி உள்ளவனாக இருப்பேன் என்சகோதரிக்கு முதலாவதாகத் தெய்வதயவும் இரண்டாவதாக உங்கள்தயவும் கிடைக்கவேணுமென்று வேண்டிக் கொள்கிறேன். அவளிருக்கும் நிலைபரத்தைக் கண்கொண்டு பாருங்கள். அவளபடும் நிர்ப்பந்தத்தைப்பற்றி என்னிலும் பார்க்க நீங்கள் நல்லாய் அறிவீர்களோறு நினைக்கிறேன். உங் ஞக்காவது எனக்காவது இதுகாரியத்திற் தலையிட அதிகாரமில்லாவிட்டாலும் ஓர் சீவாத்துமாவை மீட்கும்பொருட்டு உங்களால் இயன்ற உதவிசெய்து என்ககோதரியை மீட்கும்படி உங்களைக்கேட்கிறேன். அருளாப்பா அவனைச் சென்னவயாகவைத்துக்கொள்ள விரும்பப்படாவிட்டால் ‘நான் அவனைக் கூட்டிப்போவதற்கு உத்தரவு கொடுக்கட்டும்’ என்று கண்ணோரு சொன்னான். இதைக்கேட்ட சனங்கள்

பொன்னுத்துரை மேலும் கண்மணிரேஷனும் மனதுருகி, தாங்கள் இயன்றமட்டும் அருளப்பாவோடு அதுவிஷயத்தைப்பற்றிப் பேசிக் கண்மணியை வீட்டுக்கு அனுப்பிவைக்குமாறு செய்வதாக வாக்·ளித்தார்கள். கண்மணி நாளிலும் பொழுதிலும் பட்டவேதனையை இவர்கள் நன்கறிந்திருந்தார்கள் நற்குண நற்செய்கைகளையுடைய கண்மணி ஏன் இவ்வாறு தாங்கொணாச் சஞ்சலத்துக்கும் வேதனைக்கும் ஆளனாளன் பது தங்களுக்குச் சற்றும் விளங்கவில்லையென்று பேசிக் கொண்டார்கள். அருளப்பாவும் அப்பாத்துரையும், அப்பாத்துரைக்குச் காயம் விளைவித்தவனைப் பின்னுந் தேடியுங் கண்டுகொள்ளாததால், பொன்னுத்துரைமேற் தங்கள் ஆத்திரத்தைத்தீர்க்க எத்தனித்தபொழுது, அங்குநின்றவர்கள் பொன்னுத்துரையை வீட்டுக்கு அனுப்பிவைத்தார்கள். அவன் முன்மோ கண்மணியைப்பற்றிய வேதனையால் நிறைந்திருந்தது. மனவியாகுலத்தோடு வழிநடந்து போகும்பொழுது தன் இக்கட்டான் நேரத்தில் அப்பாத்துரைமேற் சருவித்தன்னைக் காத்தவன் இன்னானேறு தான் அறியக்கூடுமாகிற் தன் சீவபரியந்தம் அவனுக்கு மறவாந்திரி பாராட்டி வருவதாக எண்ணிக்கொண்டுபோனான். கூச்சத்தம் மேட்டு வந்தவர்களில் ஒருவனே தனக்கு அச்சகாயத்தைச் செய்திருக்கவேணுமென்று எண்ணினான். அப்பாத்துரை முதலியோர் பொன்னுத்துரையைச் சேர்ந்த ஒருவனே தங்களைச் சருவின தாய் எண்ணி வெகு ஆத்திரங்கொண்டு என்னவகையாய்த் தங்கள் ஆத்திரத்தைந்தீர்ப்பதென்று தெரியாமற் கண்டவர்களிலும் நின்றவர்களிலுந் தாவினார்கள். பொன்னுத்துரை மேற் தங்கள் ஆத்திரத்தைத்தீர்க்க அங்குள்ளவர்கள் விட்டார்களில்லையேயென்று அயற்சனங்கள் மேலும், இனத்தார்மேலும் அருளப்பாவும் அப்பாத்துரையும் திருப்தியீனப்பட்டார்கள். அருளப்பாவும் அப்பாத்துரையும் பொன்னுத்துரையின் நியித்தம் அனேகரைத் தங்கள் பகைவராக்கிக்கொண்டார்கள். அப்பாத்துரை பொன்னுத்துரைமேல் உள்ள வனமத்தைத் தீர்க்க இன்னொரு முறைக்குத் தவணைபோட்டு மன ஆறுதல்லடைந்தான்.

பொன்னுத்துரை வீடுபோய்ச் சேர்ந்தபொழுது நேரம் விடியக்கிட்டவாயிருந்தது. அவனின் தாய் அவன் வரலை ஆவலோடும் ஆத்திரத்தோடுங் காத்திருந்து, அவனைக் கண்டவுடன் ஆவலுடன் அவன்னைடயோடி: 'ஜியோ மகனே! நான் என்னாது தெல்லாமென்னி என் உள்ளம் பதறினேன்.

கண்மணியை அவர்களுக்குப் பலிகொடுத்ததுமல்லாமல் உன் ணையுமிழ்ந்துவிட்டேன்று நினைத்தேன்று ஏன் இதுவரை யுஞ் சுணங்கி நின்றாய்? ‘ஏதும் சள்ளுப்பட்டுக்கொண்டார் களா? கண்மணியின் சுகசெய்தி என்ன?’ என்று மெத்தப் பதகளிப்போடு கேட்டாள் பொன்னுத்துரை தாயை மனம் வருந்தாது அங்கு நடந்தவற்றைச் சுருக்கிக்கூறிமுடித்தான் தாய் கண்மணியையிட்டு வெகுவாய்த் துக்கித்து ‘நானென்ன செய்வேன்? என்பின்னைக்கு இப்படியான விதியைத்தெய்வ மேன் விதித்ததோ’ என்று கண்ணீர் விட்டழுதாள்.

நவரத்தினத்தைக்கண்டு, நடந்தயாவையுஞ் சொல்லப் பொன்னுத்துரை மிக ஆவலாயிருந்தபோதிலும், அந்நேர மிருந்த சரீர் அலுப்பினாற் சற்றுநேரம் நித்திரைசெய்து, பின்னர் அவனைக் காண்பதாகத் தீர்மானித்துக்கொண்டுதன் படுக்கை சென்றான். படுக்கையைவிட்டெழுந்தபொழுது நவரத்தினம் தனக்காகக் காத்துநிற்பதாயறிந்து அவன்னைட சென்று ஆதியோடந்தம் நேர்ந்தயாவையுஞ் சொன்னான், நவரத்தினம் மிகப்பிரமிப்போடு கேட்டு ‘இதென்ன அதிசயம், நீ தப்பிவந்துவிட்டது சுவாமியின் கருணைதான். அப்பாத்துரை வெகுதுட்டென்றும் அவனும் அவன் தமயனும் உன்மேல் பழிவாங்கக் காத்திருக்கிறார்களென்றும் நானுனக்குச் சொல்லவில்லையா? நீ என் பேச்சைச்சற்றாயினுங் கவனித்தாயில்லை. ஒருமடையனைப்போலங்கேபோய் உன் சீவனை உன் சத்துராதிகையில் ஒப்படைத்து அருந்தப்படுத் தப்பிவந்திருக்கிறாய்?’ என்று ஏசத்தொடங்கினான். பொன்னுத்துரை அவனுக்கு மறுமொழியாக: ‘சத்துராதிசளென்று அங்கே நான் பயந்துபோகாமலிருக்கமுடியுமா? கண்மணியின் நிமித்தமாய் என்னதான் நேரிட்டாலுஞ் சுகித்துக்கொண்டு அவனை விடுவிப்பது அவசியம். நான் தனிமையாய்ப் போன தினால் என்னதானெனக்குச் சம்பவித்துப்போயிற்று. நீ என்னுடன் கூடவந்திருந்தாற் கலகம் பெருப்பதுமன்றி இருவரும் இடருக்குட்பட்டு மிருப்போமென்பது உண்மை. எனக்குச் சகாயஞ்செய்தவனை இன்னானென்று அறிவேணேயாகில் என் சீவனுள்ளாமட்டும் அவனுக்கு நான் அடிமையாயிருப்பேன். அருளப்பாவின் இனத்தவர்கள் நல்லமனுசர்போற் தோற்று திறார்கள். எனக்குச் சகாயஞ்செய்தவன் அவர்களில் ஒருவ னென்றதே எனது விளக்கம். தங்கம்மாவின் புருஷ கண்மணிமேல் நெடுக்கலும் அனுதாபங் காட்டிவந்தபடியால் அவனே இவ்வதவி செய்திருக்கலாமென என்னுகிறேன் நான்

ஆனா மட்டிட்டுக்கொள்ளவில்லை. எனக்குச் சகாயன்செய் தவணின் கையிலோர் தங்கக் கெவிடு (1) பளிச்சிட்டுக்கொண்டி ருந்தது. என்றிலைபரத்தைக்கண்டு, தெய்வம் இவனை எனக்குச் சகாயன்செய்யும்படி அனுப்பியிருக்கலாம்' என்றான். அச்சகாயி தங்கம்மாவின் புருஷனாகத்தானிருக்கவேண்டுமென்றும், அவன் கண்மணிமேல் மிகு அனுதாபமுள்ளவனாகவிருந்ததால் அவ்வாறு செய்திருக்கலாமென்றும் நவரத்தினஞ்சொன்னான்டு கோட்டுமூலமாய்க் கண்மணி பிரிந்துகொள்ளச் சம்மதியாததால், எவ்விதங் கண்மணியை விடுதலையாக்கலாமென்று இருவரும் யோசித்து ஒருவழியுங்காணாது கலங்கினார்கள். கண்மணி தன் மாமியாரால் நேசிக்கப்பட்டுவருவதைக் கண்டது பொன்னுத்துரைக்குச் சற்று ஆறுதலைக்கொடுத்தது.

12. சில தீர்மானங்கள்

முன்னர்க்குறிய கலகத்தின்பின் கண்மணியின் நிலைபரம் எவ்வாறிருந்ததென்பதை விபரித்தல் அனாவசியகம். கண்மணிக்குத் தினமுங்கிடைத்த ஆக்கினையைப்பற்றி அருளாப்பாவின் உறவின்முறையாரரிந்து அருளாப்பாவிடஞ்சென்று அவளுக்காகப் பரிந்து பேசினார்கள். அவளை மனவியாக வைத்திருக்கிறதாயின் அதற்கேற்றவகையாய் வைத்திருக்கும் படியும், அல்லாவிட்டால், தாய் சகோதரரிடம் அவளை அனுப்பிவைப்பது நீதியாயிருக்குமென்றும், அவள் அவ்விதஞ்சிறைக்கோலம்பூண்டு எந்தேரமுங்கண்ணீருமானுமாயிருந்து கலங்குவது நன்மையாயிருக்கமாட்டாதென்றும், கடவுளுக்காயினும் பயந்து அவளுக்கிரக்கங்காட்டி நடத்துவது மனுஷனுக்கழகான செய்வையென்றும், முடர்போல் நடக்காது கற்றறிந்த மாந்தர்போற் தேவனுக்குப்பயந்து நடக்கும்படியும் சிலரவனுக்கு நற்புத்திமதி யூட்டினார்கள். அவர்கள் சொல்லியவற்றை அருளாப்பாகேட்டு, கண்மணியைத் தடையின்றி அவளின் பெற்றார்வீட்டுக்கு அனுப்பிவிடலாமென்றும், அவளை வைத்துக்கொள்ளத் தனக்குச் சற்றும் விருப்பமில்லை

(1) கேவிடு அட்சரக்கூடு

யென்றும், பிள்ளைகளின் நிமித்தமாயே அவளின் எளியசெய்
 கைகளைத் தான் அதுவரையுஞ் சகித்துக்கொண்டதென்றும்,
 தன் சட்டைச்சாக்கிலிருந்த (1) காசைக்களவாடிய கள்ளியென்
 றும் தனக்கு வந்த காகிதங்களைத் திருடிவாசித்த நெறியற்ற
 திருடியென்றுஞ் சொல்லி அவள் தன் மனைவியெனபதை
 முற்றும் மறந்து அவளுக்குண்டாகும் நிந்தை தனக்குரிய தென்
 பதைச் சற்றுமுன்றாது அனேகர் சமுகமாயிருந்ததருணம்
 அவளைத் தூஷித்து அங்கிருந்தவர்களைப்பார்த்து “இன்றே
 இச் சனியனை என்னவிட்டகலச் செய்துவிடுவீர்களாகில்
 உங்களுக்கு மறவான்றியுள்ளவனாகவிருப்பேன் என்பிள்ளை
 கள்மீதுகொண்ட ஆசயின் நிமித்தம் இவளை நான் வைத்
 துக்கொள்வேனேயத்தில் என் மரியாதையையுமிழந்து, நான்
 கொலைப்பாதகனாயுமென்னப்படுவது நிச்சயத்தில் நிச்சயம்”
 என்று சொன்னான். அருளப்பா கண்மணியை வெறுப்பதற்கு
 போதிய நியாயமில்லாதிருக்கமாட்டாதென்றும், ஒரு நியாய
 முழின்றி ஒருவன் தன்மனையை இவ்விதம் வெறுத்துத்தள்
 ஞவானோவென்றும் அங்கிருந்த கிளர் பேசிக்கொண்டார்கள்.
 அருளப்பா நியாயமில்லாத கண்மணியை வதைத்துவந்ததை
 நன்கறிந்த தங்கம்மாவின் புருஷன் அத்தருணம் அருளப்பா
 பேசியவற்றைச் சற்றும் நம்பாதிருந்தபோதிலும், உண்மை
 யெனத் தான் நம்பியதாய்க்காட்டி, அருளப்பாவைப்பார்த்து
 “தம்பி! அப்படிப்பட்ட பெண்ணை வைத்திருந்து தெய்வத்
 துக்கோலாப்பழியைத் தேடாது பெற்றார் வீட்டுக்கனுப்பிலிடு
 வதே உத்தமம். பிள்ளைகளிருப்பதால் முற்றுமவளை வீட்டு
 லிடுவது நீதியாயிருக்கமாட்டாரது இரண்டொரு மாசத்திற்குப்
 போயிருக்கட்டும். பின் வசதிக்குத் தக்கபடிப்பார்த்துக்கொள்
 ளாம். இன்று சாயங்காலம் கண்மணியையும் பிள்ளைகளை
 யும் அனுப்பிவைப்பதற்கு ஏற்ற ஒழுங்கு செய்யட்டுமா?
 எனது மனைவி அவர்களுக்குத் துணையாய்போய் வீட்டில்
 விட்டுப்போட்டு வரக்கூடும்” என்றார். அவ்வித ஒழுங்கு
 செய்யக் கூடுமாயின் அது தனக்கு மிகச்சுந்தோழுமாயிருக்கு
 மென்று அருளப்பா சொல்லி அவனை அனுப்பிவைத்தான்.
 தங்கம்மா இவற்றைக் கேள்விப்பட்டதும் மிகச் சந்தோஷ
 முற்றாள். கண்மணிக்கு நல்லகாலம் வந்துவிட்டதென்னும்
 அகமகிழ்ச்சியாற் பார்க்கவேண்டிய வீட்டலுவல்கள்யாவுந்
 துரிதமாய்ப்பார்த்து முடித்துக்கொண்டு சாயங்காலத்திற்கு
 முன்னதாய்த் தனது புருஷன்யுங்கூட்டிக்கொண்டு தங்கம்மா

(1) சட்டைச் சாக்கு சட்டைப் பை “பொக்கற்”

அருளப்பா வீடு சேர்ந்தாள். கண்மணியும் காத்திராப்பிரகாரம் தனக்குக் கிடைத்த உத்தரவினால் மனமகிழ்ச்சியடைந்தாள். மறியற்சாலையிலிருந்து விடுதலைபெறும்பொழுது ஒருவன் எவ்வளவு சந்தோஷமுறவானோ அதிலுமதிகமாகக் கண்மணி சந்தோஷமுற்றாள். தன் அன்பானமாதாவைக்கண்டு, அடைக்கலம்புகுந்து அவளின் இனியவார்த்தைசளி னாலும், உருக்கமான தயவினாலுந் தனது மனவருத்தத்தை அகற்றலாமென்று என்னினாள்.

கண்மணிதன் பெற்றார் வீட்டுக்கு வெளிக்கிடுவதற்கு புடைவையையும் நகைகளையுங் கொடுக்குமாறு தங்கம்மா அருளப்பாவிடங்கேட்டாள். நகைகளைத்தார் கொடுப்ப தில்லையென்றும், அவைபிள்ளைகளுக்குரியனவாதலால் தன் வசமிருக்கவேண்டுமென்றும், கண்மணியின் தாய் சகோதரரைத்தான் நம்புவதில்லையென்றும், அருளப்பா சொல்லிக் கண்மணியின் கூறறப்புடைவையை மாத்திரமெடுத்துத் தங்கம்மாமுன் விசிவிட்டான். நகைக்காகவாதுடின்றாற் கண்மணி புறப்படுவது தடைப்பட்டுப்போமென்த் தங்கம்மா புடைவையை எடுத்துக்கொண்டு திரும்பினாள். கண்மணி வெளிக்கிட ஆயத்தப்படுத்துந்தருணம், அப்பாத்துரையறிந்து அருளப்பாவைக்காணும்படி அவனிருக்கும் அறையுட்சென்றான். கண்மணியும் அருளப்பாவிடம் விடைபெறும்படி அங்குபோனாள். அப்பாத்துரை அங்கிருப்பதைக் கண்மணி கண்டு விலகியதன்பின், அப்பாத்துரை அதிக ஆத்திரத்துடன் தமையனை நோக்கி:- “அண்ணா! கண்மணி தனது பெற்றார்வீட்டுக்குப் போகப்புறப்படுவதாக அறிந்தேன். அபவை இச்சமயம் பெற்றார்வீட்டுக்குப் போகவிட்டாற் பொன்னுத்துரை என்பவனின் எண்ணங்களெல்லாம் வாய்க் கக்கூடியதாயிருக்கும். பொன்னுத்துரையென்பவனுடைய எண்ணங்களெல்லாவற்றிற்கும் இணங்கத்தக்கவிதமாக நீங்கள் வழிவிட்டுக் கொடுக்கிறதானால் அவன் எண்ணாத எண்ணங்கள் கொள்ளுவதற்குத்தடை என்ன? இப்பொழுது கண்மணியை வீட்டுக்கு அழைத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்ற வாஞ்சை அவனுக்கெவ்வளவோடுண்டு. என் சல்யானத்திற்குப் பின்னேயன்றி கண்மணியை அதற்கு முன் வீட்டுக்கு அனுப்புவது புத்தியாகாது’’ என்று சொல்ல, அருளப்பாதம்பியார் சொல்லியயாவையாஞ் சரியென்று ஒத்துக்கொண்டு யாதொரு வார்த்தையுமின்றிச் சட்டென்றெழுந்துபோய்த் தங்கம்மாவைக்கண்டு. அன்று கண்மணியைப் பெற்றார்வீடு

குக்கனுப்புவது யோசித்துப்பார்க்குமிடத்துப் புத்தியாகத் தோன்றவில்லையென்றும், அப்பாத்துரையின் கலியாணத்தின் பின் அனுப்பிவைக்கலாமென்றஞ் சொல்லி அவர்களைத் தடைப்படுத்தினான். இது தங் மீமாவுக்கும் அவள் புருஷ னுக்கும் மிக ஆத்திரத்தையுங் கோபத்தையும் உண்டாக்கி யது. ஆனால் தாங்கள் ஒன்றஞ்செய்துகொள்ள முடியாதென் ரெண்ணித் துக்கத்தோடு வீட்டுக்குத் திரும்பினார்கள். கண் மணி ‘‘பொறியிலக்பட்ட எவிபோல்’’ பின்னுமகப்பட்டுத் துயரமென்னும் இருளில் மூழ்கிக்கலங்கினாள்.

அடுத்தநாட் தங்கம்மா வழமைப்பிரகாரம் கண்மணி யைப்போய்ச் சந்தித்து ‘‘கண்மணி! நீ எதுக்காய் இவ்வளவு பாடுகளையும் இக்கட்டுக்களையும் அனுபவித்துக் கொண்டு இங் கேவிருக்கிறாயென்று தெரியவில்லை. உனது புருஷன் உன்னை எப்போதாவது வீட்டுக்குப்போக உத்தரவளிப்பாரென்று நீ எண்ணியிருப்பது வீணா. இந்தவாழ்வு இனிப்போதுமென்று வெறுத்துத்தள்ளி, உன் சீவன்தப்பக் கோட்டுமூலமாய்ப் பிரிந்து உன்தாய் சகோதரரிடம் ஓடிப்போ. இங்கீசு இராச்சியமென் னத்திருக்கிறது? நீதியைச் செலுத்தவல்லவா? தெய்வ கட்டளைக்கமைந்து அவர் வழிகாட்டும்வரைக்கும் பெறுமையாய்ச் சகிப்பேணன்று சொல்லுவது புத்தியீனம். கோட்டுமூலமாய்ப் பிரிந்துகொள்வதேன் உனக்குவிருப்பமில்லை? நீ சம்மதங் கொடுக்கக்கூடுமானால் இந்தநிமிஷம் உனது தமயனார் அதற் கேற்ற ஒழுங்குகள் செய்து உன்னை மீட்டுக்கொள்ளுவார்.’’ என்று கூடியமட்டும் புத்திமதி சொன்னாள்.

கண்மணி ஆறுதலாய் எல்லாவற்றையுங்கேட்டு மறு மொழியாக: ‘‘என் எண்ணங்களுஞ் செய்கைகளும் உங்களுக்குத் தவறானவைகளாகத் தோற்றப்பட்டபோதிலும், எவ்வளவோ துன்பங்கள் துயரங்கள் நிறைந்த எனது மனதுக்கு அவைகளே வெகு ஆறுதலைக்கொடுக்கின்றன. எப்படியாகில் என் அருமையான பெற்றாரையும், அன்பான சகோதரரையும் விட்டுப்பிரிந்து, தெய்வகட்டளைக்கமைந்து, அவர் விதித்த நிலைமைக்குள்ளானேன். தேவன் என்னத்திற்காய் என்னை இந்த நிலைபரத்தில் வைத்தாரென்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. நன்மைக்காய் முடிந்தாலுந் தீமைக்காய் முடிந்தாலும், அவரின் கட்டளைக்கமைந்து நடப்பதே என் னுடைய தீர்மானம். இது எனக்குப் பெரிய ஆறுதலைக் கொடுக்கிறது’’ என்று சொன்னான். கண்மணி பேசியவைகள்

தங்கம்மாவுக்கு மிக ஆச்சரியத்தை உண்டாக்கின. தங்கம்மா சற்றுத் திருப்தியீனங்கொண்டு:

‘கண்மணி! உன்னை உனது புருஷனுக்குப் பலியாகச் செலுத்தியா தெய்வகட்டளைக்குக் கீழமையப்போகிறாய்? இவ்வளவு பாடுகளையும் அனுபவிக்கிற நீ, ஆற்றாப்பட்சத் தில் உனக்குள்ள துயரத்திலிருந்து விலகிக்கொள்ளத் தென் டிய்பது, தெய்வத்துக்கேலாத பாவமா? கடவுள், கடவுள் என்று எல்லாத்துக்கும் சொல்லுகிறாய். அவர் உனக்குச் செய்த சகாயமென்ன? தீராதுபத்திரவத்தையும், ஓயாத கவலையையும் தந்தாரேய றி வேசேறதுமுண்டா? நெடு நாட்டு பழிராயச் சீவிக்கவேண்டிய நீ, துயரத்தினாலும் ஆய்க்கிணையினாலும் ஒடுங்கியிருக்கிறாயே. உன் வாழ்நாள் குறுகியபின் உன்னுடைய குழந்தைகளின்பாடு எப்படியிருக்குமென்று நினைத்துப்பார்’ என்றாள்.

கண்மணி மறுமொழியாக: ‘தங்கம்மா! நீ கடவுள் பேரிற் குற்றம்பாரிப்பதும், (1) அவரை எங்களைப்போல ஒருவராய் என்னிப் பேசவதும் பெருந்தவறு. இதிலும்பார்க்கக் கேடான நிலைபரம் எனச்குக் கிடைத்தாலும் அவர்மேற் பழிசொல்லமாட்டேன். கடவுள் ஒருவேளை ஏதோரு பெரிய நன்மை எனக்குச் செய்யக் கருதியிருக்கலாம். அப்படியல்ல வென்று நெடுகிலும் நான் துயரப்படுவது அவருக்குச் சித்தமானால் அதையுன் சகித்துக்கொள்ள நான் ஆயத்தம். நாங்கள் வேண்டியகாரியங்கள் விரும்பிய நேரத்திற் கிடைக்காவிட்டால் அந்தக்குற்றம் அவர்மேலுள்ளதல்ல. கடவுளின் மகத்துவமான செய்கைகளைப்பற்றி என் தாயார் பலமுறை களிலும் பேசக்கேட்டேன். என்னுடைய கவியாண்த்திற்குப் பின் நான் வீட்டைவிட்டுப்புறப்பட்ட தருணம் என்னுடைய அருமையான பெற்றார் எனக்குச் சொல்லிய புத்திமதிகளை என்னதான் எனக்கு நேரிட்டபோதிலும் மறக்காட்டேன். அவைகளைக் கைவிடவும்மாட்டேன். எனது தாயார் சொன்னது என்னவென்றால்: ‘மகளே! எந்த நிலைபரத்திலுங் கடவுளைக் கைவிட்டுவிடாதே. அவரே உனக்குப் பெருஞ்சகாயர். செல்வம்பெட்டருகிச் சகலபாக்கியங்களும் வந்தகாலத்திலும், அவரே கொடுத்தாரென்று அனுபவி. அல்லாமல் வறுமை மேலிட்டு, இக்கட்டு, துன்பம், துயரம், கஷ்டம் முதலியவற்றை அனுபவிக்க நேரிட்டாலும் அவை எல்லா

(1) பாரித்தல்: குற்றஞ்சுமத்துதல்

வற்றையும் அவரே ஷிட்டா பெரன் ரெண்ணி, அவர்மேல் உன் துன்பங்கள் கவலைகளைச் சுமத்திப் பொறுமையாயுந் தாழ் மையாயும் முறுமுறுப்பின்றி அனுபவித்துக் கொள். கடவுள் எல்லாம் நன்மைக்காகவே செய்கிறாரென்று ஆறுதலாய்ப் பொறுப்பது எங்கள் கடமை. தெய்வப்பயமுடைய வளாயிருந்து அவரை உன் அடைக்கலக்கோட்டையாக்கிக் கொள். உனக்குக்கிடைத்திருக்கும் வாழ்வு அவராலேயேயன்றி எங்களால் நியமிக்கப்பட்டதென்று எண்ணாதே. உன் பத்தா எப்படிப்பட்டவராயிருந்தாலும் அவரைப்பேணி, மதித்துக் கணம்பண்ணி உன்கடமைகளில் ஒன்றையுந் தவறு விடாமல் நடத்து, இதுவே கற்புக்கழகு. உன் பெற்றாரா திய எங்கஞ்கும் உன் பத்தாவுக்கும் எவ்வகையான பேரீ னமும் வராதபடி நடந்து கொள்ளுவாயென்ற நம்பிக்கை எங்குஞ்குண்டு என்பதே. கடவுளாய் எனக்கோர் ஆறுதலைக் காட்டும்வரைக்கும் அவர்விட்ட நிலைபரத்திற் பொறுமையாயிருப்பதே எனதுதீர்மானம். நான் மரித்துவிடக் கூடுமாகில் என்னுடைய பின்னள் ஸி ஃ நிலைபரம் என்ன வாயிருக்கக் கூடுமென்று நினைத்து நான் துக்கிக்கவில்லை. எவ்வளவோ மகத்துவமான செய்கைகளை நடப்பிக்குங் கடவுள் அவர்களைக் கைவிடப் போவதில்லை. இப்போது சில கிழமைகளுக்கு முன் கிறிஸ்த பாதிரியார் ஒருவர் என்னைச் சந்தித்து நான் முன் ஒருபோதும் கடவுளைப்பற்றிக் கேள்விப்படாத அனேக புதியகாரியங்களைக்குறித்து என்னுடன் பேசினார். அந்நேரம் எனக்கிருந்த துயரம் என்ன விட்டு அகன்றுவிட்டது மாத்திரமல்ல, மரணத்தைப்பற்றி எனக்கிருந்த பயங்கரமுமொழிந்து பின்னளைப்பற்றிய கவலையும் நீங்கிவிட்டது” என்றாள்.

தங்கம்மாவுக்குக் கண்மணியின் நிலை சுற்றுந் திருப்தி யைக் கொடுக்கவில்லை. அவள் கண்மணியை வியாகுலத் துடன் நோக்கி:—

“கண்மணி! நீ நிற்கும் நிலை மிகப் புத்தியீனமான தென்று ஆர்தான் சொல்லார்கள்? புருஷனுக்கிடையிலும் மனைவிக்கிடையிலும் சிவவேளைகளிற் பின்னிதங்கள்(1) உன்டாகும் வழக்கமுண்டு. ஆனால் உனக்குக்கிடைத்த நிலை பரத்தைப்போலொன்றை நான் இதுவரைக்குங் காணவில்லை. இப்படி மோசமாய்ப் புருஷனால் வேண்டாவெறுப்பாய்

(1) பின்னிதம்: பேதம், முரண்பாடு

நடத்தப்பட்டுத் தாங்கக்கூடாத—துயரத்தை அனுபவிக்கும்
 பெண்ணை நான் கண்டதுமில்லை. உன்னைப்போல் மடைத்
 தனமாய் தன்னைப் புருஷனுக்கொப்படைத்தவள் எங்கே
 யாயினுமுண்டா? உன்கு என் புத்திமதி காதில் ஏறாத
 படியால் இனிமேல் இவ்விஷயத்தையிட்டு நான் உன்னுடன்
 பேசுவதில்லை. உன்னுடைய நிர்ப்பந்தத்தைக் கண்ணாற்
 பார்க்க முடியாதபடியால் நான் இவ் வீட்டுக்கு இனி வரு
 வதில்லை', என்று சொன்னாள். தங்கம்மா கண்மணிமேற்
 கொண்ட அனுதாபத்தினால் அடிக்கடி அவளைச் சந்தித்துக்
 கொள்ளும் வழக்கத்தைத் தவிர்த்துக்கொள்ள மனமேவப்
 படாது, இடைக்கிடைப்போய்க் கண்டுவந்தாள். அவளோ
 முந்திச் சொல்லிவந்த புத்திமதிகளைச் சொல்லாது விட
 வில்லை; தங்கம்மாவின் புத்திமதிகளுக்குக் கண்மணி காது
 கொடுப்பது குறைவாயிருந்தது. அருளப்பாவுக்கு மாத்திர
 மல்ல அப்பாத்துரைக்கும் பூரணத்திற்கும் கண்மணி பயந்து
 அடிமேபோல் ஒதுங்கவேண்டியிருந்தது; கண்மணிக்குவிரோ
 தமாகப் பொய்யானதுற்றச்சாட்டுகளை உண்டுபடுத்துவதே
 பூரணத்தின் பிரதான முயற்சி என்னலாம். கண்மணியும்
 தங்கம்மாவும் சினேகமாயிருக்கிறார்களென்று அவள் மிகப்
 பொறாமைப்பட்டாள். கண்மணி அவ்வீட்டாரின் குறை,
 குற்றங்களைத் தங்கம்மாவுக்கு முறையிடுவதாகப் பூரணம்
 அருளப்பாவுக்குச் சொல்ல, அவன் அவளின் பேச்சை
 நம்பிக் கண்மணியைத் தண்டித்ததுமல்லாமல், தங்கம்மாவை
 வீட்டுக்கு வரப்படாதென்றும், வருகிறதானால் கண்மணியு
 டன் சம்பாஷிப்பதைத் தவிர்த்துக் கொள்ளும்படியுன்,
 சொன்னாள். இது தங்கம்மாவுக்கு மிகக்கோபத்தையும்
 ஆத்திரத்தையும் முன்டாக்கியதால் அவள் அருளப்பாவுடன்
 திருப்தியீனங்கொண்டு, அன்றுமுதலாய் அவர்கள் வீட்டுக்குப்
 போவதை நிறுத்திக்கொண்டாள்.

இடையாட்டு மாறிவாய்க்கூட சூலை சுலை நிலைக்கூடு வெளி

தங்கம்மாவின் ஆறுதலில்லாததாற் கண்மணி மிகவந்
 தொல்லைப்பட்டாள். கண்மணிக்கும் அவளின் பிள்ளைகளுக்கு
 குந் தங்கம்மா தன்னாலியன்ற உதவிபுரிந்துவந்த நாளை
 யிற் பூரணமென்பவள் பொறாமைகொண்டு இருவரையும்
 பிரித்துவிட்டாள். கண்மணியின் பிள்ளைகளைச் சாயங்கா
 வங்களிற் தங்கம்மா தனது வீட்டுக்குக் கூட்டிப்போய்ப்
 பராக்காட்டுவது(1) வழக்கமாயிருந்தது. கண்மணிக்கு தங்கம்

(1) பராக்காட்டுதல்: வேறு விஷயத்திலே கவனத்தைத் திருப்
 புதல்; பிள்ளைகளுக்கு விளையாட்டுக்காட்டுதல்

மாவாற் கிடைத்த சுகல சலாக்கியங்களையும் பூரணங் கெடுத்துவிட்டதால், அவள் மிகவும் வேதனைக்குள்ளானார். வேலைத் தொல்லையல்ல, வீட்டிலுள்ள யாவருக்கும் பயந்து நடப்பதே கண்மணிக்கு மிகத்தொல்லையாயிருந்தது கண்மணியின் நிலைபரத்தைக்கண்ட பெண்கள் ‘இந்தப்பாடு படுகிறதிலும் இரந்துண்ணவாவது நீர் ஏன் வெளிக்கீடு வில்லை? ஏன் இங்கேயிருந்து இந்தப்பாடுகளை அனுபவிக்கிறோ தெரியவில்லை?’’ என்றார்கள்.

கண்மணி தன் துயரங்களையும், துண்பங்களையும், பாடுகளையுந் தாங்குமட்டுந் தாங்கியும் பொறுக்க இயலாது மனந்தளர்ந்து. பொன்னுத்துரையும், மற்றுஞ் சிலருந் தனக்குச்சொல்லிய வண்ணஞ் செய்தாலோவென்று இரு மனதுடன் பின் வருமாறு ஒருநாட் சிந்திக்கத் தொடங்கி னாள்:- ‘‘அண்ணன் சொல்லியபடி கோட்டுமூலமாய்ப் பிரிந்துகொள்ளுகிறதானால் நானும் எனது பின்னளகளும் யாதொரு தொல்லையுமில்லாமற் சந்தோஷமாய்ம் சீர்சிறப்பாயும் என்சேகாதரருடனாருந்து சீவித்துவரலாம். அவ்விதன் செய்துகொள்ளாதுவிட்டால் நான் இப்போது நிர்ப்பந்தப் படுவதுபோற் சீவியகாலம் முழுவதும் நிர்ப்பந்தப்படவேண்டும் கடவுளாகப்பார்த்து எனக்கோர் வழியைக் காண்பிக்கும் வரைக்கும் இத்தொல்லைகளையும் இக்கட்டுக்களையும் சிகிப்பதெப்படி? பொன்னுத்துரைக்கு அறிவித்துக் கோட்டுமூலமாய்ப் பிரிந்துகொள்வதற்கு ஏற்ற எத்தனங்கள் செய்வதே புத்தி’’ எனச்சிந்தித்து அவ்வாறுசெய்யத் தீர்மானித்தான். இத்தீர்மானம் அவள் ஆறாப்படச்சத்திற் செய்தபோதிலும், மனதிற்குச் சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கவில்லை. தனது முந்திய தீர்மானங்கள் இத்தீர்மானத்தினாலே அழிந்துபோகின்றனவே என்று சஞ்சலப்பட்டாள். அவளின் மனச்சாட்டி அவளை பிகவாதித்தது. ஒருவகையாய் மனதைத்திடப்படுது திப் பிந்திய தீர்மானத்தைப் பெலப்பித்திருந்த சமயம், ஓர்கணாக்கண்டு நித்திரயிலிருந்தெழுந்து, யோசிக்கத்தொடங்கினாள். வழமையாய்த் தன்னைக்காணும் பாதிரியார் மலர் ந்தமுகத்தோடும் புஞ்சிரிப்போடும் தஸமுன் வந்து நின்று:- ‘‘மகளே உனக்கிருக்குஞ் சுகல கவலைகளையும், இக்கட்டுக்களையும், கர்த்தரிடமொப்புவித்துவிட்டுப் பொறுமையாயிரு. உன்தாழமையான சீவியம் அனேகருக்கு முன் மாதிரியாயும், அனேகரை கர்த்தரண்டை வழிநடத்துஞ் சீவியமாயிருப்பதாக, உன் துயரங்கள் அவர்மேற் சுமத்தித் தைரியமாய் சகித்துக்கொள்’’ என்று சொல்லி மறைந்துவிட்டதாகக் கணவு

கண்டு கண்மணி பயத்தூடன் கணவிழித்து, நடுநடுங்கி மன
 ஆறுதலின்றித் தன் தீர்மானம் கவறானதோவென்று யோசிக்
 கத்தொடங்கினாள். பாதிரியார் கணவிற்தோன்றிச் சொல்
 வியவைகள் கண்மணிக்குச் சரியாய்ப் புலப்படாததால் அது
 கமதிகமாக விசனமுற்றாள். கோட்டுமூலமாய்ப் பிரிந்து
 கொள்ளும் எண்ணத்தை முற்றாய்த் தவிர்த்துக்கொள்ளுவதே
 பத்தியெனத் தீர்மானித்துக்கொண்டு, தனது சினேகிதரான
 பாதிரியாரைத்தான் இன்னுமொருமுறை கண்டாலோ வென்று
 வாஞ்சித்தாள். அவ்வாறு அவள் அவாவுடனிருக்குஞ் சம
 யம், பாதிரியார் அவளைக்காண்பதற்காய் வந்திருந்தார்.
 அன்றையதினம் அருளப்பா வீட்டிலில்லாததாற்தான் அவரு
 டன் சாவகாசமாய்ச்(1) சம்பாஷிக்கக் கூடுமென்றெண்ணிக்
 கண்மணி மிகச் சந்தேஷமுற்றாள். பாதிரியார் நெடுநேர
 மாய்க் கண்மணிக்குத் தேவனுடைய நாமத்திலே அனேக
 காரியங்களைச் சொல்லிப் போதனை நடத்தியபின், அவளின்
 துக்கம் நிறைந்த முகத்தோற்றத்தைக் கவனித்து, அவனுக்
 குப் பெரிய இடைஞ்ச விருப்பதாய்த் தேவ செயலாய
 றிந்து: “மகளே! உனக்கு வெகுதூர இடைஞ்சவிருப்பதுய்
 நான் விளங்குகிறேன் மட்டந்த இரக்கமுள்ள பிதாவாகிய
 கர்த்தரிடத்தில் உன் குறைகளை முறையிட்டு, சுமைதாங்கி
 யாகிய அவர்மேல் உன் கவலைகள், துப்பங்களைச் சமத்
 திப் பொறுமையாயும் ஆறுதலாயுமிரு. உலக்சிவியத்திற் பல
 வகையான தொல்லைகள், கழுடங்களைக்கடந்து செல்ல
 வேண்டியிருப்பதால், தேவனையே துணையாய்ப் பிடித்துக்
 கொள். அவரை அண்டினவர்களுக்கு ஆறுதலுண்டு உனக்
 கிருக்குஞ் சுலவ துப்பங்களையும், இக்கட்டுகளையும் உன்னி
 விருந்து நீக்கி, உங்கிவியத்தைச் சந்தேஷ சீவியமாக்க
 அளவிறந்த இரக்கமுள்ள பிதாவாற் கூடும்” என நற்புத்தி
 மதி யூட்டியயின், பாதிரியார் முழந்தாளில் நின்று கண்ம
 ணிக்காக ஊக்கமான செபஞ்செய்து, அவளிடம் விடைபெற
 றுத் தன் வீடு சென்ற ர். அந்தேரந்தொடக்கம் கண்மணி
 மிகவும் மாறுதலைடந்து பாதிரியாரின் போதனைப்படி தன்
 ணையும், தனக்குள் துயரங்களையுங் கர்த்தருக்கொப்பு
 வித்து மன ஆறுதலைடந்தாள்.

இவை நிகழ்ந்து சில நாட்களுக்குப்பின் கண்மணியின்
 முதற்பிள்ளைக்கு நோயுண்டுபட்டு, நாஸ்தோறும் வியாதி
 அதிரித்து வந்தது. சுலவதொல்லைகளோடும் இதுவுமொன்

(1) சாவகாசமாய்: ஆறுதலாக, மெதுவாக

நாயிற்றே யென்று கண்மணி கவலையினாற் பயித் தியுக்காரி
 யானாள். இராப்பகல் நித்திரையின்றி விழித்திருந்து, தன்
 பிள்ளைக்காக வேண்டிய யாவும் வைத்தியர் கட்டளைப்படி
 நடத்திவந்தாள். ஆயின் வரவரநோய் மேவிட்டதாற் பிள்
 ளையின் நிலைபரஞ் சற்று சஞ்சலமாயிருந்தது. கண்மணி
 யின் பரிதாபகோலத்தைப்பார்த்து எவரும் பரிதாபித்தார்
 கள். கண்மணியின் துயர்காலங்களில் விலையேறப்பெற்ற
 பாக்கியங் எளகிய இரு பாலகிக்கஞ்சே அவர்கள் மாதாவுக்கு
 ஆறுதலளித்து வந்தரார்கள். அப்பிள்ளைகளும் முதல் உத்த
 ரக்கனியை இழந்துவிடுகிறதானால் அவளின் நிலைபரம்
 என்னவாயிருக்கும்? கண்மணியின் பூலோக ஆசை அவ்விரு
 பிள்ளைகளிலுமே தங்கியிருந்தது. இவ்வுலகத்திலுள்ள மற்று
 யாவையும் வெறுத்துத்தன்னினராள். தன் பிள்ளையின்
 மோசமான நிலைபரத்தை நினைத்து, தன் பாலகிணய
 இழந்துவிட்ட தனக்கு உலகத்திலே ஏன் உண்டென்றும்,
 அப்படியாகில் தான் எவ்விதஞ் சகிக்கலாமென்றும், அத்த
 ருணம் தான் கண்ணாற்காணத்தபடி எங்கேயோடி மறைந்து
 கொள்ளலாமென்றும் யோசித்து மனம் பதறிப் பயித்தியங்
 கொண்டாள். பற்றுகிறீரா நீ வாயில்க நூபவிக்கும்போல்

பிள்ளையின் நிலைபரம் மோசமான நிலையிலிருப்பதை
 அருள்ப்பாகண்டு. பேர்போன ஒர் வைத்தியிடமோடி,
 அவரை அழைத்துவந்து காட்டினான். அவ்வைத்தியர்
 கைநாடியையும், பிள்ளையின் நிலைபரத்தையும் பார்த்தபின்
 நோய் மேவிட்டுவிட்டதென்றும், வைத்தியத்திற்கிடமில்லை
 யென்றுமறிவித்துச் சஞ்சலத்துடன் தம் வீடு திரும்பினார்.
 இதைக் கண்மணிகேள்விப்பட்டதும் ஜம்புலங்களுமிழந்து தனி
 மையான ஒர் இடம்போய் மட்டற்ற இரக்கமுள்ள கர்த்
 தரை நோக்கி:

*அளவற்ற இரக்கமுந் தயையும் நிறைந்த தகப்பனே!
 நீர் சர்வவல்லமையுள்ள தேவன். உம்மாலாகாததொன்று
 பில்லை. ஆருமற்ற ஏழைப்பாவியாகிய எனக்கு உமதுமட்ட
 டற்ற இரக்கத்தையுந் தயையையுங் காண்பித்து, மரணத்
 தறுவாயிலிருக்கும் என பிள்ளைக்குப் பூரணசகங்கொடுத்து
 மீட்டருஞ்சும்படி உம்மைக்கெஞ்சி மன்றாடி உம்முடைய
 பாதாரவிந்தத்தில் விழுந்து வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். ஒரு
 வரின் ஒத்தசையுமில்லாத இந்தப்பாவிக்கு உமதுசகாயங்க
 கிடைக்குமென்று நம்பிக் காத்திருக்கிறேன். இன்று உமது

அதிசயமான செயல்களிலொன்றை அடியாள் காணும்படி
‘நடத்துவிரென்று மன ஆறுதலடைகிறேன்’—

என்று ஆத்திரத்தோடு சுருக்கமாய்ச் செபஞ்செய்து
முடித்தாள். கண்மணி தத்தளித்த மனதுடன் செபஞ்செய்து,
தன் அறையிலிருந்து திரும்பிவருந்தருணம். பூரணம் வழியில்
லெதிர்ப்பட்டுப் பிள்ளை மரித்துவிட்டதாகச் சொன்னாள்.
கண்மணி கூக்குரவிட்டுக்கொண்டு மாமியாரிருக்குமிடமோடி
நாள். மாமியார் பிள்ளையை மடியில் எவத்துக்கொண்டு
அழுவதையும், மற்றவர்கள் துக்கமுகத்தோடும் மலைப்
போடும் நிற்பதையும், பிள்ளை பிரேதம்போற்கிடப்பதையுங்
கண்டு, ‘ஜேயோ தெய்வமே! உம்மிடத்திலாவது எனக்குச்
சகாயமிருக்குமென்று நம்பினேன். நீருமென்னைக் கைவிட்டு
விட்டிரா? என்று சொல்லிக் கதற்றிக்கொண்டு விழுந்து அறி
வற்றவளோய்க் கிடந்தாள் அங்குள்ள பெண்கள் அவளின்
நிலைபரத்தைக் கண்டு இன்னொரு அறைக்குத் தூக்கிக்
கொண்டுபோய் ஓர் படுக்கையிற்கிடத்தி அவனுக்காக வேண
டியவைகளைச் செய்தார்கள். கண்மணி அறிவுதெளிந்
தெழுந்தபோது, தங்கம்மா தன் அருகிலிருப்பதுகண்டு, அவ
ளைப்பார்த்து விம்மி விம்மி அழுதாள். தங்கம்மா அழு
வேண்டாமென்த் தேற்றி; “கண்மணி! உன்னுடையபின்
ளைக்குக் கடவுள் சற்றுச் சுகங்கொடுத்திருக்கும்பொழுது,
உன்னை நீ வதைப்பது சரியா? நாங்கள் மோசமாக என்
ணியிருந்தோம். உன் மகள் இப்போது சுகமடைந்து வரு
கிறாள். என்னில் உனக்கு நம்பிக்கையில்லாவிட்டால் எழுந்து
வந்துபார்.” என்றாள். தங்கம்மா சொல்லியவற்றைக் கண்
மணிகேட்டு அதிசயப்பட்டு: “நீ இவ்விதம் என்னை ஏமாற்
றுவது சரியல்ல. என்தொல்லை நிறைந்த சீவியத்தில் இவ்
விதமான துயரம் நேரிடுமென்று நான் ஒருபோதும் நினைத்
திருக்கவில்லை எல்லாவகையாயும் என்னைப்போலோர்
பாவி உலகத்திலுண்டென்று நான் நினைக்கவில்லை. எல்
லாம் சுசன் செயலாயிருப்பதாற் சகித்துக்கொள்ள வேண்டி
யதே கடமை” என்று அழுகையுடன் சொன்னாள். கண்
மணிக்குப் பூரணம் இல்லாத பொய்சொல்லியிருக்கிறா
ளென்று தங்கம்மா அப்பொழுதுதான்விளக்கி: “கண்மணி!
உன் விளக்கம் தப்பானது” உன் பிள்ளைக்கு யாதொரு
மோசமும் நேரிடவில்லை. மோசமான நிலைபரத்திலிருந்து
இப்போது சுகப்பட்டு வருகிறாள். இதை நான் வைத்துக்
கட்டிச் சொல்லுவேனா? பூரணம் பூவிஸ்லாது மாலைகோக்

குஞ் சாமர்த்தியமடையவளென்றதை அறிந்தும் நீ அவள் சொல்லியதை நம்பினதென்ன? எழுந்து வந்து உன் பின் ளெக்கு ஆகவேண்டியதைச் செய் என்று சொன்னாள். இதைக்கேட்டுக் கண்மணி மிகமனமகிழ்ச்சியடைந்து, தங்கம் மாவை அறையைவிட்டு வெளியே போகச்செய்து, கர்த்தர் தனக்கருளிய மட்டற்ற இரக்கத்திற் ராய்க் கண்ணோராடு அவருக்கு நன்றியறிதலான துதி செலுத்திக்கொண்டு, பின் ளெளியிருக்குமிடம்போய் அவள் சுகமாயிருப்பது கண்டு, ‘கர்த்தர் இரக்கமுள்ளவர் அவர் ஏழூகளின்சகாயர், ஆரு மற்றவர்களின் அடைக்கலக் ரோட்டை’ என்று மனதுட் சொல்லிக்கொண்டு, பின்னையைத்தூக்கி முத்தமிட்டாள்.

படிப்படியாய் நோய்விட்டகலப் பின்னை பூரண சுக மடைந்தாள். கண்மணி கிறீஸ்துவைப் பின்பற்றி வருகிறா ளென்பது வீட்டாரோராகுவருக்குந்தெரியாது இரகசியத்தில் ருந்தது. சைவசமயத்தைச் சேர்ந்த தனது புரங்கள் தான் கிறீஸ்து மதத்தில் விசுவாசமாயிருப்பதை அறிந்தாற் தன் ளைத் தண்டிக்கக்கூடுமென்று பயந்தாள். பாதிரியார் இடைக் கிடை கண்மணியைச் சந்தித்து தெரியப்படுத்திவந்தார்.

கண்மணியை அப்பாத்துரையின் விவாகத்திற்குப் பின் முன்னர்த் தீர்மானித்துக்கொண்ட பிரகாரம் அவளின் பெற்றார் வீட்டுக்கனுப்புகிறதென்றும், தான் கற்குத்தாவக்குப் போய் ஏதும் உத்தியோகத்தி லமர்ந்திருக்கவேண்டுமென்றும் அருளப்பா தீர்மானஞ்செய்தான்.

13 சிறை இருத்தல்

(1) ஒருநாட்சாயரட்சை மழைக்கிரமாய் வருஷித்தது. (1) காற்று வீசுரமாய் (2) வீசினது. அத்தருணம் பொன்னுத்துரை தன் வேலைத்தலத்திலிருந்து வீட்டுக்குப்போகுமாறு புறப் பட்டான். மழை உக்கிரமாய்ப் பெய்தபோதிலும், காற்று

(1) வருஷித்தது: சொரிந்தது

(2) வீசுரமாய்: புயலாய்

வீசுரமாய் வீசினபோதிலும் பொன்னுத்துரை வழிநடந்து
 சென்றபொழுது, பொன்மணியையிட்டு ஆழ்ந்த சிந்தனை
 யுடன் சென்றான். தானொருபெண்ணை நேசித்ததால்
 நேரிட்டதொல்லை எவ்வளவென்றும், இனிமேல் என்னென்ன
 தொல்லைகள், இடுபைகள் வரக்கூடுமோவென்றும் யோசித்
 தான் பொன்மணியின் காரியம் ஈற்றில் எவ்வாறுமுடியு
 மென்பதை அறியாது மலைத்தான், தொல்லைகள்யாவை
 யுங் கடந்து, தான் நினைத்தவன்னைம் காரியஞ் சித்தியாகு
 மாயின் தன்னாற் தாபரிக்கப்படும் தனது தாயார் சகோத
 ரர்களின் நிலைமை என்னவாய் முடியுமோவென்றும்
 நினைத்து மிகவிசனப்பட்டான். கடவுளின் மகத்துவமான
 செய்கைசளையிட்டுச் சற்றுயோசித்து, அவர் தம்மாற் சிருஷ்
 டிக்கப்பட்ட ஒவ்வொன்றின்கும், ஒவ்வொருவருக்கும் ஆக
 வேண்டியவைகளை நடப்பித்து வருகிறாரென்றெண்ணிச் சற்
 றுத்தையியுங்கொண்டு மேலே அண்ணாந்துபார்த்து ‘தெய்
 வமே உமது சித்தம்போற் சகலமும் ஆகட்டும்’ என்று
 சொல்லிச் சற்று ஆறுதலடைந்தான். பெருமழையினாலதி
 கம் நனைந்து கூதலினாலொடுங்கி, வழியிலுள்ள ஒரு சத்
 திரத்திற் தங்கினான். பொன்மணியின் காரியம் அவன்
 மனதைவிட்டகலாதிருந்தது. எல்லாங் கடவுள் செயலென்றும்
 அவர் நடப்பிட்டதைப் பொறுமையாய்ச் சுகித்துக்கொள்ள
 வாமென்றுந் தன்னைத் தேற்றிக்கொள்ளத் தெண்டித்தான்.
 ஆனால், மனுஷசபாபம் அவனைப் பலயோசனைக்குட்படுத்
 தியதால் மிக வேதனையற்றுக் கலங்கினான். இவ்விதம்
 அவன் பலவாறாய் யோசித்து விசனப்பட்டிருந்ததருணம்.
 ஆகாயம் வெளிப்பதையும் மழை சற்றுக் குறைந்திருப்பதை
 யுங் கண்டு, வீடுசெல்லப் புறப்பட்டான். புறப்பட்டுக்
 கொஞ்சத்தூரம் போனபின் யாரோக்கியாய் நடந்து
 வருங்கால்திச்சத்தங்கேட்டுப் பின்னே திரும்பிப்பார்த்தான்
 அப்பாத்துரையும் இரு போலீகமாரும் தனது திசையை
 நோக்கித் துரிதபாய் வருவதுகண்டு, காரியம் யாதுமறியா
 தவனாய் மலைத்த மனதுடன் தரித்துநின்றான். அப்பாத்
 துரை பொன்னுத்துரைக்குச் சற்றுச் சமீபத்தில் வந்தவுடன்
 ‘ஓய்! கூட்டாவி! உம்மைத்தான் தேடி அலைந்துவாரோம்.
 பொன்மணி உம்மை மேச்சிக்கொள்ளும்படி உமது வீரச்
 செய்கைகளுக்கு அடையாளமாக உமக்கோர் நகை போடப்
 போகிறோம்’ என்றான். பொலிஸ்காரரிலொருவன்:
 ‘ஜயா நாங்கள் இராசக்ட்டளைக்கைந்து எங்கள் கடமை
 யைச் செலுத்தவந்தோம். தங்களுக்கு விரோதமாயோரு

விறாந்தி ருக்கிறது'' (1) என்று சொல்லி விறாந்ததுக்காட்டி, கைமாஞ்சியைப் (2) பொன்னுத்துரையின்கைகளில் மாட்டினான். அப்பாத்துரை சந்தோஷங்கொண்டு, முசமலர்ந்து, பொன் னுத்துரையை உற்றுப்பார்த்து: ''இப்போது தன்னும் உமது வீரத்தன்மையைக் காட்டுவீராக்கும். அன்று உம்முடன் கூடி வந்த கூட்டாளி நிற்பாரேயானால், இத்தருணம் உம்மைக் காத்துக்கொள்ளுவாரே. இன்று நீர் தனித்துக்கொண்டது துக்கம்ராண்காரியம் இன்றைக்குப் பொன்மணி உம்மைக் கண்டால் தனது மணவாளனாக்கிக் கொள்ளச்சற்றும் பின் நிற்கமாட்டாள். உம்மைப்போல் மேன்மைதங்கிய ஒர் வீரவான் அவளுக்குக் னவனாய்க்கிடைப்பது அரிதல்வா?'' என்று பரிகாசம்பண்ணிச்சிரித்தான். கத்திராப்பிரகாரம் தனக்குநேரிட்ட இடரிற் பொன்னுத்துரை வெகுவாய் மனம் பதறி யாதொருபேச்சமின்றி மலைத்துநின்று, பின்தெரிய மணைந்து, அப்பாத்துரையின் அகங்காரமான பேச்சைக் கேட்டுக் கோபமடைந்து:— ''உன் தீய செய்கைகள் எப் பொழுதும் நிலைநிற்குமென்று நினைக்கிறாயா? என்மேல் நீ சுமத்தியிருக்குங் குற்றச்சாட்டு அநியாயமானதென்பது உன்னுடைய மனச்சாட்சிக்கே நல்லாய்த்தெரியும். அப்படி யிருந்தும் உன் துட்டத்தனமான குணத்தையும், கெட்ட சபாபத்தையுங் காட்டுகிறாய். என்னைக்கெடுத்துப் போடலாமென்று ஆனந்தங் கொள்ளுகிறாய். திருவள்ளுவ நாய்னார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய:

“பிறர்க்கின்னா முற்பகல் செய்யிற்றமக்கின்னா பிற்பகல்தாமேவரும்”

என்னும் வாக்கியத்தை நீ வாசித்தறியாவிட்டாலும் யாருஞ்சொல்லக்கேட்கவுமில்லையா? பொய் கலவு, சொல்ல முதலியகுற்றத்துக்குட்பட்டு மறியற்சாலைக்குப் போவேனே யானால் மரியாதைக்கீனமான காரியந்தார். யாதொரு குற்றமுமின்றி நீதவான் என்னைக் குற்றவாளியாக்கண்டு, மறியலுக்கனுப்புவாரானால், நான்னையிட்டுத் துக்கப்படவும் மாட்டே, வெட்கப்படவும் மாட்டேன். என்பேற் பொய்க்குற்றச்சாட்டுச்சமத்தி, எனக்குவிரோதமாய்ப்பொய்ச் சாட்சிகட்டி நீ என்னை மறியலுக்கனுப்புவித்தாலும் நானோ சற்றுங் + லங்கமாட்டேன். நீ மனுஷதண்டனைக்

(1) விறாந்து: WARRANT, பிடியாணை

(2) கைமாஞ்சி: கை விலங்கு

குத் தப்பிக்கொண்டபோதிலும், தேவதன்னைக்குத் தப்பிக்கொள்ளமாட்டாய். அநியாயத்தை விடைக்கிறாய், அதின் விளைவை அறுத்துப்பலனை அனுபவிக்கும் நாளில் எனக்கு நீ செய்த கொடியசெய்கைகளை உணருவாய்.'’ என்று மனம்தொந்து விசனத்துடன் சொன்னான்.

அப்பாத்துரை இவைகளைக்கேட்டு:— ‘‘ஓகோ! ஞானம் பேசத்தொடங்கின்டிரா? சத்திக்குத்துக் குற்றச்சாட்டுக்குக் குறைந்த கணக்கு ஆறுமாசந்தானே கிடைக்கும். இது உம் மைப்போலோர் ஞானிக்கு அதிகமா? மறியலில் நீர் இருக்கும்பொழுதுதான் யோக்கியன்றதைப் பொன்மணி அறிந்து, மறியலால் நீர் திரும்பிவந்தபின் உம்மம் விவாகஞ்செய்யக்காத்திருப்பான், வழிபார்த்திருப்பான்!! உமது கெறுவத்தைச்சரியாய் அடக்கிவைக்கும்வரைக்கும் என்மனம் ஆறுமென்று நினைக்கிறீரா? உமதுநாமத்தைக்கேட்டுத் தன்னும் பொன்மணி வெறுப்படையாவிட்டால், என் பெயர் அப்பாத்துரையல்ல. நீர் இருக்கப்போகும் ஓடங்கிட்டி விடத்து. எட்டிவாரும்’’ என்றான். அப்பாத்துரையின் பரிகாசவார்த்தை பொன்னுத்துரையின் மனதை ஊடுருவத்தைத்த போதிலும், யாதும்பேசிக்கொள்ள இயலாதவனாயிருந்தான். அவன் மனமோ வெகுவாய் வேதனைப்படத்தொடங்கி ன்னு. தன்தாயார் தன்வரவைக்காத்திருப்பாரென்றும், தனக்கு நேரிட்ட இடரைப்பற்றிக் கேள்விப்படின் தாங்கொணாதவேதனைக் குட்படுவாரென்றும், பொன்மணி இவற்றைக் கேள்விப்பட்டுத் தனதீர்மானத்தை மாற்றக்கூடுமோ வென்றுஞ் சஞ்சலப்பட்டான். எல்லாவற்றையும் தெரியமாய்ச் சகித்துக்கொண்டவன்போற் பொன்னுத்துரை வெளிக்குத் தோற்றப்பட்டான். ஆனால், அவன் மனம் பட்ட வேதனையை விபரித்தலோ அரிது, அரிது. தனமேல் வைச்கப்பட்ட வழக்குப் பொய்யான வழக்காயிருந்த போதிலும், அப்பாத்துரையின் வீட்டிலேயே சந்தடி நடந்த மையால், அவன் டொய்ச்சாட்சி விட்டு வழக்கை ஒப்பனை பண்ணக்கூடுமெனப் பயந்தான். அங்குள்ள சணங்களிற் சிலர் தன்மேலனுதாபமுடையவர்களாயிருந்தபோதிலும், அப்பாத்துரைக்கஞ்சித் தனக்காகக் கோட்டிற் சாட்சிசொல்லமாட்டார்களென்று நினைத்துத் துயரப்பட்டான். தான் கத்தியாற் குத்திக் காயம்வருவித்ததென்னும் பொய்முறைப் பாட்டை ஒப்பனைப்பன்னுவார்களானால், தனக்கு நெடுங்காலமநியல் கிடைக்குமென்றஞ்சி ஏங்கிப் பதகளித்தான்.

இவ்வெண்ணங்கள் அவன் மனதை மிகவுந் தளர்ச்செய்ததால் அவனின் கால்கள் சோர்வடைந்தன. சரியாய் நடந்து கொள்ள இயலாது மெல்ல மெல்ல நடந்து சென்ற பொழுது “ஐயோ தெய்வமே! என்மேற் சுமத்தியகுற்றச் சாட்டுக்கு நான் பாத்திரனல்லவென்பது உமக்கேதெரியும். என்ன அநியாயமாய்த் தீராத வெட்கத்திற்கும் துக்கத் திற்கும் ஆளாக்கப் பார்க்கும் என்சத்துராதிகளிலிருந்து என்னை மீட்டு. உமது இரக்கத்தையும், நீதியையும் வல்லமையையும் உலகமறியக்காட்டும் என்னை இந்த இகழ்ச்சியிலிருந்து விடுவித்து மாணபங்கமின்றிக் காத்தருள உமக்கு வல்லமையுண்டு. உமது மகத்துவத்தை என்னிற் காட்டும்,” என்று தலைத்தீவுத்தை நோக்கி வேண்டிக்கொண்டு சற்றுத் தெரியத்துடன் சென்றான்.

அன்று சாயந்தரம் பொன்னுத்துரையை விளக்கமறி யலுக்கனுப்பியின், அப்பாத்துரை தான் வெற்றியெடுந்த தாக எண்ணிச் சந்தோஷங்கொண்டு வீடுதிரும்பினான். அவன் தன்வழியே போனபொழுது, பொன்னுத்துரைபண மில்லாதவனாதலால் ஒருவரும் அவனுக்குதவிசெய்யப் போக மாட்டார்களென்றும், சரியாய் அகப்பட்டுக்கொண்டான்ன் றும், அன்று தொடக்கந்தான் பொன்மணி அறிவுதெளிந்து பொன்னுத்துரையையிட்டு அறிவாளன்றும், அதன்பின் ஒர்போதும் அவனையிட்டு எண்ணாளென்றும் நினைத்து ஆனந்த சந்தோஷங்கொண்டு வீடுசென்றான். சந்தோஷம் மேலிட்டிருந்தபோதிலும், அவனை அறியாமல் இடைக் கிடை பயங்கரஞ் சூழ்நிதிருந்தது.

பொன்னுத்துரையின் தாயார் தமது மகனின் வரவை நெடுநேரங்காத்திருந்தும் வராததால், அவன் சுணங்கின தற்குக் காரணம் யாதென அறியாது பதகளித்தார். வெள்ளிக்கிழமை தோறும் சாயரட்சை ஆறுமணிக்கும் ஏழுமணிக் குமிடையில் வீட்டுக்குத் திரும்பும் தமது மகன் அதிநேரஞ் சென்றபின்னும் வீட்டுக்கு வராததினாற் பிரமிப்படைந்தார். நவரத்தினம் இருமுறை பொன்னுத்துரையைத்தேடி விட்டுப்பேர்யுங் கண்டுகொள்ளாததால், பொன்னுத்துரையாதோ பிரதான் அலுவலாகத் தடைப்பட்டு நிற்கலாமென்றெண்ணினான். நேரம் நடுச்சாமமாயிருந்தபோதிலும் பொன்னுத்துரை தோற்றப்படாததால், அவன் தாயார் முன்னிலும் மனம்பதகளித்து, ஆத்திரம் மேலிட்டவராய் வழி பார்த்து நின்றார். பொன்னுத்துரையின் தாயாரின் பரி

தாபகோவத்தை நவரத்தினங் கண்டு, தா ஸ்போய்ப்பார்த்து வருவதாகச் சொல்லிப் பட்டினம் புயப்பட்டான். பொன் னுத்துரையின் தாயார் எப்போது விதுமென்றுந் தம் மகன்க்காணலாமென்றும் அவாவுடன் விழித்திருந்தார்.

பொன்னுத்துரையைத் தேடிப்போன நவரத்தினம் வீடு திரும்பமுன், பொன்னுத்துரை விளக்கமறியற் படுத்தப்பட்டிருக்கிறானென்னஞ் சமாசாரம் ஊரிற் பரம்பத் தொடங்கினது. பெரான்னுத்துரையின் குணத்தை நன்கறிந்தவர்கள் இச்செய்தியை இலகுவில் நம்பவில்லை. பொன்னுத்துரைக்கு நேரிட்டதைக் கேள்வியுற்ற அவன் உறவின் முறையானோ ருவன் உண்மையை அறியும்படி அவளின் தாயாரிடம் வந்து:— “உங்கள் மகனையிட்டோர் சம்பவங்கேள்விப் பட்டு, அது மெய்யோவென்று அறியும்படி வந்தேன்.” என்று சொல்வித் தனக்கிட்ட ஆசனத்திலுட்கார்ந்தான். பொன்னுத்துரையின் தாயார் மனம் பதறித் தன்னிரு கைகளையும் தலைமீதுவைத்து, நிற்கப்பெலன்ற்றுட்கார்ந்து, காரியம்யாதெள விசாரித்தார். பொன்னுத்துரை ஒருவனைக்கத்தியாற் குத்திக்காயப்படுத்திய குற்றச்சாட்டில் விறாந்திற் பிடிபட்டு விளக்கமறியவிருப்பதாய்த் தான் கேள்விப் பட்டதாகச் சொன்னான். அவன் தாயார் இதைக்கேட்டதே அறிவிழந்து, தத்தளித்துக் கண்ணறப்பிரிந்து கலங்கும் பகவைப் போற் கதறினாள், கள்ளன், கொலைப்பாதகன் போற் குற்றமற்ற தம்மகன் கைம்மாஞ்சியிடப்பட்டிருச் சிறைச்சாலையில்லடக்கப் பட்டிருப்பதைக் கேள்விப்படும் பொழுது பெற்றதாயாரின் மனம் எவ்வாறிருக்குமென்பதை விபரித்தல் அனாவசியகம். இவ்விதி மகனுக்கு நேரிட்ட போதிலும், கடவுள்மேற் பழி சொல்லாமலும், மகனை அநியாயமாய்க் குற்றஞ்சாட்டி மறியற்சாலைக் குட்படுத்திய வனை நொந்துகொள்ளாமலும், சபியாமலும், ஆறுதலாயும், பொறுமையாயுஞ் சகித்துக்கொண்டு யாவற்றையும் நீதியும், இரக்கமுழுள்ள கடவுள் கையில் ஒப்புக்கொடுத் தார்.

பொன்னுத்துரைக்கு நிகழ்ந்தவற்றை அவன் தாயார் கேள்வியுற்ற கணமே அறிவிழந்து கலங்கியதால் அங்கு வந்தவனுடன் யாதுஞ் சம்பாசித்துக்கொள்ளவில்லை. சற்று நேரத்தின் பின்னர் அவனைப்பார்த்து:— “இப்போது என் மகன்மேற் சுமத்தப்பட்ட குற்றச்சாட்டுக்கு அவன் பாத்திர வாளியானாற் தடையின்றி அதன் பலனை அவனே அடை

வான் அநியாயமாய்க்குற்றம் அவன் மேலேற்றப்பட்டால் உள்ளிந்திரியங்களை அறிகிற கடவுள் அவனை விடுதலை யாக்குவார். இதின் உண்மை வெளியாகாது போவதே யில்லை. என்மகனும் நானும் படும் வேதனையைக் கடவுளை அறிவார். என் மகன் பொய், களவு, கொலை முதலிய தீய குற்றங்களுக்குட் படமாட்டானென்பது எனக்கு நல்லாய்த் தெரியும்' என்றார். அவன் புறப்பட்ட பின்னர், பொன்னுத்துரையின் இனத்தவர்களிலனவரும் அறிமுகமானவரிற் சிலரும் அவனுக்கு நேர்ந்தவற்றையிட்டுக் கேள்விப்பட்டு அவனின் தாயாரைக்கான வந்தார்கள். பொன்னுத்துரைக்கு இவ்வாறு சபபவித்தது துக்கமானகாரியமென்றும், மறியலுக்குத் தீர்க்கப்படக் கூடுமானால் தீராதவுவாய் முடியுமென்றும், மறியல் வீட்டுவேலை இலகுவான வேலையல்ல வென்றும், ஒவ்வொருவரும் தத்தம் அபிப்பிராயத்தைச் சொன்னார்கள் ஆறுதல் சொல்லித் தேற்றுதற்குப் பதிலாடு. இன்னுமின்னும் பொன்னுத்துரையின் தாயாரைக் கலங்கச் செய்ததே அவர்கள் செய்த நன்மை!! எல்லாவற்றையும் பொன்னுத்துரையின் தாயார் கேட்டு ‘‘தெய்வமே! நீர் நீதியை நடத்துவீர். உமது சித்தம் போலாகும்’’ என்று சொல்லிக் கொண்டார்.

பொன்னுத்துரையை வழியிற் சந்திக்கக் கூடுமென்னும் எண்ணத்துடன் நவரத்தினம் புறப்பட்டுப் போயுஞ் சந்தித்துக் கொள்ளாததால், அவனுக்கு யாதும் இடர் சம்பவித்திருக்கலாமென நினைத்துத் தீவிரமாய் வழி நடந்து அவனின் விடுதிவீடு போய்ச்சேர்ந்தான். பொன்னுத்துரையைத் தானங்கேகான்பது நிச்சயமென்றும், அவன் யாதோசுகவீனத்தினால் வராதபடி தடைப்பட்டிருக்கிறானென்றும் நிர்ணயித்து, பொன்னுத்துரை வழமையாய்ப் பாவிக்கும் அறையின் கதவை மெதுவாய்த் தட்டி அவனைக் கூப்பிட்டான். யாதும் அசமாற்ற(1) மில்லாமையாற் திரும்பவுங் கதவிற் பெலமாய்த்தடியபோது, விடுதிக்காரன் எழுந்து காரிய மென்னவென்று விசாரித்தான். பொன்னுத்துரைதனது வீட்டுக்குத் திரும்பவில்லையெனக் சொல்லி, அவன் வேறெங்கேயாயினும் போயிருக்கக்கூடுமோவென்று நவரத்தினங் கேட்டான். விடுதிக்காரன் அதிசயித்து, ‘‘இதென்ன நாதனம், தம்பி! நேற்றுச் சாயங்காலம் வழங்கயான நேரத்திற்குமுன் இவ்விடமிருந்து புறப்பட்டுவிட்டார். அவர் புறப்

(1) அசமாற்றம்: சிலமன், சுத்தம்

பட்டுச் சற்று நேரத்திற்குப்பின்பு இரண்டு பொலீசுக்காரரும், ஒரு துரையும் அவரைத்தேடி வந்து இருக்கிறாரா வென்று என்னிடம் விசாரித்தபொழுது, புறப்பட்டுவிட்ட தாக்கச் சென்னேன். உடனே சற்றுந்தரிக்காமற் தீவிரமாய்ப் போனார்கள் என்னத்திற்காய் அவரைக் காணவந்தார்களென்று நான் விளங்கவில்லை. அவருக்கு யாராவது சத்துராதிகளிருப்பார்களென்று நான் நினைக்கவில்லை. ஆகையால் அந்நேரம் அதைப்பற்றி நான் கவனியாதபடி விட்டுப்போட்டேன். இப்பொழுதுதான் அவர்கள் ஏதோ பிரதான அலுவலாய் வந்தவர்களென்று என்னவேண்டியிருக்குது தம்பிக்குச் சத்துராதிகள் இருப்பார்களென்று ஆர்தான் நம்புவார்கள்? இருந்தும் எங்களுடைய ஜயம் நீங்படி பொலீஸ்டேசனில் விசாரித்தால் உண்மைவெளியாகும்' என்று விடுதிக்காரன் சொல்லி நவரத்தினத்தையுங்கூட்டிக்கொண்டு ஸ்டேசனுக்குச் சென்றான். தற்செயலாய்ப் போன்னுத்துரையை மறியற்படுத்திய பொலீஸ்காரரிலொருவன் ஸ்டேசனிலிருந்து வெளியே வருவது கண்டு, அவனிடம் யாவையும் விசாரித்தறிந்து கொண்டு, ஜெயிலரிடம் போய் வெகு தெண்டிமையுடன்(1) உத்தரவு பெற்று, பொன்னுத்துரையைக் காணும்படி மறியற்சாலைக்குப் போனார்கள். இரு சினேகிதரும் மனவிசாரத்துடன் ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்தார்கள். பொன்னுத்துரை நவரத்தினத்தைக் கண்டதே:—

‘‘நான் ஒரு பெண்ணை நேசித்ததாற் பெற்ற பேறு இதுதான். மனுஷர்கண்ணில் விழிக்கக்கூடாத வெட்கமாயிருக்கிறது. ஒருவரும் இந்த மறியற்சாலையில்வந்து என்னைச் சந்தியாது விட்டுப்போட்டால் எனக்குள்ள மனவருத்தம் எவ்வளவோகுறையும். தலைமுறை தலைமுறையாய் மாறாத சனத்தை (2) வருவித்துக் கொண்டேன்’ என்று மனவிசாரத்துடன் சொன்னான். அவன் மனம் முற்றாய் மாறுதல்டைத்து விசாரம் மேவிட்டிருந்ததைக் கண்ட நவரத்தினம்:—

‘‘பொன்னுத்துரை! நீ இந்த நிலைபரத்திலிருப்பாயென்று நானோர்போதுங் காத்திருக்கவில்லை. என்னவந்தாலும் ஆண்மையாய்ச் சகித்துக்கொண்டு மனுஷனைப்போல் தைரியமாய் நிற்பதல்லவோ தகுதியாயிருக்கும்? நீயோ

(1) தெண்டிமை: பிரயாசம்

(2) சனம்: இழிவு

பெண் தன்மையுடையவனர்ய் இவ்வளவு சீக்கிரத்திற் தெரி
 வத்தை இழப்பது வெட்கமான காரியம். இப்போது உனக்கு
 என்ன சம்பவித்ததென்றெண்ணி இவ்வளவாய் மனம் வருந்
 துகிறாய்? அப்பாத்துரை உனக்கு விரோதமாய்க் கொண்டு
 வந்திருக்கும் வழக்குப் பொய்யானதென்பது உலகமறிந்த
 காரியம். நீயாவது, உனக்குச் சாகாயஞ் செய்தவனாவது
 கத்திக்குத்துக் காயம் வருவிக்கவில்லை யென்பது நிச்சயம்.
 அப்பாத்துரை தானே தனக்குக் காயத்தை வருவித்துக்
 கொண்டு. பொன்மணியின் கண்ணில் நீ ஓர் துட்டனாகக்
 காணப்படும் படிக்கு, உனக்கு விரோதமாக இப்பொய்
 வழக்கைத் தொடர்ந்திருக்கிறார் பொய் ஓர் போதும்
 நிலைநிற்பதேயில்லை. புத்தியீணபாய் ஏதோ நேரிடப்
 போகுதென்றெண்ணி அஞ்சாதே! கடவுள் நீதிசெலுத்து
 வார். அதற்கும் ஜயமுண்டா? என்றான் அப்பாத்துரைக்
 குக் கத்திக் குத்துக் காயம் ஒருவரும் வருவிக்கவில்லை
 யெனத்தீர்மானமாய் நவரத்தினம் சொல்லியமையாற்
 பொன்னுத்துரை நவரத்தினத்தை நோக்கி:— “எனக்குச்
 சகாயியாய் வந்தவன் அப்பாத்துரைக்குக் கத்தியாற் காயம்
 வருவிக்கவில்லை யென்பது உனக்கு எப்படித்தெரியும்?
 அவன் அவ்விதன் செய்யவில்லையென்று மிகவும் நிச்சயமா
 யிருக்கிறாய். அவன் அன்று இரா கத்தியாற் குத்தவில்லை
 யென்பதை, ஒன்றையுங்காணாத நீ எவ்விதம் நிச்சயமாய்ச்
 சொல்லலாம்? எனக்குச் சாகாயஞ் செய்தவன் இன்னா
 னென்று உனக்குத் தெரியும்போற் தோற்றுகிறது. நான்
 துக்கத்தில் ஆழந்திருக்கும் இந்த நேரத்தில் இதைப்பற்றி
 அறியக் கூடுமானால் எனக்கு எவ்வளவு மன ஆறுதலிருக்கும்?
 அவன் செய்த பெரும் உதவிக்கு எனது சீவியகாலம்
 முழுவதும் நான் நன்றியுள்ளவனாக விருக்கிறேன் ஆனை
 அறியப் பெரும் ஆவலாயிருக்கிறது. நீ அறிந்தாற் தயவு
 செய்து சொல்லு’ என்று மன்றாடிக்கேட்டான்.

நவரத்தினம் இவற்றைக் கேட்டு:— “உனக்கு இவ்வுதவியைச் செய்த சகாயி உனக்குத் தன் சீவபரியந்தங்
 கடமைப்பட்டவன். நீ அவனுக்கு அனைக் சகாயஞ் செய்த
 துண்டு. இதைப் பதிலுபகாரமாகவும், உன்மேந்கொண்ட
 அன்பினாலுமே செய்தான். நீ செய்த பல நெத்துணை நன்
 மைக்கு அவன் தினைத்துணை நன்மையும் உனக்குச்
 செய்த தில்லை. அன்று இராத்திரி உனக்குச் சகாயஞ்

செய்தவன் நானே. என் கடமையைச் செய்தேன்' என்றான்.
இதைக் கேட்டதும். பொன்னுத்துரை பிரமிப்படைந்து:—

'நவரத்தினம்! என்னைப்போலோர் மடையன் உலகத்திலில்லை. நான்மோசமாய் ஏப்பட்டுப்போனேன். ஒரு யேளை நீதானோவென்றெண்ணி நானுன்னுடன் இதுவிஷயத்தையிட்டுக் கைத்ததேன். நீயோ ஒன்றுமறியாதவன் போற் காட்டியபடியால், எனது சகாயி யாரென்பது உனக்குத் தெரியாதென்றே முழுதாய் நம்பினேன் நானோர் பெரும் பேயன் என்பதற் கையமில்லை, நானுனக்குச் செய்த உதவிகள் மிகஅற்பமானவைகள், நீ செய்த உதவியோ மறக்கக் கூடியதல்ல என்னவிதம் அன்று இராத்திரி அங்கேவந்து சேர்ந்தாயென்பதை விபரமாய்ச் சொல்லு,' என்றான். அவற்றைப்பற்றி இன்னொருமுறைக்குச் சாவகாசமாய்ப் பேசிக்கொள்ளலாமென்றும், அந்தேரஞ்சமயம்போதாதென்றும் நவரத்தினஞ் சொல்லி, வழக்கு நடப்பிக்கவேண்டிய விதத்தைப்பற்றிச் சம்பாஷித்துக்கொண்டு புறப்பட்டான்.

பொன்னுத்துரைக்கு நேரிட்ட இடைஞ்சலையிட்டுத் தானெனவிதம் அவன்தாயாருக்குச் சொல்லல் மென்றும், அவர் கேள்வியுற்றுத் 'தீவிலிட்ட புழுப்போற் துடிப்பார்' என்றும் நினைத்து விசனம் மேலிட்டவனாய் வீடு சென்றான். வீடு சேர்ந்தபின் பொன்னுத்துரையின் தாயார் தம் மகனுக்கு நேர்ந்தவற்றையிட்டுக் கேள்விப்பட்டதாயறிந்தான். பொன்னுத்துரையின் தாயார் நவரத்தினத்திடம் பின்னுங்கேட்கவேண்டிய விபரங்களைக் கேட்டறிந்துகொண்டு, தம் மகனைப் போய்ச்சந்திக்க வாஞ்சித்து ஜெயிலரிடம் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு, துயரத்துளாழ்ந்த தும்மகனைச் சந்திக்கச் சென்றார். பொன்னுத்துரை மறியற்சாலையிலிருந்த நிலை பரத்தைக் கண்டு கலங்கியபோதிலும், கூடியமட்டுந் தன்னைத் தைரியப்படுத்தித் தேற்றிக்கொண்டார். பொன்னுத்துரை தாயாரைக்கண்டதும்:—

'அம்மா! இந்த நிலைபரத்தில் நீங்கள் என்னை வந்துபார்க்க நேரிட்டது எனக்குப் பெரியவெட்கழுந் துக்க முமாயிருக்கிறது. எனக்கு விரோதமான குற்றச்சாட்டு என்னில் அறியாயமாய்ச் சமத்தப்பட்டதேயங்றி, இக்குற்றத் திற்கு நான் பாத்திரவாளியல்ல. அறியாயமாய் இவ்வகை

நித்தனைக்கும் வெட்கத்திற்கும் ஆளானேன். இக்குற்றச் சாட்டிலிருந்து நான் தப்பிக்கொள்வது வில்லங்கம். அப்பாத் துரை எதுவிதமும் என்ன மறியற்படுத்திவைக்க வேண்டு மென்னும் வாஞ்சையுடன் பொய்ச்சாட்சிகளை ஒழுங்கு செய்து வழக்கை ஒப்பேற்றவே பார்ப்பான். துட்டனுக்குச் சில வேளை கடவுஞ்ம் வழி விட்டுக் கொடுக்கிறார். என் ஆடையை விதி எப்படிமுடியுமோ அறியேன் நான் ஒருவருக்கு ஒரு தீங்குஞ் செய்ததில்லை. கடவுள் இரக்கங்காட்டுவா ரென்றே நினைக்கிறேன்' என்று விசாரத்துடன் சொன்னான். அவனுடைய தாயார் மிக விசனத்துடனிவனைக் கேட்டு:--

“மகனே! கடவுளின் செய்கைகளை நாங்கள் அளவிடக்கூடாது. என்ன சம்பவித்தாலுஞ்சரி, சதாகால மறிய வுக்குப்போக நேரிட்டாலுஞ்சரி, துணிவராயும், தைரியமாயுங் கடவுளை நம்பி இரு. கடைசியில் அவர் விடும் வழி யைக்கண்டுகொள். கள்ளன், துட்டன், சொலைப்பாதகன், காவாலி என்னும் பெயரை நீ கேட்கக்கூடுமானால் உன்னைப்பெற்ற மாதாவாகிய நான் கேட்டுச் சகிக்கமாட்டேன். உங்கு விரோதமாகக் கொண்டுவந்திருக்கும் வழக் கிணுண்மை கடைசியாய் வெளிவராமற் போவதில்லை. ஆயிரம் பொய் கூடி ஒரு மெய்யை வெல்லுமா? எ ‘நதான் சம்பவித்தபோதிலும் தெய்வத்தின் செயலென்றெண்ணிப் பொறுமையையும் சுகித்துக்கொள்.’ என்று விசாரமுள்ளதும் மகனுக்குச் சொன்னார். பொன்னுத்துரை தாயாரின் புத்திமதிகளைக் கேட்டுச் சற்றுத் தைரியமடைந்தான்.

திங்கட்கிழமை காலமே பொன்னுத்துரையின் வழக்கு விளக்கம் நடந்தது அவன் இனத்தவர்களிலனைவரும், அறிமுகமானவர்களும் என்ன தீர்ப்பென்றறிய அதி ஆவலுடன் பத்து மணிக்குமுன் கோட்டுக்குப் போய்க் காத்து நின்றார்கள். அப்பாத்துரையைச் சேர்ந்தவர் ஞாம் அனேகர் சமுகமாயிருந்தார்கள். பொன்னுத்துரை அதி தைரியத்துடன் மறியற் கூட்டுக்குளேறி மனம்தளம்பாது சந்தோஷமாக நின்றான். அவனின் முகத்தோற்றத்தை உற்றுப்பார்த்தவர்கள் ‘‘உண்மையாகவே அவன் குற்றவாளியல்ல’’ என்றார்கள் குற்றவாளியின் முகம்போல் அவனுடைய முகஞ் சற்றுந் தோற்றுப்படவில்லை. பொன்னுத்துரையைக் கண்டதும், அப்பாத்துரை முகமலர்ச்சியடைந்து, ‘‘தம்பி இதிலி

குந்தும் தப்பிக்கொள்ளலாமென்றாக்கும் தைரியமாயும் உல்
 லாசமாயும் வாறார். படப்போதும்பாட்டை அறியாதவர்
 போலிருக்கிறார். அவரை மனுசர் கண்ணில் முழுக்காமல்
 வைப்பேன்' என்று மனதுட் சொல்லிக்கொண்டான்.
 பொன்னுத்துரைக்காக வந்த சாட்சிகள் ஆக இரண்டே
 இரண்டு. பொன்னுத்துரையின் வழக்கு முதல் வழக்காகக்
 கூப்பிட்டு விளங்கப்பட்டது. அப்பாத்துரைக்காய்த் தெரிப்பட்ட
 நியாயதுரந்தரர் எழுந்து முறைப்படி வழக்கை நடப்பித்
 தார். எதிரிப்புக்கத்து நியாயதுரந்தரர் வழக்காளியிக்கத்துக்
 சாட்சிகளிடம் விவேகமுள்ள பல குறுக்குக் கேள்விகள் கேட்ட
 டார். அவர்களின் மறுமொழிகளோ ஒன்றுடனொரு
 பொருந்தாதிருந்தன இவ்வழக்கிற் சாட்சியாக அழைக்கப்
 பட்ட இடாக்குத்தர், கத்திக்குத்துக்காயம் வழக்காளி தானா
 கத்தனக்குண்டாக்கியதாய் விளங்கவேண்டியிருக்கிறதெனச்
 சொன்னார். எதிரிப்புக்கத்து நியாயதுரந்தரர் சாட்சிகள் ஒரு
 வரையுங் கூப்பிடாது எதிரியையே கூட்டிலேற்றிச் சில
 கேள்விகள் கேட்டார். அவன் தைரியங்குன்றாதவனாய்
 நின்று தன் வாக்குமூலத்தை நன்றாய்ச் சொல்லி முடித்
 தான். பொய்யான வழக்கென்பதை நீதிபதி நாசு நிதா
 னித்துக்கொண்டு, வேறு சாட்சிகளை விளங்காது வழக்
 கைத் தள்ளிவிட்டார். வழக்கின் தீர்ப்பை அறிய ஆவது
 டன் காத்திருந்த பொன்னுத்துரையின் இனத்தவர்களும்,
 நன்மைவிரும்பிகளும் ஆனந்தசந்தோஷங் கொண்டாக்கள்.
 ஆயின் அப்பாத்துரையோ காத்திராப்பிரகாரம் பொன்னுத்
 துரை வீடுதலைப்பண்ணப்பட்டானென்று மிக ஆத்திரங்
 கொண்டு வெட்கத்துடனும் சொல்லமுடியாத ஆக்கத்துட
 னும் அழுவாரிலொருவனாய் வீடுதிரும்பினான். அவனுக்
 கிருந்த மணவுத்தம் எவ்வாவென்பதை எழுத்தில் விரித்த
 வரிது. அப்பாத்துரை இத்துடனாயினும் பொன்னுத்துரை
 மேற் கொண்டகோபத்தை ஆற்றாது முன்னிலும் மும்
 மடங்கு வைராக்கியங்கொண்டு, தான் அவனின் கெறுவம்(1)
 எதுவிதமுஞ் சீக்கிரமடக்க வேண்டுமென்றும், இங்னோன்
 றிற் சரியாய்ப் பூட்டிப்போடுவதாயும் என்னித் தன்னைச்
 சற்றுத் தேற்றிக்கொண்டு வீடுசென்றான். தம் மக்னுக்கு
 யாதுமொரு இடரின்றி வீடுவந்துசேருவானென்று கடவுள்
 மீது பூரணநம்பிக்கை வைத்திருந்த தாயார், அவன் வீடு
 தலை பெற்றுவருவதைக்கண்டு சந்தோஷங் கொண்டு

(1) கெறுவம்: கர்வம்

ஆனந்தப் பரவசமாகிக் கடவுளுக்குத் துதிசெலுத்தியபின் நடந்த வரலாறு யாவையும் தம்மகணிடங் கேட்டார்.

இவைகளைல்லா மொழிந்த பின்னர், பொன்னுத் துரை தன் உயிர்த்துணையான நண்பன் நவரத்தினத்தை அழைத்து, தனக்குச் சகாயஞ்செய்வதற்கு அன்று இரா. அருளப்பா வீட்டுக்கு அவன் எவ்விதம் வந்தானென்பதை விபரிக்கும்படி கேட்டான். நவரத்தினம் சந்தோஷத்துடன்;—

“பொன்னுத்துரை! நீ கண்மனியைப் பார்க்கப் புறப் பட்ட தருணம் அப்பாத்துரை துட்டனென்றும், உன்னுடன் திருப்தியீனமாயிருந்ததால் அவன் யாதும் தீங்குசெய்யக் கூடுமென்றும், நான் உன்னுடன் கூடவருவதாகச் சொன்னேன். நீ எனக்கிடங் கொடுக்கவில்லை என் மனமோ உணக்கேதோ இடர் சம்பவிக்கப் போகுதென்ற என்னத் தினால் ஆறுதலில்லாமிருந்தது. ஆகையால் நீ புறப்பட்டுச் சற்று நேரத்தின் பின் நானும் புறப்பட்டு அருளப்பாவீட்டிலிருந்து சற்றுத் தூரத்தில் ஒருவருங் காணாது ஒரு இடத்தில் உட்கார்ந்து உன் வரவை எதிர்பார்த்திருந்தேன் பொழுதுபோய் இருட்டாகியும், வெகு நேரங்கு சென்றும் உன்னைக் காணாததால் மெதுவாய் அருளப்பா வீட்டுக்குச் சமீபத்தில் வந்து சேர்ந்து, உங்களுக்கிடையில் நடந்த சச்சரவைக்கண்டு, நானும் வந்து தலையிடக் கூடுமானாற் பெருஞ் சோலிக் கிடமாகுமென்றென்னி, அருளப்பாவின் முற்றத்திலிருக்கும் மரத்திலேறி உட்கார்ந்து கொண்டு நடந்ததொவ்வைன்யையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அருளப்பாவும் அப்பாத்துரையும் உன்னிற் சருஷியபொழுது நீ மிகக் கெட்டித்தனமாய் உன்னைக் காத்துக் கொண்டதையும், உன்னுடைய உதையுடன் அப்பாத்துரை விழுந்ததையுங் கண்டு சந்தோஷங் கொண்டேன். அவர்கள் உன்னிரு கைகளையுஞ் சேர்த்துப் பின்கட்டாய்க்கட்டிப் பின்னர் உக்கிர கோபத்துடன் உன்னைச் சருஷிய தருணம் எனக்குண்டான பதறுதல் எவ்வளவென்றில்லை. உடனே மரத்திலிருந்து இறங்கி வாசலுக்கெதிரே நான் வந்த தருணம் விளக்கில் யாரோ ஒருவர் மோதியதால் அது அணைந்து போயிற்று அப்பாத்துரை நின்ற இலக்கை அறிந்து, அதைவிடத்தருணம் வாயாதென்றென்னி என் பெல்லமொங் கூட்டி இரண்டறை அவனுக்கறைந்து மறுபடியும் முன்னிருந்த மரத்திற் போய் ஏறி இருந்துவிட்டேன்.

உன்னைத் தனிமையாய் விட்டு வீடு செல்ல என் மனமோ ஏவப்படவில்லை. எனக்கிருந்தபயமும் நெஞ்சிடியும் எவ்வள வென்று சொல்ல முடியாது. சனங்கள் அங்கு மிங்கும் என்னைத் தேடுவதுகண்டு. அற்பமேனும் அசையாமற் குழை மறைவில் உட்கார்ந்திருந்து, அவர்கள் படுக்கைக்குச் சென் றபின் மெதுவாயிறங்கி வீட்டுக்குப்போனேன். என்னுடைய காலம் நல்ல காலமானதினாலாக்கும் ஒருவர் கண்ணிலும் எத்துப்படாமற் தப்பி வந்தேன். இல்லாதிருந்தால் எனக்குப் பெரும் மோசம் நேரிட்டிருக்கும்', என்றான்.

பொன்னுத்துரை இவைகளைப் பொறுமையாய்க் கேட்டு ஆச்சரியமடைந்து, அங்கே வந்த தன் சகாயியின் கையில் ஓர் தங்கக் கெவடிருக்கத் தான் கண்டதாயும், அவ்வித மொன்று நவரத்தினத்திட முன்டோ வென்றும் விசாரித்தான். தன்னிட மொன்றுண்டென்றும், ஆயின் தான் எட்பொழுதும் அணிந்து கொள்வதில்லையென்றும், அன்று தற்செயலாய்த் தான்தை அணிந்ததாகவுஞ் சொன்னான்.

இருவரும் அதிநேரயிருந்து சம்பாஷித்தபின்னர், பொன்னுத்துரை நவரத்தினத்தை அன்புடன் பார்த்து:— 'நவரத்தினம்! நானுனக்குப் பலவகையாயுங் டமைப்பட்டவனாயிருக்கிறேன். என் நன்றிக்கறிகுறியாய் என்ன செய்யப் போகிறேனோ தெரியவில்லை. கடைசியாய் ஒரு நல்ல உபகாரத்தை உனக்குத்தர நினைத்திருக்கிறேன். இவ்வள வெல்லாம் எனக்காகப் பாடுபட்ட உக்கு அது போன்ற ஒன்றே கைம்மாறான செய்கை', என்றான். நவரத்தினம் தான் பதிலுபகாரம் பெறும் பொருட்டு ஒன்றையுஞ் செய்யவில்லை யென்றும், தனக்குக் கைம்மாறாய் ஒன்றும் வேண்டாமென்றும் பொன்னுத்துரைக்குத் தானே கடனாளி யென்றாஞ் சொல்லிச் சம்பாஷினையை அவ்வளவுடன் நிறுத்தித் தன் வீடு செல்லப் புறப்பட்டான்.

பொன்னுத்துரை குற்றஞ்சாட்டப் பட்டதைப் பற்றி பிள்ளை இங்களிராய்வாக்குடை படுத்தப்படுகிற ஒரு கலை நூல்களை மதுவை பூத்திருக்காலை என்ற நாள்கீய நூல்களை குற்றாக்கு காலை பாட்டுப் படியுதாலை என்றும் கூறுகிறோம். இதை குற்றாக்குவதைப் பற்றி ஆசிரியிக்கலை உரை குற்றாக்குவதைப் பற்றி கூறுகிறோம்.

பொன்னுத்துரை குற்றஞ்சாட்டப் பட்டதைப் பற்றியும், விளக்கமறியற் படுத்தப்பட்டதைப் பற்றியும் பொன்மணியின் பெற்றாரும் பொன்மணியுங் கேள்விப்பட்டு அவனுக்காக அனுதாபப் பட்டபோதிலும், பொன்மணியின் பெற்றார் தாம் எண்ணியவன்னாம் அப்பாத்துரையின் விவாகத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு அதுபோல் ஏற்றதருணங் கிடைக்காதென்று ஆனந்தமடைந்தார்கள். பொன்னுத்துரை விளக்கமறியற் படுத்தப்பட்டு மானபங்கமடைந்தாற் பொன்மணிக்கு அவன் மேலுள்ள அன்பு முற்றாயற்று விடுமென்றும், அதன் பின்னர்த் தங்கள் எண்ணப்படி தடப்பாளைன்றும் அவளின் பெற்றார் எண்ணினார்கள்.

பொன்னுத்துரை விளக்கமறியற் படுத்தப்பட்டதைப் பொன்மணி கேள்வியற்றுத் தாங்கொணாச் சஞ்சலத்தி லமிழ்ந்தினார். அவள்பட்ட துயரத்தைக் கைகொண்டெடுத்து தோலோ அரிது. அவள் மனமோ கரை துறைகாணாக் கப்பலைப்போ லந்தரித்தது. அவனுக்கு நேர்ந்திருக்குமிடார் அநியாயமானதென்றும், அவன் விளக்கமறியற் படுத்தற் கேற்ற குற்றத்திற்குப் பாத்திரனாயிருக்க மாட்டானென்றும், பொன்மணி முற்றாய் விசுவாசித்தாள். அவன் குற்றவாளியாகக் காணப்பட்டு மறியற் படுத்தப்பட்ட போதிலும் அத்தால் வருமீனம் பெரிதென்றும், மறியற்படுத்தப்பட்ட வனுக்குத் தான் மனவியாவதில்லையென்றும் அவள் அனுவளவேனு மெண்ணவில்லை. பொன்னுத்துரை கொலை பாதகன் அல்லது கள்ளனென்ற தீர்ப்போடு மறியற்படுத்தப்பட்டாலும், தான் அவனின் மனவியென்றும், அவளதன் பத்தாவென்றுமெண்ணி அவனில் நெடுகிலுங் கொண்ட அன்பு சற்றுங்குறையாத வளராயிருந்தாள். தான் அன்புக்கார்ந்து முழுமனதுடனும் நேசித்துச் சீராட்டி அன்பு பாராட்டிவந்த தன் பத்தாவக்கு நேரிட்டிருக்கும் அநியாயமான குற்றச்சாட்டிலிருந்து அவனை எவ்விதம் விடுதலையாக்கலாமென நினைத்து அந்தரப்பட்டாள். ஏற்றதருணங் கிட்டிய

தாற் தனது பெற்றார் தாம் நெடுகிலும் கொண்ட என்னைத்தை நிறைவேற்றத் தெண்டிப்பார், ளென்று எண்ணிப் பயந்தாள். அவள் மனதைவிட்டுப் பழைய ஒழுங்குக ளொல்லா மகன்றுவிட, புதிதாய் என்ன ஒழுங்கு செய்யலா மென்று சிந்திப்பதிலே உறக்கமின்றித் தன் நேரத்தைச் செலவழித்தாள். ஈற்றில் தன் கெட்டித்தனத்தால் யாதோன் றும் நடைபெறமாட்டாதென்று கண்டு, தனக்கிருந்த இக் கட்டுக்களைக் கருணைக்கடலாகிய கடவுளிடத்தில் முறையிட இச் சற்று ஆறுதலடைந்தாள். தன் விவேகத்தினாலும், கெட்டித்தனத்தினாலும் எதனையுந் தான் நடப்பித்துக் கொள்ளலாமென்னு மெண்ணங்கொள்வது வீணை றென்னைத் தன் தப்பித்ததை உணர்ந்து கடவுளைத் தன் வழி காட்டியாய்த் துணைப்பிடித்து நடந்துவந்தாள் பொன்மணி யின் விவாகதினம் கிட்டிவிட்டதால் அவள் பனம் மிகப் பதகளித்தது

பொன்னுத்துரை விளக்கமறியற் படுத்தப்பட்ட அடுத்த நாட் சாயங்காலம் பொன்மணியோர் மரநிழற்கிழ் உட் கார்ந்திருந்து, தன் இக்கட்டுக்களை நினைந்து விசாரமடைந்து கையிலிருந்த தையலை ஓர்புறத்தில் வைத்துவிட்டுக் கடவுளிடத்திற் தன் துயரத்தை யனம் நூந்து பின் வருமாறு முறையிட்டு வேண்டுதல் செய்தாள்.

பாராயோ வென்னை முகம் பார்த்தொருகா லெங்கவலை தீராயோ வாய்திறந்து செப்பாய் பராபரமே நின்னைச் சரணபுகுந்தான் நீ காக்கல் வேண்டுமல்லா லெங்னைப் புறம்விடுத லெங்னை பராபரமே

இன்று புதிதன்றே யெளியேன் படுந்துயரம் ஒன்றுமறியாயோ வுரையாய் பராபரமே கன்றினுக்குச் சேதா கனிந்திரங்கல் போலவெனக் கென்றிரவுகுவாய் கருணை யெந்தாய் பராபரமே

எண்ணாத வெண்ணமெல்லா மெண்ணியெண்ணி யேழை நெஞ்சம் புண்ணாகச் செய்ததினிப் போதும் பராபரமே உற்று நினைக்கிற்றுயர முன்னான்ளே செந்தியாய்ப் பற்றிநொந்தே ஜென்னைமுகம் பார் நீ பராபரமே

பொன்மணி தன்னை மறந்தவளாயிருந்து, மேற் கொல்லப்பட்ட கண்ணி+ளைப் பாடிக்கொண்டிருந்த பொழுது ஒரு பற்றையில், சில பலவர்கள் வண்ணாத்திப்பூச்சிகள் வந்து விழுவதையும், அவைகளின் சிறப்பையுங் கண்டு, தன் பாடலை நிறுத்தி, அவைகளை உற்றுப்பார்த்து, அவைகள் கொப்புக்குக்கொப்புப் பறந்துகொண்டிருந்ததையும், அவைகளின் அலங்காரத்தையுங் கவனித்து பனமகிழ்ந்து, ஆஸ்தி யாவது பண்மாவது அவைகளுக்கில்லாதபோதிலும், தங்கள் நாட்களை எவ்வளவு சந்தோஷமாய்க் கூழிக்கின்றனவென்றும், கடவுள் அவைகளுக்கும் ஆகாரமளித்துத் தாபரித்து வருகிறாரென்றும், மனுஷருக்குண்டான இக்கட்டு, கவலை, துண்பம் அவைகளுக்கில்லை யென்றும் யோசித்துக்கொண்டிருந்தான் தனது மகள் துயரம் மேவிட்டவளாய் இனிய பாடல்+ளைப் பாடிக்கொண்டிருப்பதைப் பொன்மணியின் தாய் கவனித்துப் பொன்மணியை நோக்கி:— “மகளே! இவ்வளவு நேரமாய் என்ன செய்கிறாய்? அதிகமாய் யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறாய் போற்தோற்றுப்படுகிறது சென்று போனகாரியங்களை நினைத்துத் துக்கப்படுவது புத்தியினம். இக்காலத்துப் பிள்ளைகள் தாய்மாருடைய புத்திமதிக்குச் செவிசாய்க்கும் வழக்கமில்லாதிருப்பது பெருந்துக்கமான காரியம்” என்றாள். இதைக் கேட்டுப் பொன்மணி விசன முற்று:— “அம்மா! நியாயமானதொன்றை நீங்கள் சொன்ன பொழுது நான் எப்போதாவது தட்டி நடந்ததுண்டா? இந்த நிமிஷமும் சரியான தொன்றை நீங்கள் சொன்னால் நான் செவிசாய்த்துக் கணம் பண்ணி நடக்க ஆயத்தமாயிருக்கிறேன்” என்று சொல்லத் தாய் சந்தோஷமுற்று:—

“மகளே! உன் விவாகத்திற்கு இன்னுஞ் சில நாட்கள்மாத்திரமிருக்கின்றன. நீ இப்படித் துக்கம் பிடித்தவளாயிருப்பதற்கு நியாயமென்ன? அப்பாத்துறையே கடவுளால் உனக்கு நியாயிக்கப்பட்டவனென்று நாங்கள் விசுவாசிக் கிறோம். நீ இராசவம்சிசத்திற் பிறக்கவேண்டிய பிள்ளையேயல்லாது எங்கள் பிள்ளையாயிருக்க வேண்டியவள்ளல். ஆகையாற் தான் நாங்கள் உனக்கு இந்த வாழ்வை எடுக்கத் தெண்டித்தோம். நீ யேன் மனம்வருந்துகிறாயென்று எனக்கு விளங்கவில்லை. நீ நினைத்திருந்தபடி பொன்னுத்துரைக்கு மனைவியானால் எவ்வளவு அவமானமும் ஈனமுமாய் முடியும்? செல்வாக்காய் வளர்க்கப்பட்ட நீ, வறுமையை அனுபவிப்பதை உன் பெற்றாராகிய நாங்கள் பார்த்துச் சுகிப்போமா?” என்றாள். பொன்மணி இதைக்கேட்டு:—

“அம்மா! அழகிய உடைதரித்த வண்ணாத்திப் பூச்சி களை அதோ பாருங்கள். அவைகளுக்குத் துக்கமுமில்லை, துயரமுமில்லை, பட்டினியுமில்லை. ஆஸ்தியாவது பணமா வது அவைகளுக்குண்டா? அவையுமில்லை. அப்படியிருந்த போதிலும் அவைகள் தங்கள் நாட்களை எவ்வளவு சந் தோஷமாய்க் கழிகின்றன. அவைகளுக்குக் கடவுள் வேண்டியவைகளைக் கொடுத்துத் தாபரித்து வருகிறார். ஆஸ்தி யும், பணமும்தாமா அவைகளுக்கு இல்லவளவு சந்தோஷ சீவியத்தைக் கொடுக்கின்றன? அப்பாத்துரைக்கு நான் மனவியானாலேயன்றி, மற்றப்படி நான் என் சீவியத்திற் சந் தோஷத்தை அனுபவிக்க மாட்டேனென்று நீங்கள் நினைப் பது பெருந் தப்பிதமான விளக்கம். ஆஸ்தியாவது பணமா வது மனுஷனை மேன்மைப்படுத்தவும் மாட்டாது, சந் தோஷ சீவியத்தைக் கொடுக்கவும் மாட்டாது. அவைகள் சிலவேளை அழிந்து போகும். ஆனால் நற்குணமும் நற் செய்கைகளும், கடவுள் பயமும் ஐசுவரியத்திலும் பார்க்க மிகவும் விசேஷித்தவைகள்” என்றார்.

மகள் பேசியதை ஆறுதலாய்க் கேட்டிருந்த தாய்:— “மகளே! நீ பேசுவதின் கருத்து எனக்குச் சரியாய்ப் புலப் படவில்லை. பொன்னுத்துரை என்பவன்மேற் கொண்ட அங்கு இன்னும் உன்னைவிட்டு அகலவில்லைப்போற் தோற் றப்படுகிறது. சீ! சீ! உனக்கு வெட்கமில்லையா? அவனுக்கு நடைபெற்றிருக்குஞ் சம்பவம் உனக்குத் தெரியாதா? அவன் கைமாஞ்சி யிடப்பட்டவனாய் மறியற்சாலைக்குக் கொண்டு போகப்பட்டு அடைக்கப்பட்டதை இவ்வளவு சீக்கிரம் மறந்து விட்டாயா? நாளையில் விளக்கத்திற் குற்றவாளியாகக் காணப்பட்டு மறியற்தீர்ப்புப்பெறுவது நிச்சயம். விளக்கமறி யற் படுத்தப்பட்ட இசுழ்சியே போதும். இதை நீ உணராதிருப்பதென்ன? இன்னும் மதிகோடான எண்ணங்கொள் வாயானால் எங்கள் கோத்திரத்திற்கும், உனக்கும், தீராத அவமானத்தையும் வெட்கத்தையும் வருவிப்பாய். நீ கல்வி கற்றதனால் உள்ளசுக்கெமன்ன? பலரும் பொன்னுத்துரைக்கு வசைசொல்லிப் பகிடிபண்ணக்கூடியதாக இருக்கும்பொழுது, நீ அவனை விவாகஞ் செய்ய எண்ணுவது பெரும் நூதன மாயிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட ஒருவனுக்கு மனவியாவது எவ்வளவு வெட்கமென்று எண்ணுகிறாயில்லை. இதுதானா உன் அறிவு?”, என்றாள்.

தாய் சற்றுச்சினந்து பேசினதைக்கேட்டுப் பொன்மணி:-
 “அம்மா! நீங்கள் பேசவதெல்லாவற்றிற்கும் மறுமெர்திய
 சொல்லுகிறேனன்று தயவுசெய்து குறை நினையாதிருங்கள்.
 அப்படி நிஃநீத்தால் எனது குற்றத்தை மன்னித்துக்கொள்
 ஞங்கள். கண்மணியின் தமையனுக்கு விரோதமாகச்
 கொண்டுவரப்பட்டிருக்குங் குற்றச்சாட்டு அநியாயமானதென்
 றும், அவர்மேற்கொண்ட பொறாமையினாற் கொண்டுவரப்
 பட்டதென்றும் சாதாரண அறிவுள்ள எவரும் விளங்கிக்
 கொள்வார்கள். பொறாமையே முழுவதிற்குங் காரணம்.
 அது எப்படி உண்டானதென்பதை நான் விபரிக்கத்தேவை
 யில்லை. கண்மணியின் தமையன் ஏதாவதொரு குற்றச்சர்ட்ட
 டில் மறியற்படுத்தப்பட்டாரென்பதை நான் சற்றும் நம்பவே
 மாட்டேன். அப்படித்தான் மறியற்படுத்தப்பட்டபோதிலும்,
 அதையிட்டு வருமிகழ்ச்சி பெரிதல்ல’ என்றாள்.

மகள் மனம் மாறாதிருப்பதைத் தாய் கண்டு விசன
 முற்று:—‘‘மகளே! எல்லாம் எங்கள்மேலுள்ள தவறேயன்றி
 உன்மேலுள்ளதல்ல. நான் சொல்லும் எல்லாவற்றிற்கும் நீ
 ஒவ்வொரு நியாயஞ் சொல்லுவதும், எதிர்வார்த்தை பேச
 வதும் உன்னைப் படிப்பித்துவைத்ததால் வந்த இலாபம்.
 மற்றப்பிள்ளைகளும் பெற்றார்வார்த்தைக்கெதிர் வார்த்தை
 உன்னைப்போற் பேசத்துணிவார்களென்று நினைக்கிறாயா?
 இனி இது விஷயத்தில் உள்ளுடன் சம்பாஷிப்பது புத்தி
 யாயிராது’ என்று சொல்லி மகளையுங் கூட்டிக்கொண்டு
 விடு திரும்பினாள்.

நெடுநேரமாய்த் தம்மனைவியையும் மகளையுங்
 காணாததாற் குலோத்துங்கர் அவர்களைத் தேடிப்போய்
 மறைவில் நின்று அவர்கள் சம்பாஷித்ததைக்கேட்டு தம்
 மகள் நிலைபிரியாது நிர்வாகமாயிருப்பதைக் கவனித்து,
 அவள் ஒன்றுக்கு மஞ்சாதவளாயிருந்ததால் அவளைப்பற்றி
 யிக்கக்வனமாயிருக்க வேண்டியது ஆவசியகமென என்னிக்
 கொண்டு விசாரத்துடன் தம் வீடுசென்றார்.

அடுத்தநாட் பொன்னுத்துரையின் வழக்கு விளங்கப்
 பட்டுச் சூற மற்றவனாக விடுதலை பெற்றானென்னுஞ்
 செய்தி அனேகருக்கெட்டியது. இதைக்கேட்டு பொன்மணி
 ஆனந்தப் பரவசமானாள். பொன்னுத்துரை விடுதலையடைந்
 தது பொன்மணியின் பெற்றாருக்கோ பயங்கரத்தையும்

விசனத்தையும் உண்டாக்கிற்று. அவளின் விவாகத்தினங்கிட்டிலிட்டதாற் பெற்றார் அதற்கேற்ற ஒழுங்குகள் செய்வதில் முயற்சியாயிருந்தார்கள். விவாகோர்ச்சவத்தை அதி ஆடம்பரமாய் நடத்தத் தீர்மானித்து, அத்தினத்திற்கு ஒரு வாரத்திற்கு முன்தொட்டு தம் சுற்று மித்திரருக்குத் தங்கள் மகளின் மங்கல சந்தோஷத்தினமின்னதென அறிவித்துப் பலவித அலங்கரிப்புக்களைச் செய்தார்கள். அருமையாய்த் தவஞ்செய்து பெற்றுவளர்த்த தங்கள் கிரேஷ்ட புத்திரியின் விவாகோர்ச்சவத்தை இயன்றளவு சிறப்பித்துக் கவிப்புற ஆவல்கொண்டு அலங்கரிப்புக்கு வேண்டியவைகள் எவ்வெய்வையோ அவைகளையெல்லாங் குறைவின்றிச் சிறப்பாகச் செய்தார்கள் பொன்மணி முந்திய நிலையிற் தான் நிற்கிறானோவென அறிவதற்கு அவளின் பெற்றார் மிகவாஞ்சித்தார்கள் அவர்கள் எவ்வித ஆயத்தங்களைச் செய்துமென்ன? பொன்மணியோ தன் தீர்மானப்படிசெய்ய திசையித்தான்.

ஒருநாட்ட பொன்மணியின் தகப்பனார் பொன்மணியை நோக்கி:—‘‘உன்தாய் அழுத கண்ணீரோடு ஆற்றமுடியாதிருக்கிறான். உன்னாற் கூடுமாணால் ஆறுதற்படுத்து’’ என்றார். பொன்மணியுடனே புறப்பட்டுத் தாயிருக்குமிடஞ் சென்று ‘‘அம்மா! உங் ஞக்குச் சம்பவித்ததென்ன? ஏன் அழுகிறீர்கள்? எழுந்திருக்கள்?’’ என்றாள் தாய் யானும் மறுமொழி கொடுக்காது, குற்றுயிரிற் கிடப்பதுபோற் தோற்றியதால் காரியம் விளங்காது தத்தளித்து:—‘‘அம்மா! எழுந்திருங்கள் உங்களுக்கு நேரிட்டதென்ன? ஏன் அழுகிறீர்கள்?’’ என்று சொல்லித் தாயின் கண்ணீரைத் துடைத்து ஆதரவு பண்ணி னாள். தாய் எழுந்து மகளைக் கட்டிக்கொண்டு அழத் தொடங்கினாள். பொன்மணி மனம்பதகளித்து:—‘‘அம்மா! தயவுசெய்து உங்களுக்கிருங்கும் விசாரமென்னவென்பதைச் சொல்லுங்கள்?’’ எனக்கேட்டன். தாய் அழுதகண்ணீருடன்:— மகளே! என்னெனப்போற் பாக்கியசாலி உலகத்திலில்லை யென்று என்னியிருந்தேன். உனது தகப்பனாருக்கு மனைவியான காலந்தொட்டு ஏதாவதொருகுறை எனக்கிருந்த தில்லை. துண்பம், துயரம், தொல்லை, கஷ்டம் எப்படிப் பட்டவை என்பது இதுவரைக்கும் எனக்குத் தெரியாது. தவஞ்செய்து பெற்றுவளர்த்த மகளாகிய உன்னாற் தொத ஆக்கத்தில் நாங்கள் அமிழ்த்தக் கடவுள் விடுவாரோ வென்று நினைக்கும்பொழுது, என் உயிர் என்னெவிட்டுப் போகிறது அருமை மகளாகிய உன் மனைக்கோல்ச் சிறப்பைக்

கண்டு, கண்குளிரப்பார் த்துக் களிப்படையவேண்டுமென்று இத்தனை நாட்களாய்ப் படாதபரடெல்லாம் படுகிறோம். நீயோ நிலைப்பிரியாது உன் தீர்மானப்படி நிற்கிறாய்போல் விளங்குகிறது. அவ்விதம் நீ இருப்பதை நினைக்க எங்கள் மனம் படும்வேதனை யெல்வள வென்பதைச் சொல்லமுடியாது. எங்கள் மரியாதையைக் காத்து வைப்பதாக நீ ஒரு சொல்லுச்சொல்லக் கூடுமானால், உன் பெற்றாராகிய எங்களுக்கிருக்குந் துயரம் முற்றாய் நீங்கி ஆனந்தமடைவோம்', என்றாள்.

தாயுடைய தந்திரமான செய்கையையும் பேச்சையும் பொன்மணி நன்குவிளங்கி:—“அம்மா! உலகத்தில் எந்த ஐசுவரியவானும் எப்பொழுதுஞ் சந்தோஷத்தை அனுபவிப்பது கூடாதகாரியம். சந்தோஷமும், துக்கமும், மாற்றமாறி வருவதுதான் வழக்கம். அப்படி இல்லாவிட்டாற் கடவுளின் மகிமையை அறிவதெப்படி? எந்த நிலைபூரத்திலும் எவருக்குஞ் சுசமுந் துக்கமுழுன்டு. எப்பொழுதும் யாதொரு தொல்லையுமின்றிச் சந்தோஷமாயிருக்க வேண்டுமென்று நினைப்பது பெரியதவறு இனிமேற் சஞ்சலம் நேரிடுமோ வென்று நினைத்து அதற்காக இப்போது விசனப்படுவது புத்தியீனம். ஐசுவரியமே எல்லாவற்றிலும் விசேஷத்தனதன் ரும், ஐசுவரியவானை விவாகஞ்செய்தால் நான் எப்பொழுதுஞ் சந்தோஷமாயிருப்பேனன்றும் நீங்கள் என்னங்கொண்டிருப்பது அதிலும் புத்தியீனம். நான் சந்தோஷத்துடன் உங்கள் எண்ணத்திற்குச் சம்மதிப்பேனன்றும் நம் பிக்கைகொண்டு உங்கள் தீர்மானப்படிசெய்ய எத்தனித்திருக்கிறீர்கள். இனிமேலும் அந்த நம்பிக்கையுடனிருப்பதே புத்தி” என்றாள். பொன்மணி பேசியவைகள் தாய்க்கு ஒன்றுமாய்ப் புலப்படவில்லை. பொன்மணி தன் கேள்விக்கு இசைந்தானோ இசையவில்லையோ என்று விளங்கிக்கொள்ளாதிருந்தாள். தனது தாய் மார்சம்பண்ணி(1) அழுததும், பொன்னுத்துரையையிட்டு இகழ்ந்து பேசியதும், டொன் மணிக்கு மிக மனவருத்தத்தையுங் கோபத்தையுங் உண்டாக்கின. அப்பாத்துரையை விவாகஞ்செய்வது தனக்குப் பிரியவீனமென்று காட்டுவது புத்தியீனமரகுமென்றெண்ணி மவுணமாயிருக்கத் தீர்மானித்தாள்.

இதுவரையும் பொன்மணிக்குத் தைரியங்குன்றாது உதவிபுரிந்துவந்த சுந்தரி சடுதியாய்ச் சுற்றுச் சுகவீன

(1) மார்சம்: பாசாங்கு, மார்ச் இயல்பு

மடைய நேரிட்டது. அச்சமயம் பொன்மணி என்செய்வே னென்று ஏங்கி, மிக்க கரிசன்த்தோடு அவளைப் பராமரித்து வந்தாள். அவள் சீக்கிரஞ் சுகமடைந்து விடுவாளன்னு மென்னத்தோடு அவளைப் பார்த்து வந்தும் அவள் சுகப் பட நாட்சென்றது. சுந்தரியின் உதவிதனக்குத் தேவையா யிருந்த தருணத்தில் அவள் சுகவீனமடைந்தது. பொன்மணிக்குச் சொல்லொணாத விசன்தையும் யோசனையை யும் உண்டாக்கிற்று. தனது தீர்மானத்தை நிறைவேற்ற முடியாது தடைகள் நேரிடுவது கடவுளுக்குச் சித்தமில்லா மையோவன்று விசாரப்பட்டாள். பொன்னுத்துரை விளக்க மறியற்படுத்தப்பட்ட பின்னர் யாதாயினு மொரு செய்தி அவனுக்கனுப்பப் பொன்மணிக்கு வசதிகிடையர்திருந்தது. விவாகோற்சயத்தை நிறைவேற்றியதற்காகிய ஒழுங்குகளும் அலங்கரிப்புகளும் மிக நேர்த்தியாயும் முயற்சியாயும் பொன்மணியின் பெற்றாராலுஞ் சுற்ற மித்திராலுஞ் செய்யப் பட்டு வந்தன. பொன்மணி அவற்றைக்கண்டு நெஞ்சிடி யோடு மலைத்திருந்தாள்.

ஓரு நாட் பொன்மணியை அவளின் தகப்பனார் அழைத்து, அவளுக்கென வாங்கிவைத்திருந்த ஆடை, ஆபரணங்களை அவள் கையிற்கொடுத்து:— ‘மகளே! இவை களெல்லாம் உனக்காகத் தேடப்பட்டவைகள். இன்னு மென்ன உனக்குத்தேவையோ அதனைக்கேட்கக் கூசாதே வேண்டியவைகளைச் சொல்லு’ என்றார். பொன்மணி அச்சாமான்களைச் சந்தோஷமாய்ப் பெற்றுக்கொண்டதாகக் காட்டியபோதிலும், அவள் உள்ளஞ் சந்தோஷமடைய வில்லை. அன்பான தன் தகப்பனாரின் பிரியத்திற்கு மாறாய்த்தான் நடப்பதற்குத் தீர்மானித்திருப்பதை நினைந்து அவளுள்ளம் விசாரமடைந்தது. கபடற்ற தன் தகப்பனாரைத் தான் ஏய்ப்பது நீதியாகுமோ வென்றும், அவர் மனதைப் புண்படுத்துவது சரியாகுமோ வென்றும் நினைத்து விசனம் மேலிட்டவளாய்த் தன் அறையில் உட்கார்ந்திருந்து சிந்திக்கத் தொடங்கினாள் அச்சமயம் தாய் அவளன்டை சென்று:—‘மகளே! உனது தகப்பனார் கொடுத்த இறவுக்கைச்(1) செலைகளை எடுத்து உனக்கும் நவமணிக்கும் வேண்டிய இறவுக்கைகளைத் தைத்துக்கொள். நீயாதோரு வீட்டிலுவல்களுக்கும் வரவேண்டியதில்லை’ எனசொல்லி அவைகளை எடுத்துப் பார்த்துச் சந்தோஷ

(1) இறவுக்கை: மேற்சட்டை, முலைக்கச்ச, முலைதாங்கி

முற்றாள். பொன்மணி தன் பிரியவீனத்தைக் காட்டுவது
 புத்தியாயிருக்க மாட்டாதென்றென்னித் தாயுடைய விருப்
 பத்திற்கிசைந்தவள் போல் மவுனமாயிருந்தாள். நவமணி
 தனக்குவேண்டிய உடுப்புகளைத் தைப்பித்துக் கொள்ள மிகத்
 துரிதப்பட்டுப் பொன்மணியை விடாப்பிடியாய்த் தொந்தரவு
 படுத்தியதால், பொன்மணி அவளின் விருப்பத்திற்கிசைந்து
 தையல்வேலையைத் தொடங்கினார் ஆயின் அவள் தன்
 மனதைத் தையல் வேலையில் முற்றாய்ச் செலுத்த முடியாது,
 தனக்கதிக தொல்லையான காலஞ் சமீபித்திருக்கிற
 தென்றும், ஈற்றில் ஓர் போது தன் பெற்றாரின் எண்ணப்
 படிதான் நடக்க நேரிடக்கூடுமென்றும் நினைத்து மனம்
 பதறினாள். நெடுகிலும் உதவிபுரிந்துவந்த சுந்தரி அத்தரு
 னத்திற் தனக்குதவாது போனாளேயென்று நினைத்துப்
 புலன் கலங்கிச் சஞ்சலப்பட்டாள். நவமணி அடிக்கடி
 பொன்மணியின் முகத்தை உற்றுப்பார்த்து, அவள் யாதொரு
 பேச்சுமின்றிப் புலன்கலங்கியவளாய்த் தனவேலையிற் கவன
 மின்றியிருப்பதைக் கவனித்து: “அக்கா! நீயேன் எப்பொ
 முதுஞ் சந்தோஷமற்றவளாயிருக்கிறாயென்று எனக்கு விளங்க
 வில்லை. இங்கே நடக்குஞ் சிங்காரிப்புகள் எல்லாம் உனக்
 காகவே நடைபெறுகின்றன. நீயோ இவைகளுளொன்றை
 யுங்கவனியாமற் துக்கமுகத்துடனிருக்கும் நியாயமென்ன? ”
 என்று கேட்டாள். பொன்மணி மறுமொழியாக:—
 “ஜயா புத்தி மீனமாய் எவ்வளவோ பணத்தைச் செலவு
 செய்து வீண் சூடம்பரங்களை நடப்பிக்கிறார். இதினால்
 வருஞ் சுகமே :ன: இதற்குச் செலவழிக்கும் பணத்தை வறி
 யவர்களுக்குத் தருமமாய்க்கொடுத்தால் எவ்வளவு ஆசீர்வாத
 முண்டு? வீண் ஆடம்பரங்களிற் கண்டசுகமென்ன? ”
 என்றாள். தன் தமக்கை அவைசளில் விருப்பமில்லாதிருப்
 பதைக் கண்டு நவமணி ஆச்சரியமுற்று:—“அக்கா! நீயேன்
 இக்காட்சியையும் அலங்கரிப்புகளையும், வேடிக்கை வினோ
 தங்களையும் விரும்புகிறாயில்லை யென்று எனக்கு விளங்க
 வில்லை. எனக்கு எவ்வளவு சந்தோஷமும் ஆனந்தமும்
 உண்டென்பதை விபரிக்கமுடியவில்லை. உன் கலியாணத்தினம்
 எப்போவருமென்று ஆவலுடன் காத்திருத்கிறேன். அத்தினம்
 எவ்வளவு சந்தோஷத்துக்குரிய தென்பதை நினைக்க எனக்
 குண்டாகும் ஆனந்தம் இவ்வளவென்றில்லை. அன்று வெகு
 வேடிக்கைகள் நடத்தப்படுமென்று ஜயா, அம்மா பேசக்
 கேள்விப்பட்டுடேன். உனக்கு நடப்பதுபோல் எனக்கு நடக்கு
 மானால் நான் சந்தோஷத்தினால் ஆனந்தப்பரவசப் பட்ட

வளாயிருப்பேன். நீயோ இவைகளுள் ஒன்றையுங் கவனியா திருப்பது எனக்கு மனவருத்தமாயிருக்கிறது' என்று சொன்னாள். பொன்மணி தன் தங்கையின் சிறுபிள்ளத்தன் மையை நினைத்துப் புன்சிரிப்புற்று:— ‘இக்கொண்டாட்டங்கள், வேடிக்கைகள் எல்லாம் உனக்குரியனவென்றெண்ணிச் சந்தோஷமாயிருங் எனக்கோ இவைகளிற் சற்றும் மனஞ் செல்லவில்லை’ என்றாள். தன் தமக்கை தன்னைப்போற்களிப்புறாது. துயரத்திலமிழ்ந்திருப்பது அவனுக்கு ஆச்சரிய மாயும் விசனமாயுமிருந்தது. பொன்மணியுந் தன்னைப்போல் அங்கு மிங்கு மோடி ஆராவாரங்களிலும் வேடிக்கைகளிலும் புலனைச் செலுத்திச் சந்தோஷமுற்றாலோவென்று நினைத்தாள். நவமணிக்கு விளையாட்டுச் சிந்தனையைத்தவிர வேறு யாதாயினுமொரு சிந்தனையிருக்கவில்லை

பொன்மணி தன் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளச் சக்தியில்லாததாற் தங்கள் எண்ணத்திற் கிசைந்து நடப்பது நிச்சயமென்றெண்ணிப் பெற்றார் சந்தோஷமுற்று வேண்டிய ஆயத்தங்களை இன்னுமின்னு மிடம்பமாய்ச் செய்தார்கள்.

15. பொன்னுத்துரையின் மனம் நிலைபிரிதல்

பொன்னுத்துரை விளக்கமறியற்படுத்தப்பட்டு வீடு தலையடைந்த பிண்ணர், அவனும் பொன்மணியுஞ் சம்பா வித்துக்கொள்ளவாயினும், ஒருவர்க்கொருவர் கடிதமெழுதி யனுப்பவாயினுந் தருணங் கிட்டாதிருந்தது. இது, இருவர்க் கும் அதிக விசனத்தைக்கொடுத்தது. பொன்னுத்துரை காலையும் மாலையும் நவரத்தினத்தின் வீடு சென்று பொன்மணியின் கடிதம் யாதும் வந்ததோவென்றும், பொன்மணியாதுஞ் சொல்லியனுப்பினாலோவென்றும் விசாரித்துவந்தான். ஆயிர அவன்பட்ட சிரயாசம் வீணாயிருந்தது. பொன்னுத்துரை மறியற்படுத்தப்பட்டதினாற் பொன்மணிக்கு அவன்மேற்கொண்ட அங்பு முற்றாயற்றுவிட்ட

தென்றும், அவனை விவாகஞ். செய்யுமென்னுத்தை முற் றாய் விட்டுப் பெற்றார் என்னுத்திற்கிணங்கி, தான் மடைத்தனமாய்ப் பொன்னுத்துரையை விவாகஞ் செய்ய நிர்ணயித்திருந்த குற்றத்தை மன்னிக்குமாறு பெற்றாரிடங் கேட்டாளென்றும் அயலவர்களுக்கிடையில் ஓர் கடை பரம் பிற்று. இதனைப் பொன்மணியின் பெற்றாரிடமிருந்தே சிலர் கேள்வியுற்றுப் பரப்பிவிட்டனர் பொன்னுத்துரை இதை அறிந்து முற்றாய் விசுவாசித்து, அளவிறந்த மன விசாரத்துள் அமிழ்ந்தினான் விளக்கமறியற்படுத்தப்பட்டு விடுதலையடைந்தபின்னர்ப் பொன்மணி கடிதமெழுதாததி னாலே இவ்வாறு தான் கேள்வியுற்றது முழுதும் உண்மை யென நன்கு விசுவாசித்தான். தன் விசாரத்தைத் தாயாருக் காவது இன்னொருவர்க்காவது சொல்லுவதில் யாதும் பய னில்லையென்றெண்ணி மலைத்திருந்தான் பொன்மணியின் விஷயத்திற் தான் யாது செய்யலாமென்பதை நவரத்தினத் தோறு யோசிக்கும் பொருட்டு ஒரு நாள் நவரத்தினத்தின் வீடு சென்றான். அச்சமயம் நவரத்தினம் வீட்டிலில்லாத நால் அவனை எதுவிதமுங் கண்டுகொண்டுபோக வேண்டு மென்னும் நோக்கங்கொண்டு, அவன்றையுட் புகுந்து, நவ ரத்தினத்தின் படுக்கைமீது படுத்துக்கொண்டு, தனக்குண்டான் வெட்கத்தையும், துக்கத்தையும் சகிக்கமுடியாதவ னாய்ப் பின்வருமாறு எண்ணிப் புலம்பினான்:—

“ஐயோ! பொன்பணி! உன்வாக்கில் நிர்ணய முன் டென்று நம்பிக்காத்திருந்தேனே. என் வயிற்றிலேன் நெருப்பு வைத்தாய்? என் மனம்படும் வேதனை எவ்வளவென்று அறிவாயா? என்னைப் பயித்தியக்காரனாக்கிவிட்டாயே. ஐயையோ! நான் உன்னை அறியாதிருந்தேனேயானாற் பாக்கியசாலியாயிருப்பேனே. ஊரார் சிரித்து நெயாண்டி பண்ணத்தக்கதாக என்னையேன் இந்த நிலைமையில் விட்டாய்? நீயோர் கற்பாஸ்திரியென்று(1) எண்ணினேனே. நீ எனக் குத் தந்த வாக்கெங்கே? என்மேற்கொண்ட அன்பெங்கே? இவையெல்லாவற்றையும் எங்கே ஒளித்தாய்? உன் இனிய வாரித்தையை நம்பிய என்னைத் தலை குனியவைத்தாயே. இவ்விதத் துயரெனக்கு நேரிடுமென்று நான் எண்ணவில் லையே. உன்னைப்போலப் பதிவிரதையில்லையென்று நானெண்ணியிருக்க, நீ இப்படி நடந்தால் நானினி எந்தப் பெண்ணை நம்புவேன்? நான் படுந்துயரை ஆர்க்குச்

(1) கற்பாஸ்திரி: கற்புக்கரசி

சொல்லி ஆறுவேண்?'' என்று பித்தம்பிடித்தவன்போற் சொல்லிப் புலம்பினான்.

இவ்வாறு பொன்னுத்துரை சிந்தகலங்கிப் புலம்பிக் கொண்டிருந்ததருணம் நவரத்தினம் வீடுபோய்ச் சேர்ந்தான். பொன்னுத்துரையின் முகரூபம் வேறுபட்டிருப்பதையும், தன் ணைக்கண்டு பேசாது ஆழ்ந்த யோசனையிலிருப்பதையும் அவன் கவனித்து, விசன்மாயிருப்பதற்குக் காரணமென்ன வென்றும், முதலாளியாரைக்கண்டு செய்யவேண்டிய ஒழுங் குகள் செய்தாயிற்றோவென்றும் விசாரித்தான்:—

பொன்னுத்துரை: “நீ தயவுசெய்து வீண்கதைபேசா மற் பொன்மணியைப்பற்றி ஏதாவது செய்தி அறிந்திருந்தாற் சொல்லு.”

நவரத்தினம்: “பொன்மணியைப்பற்றி என்ன? அவருக்கேதுஞ் சம்பவித்துவிட்டுதா? அவளைப்பற்றி ஏதாவது கேடாய்க் கேள்விப்பட்டாயா?”

பொன்னுத்துரை: “பொன்மணிக்கு யாதொரு சீவ மோசமும். நேரிடவில்லை. ஆனால், அவள் முந்திய நிலை பிரிந்து பெற்றார் என்னத்திற் கிசைந்துவிட்டாள். நான் விளக்கமறியற்படுத்தப்பட்டதையிட்டு இகழ்ச்சியடைந்து, தான் என்னை விவாகஞ்செய்யத் தீர்மானித்தது தப்பிதமென்று பெற்றாரிடம் மன்னிப்புக் கேட்டதாயறிக்றேன்.”

நவரத்தினம்: “இவைகளைல்லாம் உண்மையென்று உனக்கெப்படித்தெரியும். நானோ ஒருபோதும் இவைகளை நம்பமாட்டேன் பொன்மணிதன் தீர்மானத்தை அழிக்கிற தானால் உலகமுடிவுஞ் சமீபித்திருக்கவேணும். பெற்றார் அதிகம் வலோற்காரம்பண்ணி அந்தவிவாகத்தைச் செய்து வைக்கக்கூடும். ஆனால், பொன்மணியோ தன் தீர்மானத்தையும் வாக்கையும் அழிக்கமாட்டாள்.”

பொன்னுத்துரை: “நீ ஒரு பெரியமட்டி என்பதற்கு ஜைமில்லை. நான் விளக்கமறியற் படுத்தப்பட்டவின், பொன்மணியுடைய கடிதம் ஒன்றும் என்க்கு வரவில்லை. ஒரு வியளமுஞ். சொல்லியனுப்பவுமில்லை. இதிலிருந்து விளங்கிக்கொள்ள ஏலாதா.”

நவரத்தினம்: “இதுவரையும் அங்கே நடக்கும் ஒவ்வொன்றையுந் தப்பாமல் எனக்கு அறிவித்துவந்த சுந்தரி என்னைவந்து காணாமலிருப்பது நூதனம். ஏதோ பிரதா என்மான்காரணமிருக்கவேணும். அவள் தூதுகொண்டு திரிகிறாளென்று ஜமிச்சங்கொண்டார்களோ தெரியவில்லை”

பொன்னுத்துரை: “என்ன பிரதான்மான காரணம்? பொன்மணி எனக்குத்தந்த வாக்கை மறந்து, என்மேற் கொண்ட அன்பும் முற்றாய்க்குறைந்து, பெற்றாரின் என்னப்படி செய்த தீர்மானித்திருப்பதுதான் பிரதான்மான காரணம். நெறிதவறாதிருந்த பொன்மணி இப்படிச்செய்த பொழுது மறுபெண்களை நான் எப்படி நம்புவேன்? பெண்களின் இவ்விதச் செய்கைகளால்லவோ:—

“ஆலகால விஷத்தையும் நம்பலாம்
ஆற்றையும் பெருங் காற்றையும் நம்பலாங்
கோலமாமத யானையை நம்பலாங்
கொல்லும் வேங்கைப் புவியையும் நம்பலாங்
காலனார்விடு தூதரை நம்பலாங்
கள்ளர் வேடர் மறவரை நம்பலாங்
சேலைகட்டிய மாதரை நம்பினார்
தெருவில் நின்று தியங்கித் தவிப்பரே”

எனக் கல்வியிற்கிறந்த கவிராயர் ஒருவர் பாடினார்?

நவரத்தினங் கோபத்துடன் “ஓகோ! பொன்மணி யையும் இந்தப்பாடலுக்கிசைவாய் வைத்துக்கொண்டாய் போற் தோற்றுகிறது. பெண்கள் எல்லாரையும் ஒரேநிறை யில்வைத்து நாவக்கிசைவாய்ப்பேசுவது பெருந்தப்பிதம். நீ இன்றைக்குப்பேசியவைகள் பொன்மணியின் காதில் விழுக் கூடுமானால், என்ன சம்பவிக்குமென்று என்னாற் சொல்ல முடியாது.”

பொன்னுத்துரை: “நான் பொன்மணியைப்பற்றிப் பேசியதில் உனக்குக் கோபம் வருமாப்போற் தோற்றுகிறது. பொன்மணி என்னை ஏமாற்றி, என்னைப் பித்தனாக்கிப் போட்டாளென்பதை உணருகிறாயில்லையே.”

நவரத்தினம்: “ஊர்க்கதையை நீ ஒரு மடையன் தம்பிக்கொண்டு ஆத்திரப்படுகிறாய். அவளுண்ண ஏமாற்

நிப் போட்டாளன்பதை நரனோ நம்பமாட்டேன் அவர்வின்னும் உன்னிற் கொண்ட அங்பு குறையாதவளாயிருக்கிறாளன்பதே என்து விசுவாசம். பொன்மணியின் குணா திசயங்களை நீ மட்டிட்டறிய அதிக காலஞ்செல்லும்.”

பொன்னுத்துரை பேசிக்கொள்ள முடியாத துயரம் மேலிட்டவனாப்க் கண்ணீர் ததும்ப:— “என்னுடைய மன வியாகுலத்தினால் நான் பொன்மணியைப்பற்றி மெத்தக் குறைவாகப் பேசிப்போட்டேன் அவளெனக்கு என்ன தீமை யைச் செய்தபோதிலும் அவள் மேறுள்ள அன்போ என்ன விட்டகலமாட்டாது. பொன்மணி பண்ணிய வாக்கிற் பூரண நம்பிக்கை யுள்ளவனாயிருந்தேன். அவள் என்னை ஏற்கத் துயரம் என்னை விட்டகலவே மாட்டாது” என்றான்.

பொன்னுத்துரையின் புலம்பலை நவரத்தினம் வியா குலத்தோடு கேட்டு அவனுக்காக அனுதாபப்பட்டு, பொன்மணியையிட்டுப் பரம்புங் கதை உண்மையானதோ வென்று ஆழ்ந்து சிந்திக்கத்தொடங்கினான். உண்மையானதென் ரெண்ண நியாயமிருந்தும், நெறி தவறாத பொன்மணி திலை பிரிவாளன்பதை நம்ப அவள் மனஞ் சுற்றுமேவர் படவில்லை. சுற்றுநேரம் நவரத்தினம் யோசித்திருந்து அதன் பின்னர் பொன்னுத்துரையை நோக்கி:—

“உன் கடைசித் தீர்மானம் என்ன? பொன்மணியின் கவியானத்தினத்திற்கு இன்னும் இரண்டு நாள்தானே இருக்கிறது. ஆனாலென்ன? ஆகாலிட்டாலென்ன? அவனுடைய கேள்விப்படிக்குக் கவியானத்தினத்திலென்று ‘கரத்தை’ ‘யோடு காத்து நிற்கப்போகிறாயா? இல்லையா?’”

பொன்னுத்துரை: “பொன்மணிக்காய் இவ்வளவுங் காத்திருந்து பட்டபாடுங் கெட்டகேடும் போதும். இனியாவது புத்தியாய் நடந்து காலத்தைக் கழிப்போம்.”

நவரத்தினம்: “சிலவேளை பொன்மணியையிட்டு ஊரவர்கள் பேசிக்கொள்ளுங் கதை பொய்யாயிருக்கக்கூடும். எத்தனை கதைகளைச் சனங்கள் உண்டாக்கிப் பரப்புகிறார்கள். இது அவைகளைப்போல ஒன்றென்றாலென்ன, கவியானத்தினத்திலென்று அவனுன்னைக் காத்துநிற்கும்படி கேட்டதற்கு நீயுமினங்கி அப்படிச் செய்யலாமென வாக்

களித்திருந்தாய் அன்றையதிலை அவனுன்னைக்காத்திருக்க
நீ போகாதிருந்தால் எவ்வளவு துரோகியாயிருப்பாய்.”

பொன்னுத்துரை: “வீணக்கதை சொல்லி நீயு
மென்னை ஏமாற்றுவதை விட்டுப்போடு பொன்மணியினால்
மோசமாய் ஏமாற்றப்பட்டு நல்லபாடம் படித்தபின்னும்
உன்னால் ஏமாற்றப்படுவேனா? பொன்மணி முன் என்
னைக் கேட்டுக்கொண்டபடி நான் ‘கரத்தை’ யுடன்போய்க்
காத்துநிற்க ஒரு பேயனாயிருக்கவேணும்.”

பொன்னுத்துரையின் மனம் முற்றாய் மாறுதலைடத்து
பித்தம்பிடித்தவனாய்த் தோற்றப்பட்டான். பொன்மணி
தன்னை ஏய்த்துப்போட்டாளன்ற என்னமே அவனுடைய
மாறுதலுக்குக்காரணம்: பொன்னுத்துரையின் நிலைபரத்தை
நன்குவிளங்கிய நவரத்தினம் அவன்மேல் மிக அனுதாப
மடைந்து, அவனுக்குத் தன்னாவியன்றமட்டும் புத்திசொல்லி
ஆறுதற்படுத்தத் தெண்டித்தும், பொன்னுத்துரையோ ஆற்ற
முடியாத்துயரத்தும் அமிழ்ந்திக்கலங்கினான். நவரத்தினம்
சற்றுநேரஞ் சம்பாவித்திருந்தவின், பொன்மணியையிட்டுப்
பரம்புங்கதை உண்மையானதோவென்று அறியும் நேரக்குக்
கொண்டு, கடையப்பக்காரக் கிழவியன்டை சென்று,
பொன்மணியாதும் கடிதமனுப்பினாளோவாவென்றும், அவன்
என்ன நிலைபரத்திலிருக்கிறாவென்றும் விசாரித்தான். கிழவி
மறுமொழியாக:— “இனிப் பொன்மணியைப்பற்றிப் பேசி
யென்னலாபம்? அவன் கடைசித்தறுவாயில் எல்லாருக்கும்
மகிழ்வைத்துவிட்டுப்(1) பெற்றார் என்னத்திற்கு இசைத்து
விட்டாள். பெற்ற தாய் தகப்பனுடைய எண்ணத்திற்குச் செய்யாமல்
செய்யாமல் உங்களுடைய எண்ணத்திற்குச் செய்யவா
போறாள்? என்னை நீங்கள் கேட்டுக்கொண்டதெல்லாம்
நான் செய்துபோட்டேன். எனக்குத் தாரோமென்று வாக்
குப் பண்ணிய பணத்தைத் தந்துபோடவேணும். பொன்மணி
யுடைய விஷயத்தின் பேரால் நான்பட்ட பாடு கொஞ்சமல்ல.
என்னுடைய வியாபாரங்கூடக் கெட்டுப்போச்சது”
என்று முறுமுறுத்தாள். நவரத்தினம் இதுகேட்டுத் துன்
புற்று:— “ஆச்சி! நானுனக்கு வாக்கிட்ட பணத்தைத்
தராமல் விடமாட்டேன். அதையிட்டு நீ கொஞ்சமும் பயப்
படவேண்டாம், பொன்மணி மனம் மாறி விட்டாளென்ற

(1) மகிழி: முந்திரத்தால் நிகழ்த்தப்படுகின்ற வித்தை;
மக்களித்தல்; தலைகிழாக விழுதல்; பாம்
பாட்டியின் ஊது குழல் வங்க.

கதை உண்மையென்று நீ நம்புகிறதற்கு இடமென்ன? ஊர்பேச்சாயிருந்தாலென்ன? பொறுமையினாற் பலரும் பலதையும் பேசுவார்கள்” என்றான்.

கிழவி:—“இல்லை. இல்லை. நான் கேள்விப்பட்ட செய்தி உண்மையானது. ஏனோனால், சுந்தரியை நான் கடைசியாகக் கண்டபொழுது பொன்மணியின் தாய் ஒரு நாள் அழுதுகொண்டு தங்கள் எண்ணப்படிக்கு இசையும் படியும், மடைத்தனமாய்ப் பிடிவாத நிலையில் நிற்கவேண்டிய மென்றும் பொன்மணியிடம் மன்றாடிக்கேட்டவாம்.”

நவரத்தினம்—பொன்மணி என்ன மறுமொழி கொடுத்தாளாம்?

கிழவி—நானதைப்பற்றி அவளிடங் கேட்கவில்லை.

நவரத்தினம்—சுந்தரி வராமல் விட்ட நியாயமென்ன?

கிழவி—என்ன நியாயம்? பொன்மணி மனம் மாறி விட்டதுதான் நியாயம்.

நவரத்தினம்—இது உண்மையான செய்தியென்று நம்பமுடியாது.

கிழவி—ஏன் நம்ப ஏலாது? வழமையாய்க் கூட சுந்தரி பொன்மணியிடமிருந்து வியளம் கொண்டுவந்தாள் இப்போ வராதிருப்பது, பொன்மணியின் மனம் மாறியதினாலே அல்லாமல் வேறொன்றல்ல. இரண்டாவதாகப் பொன்மணிக் குந் தாய்க்குமிடையிற் கவியானக் காரியத்தையிட்டுக் கதை நடந்ததென்று சுந்தரி சொல்லியிருக்கிறாள். மூன்றாவதாகப் பொன்மணி மனம் மாறித் தாயிடம் மன்னிப்புக் கேட்டாளென்று ஊரிற் கதை நடக்குது. இதுகளுக்குப் பிறகும், பொன்மணி முன்னே தீர்மானித்தபடி நடப்பாளென்று நம்புகிறது மடைத்தனம்.”

கிழவி சொன்ன யாவற்றையும் நவரத்தினம் பொறுமையாய்க் கேட்டுக்கொண்டிருந்து, யாதொடு மாறுத்தரமுமின்றி, போய் வருவதாகக் கிழவிக்குச் சொல்லிக்கொண்டு, பொன்மணி என்ன நிலையிலிருக்கிறாளென்பதை அறிய மிக

வாஞ்சித்து அனேகரிடம் விசாரணை செய்தான். அவன் சந்தித்துச் சம்பாஷித்த யாவரும் பொஸ்மணி னம் மாறி யது உண்மையென்றே சாதித்தார்கள் நம்பவேண்டிய பல கதைகள் அவன் காதுக்கெட்டியபோதி இம், பொன்மணி தான் வாக்குப் பண்ணியதற்கு மாறாய் நடப்பாளன்று அவனால் நம்பமுடியாதிருந்தது. பொன்மணியையிட்டுத் தான் கேள்விப்பட்டது ஒரு போது உண்மையாயிருக்குமா னாற் பொன்னுத்துரை பயித்தியக்காராய்ப் போவது நிச் சயமென்றும், யாதொரு சோலியுமின்றி சந்தோஷமாய்க் கீவித்து வந்தவனை எல்லாருமாய்க் கூடி ஏமாற்றின்தாய்க் கதை பிறக்குமென்றெண்ணிக் கொண்டு விசனத்துடன் வீடு சேர்ந்தான். பொன்மணி முன்னர்க் கேட்டுக்கொண்டபடி விவாகத்தினத்தில்லே போய்க் காத்து நின்று முடிவறியாமல், அவன் மீது குற்றஞ் சமத்த அவன் மனங் சற்றேனும் ஏவப்படவில்லை. பொன்னுத்துரையுடன் இவ்விஷயத்தை யிட்டுச் சம்பாஷிக்க நவரத்தினம் என்னாவேனும் விரும்ப வில்லை.

இது நிற்க, பொன்னுத்துரை நவரத்தினத்தை விட்டுப் புறப்பட்டுத் தன் வீடு சென்று, தனக்கிருந்த மனவிசாரத்தைத் தாயார் கீர்காதரர்களுக்குக் காட்டாதபடி சமாளித்துச் சம்பாளித்துக்கொண்டு, தன் படுக்கைக்குப்போய்ப் பொன்மணியையிட்டுப் பின்னரும் ஆழ்ந்து சிந்தித்து என்ன செய்யலாம் என்று அறியாது மலைத்திருந்தான். ஆனால் மகனுக்கிருந்த வியாகுலமென்ன வென்பதைத் தாயார் நன்கற்றித்திருந்தும், பொன்மணியின் விஷயத்தைப் பற்றியாதொன்றும் பேசாது மவுண்மாயிருந்தார். படுக்கைக்குச் சென்ற பொன்னுத்துரை மிக மனந்தளர்ந்து:—

‘என் அருமைப் பொன்மணே! உன் மேன்மையான குணம் உன்னவிட்டு எக்காலத்திலும் நீங்காதென்று நம் பியிருந்தேன் உனக்கு நிகரான பெண் இவ்வுலகத்திலில்லை யென்று நினைத்துப் பெருமையடைந்திருந்தேன். உன்னையும் என் ஏழைச்சகோதரியையும் ஒரே அளவாய் நேசித்தேன். இப்போ உங்களிருவரையும் இழந்து விட்டேன். நானுண்ண என்மனைவியாக்கிக் கொள்ளக் கேட்டபொழுது, நானுணக்குத் தகுதியற்றவணென்று நீ என்னியிருந்தால், என் கேள்விக்கேள் தலைச்சாய்த்தாய்? உண்ண உறக்கமின்றிப் பித்தனாயென்ன அலையவைக்கிறாயே. நான் படுந்துயரை நீ உணராதிருப்பதென்ன என் கண்மணி?’ என்று புலம்பி

அமுதான். அவனுக்கிருந்த வியாகுலத்தைக் கைகொண்டு வரைதலோ அரிது. இவ்வுலகத்திற் தன் தாயாரைத் தவிர்த்தனக்கு வேறு ஆறுதலில்லையென்றும், தான் சிந்தித்து விசனப்படுவதில் யாது பிரயோசனமுமில்லையென்று மென்னினான். மனுஷர் கண்ணில் விழிக்கவாயினும், ஒருவருடன் சம்பாஷிக்கவாயினும் அவனுக்குச் சற்றும் பிரீதியில்(1) லாததால், அதிகாலை தன் சந்தோருக்கும் புறப்படத் தீர்மானித்து அங்கு சென்றான். தன் மகனின் வியாகுல மெவ்வளவென்பதை நன்கு விளங்கிய தாயார், அதனால் வனுக்கு என்ன சம்பவிக்குமோவென்று பயந்து மனங்கலங்கினார். அவன் புறப்பட்டதருணம் தாயாரவனங்டை சென்று:— “மகனே! உன் வரவை நான் எப்போ காத்திருக்கலாம்?” என்றார். பென்னுத்துரை உடனே யாதொரு உத்தரவுங் கொடுக்கவில்லை. தன் தாயாரைத் திரும்பிப் பார்த்து மறுமொழி கொடுக்கத்தெண்டித்தும், அவனாற் பேசிக்கொள்ள முடியாத துயரம் மேலிட்டிருந்தது. இருவருஞ் சற்று நேரம் யாதொரு பேச்சமின்றி நின்றபின், பொன்னுத்துரை தாயாரை நோக்கி: “அம்மா! என்னையிட்டு நீங்கள் துயரப்படவேண்டாம். எந்த நிலைபரத்திலும் உங்களுக்குத் துன்பத்தை வருவிக்கக் கூடியதாய் நடப்பேனென்று நினைக்காதேயுங்கள். சனிக்கிழமை சாயங்காலம் வீடு வந்து சேருவேன்” என்றான். தம் மகனையிட்டுத் திகில் கொண்டிருந்த தாயார் மகன் பேசியவற்றிற் சற்றுச் சந்தோஷமடைந்து:— “மகனே! எல்லாந் தெய்வத்தின் செயலென்றெண்ணிப் பொறுமையாய்ச் சகித்துக்கொள்” என்று சொல்வித் துயரம் நிறைந்த மகனை முத்தமிட்டனுப்பினார். எந்த நிலைபரத்திலும் தன் மாதாவை மதித்துக் கனம் பண்ணிக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பது அவன் வழக்கமாதலால், அத்தருணத்து அந் தன் மாதாவை எதுவிதமாயினுந் துயரப்படுத்த அவன் மனம் ஏவப்படவில்லை.

பொன்னுத்துரையின் தாயார் வீடு திரும்பியதன் பின் நவரத்தினமங்கு சென்று, பொன்னுத்துரை படுக்கையை விட்டெழுந்திருக்கவில்லையாவென் வினாவினான். அவர் நடந்த வரலாறு யாவற்றையும் நவரத்தினத்திற்குச் சொல்லி, பொன்னுத்துரை சனிக்கிழமை சாயங்காலம் வருவதாய் வாக்கிட்டுப்போனதாக அவனுக்கறிவித்தார். நவரத்தினம் இதனையற்றது, பொன்னுத்துரை போல்பணியின்

(1) பிரீதி: விருப்பம். ஆசை

கேள்விக்கிசைந்து, விவாதினத்திலன்று காத்து நிற்கிற
 தில்லையெனத் தீர்மானித்தே சனிக்கிழமை திரும்புவதாக
 வாக்கிட்டுப் போகிறானெனச் சமுசயித்து.(1) அவனைப்பின்
 தொடர்ந்து சென்று சந்தித்துச் சம்பாஷிக்க விரும்பினான்
 ஆனால், பொன்னுத்துரை அதிசாலை வெளிக்கிட்டு விட்டா
 ளென்பதை அறிந்து, தான் அவனைப் பின் தொடர்ந்து
 சந்திக்க முடியாதென்றெண்ணி, பறுநாட் காலை அவ
 வனைப்போய்க் காண்பதாகத் தீர்மானித்துத் தன் வீரு
 சென்றால் பொன்மணியைத் தன் சொந்தச் சகோதரியைப்
 போல் நேசித்திருந்தமையாலும், பொன்னுத்துரை தன் உயிருக்குமிரான் சினெகிதனானதினாலும், இருஷரையும்
 இனைத்துவைப்பதே அவனி வாஞ்சையாயிருந்தது. தன்
 வாஞ்சையை நிறைவேற்ற மிகவும் ஆசித்தான். பெற்றார்
 என்னப்படி பொன்மணியின் விவாகம் நிறைவேறுமாயின்,
 அவளின் சீவியம் நிர்ப்பந்தத்துக்குள்ளாகுமென்றெண்ணி
 மிகவும் விசனப்பட்டான் பொன்மணிக்கு வருந்துயரம்
 தனக்குரியதென்றெண்ணி, அவளைத் தான் எதுவிதமும்
 இரட்சிக்கவேண்டுமென்றும், பொன்னுத்துரையை அவளின்
 விவாகத்தினத்தில் று தான் கூட்டிப்போய் அவளி கேள்விப்
 படி காத்து நிற்கச் செய்யவேண்டுமென்றும் நிர்ணயங்கு
 செய்து, அவனைச் சந்திக்குமாறு பட்டினஞ் சென்றான்.
 பொன்னுத்துரை நவரத்தினத்தைக் கண்டு சந்தோஷமுற்ற
 தாகத்தோற்றப்படவில்லை. முற்றாய் மாறுதலைடைந்து விச
 னத்துள் ஆழ்த்தவனாய்த் தோற்றப்பட்டான். யாதொரு
 வரின் தொந்தரவுமின்றித் தனிமையாயிருப்பதே அவனுக்குப்
 பிரீதியாயிருந்தது பொன்னுத்துரை நவரத்தினத்தைக்
 கண்டதும் தீகைப்புற்று:-

“நீ இங்கேயும் பின் தொடர்ந்து வருவாயென்று நான்
 காத்திருக்கவில்லை. பொன்மணியையிட்டு என்னுடன் பேசிக்
 கொள்ளும் நோக்கமாய் வந்தாயாகில், தயவுசெய்து அதை
 மிட்டுப் பேசுவதை நிறுத்திப்போடு. உனக்குமென்கூருளாள்
 சினேகம் நீடித்திருக்க வேண்டுமானால், அந்த எண்ணத்தை
 விட்டுப்போட்டு வேறேதும் பேசுவதேபுத்தி என் பேச்சை
 மீறி, உன் எண்ணத்தை நிறைவேற்றத் துணீவாயானால்,
 உண்ணையும் நான் இழந்துவிடுவதுண்மை. எனக்கிருக்கும்
 மனவருத்தமும் நிர்ப்பந்தமும் போதும். அவ்வளவோடு என்
 இஷ்டத்திற்கு என்னை விடாதிருந்தால், நீங்கள் என்னைக்

(1) சமுசயித்து: குற்றம் பற்றிக் கொள்ளும் சதேகம்

கொலைசெய்கிறதாய் முடியும். தொலைந்துபோன காரி யத்தையிட்டுப் பேசக்கேட்பதிலுந் தேசாந்திரியாய்ப் புறம் பட்டு விடுவது உத்தமம்'’ என்றான்.

பொன்னுத்துரையின் வார்த்தைகளைப் பொறுமையுடன் கேட்டிருந்த நவரத்தினம் மிகவும் மலைத்துத் தானிக்காரி யத்தில் இனி யாது செய்யலாமென எங்கி மனந்தளர்ந்து துயரப்பட்டான். பொன்மணியின் நாமத்தைத்தானும் பொன்னுத்துரைக்குமுா உச்சரிக்க மனமேவப்படாது, அவன் பேசியவற்றிற் பயந்து தலை தடுமாற்றம் பிடித்தவனாய் நின்றான். பொன்மணியையிட்டுப் பொன்னுத்துரை யாதா யினும் பேசவாரென்றும், அத்தருணந் தான் பேசவேண்டிய வற்றைப் பேசிக் கொள்ளலாமென்றும் நெடுநேரமாய்த் காத்திருந்தான். ஆயின், பொன்னுத்துரையின் வாயிலிருந்து அவளைப்பற்றி யாதும் பிறக்காததால், தானெண்ணிய எண்ணம் வீரனை நீணத்து மனவிசனப்பட்டான். பொன்னுத்துரை சற்று நேரம் வேறுவிஷயங்களையிட்டுச் சம்பாவித்துக் கொண்டிருந்தபின், கந்தோர் வேலைசெய்யும் பொருட்டுச்சில கடுதாசிகளை எடுத்து வேலையைத் தொடங்கினான். நவரத்தினம் ஓர் ஆசனத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு, தன் வேலையைப் பொன்னுத்துரை எப்பிபா முடித்தெழுந்து தன்னுடன் சம்பாவிப்பானென்று ஆவ ஹடன் காத்திருந்தான். பொன்னுத்துரை சற்று நேரம் எழுதிக்கொண்டிருந்தபின்னர் நவரத்தினத்தை ஞாக்கி:— ‘இதுவரையிலும் நான் எங்கடமைகளைப் பார்த்து முடிக் காது அசன்னடையாயிருந்துவிட்டேன் (1) அவசியம் பார்த்து முடிக்கவேண்டிய எழுத்துவேலை அதிகமிருக்கிறது. கணக் கெல்லாம் முடித்து நாளைக்கு முதலாளியார் வசம் ஒப்படைக்க வேண்டியிருப்பதால் உன்னுடன் அதிக நேரஞ்சு செலவிட எனக்கு நேரமில்லை’ என்று சொல்லி நவரத்தினத்தை அழைத்துப்போய் இராச்சாப்பாடு முடித்துக் கொண்டு திரும்பவும் எழுத்துவேலையைத் தொடங்கினான். நவரத்தினம் தான் எண்ணிப்போன காரியம் அனுகூலமடையவில்லையே யென்றெண்ணி மிகவுஞ் சினமடைந்து, மனந்தளர்ந்து, விசனத்தோடு படுக்கைக்குச் சென்று படுத் துக்கொண்டு பலவாறாய் யோசிக்கத் தொடங்கினான் இவ்வாறு அவன் சிந்தனையிலாழ்ந்து நித்திரையின்றி யிருந்த பொழுது, பொன்னுத்துரை தீப்ததை அணைத்துவிட்டுப் படுக்கை அறையுட்சென்று யோசனையுடன் அங்குமிங்கும்

(1) அசன்னடையாய்: சாதுவான தன்மையாய்

உலாவிக்கொண்டு நின்று, பின் உறங்குமாறு தன் படுக்கைக் குச் சென்றான். பொன்மணியையிட்டு நவரத்தினத்தோடு யாதுங் கதைப்பதற்கு அவன் மனஞ் சற்றேறஞும் ஏவப்படவில்லை. தன் பிராண் சினேகிதனையும் இழந்து விடுவ காலஞ் சமீபித்து விட்டதெனப் பொன்னுத்துரை நினைந்து சொல்லொணாத் துயரத்திலாழ்ந்தான்.

16. செபத்தின் ஆறுதல்

பொன்னுத்துரை படும் வேதனை இவ்வாறிருக்க, துயரமே ஆடை ஆபரணமாய்த் தரித்த கண்மணி, பின்னும்மனேக உபத்திரவங்களையும், வேதனைகளையுங் கடந்து செல்லவேண்டியிருந்தது. ஒரு நாள் இராத்திரி அவன் தன் கடமைகள் யாவையும் முடித்துக்கொண்டு இளைப்பாறுமாறு ஓரிடத்திற்போய் உட்கார்ந்தாள் வழைமப்பிரகாரம் அன்று அவளை ஒருவருங் கடிந்துகொள்ளாததால் மனவருத்தனு சற்றுக் குறைந்து ஆறுதலாயிருந்தாள்: தாம்போற் கருணை கூர்ந்து அந்பு பாராட்டி வந்த மாமியாரின் ஆறுதலில்லா விட்டாற் கண்மணியின் ஸ்திதி(1) மிகவும் மோசமாயிருக்கு மென்பதை விபரிப்பது அனாவசியகம். கண்மணிமேல் நெடுகிலும் பொறுமையுங் கோபமுங்கொண்டிருந்த பூரணம் அன்றும் அவன் மீது யாதாயினுமொரு குற்றஞ் சுமத்தத் தெண்டித்துந், தருணைக் கிட்டாது போனதினால் மனச்சோர்வடைந்தாள். கண்மணி ஆறுதலாக ஒரிடத்தில் வீற்றிருப்பதை அவளின் மாமியார் கவனித்து, அவள்க்கெடு சென்று:—‘கண்மணி! என்னுடைய புதிய மருக்களைச் சந்திக்கும் நாள் சமீபமாகிவிட்டபடியால் நாங்கள் பார்த்து முடிக்கவேண்டிய சகல அலுவல்களையும் பார்த்து முடிக்க வேண்டும். எது காரணத்தினாலோ தெரியாது; வரப்போகும் விவாகத்தையிட்டு எனக்குக் கொஞ்சமாவது சந்தோஷத்தைக் காணவில்லை. என்னை அறியாமல் எனக்கு மனக்கிலேசந் தொட்டிருக்குது. உனக்குக்கிடைத்த விதிதான் பொன்மணிக்குமோவென்று. நினைக்கும்பொழுது பயங்கர

(1) ஸ்திதி: நிலபாரம்

முண்டாகுதே யல்லாமற் சந்தோஷமில்லை” என்றார். தன் சொந்த நன்மையை மாத்திரம் கருதாத கண்மணி, பொன்மணியின் கதியெப்படியாகுமென்றெண்ணி உடனே துயரமென்னும் இருளினால் மூடப்பட்டுக் கலங்கினாள். மாமியார் மருமகளை நோக்கி:— “நீயோரு பொறுமை நிறைந்த சீமாட்டியாயிருந்தபடியால் இம்மட்டும் என்னுடைய மகனோடு காலங்கழித்துவந்தாய். உன்னைப்போல் எந்தப் பெண்ணும் இவ்வளவு கீபாறுமையாய் நடப்பா ஸென்று நான் நினைக்கவில்லை. என்னுடைய பின்னொக்களிக்கிருக்கும் மனவருத்தம் மெத்த. என்னை மதிக்கிறார்களுமில்லை என் புத்திமதிகளைக் கேட்கிறார்களுமில்லை. சிலசமயம் என்னிலுஞ் சருவிக்கொள்ளப்பார்க்கிறார்கள்” என்றார். தன் மாமியார் வெளிதிறந்து பேசிய யாவற்றையும் கண்மணி கேட்டிருந்து— “நீங்கள் காலனேரத்தைத் தப்பவிட்டுப்போட்டு, இனி உங்கள் பின்னொக்களையிட்டுத் துன்பமடைகிறதினாற் சுகமில்லை. இளமையிற் தகுந்த வகையாய்த் திருத்தி நல்ல புத்திமதியூட்டி வளர்த்திருந்தீர்களானால்” இப்போது பெற்றாராகிய நீங்களும், நாங்களும் சந்தோஷத்தையும் நல்ல பெறுபேற்றையும் அடைவோம்” என்றாள்.

இவ்வாறு கண்மணியும் அவளின் மாமியாருஞ் சம்பாவித்திருந்த தருணம், காலையிற் புழப்பட்டுப்போன அப்பாத்துரை வெகு களிப்போடும், பரிமளிப்போடும் வீடு சேர்ந்து, பொன்னுத்துரை விளக்கமறியற் படுத்தப்பட்டிருப்பதையிட்டுக் கண்பணி அறியுமாறு பெலமாய்க்கொல்லி, அவனுக்கு எவ்வகையாயினும் மீட்புக்கிடைக்கமாட்டாதை ஈச்சாதித்தான். அருளாப்பாவும் அவள் தகப்பனாரும் இதனைக்கேள்வியற்று ஆனந்த சந்தோஷமடைந்து, அப்பாத்துரையின் செய்கையை மெச்சினார்கள். பொன்னுத்துரை விளக்கமறியற் படுத்தப்பட்ட சம்பவம் கண்மணியின் செவிப்பட, அவள் திடுக்கிட்டெழுந்து:— “இதென்ன அநியாயம்? என்ன குற்றச்சாட்டுக்காய் இக்கொடிய பாதகஞ் செய்தார்கள்? பாவ புண்ணியம் பாராடலும், கடவுள் பயமில்லாமலும் இக்கொடிய செய்கைச் செய்யலாமா?” என்று சொல்லிப் புலம்பி அழுது, தீழிலிட்ட புழுப்போற் துடித்துப்பதைத்தாள். இதனைக் கண்ணுற்ற அவளின் மாமியார் அவள் மீது மிக அனுதாபங்கொண்டு:— “ஐயோ! மகனே! பொன்னுத்துரைக்கு ஒரு மோசமுஞ் சம்பவிக்கக் கடவுள்விடமாட்டார் நீ அதையிட்டுத் துக்கியாதே. உனக்கு இந்

தச் சம்பவம் எவ்வளவு துயரத்தையுட் துண்பத்தையும் வருவிக்குமென்பது எனக்கு நல்லாய்த் தெரியுது. நானென்ன செய்வேன்? ஏதோ கெடுகாலம்பிடித்து என்னுடைய மக்கள் தலையாலே தெறிக்கிறார்கள்; என்று சொல்லி விசனப்பட்டாள். அப்பாத்துரை பேசியவற்றிலிருந்து பொன்னுத் துரை விடுதலையடைதல் கூடாதகாரியமெனக் கண்மனி என்னியபோதிலும், அவ்விதத்திலையிலிருந்து விடுவிக்க வல்ல வராகிய கருணை நிறைந்த கர்த்தரிடம் அவனை விடுதலை செய்யுமாறு அல்லும்பகலும் பிரார்த்தித்து வந்தாள். பொன்னுத்துரை விடுதலையடையுமட்டுங் கண்மனிக்கு ஆறுதலில் ஈடுதிருந்தது.

இது நிற்க, தனது விவாகோற்சவத்தை அதி அலங்காரபாயும், ஆடப்பரமாயும் நிறைவேற்றவேண்டுமெனக் கண்ணுங் கருத்துமாயிருந்த அப்பாத்துரை, அவ்வாறு செய்யக்கருதி வேண்டிய ஆயத்தங்கள் யாவஞ் செய்வதில் மிகு முயற்சியாயிருந்தான். அருளப்பாவின் தன்னிஷ்ட விவாகத் தையிட்டுப் பினினைப்படித்திருந்த அவன் சகோதரியும் புருஷ னும், இன்னும் நிற்றைய இனசனப்பந்துக்களும் அப்பாத்துரையின் விவாகத்தைச் சிறப்பாய் நடத்தற்றேற்ற ஒழுங்குகள் செய்வதில் மிக முயற்சியாயும் ஊக்கமாயிருந்தார்கள். விவாகோற்சவத்துக்கிணந்தன்று தம்மை அலங்கரித்துக் கொள்வதற்குப் புது உடையும் தல் நகையுந்தேடிய பெண்கள் அனேகர். ஆயின், துயரமே ஆஸ்தியாகவும், துண்பமே ஆபரணமாகவந் தரித்த கண்மனி, அங்கு நடந்த ஒன்றின் மேலுங் கவனங்கிசெலுத்தாது மவனமாயிருந்தாள். தன் புருஷனில் எப்பொழுது நல்லமாறுதல் உண்டாகுமென்னும் வாஞ்சையே அவஞ்கிகிறுந்ததன்றி, தன்னை அலங்கரிப்பதற்கு யாதாயினும் வேண்டுமென்னும் வாஞ்சை அவஞ்க கெள்ள எவ்வனுமிருந்ததில்லை.

அப்பாத்துரை தன் மணவாட்டிக்குத் தேவையான கூறை முதலிய பட்டுவஸ்திரங்களைக் காகிப்பட்டினமிருந்து எடுப்பித்திருந்தான். தான் வரவழைத்த பட்டுவஸ்திரங்களில் அவன் மிகவும் பெருமையடைந்து, அவற்றைத் தன் மாமி, மக்காள் முதலியோர் சமுகமாயிருந்தவேளை எடுத்துக் காண்பித்து, அவற்றின் பெறுயதி இன்னதின்னெதன்று சொன்னான். மழுந்துஞ் சருகையால் நூதனமாய் வேண்டும் செய்யப்பட்டுக் கண்களைப்பகட்டிய கூறைச்சேலையைக் கண்ணுற்ற பெண்கள் யாவரும் அதற்கிணையானபடிடலை

யைத் தாம் கண்டதில்லையெனப் பேசிக்கொண்டார்கள். சற்றுத்தூரத்துக்கப்பாற் தன் பிள்ளைகளை வைத்துப்பராக காட்டிக்கொண்டிருந்த கண்மணி, அப்பாத்துரையின் வீணை பிலுக்கில்(1) எடுப்பாது அமைதியாகவிருந்தாள். அப்பாத்துரை தான் எடுப்பித்த பட்டுவஸ்திரங்களை அவர்களுக்குக் காட்டியிருந்தசமயம், பட்டினஞ் சென்றிருந்த அருள்பாவும் அவனின் தகப்பனாரும் வீடுசேர்ந்து, அவன் எடுப்பித்திருந்த வஸ்திரங்களைக்கண்டு சந்தோஷமுற்றார்கள்.

புகழ்ப்பிரியனாகிய அப்பாத்துரை தானமூத்த புடைவைகளைக் காட்டியபின்னரெழுந்து, பார்க்கவேண்டிய கருமம் யாதோ முடிக்குமாறு செல்ல, அங்கு சென்றிருந்த பெண்களுந் தங்கள் இருப்பிடம் நோக்கி ஓவ்வொருவராகப் புறப்பட்டனர். சாமான்கள் வாங்குவதற்காய்ப் பட்டினஞ் சென்றிருந்த அருள்பா தான் வாங்கிவந்த ஒரு புடைவையைத் தன் தாயார் முன் ஏற்றிதுவிட்டு:— “நானை மனுஷர் வந்துகூடும் ஓர் விசேஷித்த தினம் யிருப்புதால், எனக்கேண்ம் வருவிக்காதபடி இப்புடைவையை நீ உடுக்கலாம்” என்றுசொல்லி, பக்கத்திலிருந்த கண்மணியை வெறுப்புடன் பார்த்து “மரியாதையும் மானமுமில்லாத உனக்குப் பட்டேன? பணியேன்?(2) உன்னால் நான் எல்லாவோ மரியாதையீன்தையும் வெட்கத்தையும் அனுபவிக்கவேண்டியிருக்கிறதேயன்றி, ஒரு சுகமுமில்லை” என்றான். கண்மணி யாதும் பேசாது மவுனமாயிருந்தாள்.

சுலகருமவரவரே தத்தம் பராக்கிலிருந்தபொழுது காத்திராப்பிரகாரம் ஓர் துக்க சம்பவம் அங்கு நேரிட்டது. அதி அலங்காரமாகச் சிங்காரித்திருந்த பந்தரிற் தூக்கி எரிந்து கொண்டிருந்த கண்ணாடி, தீபத்திலொன்று அதி கம் சுவாவித்தெரிந்து பந்தரிற் தீப்பற்றியசமயம், அப்பாத்துரை தற்செயலாக்கண்டு அவ்விடத்தை நோக்கிச்செல்ல மற்றையார்களும் பின்தொடர்ந்தோடி, ஆகிக்கேதமின்றிக் காத்துக்கொண்டார்கள். இச்சம்பவம் யாதோ ஒரு பெரும் சோசத்திற்கநிறுதியான சுருணமென்றெண்ணீப் பலருங்கலங்கினார்கள். கைவலாசபிள்ளை நடுநடுங்கிப் பதகவித்து, “சந்தோஷக்காரியம் நடைபெறவிருக்குந்தருணம் இவ்வாறேன் சம்பவித்துகோ நான்றியேன். யாதொரு குந்றங்குறையின்றி

(1) பிலுக்கு: ஆட்டம்பரம்

(2) பணி: நடக்க, ஆபரணம்

என்று ணட்டைய மகனும் பொன்மணியும் நெடுநாளைப்பயிராய் வராழுச் சிவபெருமான் கிருபைசெய்யவேணும்' என்றுசொல்லி மனம் பதறினார். சம்பவித்த தூர்ச்சிகுன்றத்தையிட்டு யாவரும் விசனமடைந்தபோதிலும், அப்பாத்துரை அதனைச்சற்றுங் கவனியாது, தீயினால் முழுதும் மோசம்போகாதவற்றை எடுத்துச் சீர்ப்படுத்தத் தெண்டித்தான்.

அருளப்பாவின் சுகோதரி அங்குநடந்த துக்கசம்பவத் தைக் கண்டு விசனமடைந்து, வீடுசெல்லத் தாமதித்திருந்த தருணம், தன் பிள்ளையின் அழுகரல்கேட்டு அதனைத் தூக்குமாறு சென்றாள். பிள்ளையை அவள் எடுக்கும் பொழுது அதின் கையிற் போட்டிருந்த தங்கக்காப்புகளில் லாதிருப்பதைக் கவனித்து. அருளப்பாவுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் அறிவித்தாள். வீட்டார் யாவரும் அங்குமின்குந் தேடிப் பார்த்துங் காப்புகளைக் கண்டுகொள்ளவில்லை. பின்னை நித்திரையடைந்த பின்னர் அதன் கையிற் காப்பிருந்த தைத் தான் கண்டதென்றும், தான் நடந்தவிபத்தைப் பார்த்து தின்றதற்குமே, யாரோ காப்பைக் களவாடி யிருக்கவேண்டுமென்றும் பின்னையின்நாய் சொன்னாள். இதைக்கேட்டு யாவரும் மனத்திற்கு ஒருவரையொருவர் ஆசுசரியத்துடன் பார்த்து நின்றார்கள். தன்மேற்கொண்ட பழி யாய் முடியுமோவன்று கண்மணி நடுநடுங்கிறின்றாள். நலைபோனவழி எவ்வாறென யாவரும் யோசித்திருந்த தருணம் ழூரணம் அவர்கள் மத்தியில் எழுந்துநின்று:— “இந்தப்பாலன் கையிலிருந்து காப்புகளைத் திருடிக்கொள்ளவுமொரு பாவியி மனம் ஏவுப்பட்டுதா? என்ன அதியாயம்?” என்று சொல்லிக்கொண்டு அக்களவைக் கண்மணி செய்ததாக அங்கிருந்தவர்கள் எண்ணும்படி சவளசோழியமாய்க(1) கலைத்து, கண்மணி களவாடியதாசப் பொருத்தத் தெண்டித்தாள். ழூரணம் வாய்ச்சரல்மாகப் பேசியமையால் அருளப்பாவின் சுகோதரி அவள்மேல் ஜயங்கொண்டு:— “பிள்ளையைப் படுக்கையிற் கிடத்தும்படி நான் உன்னிடம் ஓப்புவித்தபொழுது, அதின்கையிற் காப்புகள் இருந்தனவல்லவா?” என்று வினாவினாள். ழூரணம் மறுமொழியாக:— “ஓம், அதற்குமேதுந்தட்டயுன்டா? நீங்கள் எல்லாரும் பந்தவில் நெருப்புப்பற்றியதைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிற சமயம் நான் சமையல் அனுஷில் அனுவலாயிருந்துவிட்டேன். அந்தேந்தான்! இந்தக்களவு நடந்திருக்கவேணும்.”

(1) சவளசோழியாய்: நாகரிகமாய்

என்றாள். அருளப்பாவின் சகோதரி மென்மேலும்வாச்மேல் ஜயங்கொண்டு: “எல்லாருஞ் சுத்தவாளிகள்போற்கதை த்துக்கொண்டாற் பிள்ளையின் நகையைக் களவாடினதார? ” என்றாள். பூரணமிதுகேட்டு: “ஜயோ தெய்வமே! நான் எளியவளாயிருப்பதால் நானே கள்ளியென்று நாவுக்கிஷையப்பேசிக்கொள்ளுங்கள். இந்தப் பிள்ளைகளின் அருகே கண்மணி உட்கார்ந்திருந்தவேளை நான் மாத்திரமல்ல, ஆர்தனனும் பிள்ளையின் கையிலிருந்து காப்பைக்களத்தலாமோ வென்று மனுஷத் தன்மையாய் நினைத்துப்பாருங்கள். கடவுள் சொடுத்த அறிவு உங்களுக்கிருக்குமோயாகில் இதை நல்லாய் உணர்ந்தறித்துகொண்டு நான் தான் இந்தக் குற்றத்திற்குப் பாத் திரவாளியென்று சொல்லுவீர்களாகிற் காப்புகளின் பெறு மதியைத் தடையில்லாமல் இரத்தாவது கொடுக்க ஆயத் தமாயிருக்கிறேன்” என்றாள். அவளின் வாக்குயல்லப்பு எவ்வாறிருந்துமென்ன? அருளப்பாவின் சகோதரியோ அவள் மீது ஜயமுள்ளவளாகவேயிருந்தான்.

பூரணம் பேசியவற்றை அருளப்பா கேட்டுக் கண்மணி மேல் ஜயங்கொண்டு, அவளைக் கண்டிப்பாய் பார்த்துப் பற்களை நருமிக்கொண்டு, நடந்தவற்றை விபரமாய்ச் சொல்லுமாறு கேட்டான் அவள், தான் சமையல் அறையை விட்டு விவகைநில்லையென்றும், அங்கே நடந்த ஷப்தது வேளை, தான் ஓடிப்போகையிற் கண்மணியின் பிள்ளைகள், களவுகொடுத்த பிள்ளையினருகே உட்கார்ந்திருந்ததைக் கண்டதாகவுஞ் சொன்னாள். அருளப்பா வீணசமுச்யங்கொண்டிருக்கிறானென்றும், அது மிகத் தப்பானதென்றும் அவனின் சகோதரிகளுடு: “அன்றா! உங்கள் எண்ணம் தப்பானது. இந்தச் செய்கையைச் செய்தது பூரணமேயன்றி வேறொருவரல்ல. அவளின் முகத்தையும் அவள் படும் ஆத்திரத்தையும் நீங்கள் கவனிக்கவில்லையா? காரியத்தைச் சரியாய் விளங்கியறியாமல் ஒன்றுஞ்செய்வது புத்தியல்ல, என்று இரகசியமாய்ச் சொன்னாள். அருளப்பா சற்றுக் கோபத்துவன்: “என்னுடையபுத்தி எனக்குப்போதும் ‘நாம்பட்டபடு தழிக்கம்பே அறியும்’ நீ எனக்குப் புத்திமதி படிப்பிக்கவேண்டாம். காரியம் எல்லாம் எனக்கு நல்லாய் விளங்குகிறது” என்று வெடுவெடுப்பாய்ச் சொல்லி அவளை அனுப்பிவிட்டுக் கண்மணியிடம் விசாரிக்கத் தொடக்கினான். கண்மணி நடுநடுங்கிப் பயந்து: “ஜயோ! இதுகாரியத்தை மிட்டு எனக்கொள்ளுங் தெரியாது. கொஞ்சநேரம் நித்திரை-

யாய்க் கிடந்துவிட்டேன். பந்தவில் தெருப்புப்பற்றிய சம்
 பவங்கூட இப்போதுதான் எனக்குத் தெரியவந்தது. நகை
 களவுபோன விதத்தைப் பற்றி எனக்குதூங்கும் தெரியவே
 தெரியர்து' என்று சொன்னான். உடனே பூரணம் நளினச்
 சிரிப்புச் 'இரித்துக்கொண்டு;— 'நஷ்டதையக் களவாடினதும்,
 முந்திக் காசைக் களவாடினதும் நானே அல்லாமல் வேறொரு
 வரல்ல' என்றான். கண்மணி முன்னுக் குற்றஞ்சுமத்துச்
 பட்டவளர்கையாலும், அவனே பிள்ளைகளுக்குச் சமீபத்
 திலிருந்தவளாகையாலும் அக்களவெடுத்தது கண்மணியே
 யென அருளப்பா நிச்சயித்து, அவனைத் துணிமையான
 இடமழைத்துப்போய்:— 'என்னுடைய மரியாதையைக்
 கெடுக்கவந்த மூதேவியே! உன்னால் நான்குந் துயரமும்
 வெட்கமும் எவ்வளவென்பது உனக்குத் தெரியாதபடியாற்
 தான் இப்படிப்பட்ட செய்கைகளைச் செய்கிறாய். மரியாதையோடு எடுத்த நகையை அதற்குடையவர்களிடம்
 ஒப்புவித்துப்போட்டு, என்னுடைய கண்ணில் எதிர்ப்படாமல் ஓடித்தப்பு' என்றான். கண்மணியோ கண்ணிரோடு,
 தான் காப்புகளைக் காணவுமில்லை, எடுக்கவுமில்லையென்று
 சந்தியஞ்செய்தும், அவனை அடித்துதைத்து வதைசெய்து:
 'நகையைக்கொடு; அல்லாவிட்டால், இந்றைக்கு உன்னுடைய உயிர் எடுத்துப்போடுவேன்' என்று கிணந்து உரத்து
 சத்தமிட்டான். கண்மணி:— 'ஜீயோ! அண்ணா! என்னை
 அடியாதேயுங்கள். நானெனக்கவேயில்லை' என்று சொல்லி
 இரு சரங்களையும் எடுத்துக் கூம்பிட்டுப் படுபாளியின் பாதத்
 தில் விழுந்தார். கல்லுமுருகும், அப்பாளியின் மனமோ
 சற்றுமுருகவில்லை. கண்மணி அடியையும் உத்தையையுந்
 தாங்கமுடியாது தன் மாமியாரைக்கூவி அழைத்தாள். 'என்
 தெய்வமே! நீயாவது எனக்கு இரங்கமாட்டாயா?' என்று
 உள்ளினாள். அலறினாள், விண்மாரியென இருக்கண்மாரி
 சொரித்தாள். அருளப்பாவின் தாயாருஞ் சகோதரியுங்
 கண்மணியின் பரிதாபக்கூக்குரலையும் ஒவ்த்தையைக்கேட்டு
 அவளன்னடை ஓடிசென்று, வெசு பிரயாசத்துடன் அவனை
 விடுதலையாக்கினார்கள். அடியினாலுட உதையினாலுக்
 கண்மணியின் அழகியமேனி புண்ணானது. அவளின் களங்க
 மற்ற மனம் என்னாததெல்லா மென்னியென்னித் துய
 ரத்துளாற்றத்து. அருளப்பாவின் கையினிருந்து கண்மணி
 விடுவிக்கப்பட்டபின்னர், பட்சிக்குஞ் சிங்கம்போல் அவன்
 அவனை நெருமிப்பார்த்து:— 'நாளைக் காலமைக்குமுன்
 நகை கொடுக்காவிட்டால் உன்னுடைய உயிர் எடுத்துப்
 போடுவேன். வெளிவிறாந்தையிற் படுத்துக்கொள்வதேயென்றி,

‘நீ உள்ளுக்கு வரக்கூடாது’ எனக்கட்டாயப்படுத்தி எச்சரித்தான். கண்மணிக்குக் கிடைத்த தண்டனை ஓரண்டிற்கு அதிக சந்தோஷத்தை விளைத்தது. அருளப்பா தன்னில் என்னளவேனுஞ் சமுச்சயங்கொள்ளவில்லையென்றென்னி மிகவும் ஆஸந்தத்துள்ளானாள். அருளப்பா நீதியின்றிக் கண்மணிக்குத் தண்டனை கொடுத்தது, அவனின் சகோதரிக்காயினுஞ் தாயாருக்காயினுஞ் சற்றும் பிரீதியாயிருக்கவில்லை.

மறுநாட்காலை நகையைக் கொடுத்துவிடும்படியும், அப்ஸாவிட்டாற் தான் தண்டிப்பதாயும் அருளப்பா சொல் வியது கண்மணிக்கு மிக பயங்கரத்தையும் விசாரத்தையும் உண்டாக்கிறது. அந்று இராமமுழும் நிதத்தொயில்லாது மனக்கிளைச்தூப்பட்டுக் கலங்கினாள். பெற்றார்மேற் பழி சொன்னாள். தெய்வத்தை நொந்தான். ‘என் தெய்வமே! ஏன் என்னை இந்திலைவையில் வைத்தாய்?’ என்று அவறி னாள். பித்தம் பிடித்தவளாய் மன ஆறுதலின்றித் தன் கரங்களைத் தலைமீது வைத்துப் புலம்பினாள். ஆயாகம் மேவிட்டவளாய்ச் சற்றுநேரம் மயக்கத்திலிருந்து, பின் அறிவு தெளிந்தெழுந்து:— ‘ஐயோ! இரக்கம் நிறைந்த கர்த்தரிடத்திலிருந்து விலகிவிட்டேனே. இந்த வேளையில் அவனின் சகாயத்தைத் தேடிக்கொள்ளாது விட்டு விட்டேனே’ என்று சொல்லி விசாரமடைந்து, தன் முழந்தான் கனை ழுன்றி வானத்தை ஏற்றுத்துப்பார்த்து:—

‘அன்புந் தயையும் இரக்கமும் நிறைந்த அருமைப் பரமபிதாவே! தாயினும் கருணைநிறைந்த கருணைக்கடலே! உம்மிடத்தில் அடைக்கலம் புதுத்த என்னை நீர் கைவிட்டு விட்டால் நான் என்ன செய்கிறேன்? எனக்கொரு கதிய மில்லையே என் ஆபத்துவேணவையில் எனக்கு நீர் சகாயஞ்சு செய்யாவிட்டால் நான் எங்கேபோவேன்? என்னுடைய கவலையை ஆர்க்குரைத்தாறுவேன்? ஆரிடமிருந்து சகாயம் பெறுவேன்? இவ்விக்கட்டிலிருந்து என்னை நீர் விடுவிக்காது விட்டால் நான் எங்கே ஒடி ஒளிப்பேன்? என்மேற் சமத்திய குற்றத்திற்கு நான் பாத்திரவாளியல்லவென்பதை என் புருஷன் அறிந்துகொள்ளச் செய்யும்படி உழைக்கையை பாதார விந்தத்தில் வீழுந்து கெஞ்சுக்கிறேன். இனி என் புருஷன் எண்க்கிடுந்தண்டனையைச் சுதிக்க என்னால் முடியாது.

என்னிலேர் பெலமில் கைப்பான என் உகசிவியத்தி விருந்து உமக்குச்சித்தானால் என்னை உம்மன்றைக்கு எடுத்துக்கொள்ளும். தான்செய்யுந் தப்பிதம் என்னவென்றறி யாத என் புருஷனுக்கு மன்னிப்புருணும். என் அருமைப் பிதாவே! என்னை உமக்கு ஒப்பிங்கிறேன் உம்முடைய சித்தப்படி எல்லாம் ஆகக்கடவது' என்று உள்ளம் வெதும் படி கண்ணீர் ததும்ப எம்பிரானை நோக்கி ஊக்கமாய்ப் பிரார்த்தித்தாள்.

புருஷனின் அடியினாலும் உறையினாலும் உண்டான காயங்கள் அவனை வேதனைக்குட்படுத்தின. பசியினாற் பதைப்பத்தது நடுங்கினாள். அருளப்பா போரனமருந்திய பின்னர் கதுவகளைப் பூட்டிக்கொண்டு படுக்கைக்குச் சென்றான். பற்றவர்களும் ஆறுதலாகச் சயனித்தார்கள். கண்மணி வெளிவிறாந்தையிற் தனியே விடப்பட்டாள். காற்றும் மழையுங் கண்மணிமேற் தம் உக்கிரத்தைக்காட்டின. தாவான்த்தினால் அவள் அணிந்திருந்த கந்தை வஸ்திரந் தோய்ந்தது. அவள் மேனி குளிரினாற் சிவிர் சிவிர்த்தொடுக் கினது. குளிரையுங் கூதலையுந்தாங்க இயலாதவளாய்ச் சுவர் ஒரம் ஒதுங்கினாள். காற்றும் மழையுஞ் சுற்றுச் சாந்தியாக, சேவல்கள் தங்கள் செட்டைகளையிடத்துக் கூவின. பட்டிகள் இனியபாக்கள் இசைத்தன. இருள் படிப் படியாய்க்குறையைப் பலபலவென்று விடிந்தது. கண்மணி தன்னை முற்றுங் கர்த்தருக்கொப்படைத்து, அவரிடம் அடைக்கலம் புகுந்து, சுற்று மன ஆறுதலாகவிருந்தாள். கண்மணியிற் கண்ணுங்கருத்துமாயிருந்த அவளின் மாயியார் அதிவிடியற்காலை எழுந்து அவள்களை சென்று:— “மகளே! நானென்ன செய்வேன் உன்னைப் படுபாவி இந்தக்குளிரில் வெளியே படுக்கவைத்தானே” என்றார், முதல்நாட்படி அடி ஆக்கினனயினாலோ, அங்றி, மழையில் நனைந்தமையாலோ கண்பணிக்குக்காய்ச் சுழுண்டாகியிருந்தது. இதனைக் கண்மணியின் மாயியார் கவனி த்து, மெல்லென அவனை வீட்டுள் அழைத்துப்போய்ச் சுமையல் அறையின் பக்கத்திலுள்ள அறையைத்திறந்து, அவனைப்படுக்க வைத்து:— “சிவபெருமான் உள்ளைக்காத்துக்கொள்ளவேண்டி யதேயன்றி, என்னால் ஒன்றுஞ்செய்யமுடியாது. இவ்வைக்கு உண்ணுடைய திலைபரம் எப்படிமுடியுமோ அறியோ” என்று விசனத்துடன், சொல்லிப்பிரிந்தாள்.

• இடியமிகுகங்கள் வீட்டிலுள்ளோர் சகலருமெழுந்து, அன்று நடக்கப்போரும் விவாகக் கொண்டாட்டத்துக்குரிய ஒழுங்குகள் செய்வதில் முயற்சியாயிருந்தார்கள். காப்புக்களவையிட்டு அருளப்பாழுற்றும் மறந்து, தன் தமிழியாரின் விவாகோற்சவத்தை அதி ஆடம்பரமாய்நடத்தவேண்டுமென்பதில் மிகு ஊக்கமாயும் அதி சாக்கிரதையாயுமிருந்தான்.

யாழ்ப்பாணத்தின் எப்பாகத்திலும் நடைபெற்றிராவணனம் அதி அலங்காரமாயும் ஆடம்பரமாயுந்தன் விவாகோற்சவத்தை அப்பாத்துரை நடத்தக்கருதி, எவர்கள்கண்களையுங் கவரக்கூடியவிதமாய் தனது வாசஸ்தானத்தையும் பந்தரையும் அலங்கரித்திருந்தான். அக்காட்சியைக்கண்கொண்டுபார்த்த எவரும், “இதென்ன? பூலோகமோ? தெய்வலோகமோ? இதற்கிணை எங்குங் காணோமே!” என்று மயங்கினார்கள். பந்தரின் காட்சியைக் கண்கெரண்டுபார்க்கவேணும், கைகெர்ண்டெழுதவேனும் முடியாது. வாசனைபொருந்திய மலர்களாலும், இலைகளாலும் இழைக்கப்பெற்ற தோரணங்கள் ஆங்காங்கு நற்காட்சியையும், சுகந்தவாசனையையுங் கொடுத்தன. நூதனமாயிழைக்கப்பட்டபூமாலைகளும், செண்டுகளும், சென்றவர்கள் மனதை மிகவுங் கவர்ந்துகொண்டிருந்தன. பந்தரின்கீழ்ப் பலவர்கள் கம்பளங்களும், சிறந்த பாய்களும் விரிக்கப்பட்டு, அவற்றின் மேல் மிக பிரதுவான தெண்டுகளும், பூச்செண்டுகளும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. பொழுது போயிருட்டானவுடன், கொழும்பிலிருந்தழைக்கப்பட்ட தீபங்கள் எங்கனுமேற்றப்பட்டுச் செக்கோதியாய்ப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தன. கமழு கமழென்றுவீசிய புஷ்பங்களின் சுகந்த வாசனையும், சுகல கீதவாத்தியங்களின் இனிமையும் அங்கு கென்றிருந்தவர்களின் மனதை மிக மகிழ்வித்தன. அப்பாத்துரை சிறந்த உடையணிந்து நிறைந்த சந்தோசத்துடன் அப்பந்தரின் மத்தியில் ஒர் தெண்டிற்சாய்ந்துகொண்டிருந்தான். அவனினவைப்பக்கமும் இடப்பக்கமும் இருவர், நின்று, இலாமிச்சமவிசிறியால் விசிறிக்கொண்டு நின்றார்கள். அவனுக்கிருந்தபெருமையும் ஆனந்தமும் எம்மட்டென் விபரித்தவோ அந்து, தானும் பொன்மணியும் அப்பந்தரின்கீழ் உல்லாசமாய் வீற்றிருந்து சம்பாஷிக்கும்வேளை பொன்னுத்துரை பார்த்தாலோவென்று ஆசித்தான்.

விவாகம் நீரைவேற்றுதற்குச் சுபழகூர்த்தனேரஞ் சமீ
பித்துவிட்டதால், செய்யவேண்டிய முறைமைகள் யாவை
யுஞ் செய்தபின்னர், அப்பாத்துரை மணவாட்டி வீடுசெல்
லப் புறப்பட்டான். வெண்பட்டுடை உடுத்து, அதற்குமேல்
மிருதுவான நோஸ்நிற உத்தரிகந்துரித்து, அழகிய புஷ்ப
மாலையைத் தொங்கவிட்டனிந்து, அவன் உல்லாசமாகப்
புறப்பட்டதைக் கண்டவர்கள் யாவரும் அவன் மன்மத
னுக்கிணையான வாலிபனை ரெண்ணிக் கொண்டனர்.
அவனின் அழகிய தோற்றுத்தையும், சிறந்த உடையையுங்
கண்டு, பெற்றார் உற்றார் மகிழ்வடைந்தார்கள். இனிய
கீதவாத்தியம் முழங்க, வெடிகள் படபடென்றதிர, வெள்ளி
களென் ஆயிரந் தீவர்த்திகள் கூளிகொண்டு பிரகாசிக்க,
அப்பாத்துரை மனக்கோலம் பூண்டவனாய்த் தன்டிகை
மீதேறி, எண்டிசையும் புகழ் உல்லாசமாய் வீற்றிருந்து
பவளிசெல்ல, ஏராளமான சனங்களும் வண்டிகளும் அவ
னைப் பின்தொடர்ந்து வரிசை வரிசையாய்ச் சென்றன.

17. கைக்கெட்டினது வாய்க்கெட்டவில்லை

பொன்மணியின் தகப்பனார் அப்பாத்துரையின் ஆடம்
பரங்களுக்கேற்ற பந்தல் மணவறை முதலியவற்றை மிகவும்
நேர்த்தியாகச் சிறப்பித்து அலங்கரித்திருந்தார். விவாகத்
தினத்திலன்று காலை பொன்மணி சற்றும் மன்றதளம்பாது
ஆற்றலாயும் அமைதியாயுமிருந்தாள். தன் வாக்குத் தவ
றாதபடி கடவுள் தன்னை ஏதோவகையாய் அப்பாத்துரை
யிலிருந்து விடுவியாது விடமாட்டாரென்ற பூரண நம்பிக்
கையும் விசுவாசமும் அவனுக்கிருந்தன. தான் கேட்டுக்
கொண்டவண்ணம் பொன்னுத்துரை அன்று தன்னைக்
காத்துநிற்கத் தவறமாட்டானென்னும் முழு நம்பிக்கையுள்
ளவளாசவிருந்தாள். தனக்குச் சற்று ஆற்றலாயும் உதவி
யாயுமிருந்த சுந்தரி படுக்கைப்பட்டிருந்தது, அவனுக்கு மிக
விசுன்த்தைக்கொடுத்தது. விவாகோற்சவத்திற்குமான், தான்
எவ்வாறு ஒருவருங்காணாது தப்பிக்கொள்ளலாமென அவன்
சிந்தித்திருந்ததறுணம், மேலவாத்தியத்தைக்கேட்டுச் சற்று

மணம்பதகவித்தான். தன் முந்திய தீர்மானப்படி பொன் னுத்துரையோடு தப்பியோடினால் உலகத்தாரின் அவட்பேசு கூக்கிடமாகுமென்றென்னி, பின்னர்த் தைரியமடைந்து, ‘உலகம் யாதைப் பேசிக்கொண்டாலுமென்னே?’ நான் நிதார்த்தந் தப்பாது என்வாக்கை நிறைவேற்றுவதே சனமார்க்கமாகும். உலகத்துக்குப்பயந்து நடக்கத் தெண்டித்தால் முடியாது நிதார்த்தமற்றவள் என்றபெயர் கேட்பதிலும் இறந்துவிடுவது உத்தமம். யாதும் அவப்பேசுகண்டாகில், அது என் பெற்றோராலேயே உண்டாகுமன்றி என் நடத்தையால்லோ’ என நிர்ணயித்து ஆறுதலாயிருந்தான்.

விவாகோற்சவம் நிறைவேறுந்தருணஞ் சமீபிக்க, பறபல திசையிலுமிருந்து பல சனங்கள் ஒருவர்பிள்ளைாருவராய் வந்துகொண்டிருந்தார்கள். பொன்மணியின் தகப்பனார் பந்துரின்கீழ் உட்கார்ந்திருந்து வந்த ஆடவர்கள் யாவரையும் ஏற்று, உபசரித்திருத்தினார். அவ்வாறே அவர் மனைவியும் வந்த பெண்களை மரியாதையோடேற்று அனுசரித்திருத்தினார். சிலர் பொன்மணியைப்பார்த்து அவள் மேல் அனுதாபங்கொண்டு:— ‘இந்தப்பெண்ணையா அப்பாத்துரையின் கையிற் கொடுக்கிறது? குரங்கின்கையிற் பூமாலைகொடுத்தாற்போவிருக்குமே’ என்றெண்ணிப் பொன் மணிக்காக விசனப்பட்டார்கள். வேறு சிலர் ‘பொன்மணி இச்சம்புந்தத்திற் பிரியமில்லாதிருந்தாளே. இப்போ தூரணசம்திகாரியாய்க் காணப்படுகிறாளே’ என்று ஆச்சரியப்பட்டார்கள். இன்னுஞ் சிலர் ‘சகல நற்குணமும் பொருந்திய பொன்னுத்துரைக்கே பொன்மணி ஏற்றவள்; அப்படிப் பட்டவன் கையில்லவோ இப்பெண்ணைக் கொடுக்கவேண்டும்’ என்று பேசிப் பொழுதுபோக்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். இவ்வாறு ஒவ்வொருவருந் தத்தம் அபிப்பிராயத்தை வெவிதிறந்து பேசினார்கள். அங்கிருந்த பெண்களிற்கிலர் பொன் மணிக்கு ஆடை ஆபரணந்தரித்துச் சிங்காரிக்க எத்தனித்தபோது, அவள் தான் அவைகளை அணிந்துகொள்வதாக அவர்களுக்குச் சொல்லி விலகிக்கொண்டாள் அப்பாத்துரையால் அனுப்பப்பட்ட இரத்தினக்காப்புகள் அங்கிருந்து துலங்கிக்கொண்டிருந்தாதக் கண்டபெண்கள் சிலர் அவற்றின் ஆழ்கிலும் பிரபையிலும் ஆச்சரியமடைந்து, அவற்றை அணிந்துகொள்ளுமாறு பொன்மணியிடங் கேட்டார்கள். பொன்மணி அவைகளைப் பின்பு தான்னிந்துகொள்வதாகச் சாட்டுச்சொல்லி அற்றை அணியாது தவிர்த்துக் கொண்டாள். பொன்மணி தன்னைச்சுற்றிவர வளைந்

திருந்த பெண்களை உற்றுப்பார்த்து, இவ்வித ஏராளமான சனங்களின் மத்தியிலிருந்து தான் எவ்விதந் தப்பிக்கொள்ளலாமென நினைத்து மனம்பதறிக் கலங்கினாள். அப்பெண்களின் கேள்விகளுக்கு அவள் சரியான உத்தரங்களை கொடுத்துக்கொண்டிருந்தபோதிலும், அவள் சித்தனையோ அப்புறப்பட்டிருந்தது. ‘ஓடிநீரோடு உறுநிர் வந்மளவும் வாடி விருக்குமாங்கொக்கு’ என்றது போற் காரியத்திற் கண்ணாக, எப்போது தப்பலாமென்று நல்லதருணம் பார்த்திருந்தாள். விவாக நேரங் கிட்டக்கிட்டப் பொன்மணியின் மனம் படாதபாடெல்லாம் படத்தொடங்கிற்று.

சாயங்காலமானபோது தீபங்கள் ஏற்றப்பட்டன. பல வகைத் தீபங்களும் வீட்டிலும் பந்தரிலும் எங்கணும் ஏற்றப்பட்டபின்னர், அவற்றின் காட்சியைக் கண்கொண்டு பார்க்கக் கூடாதிருந்தது. விவாகோற்சவ நேரங்கிட்டிலிட்டதாற் பெரும் ஆரவாரமாயிருந்தது. பொன்மணி தான் எவ்விதந் தப்பிக்கொள்ளலாமென நினைந்து கலங்கினாள். பொன்மணியின் முகவாட்டத்தைக் கவனித்த பெற்றார் காரியம் யாதேன அவளிடம் விசாரித்தபோது, தான் நெடுகலும் ஓரே இருப்பாயிருந்ததினாற் தன் தேகம் வலிக் கிறதாக உத்தரவளித்தாள்.(2) இதைக்கேட்ட தாயாரும் அங்கிருந்த பெண்களிற் சிலரும் பொன்மணிமேல் அனுதாப மடைந்து, முகர்த்தநேரம் 12 மணிக்காயிருப்பதால், அதற்கு முன் சற்றுநேரம் படுத்துறங்குவது நல்லதென்றுணர்ந்து, அவளைப் படுக்கை அறைக்கனுப்பிவைத்தார்கள். பொன்மணி இதிற் சந்தோஷமுற்றுத் தன் படுக்கை அறை சென்று கதவைப் பூட்டிக்கொண்டு, தான் எவ்வாறு தப்பிக்கொள்ளலாமென்று ஆழ்ந்து யோசிக்கத்தொடங்கினாள். நேரங் சமீபிக்கச் சமீபிக்க அவள் நெஞ்சு படப்பெடன்றிட்டத்து. அவள் சீவியத்தில் இவ்வகையாய் ஓர்போதும் மனம் பதறின்தில்லை. தான் தப்புவதற்கு யாதும் வழிவகை எடுக்க வேணுமென்னும் யோசனையுடன் அறையில் சன்னலை நீக்கிவெளியே எட்டிப்பார்த்தாள். பந்தரின்கீழ்த் திரளான சனங்களிருப்பதையும், ஏராளமான வண்டிகள், கரத்தைகள் ஆங்காங்கு நிற்பதையுங்களு திகைத்தாள். ஆயின் அவளின் தைரியம் அவளை விட்டு முற்றாய் நீங்கிவிடவில்லை. அறையில் அங்குமிங்கும் உலாவிக்கொண்டு:— ‘தெய்வமே!

(1) உத்தரம்: பதில், மறுமொழி

(2) உத்தரவளித்தாள்: உறுதிப்படுத்தினாள்

தெய்வமே!'' என மெதுவாய் ஒலியிட்டு; எனக்கு எவ்வ கைப்பாதை திறக்கப்போகிறீர்? உம்மை நம்பிய என்ன னத் தற்காத்துக்கொள்ளிரென்பதே என்னுடைய நம்பிக்கை'' என்று சொல்லிக்கொண்டாள்.

மாசக்கணக்காகத் தங்களைப் பிடித்திருந்த பயங்கரம் சுற்றில் ஓழிய, முதற்பேறான் தங்கள் புத்திரியைச் சங்கை சிறந்த ஒருவன் கையில் ஒப்புவிக்கிற சந்தோஷத்தினாற் பெற்றார் மிகப் பூரிப்படைந்தார்கள். பந்தரின் கீழிருந்து சனங்களை ஏற்று உபசரித்திருந்த பொன்மணி வின் தகப்ப னார், பொன்மணி எங்கேயென விசாரித்து, அவள் உறக் கத்திலிருப்பதாயறிந்து, அவளை உறக்கத்திலிருந்து குழப்ப வேண்டாமென்றும், செய்யவேண்டிய யாவற்றையுஞ் செய்து ஆயத்தமாயிருக்கும்படியும், முகூர்த்த நேரத்திற்கு மூன்று மணித்தியாலம் வரையிலிருக்கிறதென்றஞ் சொல்லி, பின் னும் பந்தருக்குத்திரும்பினார். இதற்குச் சுற்றுநேரத்திற்குப் பின்னர் மணவாளனின் வரவை யாவரும் ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கத் தொடங்கினார்கள். பொன்மணிக்குச் செய்ய வேண்டிய முறைமைகளைச் செய்ய அங்கிருந்த பெண்கள் ஆயத்தப்பட்டார்கள். பிராமணர் தங்கள் கிருத்தியங்களுக்கு வேண்டிய ஒழுங்குசெய்வதில் முயற்சியாயிருந்தார்கள். மணவாளன் வரும் ஆரவாரங் கேட்கிறதோவென்று காது கொடுத்துக்கேட்பாரும், மணவாளனை எதிர்கொள்ளக் கற்றுத்தார்த்திறகோடிச் சென்று திரும்பிவந்து யாதொரு ஆரவாரமும் கேட்பதாய்க்காணவில்லையென்று அறிவிப்பாரும், அங்குமிங்குமோடி தனம் பன்னீர் தாம்பூலமாகிய வற்றை எடுத்து ஆயத்தஞ் செய்வாருமாய்ச் சிலரிருந்தார்கள். இதனைக்கண்ட பெண்களிற்கிலர், பொன்மணி படுத்துங்கும் அறையின் கதவுண்டை ஓடுக் கதவில் தட்டினார்கள். போதிய நேரமிருக்குதென்றும், தன்னைச்சுற்றுநேரம் குழப்பவேண்டாமென்றும் பொன்மணி அவர்களிடந் தயவாய்க் கேட்டாள். பொன்மணி பேசியவிதத்திலிருந்து அவள் மிக நித்திரைத்துக்கமாகவிருந்தாளென விளக்கி அவளைக் கொஞ்சநேரஞ் சயனித்து வரும்படி உத்தரவளித்தார்கள். இதற்குச் சுற்று நேரத்திற்குப்பின்னர்த் தாரத்திற் கீதவாத்திய முழக்கங்கேடு, வழமைப்படி மணவாட்டிவீட்டுக் கீதவாத்தியக்காரரும், சனங்களிற்கிலரும் மணவாளனை எதிர்கொண்டழைத்துவரச் சென்றார்கள். மணவாளன் வெகு ஆடம்பரமாய்ப் புறப்பட்டிருப்பதை அறிந்து ஏறக்குறைய அங்கிருந்த யாவரும் அக்காட்சியைப்பார்க்கக்

கருதித் துரிதப்பட்டுச் சென்றார்கள். முகர்த்தநேரங் கிட்டி
 விட்டதாற் பொன்மணியின் தாயாரும், அங்குள்ள சில
 பெண்களும் பொன்மணிக்குவேண்டிய ஆயத்தங்கள் செய்
 யும்பொருட்டு அவள் படுக்கைஅணறியின் குதலில் தட்டி
 னார்கள். யாதும் உத்தரங் சிடைக்கவில்லை. இன்னொரு
 வினச கதவிற் தட்ட எத்தனித்தபொழுது, வீட்டிற் திப்
 பற்றியெரிகிறதென்ற அவசத்தங்கேட்டு, சகலரும் அத்தி
 சையைநோக்கி மிக விரைந்தோடிச் சமையல் அறையிற்
 தீப்பற்றியெரிவதுகண்டு, ஒலைகளைப் பிடுங்கி ஏறிந்து பெரும்
 பிரயாசையோடு நூர்த்தார்கள். சுற்றுநேரந் தாமதஞ்
 செய்திருப்பார்களேயால்ல முழுவீடும் பற்றியெரிவது நிசம்.
 அங்குள்ளனங்கள் யாவற்றறியும் மறந்தவர்களாய்ப் பற்
 றியதீயை நூர்க்கூடிய பிரயத்தனஞ் செய்துகொண்டிருந்த
 பொழுது, பலவகைக் கீதவாதத்தியங்களின் இனிய ஒசையும்,
 பூமி நடுங்கத்தக்கதார்க் வெடிகள் படபடுதென்றதிருஞ் சத்த
 மும் அவர்கள் காதிற் தொனிக்க, கூடியவிரைவிற் பற்றிய
 தீயை நூர்த்து, மணவாளனுக்குவேண்டிய ஆசார உபசா
 ரஞ்செய்யுமாறும், அக்காட்சியைப் பார்க்குமாறும், ஆண்,
 பெண் சகலருங் கீதவாதத்தியம் முழங்குந் திசையை நோக்கிச்
 சென்றார்கள். மணவாளன் கால்மணித்தியால்வாரா
 யிற் தண்டிகையை விட்டிறங்கா தபடியிருக்கச் சகலகீத
 வாத்தியங்களும் முழங்கின. வெடிகள் அதிர்ந்தன. தீவர்த்தி
 கள் பகல்போல் ஒளிகொண்டு பிரகாசித்தன. சிலம்படி மிகு
 நூதனமாய்ஞ் சிறப்பாயும் நடைபெற்றது. இச்சிறந்த காட்சியைக் கண்கொண்டுபார்த்த பொன்மணியின் பெற்றார்
 உள்ளம்பூரித்து அம்கிழ்ந்தார்கள். அயற்புறத்துள்ள சனங்கள்யாவரும் அங்குகுறின்று இவ்வொப்பற்ற காட்சியைக் கண்டு களித்தார்கள். மணவாளன் தண்டிகை விட்டிறங்கியவுடன், செய்யவேண்டிய ஆசார உபசாரங்கள் செய்யப் பட்டன. அதன்பினர் ஏகாலியர்⁽¹⁾ வெள்ளைப்படுடைவை
 விரிக்க, மணவாளன் அதன்வழியாய் நடந்து பந்தரின்கீழ் அதியலங்காரமாகச் சிங்காரிக்கப்பட்டிருந்த ஓர் ஆசனத்தில் உட்கார்ந்தார் பொன்மணியின் தகப்பனாறும் மற்றும் அவரைச் சேர்ந்தவர்களும் மணவாளனுடன் வந்து சமூக மனித்தவர்களை ஏற்று உபசரிப்பதில் ஊக்கமாயிருந்தார்கள். பொன்மணியின்தாயார், பெண்டின்ஸைத்தோழியையும், அவளோடுவந்த பெண்களையும் உபசரித்திருத்தியின், சுற்றுமுன்னர் அங்குநடந்த விபத்தின்னெதன்றும், அதனாற்

(1) ஏகாலியர்: வண்ணார், துணி வெளுப்போர்

பெண்ணுக்காக வேண்டியவைகளைத் தாம்செய்து முடியாத
 படி தாமதப்பட்டுவிட்டதாகவுஞ் சொல்லி சீக்கிரமாய்
 ஓடிப் பொன்மணியின் கதவிற் தட்டினார். பொன்மணியிட
 மிருந்து யாதும் மறுமொழி விடைக்கவில்லை. பொன்மணி
 நல்ல உறச்கத்திலிருக்கிறானோ நினைத்து, அவளை ஏழுப்
 பும்படியாய்ப் பெலமாய்க் கதவிற் தட்டினார். பொன்மணி
 யாதும் விடையவிக்காததால், அவளின் தாயார் பதறிப்
 பதகவித்து, ஜம்புலன்களுங் கலங்கி, உடனே தம் பததா
 வுக்கறிவித்தார் இதனைக்கேட்ட குலோத்துங்கர் மதி
 மயங்கி, மிகத்தியங்கி, சன்னல்வழியாய் அறையுட்சென்று
 பொன்மணியைப்பார்த்துக் காணாததால், ‘‘ஐயோ! அவள்
 கடைசியாய்த் தன் என்னத்தை ஒப்பேற்றி என்னை மான
 பங்கப்படுத்திப்போட்டானோ’’ என்றுசொல்லி அடியற்றமரம்
 போற் சாடியிழுந்தார். அவர் மனைவி அறிவிழுந்து மன்ற
 தியங்கி ஓரிடத்திலுட்கார்ந்தார். பொன்பனி அறையிலில்
 வையென்பதை நம்ப அவர்மனங்கு சுற்றுமேவப்படளில்லை.
 இதென்ன? கனவோ? அல்லது வீண் நினைவோ? என்று
 எண்ணினார். இச்சம்பவம் மணவாளன் செனியுட்பட அவர்
 நெஞ்சம்பதற, நீடுடல் சோர்வேற் ‘‘இடியேறு கேட்ட சர்ப்
 பம்போஸ்’’ திசைத்தார்; மனம்பதைத்தார். அவரின் நிலை
 பரத்தை விபரித்தலோ அரிது. துக்கமும் வெட்சமும்
 மேவிட்டவராய்த் தலை குனிந்து பேச்சுமுக்கார்த்து யோகத்
 திலிருப்பவர்போற் தோற்றினார். சுற்றுநேரம் பந்தரின்கீழ்
 ஆரவாரம் யாவும் முற்றுங்குறைய அமைதி தோற்றினது.
 அங்குமிங்கும் பொன்மணியைத்தேடி ஓடினவர்கள் வந்து,
 தாங்கள் அவளைச் சுந்தித்துக்கொள்ள வில்லையென்பதை
 அறிவித்தார்கள். அங்கிருந்த ஏராளமான சனங்களின் கண
 களுக்கு எத்துப்படாத வண்ணம் பொன்மணி எவ்வாறு
 தப்பியோடினாலென்று யாவுரும் அதிசயித்தார்கள்.
 அப்பாத்துரையின் மேட்டிமையுங் கெறுவமும் முற்றுமடங்
 கிறது. அவன் அறிவற்றவனாய் ஒரு சொஞ்சபம்போற்
 குனிந்த தலையுடன் வீற்றிருந்தான். அங்கிருந்த சனங்க
 விற் சிலர்: ‘‘இனி என்ன செய்யலாம்? வருந்தியழைத்தா
 வும் வாராது வாரா. சென்றுபோனது சென்றுபோகட்டுக்
 கும். மாப்பிள்ளையின் மரியாதையைக் காத்தனுப்பிவைப்பது
 நியாயமல்லவா?’’ என்றார்கள். பொன்மணியின் தகப்ப
 னாரிதனைக்கேட்டுச் சபைநடுவே வந்து நின்று மணவாள
 னையும் அங்குள்ள சனங்களையும் நோக்கி:—‘‘நானென்ன
 செய்வேன்? என்னில் நீங்கள் குறைநினைக்க இடமில்லாத

பாரி முன்னதாகவே என் மாணிங் நிலையை உங்களுக்கறி
 வித்துக் காரியத்தைச் சுந்தியில்லாமற் பார்த்துக்கொள்
 வத் தெண்டித்தேன். அப்போது நிங்கள் என்னுடைய
 கேள்விக்கிசைசந்திருந்தால் இதொன்றுஞ் சம்பவித்திருக்க
 மாட்டாதென்று நினைக்கிறேன். இக்காரியத்தில் நானே
 பெரும்பிழை செய்து போட்டேனேயன்றிப் பொன்மணிமேற்
 குற்றம் பாரிக்கச்(1) சற்றுமிடமில்லை. அவன் இன்னொருவ
 னுக்கு வாக்குச் சொல்லியிருந்ததை அறிந்தும், அவளின்
 பிரியத்துக்கு மாறாய் என்விருப்பத்தை நிறைவேற்ற எத்
 தனித்தபோது, அவன் தன் நிர்ணயத்தை நிலைநிறுத்தக்
 கருதி இச்செய்க்கையைச் செய்திருக்கிறான். அவன் பல
 முறைகளிலும் இக்காரியத்தையிட்டு என்னேடு வாதாடியும்,
 நான் மதிகெட்டவளாய் நடந்துகொண்டேன். இப்போ
 நான் செய்யக்கூடியது ஒன்றுண்டு. உங்கள் மரியாதையைக்
 காத்து உங்களைச் சுந்தோஷமாய் அனுப்பிவைப்பது எனது
 கடமையாதலால், எனது இரண்டாம் மகன் சிறுபிராயமாய்
 இருந்தபோதிலும், உங்களுக்குச் சம்மதியானால்(2) அப்பாத்
 துரைக்கு விவாகம் நிறைவேற்றி வைக்கலாம்” என்றார்.
 அங்கிருந்த சகலரும் அதற்குடன்பட்டனர். அவன் தனிமை
 யாய்த் திரும்பிப்போவதிலும் தற்கொலை புரிவது மிகத்
 தகுதியாயிருக்குமென்றனர் சிலர். குலோத்துங்களின் கேள்விக்
 கிசைய அவரின் இரண்டாம் மகனை விவாகஞ்செய்வதற்கு
 யாதுந் தடையுண்டோவென மாப்பிள்ளையிடஞ் சிலர் கேட்ட
 பொழுது, அவர் தலைகுனிந்தவராய் அடிமிடற்றால்
 “ஆம்” என்றார் முகார்த்தநேரங் கிட்டிவிட்டதாற் செய்ய
 வேண்டிய முறைமைகளைக் கவனியாதபடி பொன்மணிக்
 கென வரவழைத்த கூறைப்பட்டுச்சேலையை நவமணிக்கு
 உடுத்தி. ஆபரணாதிகளை அணிந்து சிங்காரித்து ஒரு
 பாவையைப்போற் சபைநடுவே கொணர்ந்து மனவறையிலிருத்தினார்கள். இதெல்லாம் நவமணிக்கோர் வினாயாட்டுப்போவிருந்தது. அவளுக்கிருந்த ஆனந்தம் எம்மட்டெண்
 றில்லை தனக்கோர் திறமான பட்டுப்புடைவை கிடைத்
 ததையிட்டு மிகச் சுந்தோஷங்கொண்டு, அப்புடைவையின்
 சருளைவேலையைப்பார்த்து ஆனந்தித்தாள். தலைகுனிந்திருந்த மாப்பிள்ளை நவமணியைக்கொண்டுவந்து மணவறையில் இருத்தினதும் நிமிர்ந்துபார்த்து, அவளைக்கண்டதே, உள்ள அறிவுங்கேட்டு, முகங்கறுத்து, மணந்தளர்ந்து

(1) குற்றம்பாரிக்க: குற்றஞ்சுமத்த

(2) சம்மதியானால்: சம்மதமாயின், விருப்பமாயின்

கைசோர்ந்து “குளிக்கப்போய்ச் சேற்றைப் பூசிக்கொண்ட
வாறாயிற்றே. பெண்ணமூழ்த்துப் போகாவிட்டாலுஞ் சிரிப்
புக்கிடமாகுமே” என்று நினைத்து விசாரப்பட்டு, செய்ய
வேண்டிய கருமங்களைச் சுருக்கத்தில் முடிக்கும்படி பிரா
மணிடங்கேட்டு, வெகு விளைவிற் சகல கிரமங்களையும்
முடித்துக்கொண்டு பெண் அழைத்துப்புறப்பட ஆயத்தப்பட்ட
டான் தோசாமாலர்போன்ற முகச்சிறப்பையும், மலர்வையும்,
பிரகாசத்தையுமடைய பொன்மணியின் அழிக்கு நவமணி
எம்மாத்திரமென்றெண்ணிக்கலங்கினான். மங்கிலியந்த(1)தரித்த
பிள்ளை நவமணிக்கிருந்த ஆனந்தமோ அதிகம். மனவாள
ஞுடன் புறப்படுமாறு அவளைத் துரிதப்படுத்தியபோது சந்
தோஷம் அவளைவிட்டகன்றது. கண்ணரோடு தாயிடம்
போய் “அம்மா! நான் பேர்கமாட்டேன் ஜயாவிடஞ்
சொல்லி என்னமறித்துவிடுங்கோ” என்றுகேட்டு பெலமாய்
அழ்த்தொடங்கினாள். அவளின் தாயாகும் மற்றும் பெண்
களும் அவனுக்காகிய புத்திமதிகளையும் எத்துவார்த்தை(2)
களையுஞ் சொல்லி வெகு தெண்டிமையோடு(3) அனுப்பி
வைத்தார்கள். மனவாளன் மணவாட்டியை அழைக்கவந்த
பவளியையுந் திரும்பிப்போன பரிதாபமான போக்கையுங்கள்ட
சிலர் விசனமடைந்து “ஆ! பெருந்துரோமாய்ப் போயிற்றே.
அவன் வந்தபொழுதிருந்த காட்சியென? எவ்வளவு கெம்
பீரமாயுஞ் சந்தோஷமாயும் வந்து, இப்போதுமுகத்தில் கரி
பூசப்பட்டவன்போற் துக்கத்தோடும் வெட்கத்தோடுந் தலை
குனிந்துபோக நேரிட்டுதே” என்று பேசிக்கொண்டார்கள்.
பொன்னுத்துரை பொட்டியை விவாகஞ்செய்யத் துணி
வது, “எட்டாத கொப்புத்தேனை எட்டிட்டியார்த்துக் கொட்ட
ாவி விட்டது போலாகும்” என்றுசொன்ன வீரவான், பட்ட
டுப்போகும் பாட்டைப்பாருங்கள் என்றனர் சிலர்.

பொன்மணி எவ்வாறு அறையிலிருந்து தப்பி ஒடினா
ளென்பதைச் சந்திரு ஆராய்ந்துபார்ப்போமாக. அவர் அறை
யுட்சென்று கதவைப் பூட்டிக்கொண்ட பின்னர், தான்
எவ்விதந் தப்பிக்கொள்ளலாமெனச் சற்றுநேரம் யோசித்
திருந்து, பின் ஓர் வெள்ளைவஸ்திரம் உடுத்து, அணிந்
திருந்த ஆபரணங்களைக் களைந்து மடியிற்கட்டிக்கொண்டு,
தகப்பனாருடைய மேற்சட்டை ஒன்றை அணிந்து, பச்சைத்

(1) மங்கிலியம்: மாங்கல்ய நாண், தாவி

(2) எத்துவார்த்தைகள்: ஏமாற்றுவார்த்தைகள்

(3) தெண்டிமை: வலுக்கட்டாயம்

துப்பட்டியால் முக்காடிட்டு வேஷம் மாறினவளாய்ச் சன்ன
 வண்ணடசென்று, எப்போது தப் பியோடத் தருணங்கிடைக்கு
 மென்று மெதுவாகச்சன்னலைநீக்கி எதிர்பார்த்திருந்தாள்.
 தாமதிப்பது சற்றும் புத்தியாகாதென்று எண்ணித் தெரிய
 மடைந்து சன்னல்வழியாய் இறங்க எத்தனஞ் செய்ததரு
 னைம் மாப்பிள்ளை வருவதையறிந்து சனங்கள் ஆரவாரப்
 படுவதைக் கவனித்தாள், அச்சமயம் தனது தாயார் குத
 லிற் தட்டுவதைக்கேட்டு, யாதும் உத்தரங் கொடாமல்
 வந்ததுவரட்டுமென்று சன்னலாற் குதிக்க ஆயத்தப்பட்ட
 வேளை, வீட்டிற் தீபற்றிவிட்டதென்னும் பெருங்கூக்குரல்
 கேட்டுப் பந்தரின் கீழிருந்தயாவரும் அத்திசையைநோக்கிச்
 சென்றார்கள். இதிற் பொன்மணி மிகச்சந்தோஷமுற்று
 எல்லாந் தெய்வத்தின் செயலென்றெண்ணி சற்றுந் தாமதி
 யாது கீத்திரம் சன்னலாற் குதித்துத் துரிதமாய் நடந்து
 கரத்தைகள் கூட்டமாய் நிற்குமிடஞ்சென்றாள். அங்குள்ள
 சகல குதிரைக்காரரும் பொன்னுத்துரையின் முதலாளியா
 ரின் ஆணைக்குட்பட்டடுப் பொன்னுத்துரைக்குச் சகாயிகளா
 யிருந்தார்ச என்பதைப் பொன்மணி முன்னரே அறிந்திருந்
 தமையால் அச்சமின்றி அவ்வழி போனாள். அவள் வண்டிகள்
 நிற்குமிடத்தைக் கிட்டிச்சேரும், வேஷம்மாறிக் குதி
 ரைக்காரன்போலுடுத்திருந்த பொன்னுத்துரை இடைவழிக்
 கோடி அவளைக் கரத்தைநிற்குமிடத்திற்கு அழைத்துச்
 சென்றாள். பொன்னுத்துரைக்குண்டான் ஆனந்தமும் மனப்
 பூரிப்பும் எவ்வளவாயிருக்குமென்பதை வாகிக்கும் நண்பர்
 களே நன்கு விளங்கிக்கொள்ளலாம். யாதும் இடர்சம்பு
 விக்காது தப்பிக்கொள்ளவேண்டுமெனும் நோக்கங்கொண்டு
 பொன்னுத்துரை உடனே புறப்பட எத்தனித்தபோது,
 பொன்மணி அதற்கிணங்காது, மாப்பிள்ளை வெளிக்கிடும்
 போது தாங்களும் புறப்பட்டு விவாகோந்சவத்திற்குத் துரி
 சனமனித்தவர்களின் கரத்தைகளோடு சேர்ந்து தங்கள் வண்டியையும்
 விட்டுப்போவது புத்தியெனச்சொல்லிச் சற்
 றுத்தாமதிக்கும்படி பொன்னுத்துரையிடங் கேட்டாள்.
 பொன்னுத்துரை அதற்கிணங்கிப் பொன்மணியுடன் ஓர் பிர
 மாண்டமான மரத்தினிகிழ் உட்கார்ந்தான். பொன்மணி
 அங்கிருந்து வீட்டில் என்ன நடைபெறுகிறதென்பதைக் கவ
 ஞமாய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். பொன்னுத்துரை நடு
 நடுங்கிப் பயந்து, தாங்கள் அங்குநிற்பது புத்தியல்லவென்
 றும், தங்களைக் காண்பார்களாகில் மோசத்திற்கிடமாகு
 மென்றால் சொல்லி உடனே புறப்படும்படி பொன்மணியை
 ஏவினாள். அன்றுமாத்திரம் தனது யோசனையைக்கேட்டு

நடந்துகொள்ளும்படியும் அவ்விடத்தில் நிற்பதால் யாதும் அபாயம் வராதென்றும் பொன்மணி சொன்னாள். இவ்வாறிவர்கள் தர்க்கித்திருந்ததருணம் மனவாளனும் புது மனவாட்டியும் புறப்பட, ஒருவர்பின்னொருவராய் அங்கிருந்த யாவரும் புறப்பட்டுத் தத்தம் கரத்தைமீது ஏறினார்கள். மனவாளனதும் மனவாட்டியினதும் தண்டிகை முன்செல்ல, கரத்தைகளும் வண்டிகளும் பின்தொடர்ந்தன. ஈற்றில் நவரத்தினமும் அவன்கிணேகிதனொருவனும் வண்டியிலுட் காரப் பொன்மணி போன்னுத்துரையோடு முன் அணியத்தில் வீற்றிருந்து கடிவாளவார் பிடித்து மரியாதையாய்த் தங்கள் கரத்தையை எல்லாவண்டிகளுக்கும்பின் செலுத்துப்போனாள். பெரிய யுத்தக்களத்தில் யுத்தஞ்செய்து வெற்றிமாலையை அணித்த ஓர் போர்வீரன் எவ்வளவு சந்தோஷமாயுங் கெம்பீரமாயும் வீட்டுக்குத்திரும்புவானோ அவ்வண்ணம் அவள் தன் வெற்றியில் ஆனந்தமுற்றுக் கெம்பீரமாய்க் கரத்தை செலுத்திச்சென்றாள்.

இவ்வாறிவர்கள் மெல்லெனச் செல்லுந்தருணம் பொன்னுத்துரைக்குத் தன் அன்பான சகோதரியையிட்ட எண்ணந் தொட்டது. தான் கண்மணியைச் சந்திக்கப் போனபொழுது அவளிருந்த நிலைபரவின்னதென்றும் தாமிருவரும் கைலாசபிள்ளையின் குடும்பத்தார் பொறாமைகொள்ளத்தக்க விதமாய் நடந்துகொண்டமையால், கண்மணிக்கு மேலும் மேலுமவர்கள் தண்டனையளிப்பார்களென்றும் பொன்னுத்துரை பொன்மணிக்கு மிகு விசன்துடன் மெல்லெனச் சொன்னான். பொன்மணி இதைக் கேட்டு மிகத் துயரப்பட்டு:—“என் நிமித்தங் கண்மணிக்கு யாதொரு இடருஞ் சம்பவியாதபடி எப்படியோ இன்றைக்குக் கண்மணியை மீட்டுக்கொள்ளவேண்டும். இல்லாதிருந்தால் நாங்கள் பெருந் துரோகிகளாயிருப்போம். நாங்கள் தொடங்கிய தொடக்கத்தைச் சரியாய்முடியாது விடக்கூடாது. இதுவரையும் எங்களைப்பாதுகாத்து நடத்தியிடவள் நெடுகலும் எங்களைப் பாதுகாத்து வழி நடத்துவார் நீதிசெய்ய நாங்கள் பயப்படத்தேவையில்லை என்றாள்.”

மனவாளனதும் பொன்மணி என்னும் மனவாட்டியினதும் வரவைக் கைலாசபிள்ளையும், மனவியும், அவர்கள் இனசனபந்துக்களும் ஆவலுடனும் சந்தோஷத்துடனும் எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். வந்து சேர்ந்தவுடன் அப்பாத-

துரையின் தாயாருஞ் சில பெண்களும் பொன்மணியை
 எதிர்கொண்டழூத்துவரும்படி கரத்தையன்டை சென்று,
 பொன்மணி அங்கிலலையெனக்கண்டு திகைத்துநிற்க, மறு
 பெண்கள் நவமணியை ஏற்று உபசரித்து அழைத்து வந்
 திருத்தினார்கள் கைலாசபிள்ளை இதனையறிந்து ஏக்கம்
 பிடித்தவராய் யிரு விசனத்துடன் ஓரிடத்தில் உட்கார்ந்து:
 “ஐயோ! என் பிள்ளைக்கு இவ்வளவினம் சம்பவிக்கலா
 யிற்றே. உலகம் நவினஞ்செய்யப்போகுதே. என் மகன் எல்
 விதஞ் சகிப்பானோ அறியேன்” என்றென்னிக் கலங்கி
 னார். மணவாளன் வீடுசேர்ந்தவுடன் தன் அறையுட
 சென்று கதவைப் பூட்டிக்கொண்டு படுக்கை சென்றான்.
 வந்த சனங்களை உபசரிப்பாருமில்லை. பெண்ணை அனு
 சரிப்பாருமில்லை அன்று காலை ஆவந்தத்தினாற் கேகம்
 பீரித்திருந்த வீடு, துக்க வீடாகியிருந்தது. கைலரும் மெய்
 மறந்தவர்களாய் விசனத்துடன் அங்குமிங்கும் உட்கார்ந்த
 திருந்தார்கள். அருளப்பா மாத்திரம் சற்று உற்சாகமாய்
 நின்று சனங்களை உபசரித்தேற்று. சந்தனம் தாம்புல
 மளித்து, பண்ணீர் தெளித்துச் சங்கையாக அனுப்பிவைத்
 தான். எல்லோரும் தங்களைமறந்து, துயரத்தாற் பீடிக்
 கப்பட்டிருந்தமையால், நவமணியைக் கவனிப்பாரில்லை
 அவன் அங்குமிங்கும் பார்த்து எல்லாம் வேற்றுமுகமாகத்
 தோற்றியமையாறும், அந்தியர்மத்தியிற் தான் தனிமை
 யாக விடப்பட்டமையாலும் பயந்து கண்ணீர் விட்டுக்
 கொண்டிருந்தான். நவமணியின் நிலைமையைக் கண்ணுற்ற
 ஒரு பெண் அவள்களை சென்று, அவன் ஆறுதலாயிருக்
 கும்படி அவனுடன் சம்பாஷித்துக்கொண்டிருந்தான். அப்
 பாத்துரைக்கு நிகழ்ந்தவற்றையிட்டு யாவரும் துக்கசாகரத்தில்.
 அமிழ்ந்திருந்தமையால், ஏழைக் கண்மணியைக் கவனிப்பார்
 யாருமில்லை. அவன் துயரத்தோடு தனிமையாகத் தன்
 பிள்ளைகளுடன் ஓரிடத்தில் உட்கார்ந்திருந்தான்.

கைலாசபிள்ளைக்குண்டான் தியக்கழும் மணக்கலக்க
 மும் அவரைவிட்டகண்றவுடன், அவர் சற்றுக்களாதென்னிந்
 தெழுந்து: “என் பிள்ளையின் மரியாதைக்கேள்ம் வருவித்த
 பயலை நான் இலேசாய் விட்டுவிடமாட்டேன். அவன்
 கெறுவத்தை அடக்கிவைக்காதுவிட்டால் நான் கைலாச
 எல்லன். என் குடிக்க நாசாய் என்மான் எனக்குத்தேடு
 வைத்த முதல் இதுதான்” என்றுசொல்லி வாலிபனுக்குச்
 சரியாய் உத்தண்டமாய் முழுக்கமிட்டார். இதனைக்கேட்டு

குந்தவர்கள் உடனே, அநுப்பர் கண்மணியை விவாகஞ் செய்ததைக்கருதியே பேசனாரென்று விளங்கினார்கள்.

கண்மணியின் நிலைபரத்தை அறியும் நோக்கமாக விடியற்காலை அவளின் மாமியார் அவள் படுக்கை அறைக்குச் சென்றபோது, அவளங்கில்லாதது கண்டு தீவிரமாக அருளப்பாவுக்கும் மற்றோருக்கும் அறிவித்தார். அவர்கள் இதனைக்கேட்டுப் பிரமிப்படைந்து, எவ்விதம் புறப்பட்டார்களன்றுமியாதவர்களாய், இப்படியாயிருக்கலாம். அப்படியாயிருக்கலாமென்று தத்தம் அபிப்பிராயங்களை வெளித்திறந்து பேசிக்கொண்டார்கள். ஒர்போது அது ஆக்கிணைக்குப் பயந்து அயல்வீடுகளில் மறைந்திருக்கக்கூடுமென்றெண்ணீடும் விசாரணை நடத்தினார்கள்.

18. காத்திரா மீட்பு

பொன்மணியும் பொன்னுத்துரையும் வெற்றிமாலை அணிந்து சந்தோஷத்துடன் வீடுசெல்லுந்தருணம் துக்கசார கரத்தமிழ்ந்திய கண்மணியை அவளின் நிரப்பந்த நிலைமை யிலிருந்து எப்படியோ விடுதலைசெய்யவேண்டுமென நிர்ணயித்து, பொன்னுத்துரை கரத்ததயைப் பொன்மணியுடன் கைலாசபிள்ளை வீட்டுக்குச் சமீபத்தில் நிறுத்தி, தேய வத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு, வீட்டுக்குப் பின்புறமாட்டுச் சென்று, கண்மணியைக் கண்ணிகொள்ளலாமென்று அங்கு மிங்குந் தேடிக் கண்ணெறிந்து பார்த்தான். வீட்டுக்குள் யாதோரு அசுமாற்றமு வில்லாதிருக்கக்கண்டு, அது யாது நியாயம்பற்றியென்றறிய விரும்பி, மெல்லென ஒரு சன்னலால் உள்ளோபார்த்தான். அங்குள்ள சுலகரும் துக்கவீட்டு விருப்பவர்போல், ஆக்காங்கு முகவாட்டமுற்றவராய் மூலைக்குமூலை ஜம்புஸ்ஸங்குமொடுங்கித் துயரத்தோடிருப் பதைக்கண்டான். தான் தேடிச்சென்ற கண்மணி அங்கிருப்பதாய்த் தோற்றப்படாமையால், அவ்விடம் வீட்டு விலகிக் குசினிப்புறம் போய்ப்பார்த்தான். அங்குங்கண்மணி இல்லாததுகண்டு, ஆவன் எஃகுருக்கக்கூடுமென மோசித்துக்

கொண்டு திரும்புந்தருணம் யாரோ ஓர் ஆன் அனுங்கிய
 சத்தம் அவன் காதில் விழுந்தது. ஆயின் எத்திசையிலீ
 ருந்து அச்சத்தம் வந்ததென்றும், அதுயாருடைய சத்த
 மென்றும் அவன் விளங்கிக்கொள்ளவில்லை. ஓர் போது
 கண்யபணியின் சத்தமாயிருக்கலாமென்றான் என்னியதால்,
 மனங்கலங்கிப் பலத்தைகளிலும் கவனமாய்ப்பார்த்தான். அங்கு
 கண்மனியைக் கண்டுகொள்ளாததால், சுற்றில், குசினியின்
 பின்புறம்போய், அங்கிருந்தே அச்சத்தம் வருகிறதாகத்தீர்
 மானித்து சத்தம் வருங்குறிப்பை நிச்சயித்துக்கொண்டு,
 அவ்விடம் மெதுவாகச்சென்று ஒரு திக்குரசியைத் தட்டிப்
 பார்த்துக் கண்மனியே அவ்விடங்கிடந்து அனுங்குவதாகக்
 கண்டான். கண்மனி அங்குவந்தவர் தன் புருஷனென்
 ரெண்ணி;— “ஐயோ! என்னை அடியாதேயுங்கள். தாங்க
 முடியாமற் சரீரம் நோகுது” என்று இயக்கங்குறைந்த
 வளாய் மெதுவாய் அனுங்கி அனுங்கிச்சொன்னான்.
 பொன்னுத்துரை இதனைக்கேட்டு, அவனுக்குச் சமீபத்திற்
 போய் உட்கார்ந்திருந்து, தான் யாரென் வெளிப்படுத்தி
 அவனைச் சத்தமலைக்கவேண்டாமென்கிசொன்னான். தமை
 யன்று சத்தங் காதில்விழிக்கேட்ட கண்மனி மிகப்பயந்து,
 அவனுக்குயாது சம்பவிக்குமோவென்றெண்ணி மூர்ச்சையா
 னான். அங்கு தாமதிப்பது புத்தியாகாதெனப் பொன்னுத்
 துரை உணர்ந்து, கண்மனியை வாரித்துக்கி வெளியே
 கொண்டுபோய்க் கரத்தையில் ஏற்றினான். அச்சமயங் கண்
 மனி சந்று அறிவுதெளிந்து யாதோ பேசத்தொடங்கி
 னான். பொன்னுத்துரை அதைத் தடுத்து அமைதியர்க்கு
 விருக்கும்படி சொல்லி, பொன்மனியை நோக்கி, நவரத்
 தினமெங்கேயெனக் கேட்டுக்கொண்டு, கரத்தையைத் திருப்
 பவும், அவர்கள் புறப்படுதலை எதிர்பார்த்து ஒருமறைவில்
 நின்ற நவரத்தினக் கிரைவிற்சென்று கரத்தைமீதேறி
 “இப்போ நாம் திவிரமாய்ப்போகவேண்டும். விடிவென்னிகா
 வித்துவிட்டது அதோசிலை வெறும்வண்டிகள் எங்களுக்கா
 கக் காத்துநிற்கின்றன. அவை ஹோடு கூடிப்போவதே
 புத்தி” என்றான். பொன்னுத்துரை அவைகள் தொரிக்குப்
 போகும் வண்டிகளோவென விசாரித்து, மெய்யெனக்கண்டு
 அவற்றுடன் தனது கரத்தையைச் செலுத்திச்சென்றான்.
 இவ்வாறு கரத்தைகள் ஒன்றிச்சின்னொன்றாகச் செல்லும்
 பொழுது சற்றுத்தாரத்துக்கப்பால் வழிப்போக்கர் சிலரை
 இவர்கள் சந்திக்கநேரிட்டது. அவர்களில் ஒருவன் இவர்
 களை வெகுகுறிப்பாய் உற்றுப்பார்த்தபொழுது, பொன்
 னுத்துரைக்குண்டான் ஏக்கமும் மனக்கிலேசமும் மிகப்

பெறிது. பொன்னுத்துரை காத்தையைத் துரிதமாய்ச் செலுத்திக் கீதாரியைக் கிட்டிச்சேர்ந்து, கூடிச்சென்ற வண்டிகளைவிட்டுப்பிரிந்து, மண்ணட்டீவு என்று அழைக்கப் படுந்தீவுக்கு வள்ளம்வழியாய்ச் சென்று தனது முதலாளியார் மூலமாய் ஒழுங்குசெய்யப்பட்ட ஓர் சிறந்த வீட்டிற்கு மூவரோடும் போய்ச்சேர்ந்தான். கண்மனிக்கிவையாவும் ஒர் தரிசனம்போற்காணப்பட்டன. அன்று காய்ச்சலும் பெலவீன முழுதிகமாயிருத்தமையால், அவளீன் நிலைபரம் மிகமோசமாயிருந்தது. ஆயின் கடற்காற்றைச் சுவாசித்தமையாலும், பெலவீன்ததைப் போக்குதற்கு நல் ஆகாரமருந்தியமையாலும், இரண்டொருநாளிற் கண்மனி சற்றுத் திருந்தியிருந்துபோற் தோற்றப்பட்டாள். நெடுக்குறும் மறியற்சாலையிற் சிறைப்பட்டவள் போவிருந்து, சொல்லொன்றத் துயரத்தையும் துன்பத்தையும் அநுபவித்த கண்மனிக்கு, போதிய சுயாதீனமும் நல்லீவுகளும் கிடைத்ததால், அவனுக்கிருந்த அச்சம், நோய், வியாகுலம் யாவும் அவளை விட்டகன்றன. ஆயின், தன் குழந்தைகளை விட்டுப்பிரிந்த துயரம் அவளைப் பாதித்தது. அவர்களுக்கு யாதாயினுமொரு இடருண்டாகாதென்னும் நங்கிக்கொனினால் அத்துயாத்தைச் சுகித்துக்கொண்டாள். தனது பிரிதல் தேவனிடம் அவர்களை ஒப்புவித்து ஆறுதல்லடந்தாள்.

இவர்கள் மண்ணட்டீவச்சேர்ந்த மறுநாட் சாயக் காலம் பொன்னுத்துரையின் முதலாளியார் இவர்களைப் பார்க்குமாறு அங்குசென்றிருந்தார். பொன்னுத்துரையை அவர் கண்டதும் சந்தோஷத்துடன் கைகுலுக்கி ‘நீ கூல இலட்சணமும் பொருந்திய ஒரு உத்தமியை மனைவியாக்கிக்கொள்ள தத்தவித்திருக்கிறாயென்னுஞ்சந்தோலத்தினால், இப்பொழுதே உனக்கு மங்களவாழ்த்துதல் சொல்லும்படி வந்தேன்’ என்று சொல்லிக்கொண்டு உட்சார்ந்தார். அவர் நெடுநேரமிருந்து கூல காரியங்களையும் குறித்துச் சம்பாவித்தபின், பொன்மனியைப் பார்க்கவேண்டுமென விரும்பிப் பொன்னுத்துரையிடஞ் சொன்னார். உடனே பொன் அுத்துரை அவளை அழைத்து அவர்முன்பதாகவிட, அவர் அவளை நோக்கி:— ‘மகளே! உனது விலையேறப்பெற்ற நிதானத்தையும், நிதாரத்தத்தையும், நான் மிகவும் மெச்சிக்கொள்கிறேன். நான் உனது சுகப்பணாயிருப்பேடே னேயாகில், உன் செய்கைகளையிட்டுப் பெருமையுடையவ

ஊயிருப்பேன். உனது தகப்பனாரைக்கண்டு எல்லாஞ் சமா
தான்மாய் ஒழுங்குசெய்வேன். கடவுள் உங்களை ஆசீர்
வதிப்பாராக' என்று சொல்லிப் புறப்பட்டார்.

மன்னைத்தீவச்சேர்ந்த மூன்றாம் நாள் கண்மணி
யில் நல்ல மாறுதல் காணப்பட்டது. பொன்மணி அவளிடீஞ் சகல காரியங்களையிட்டும் விபரமாக விசாரித்தறிந்
தாள். தன் புருஷனைப்பற்றிய சூறைகளைக் கண்மணி
இருபோதாயினும் ஒருவரிடமுங் கதைத்திருக்கவில்லை.
அனால், தன் உற்றுச்செனகிதியாகிய பொன்மணிக்கு அவள்
ஒன்றையும் மறைக்காது தான் பட்ட நிஷ்டரேங்களையிட்டு(1)
விபரமாய்ச் சொல்லித் தன் சினேகிதியைதோக்கி:—

"பொன்மணீ! நானென் புருஷனையும் பின்னைகளை
விட்டுப்பிரிய நேரிட்டது தேவனுடைய சித்தமாயிருப்பதால்
நான் என் கருஷை நிறைந்த பெருமாளின் சித்தத்திற்
கமைந்திருக்கிறேன் நானெந்தவகையாயும் என் புருஷனை
விட்டுப்பிரிந்துகொள்ளத் தீர்மானிப்பது ஆட்ரோகமான காரி
யம். நான் என் புருஷனுடைய விருப்பத்திற்குக் கீழ்
அமையவேண்டியவுள். பின்னைகளின் நிமித்தமாய் அவர்
என்னை அழைத்துக்கொள்ள விருப்பமாயிருப்பார். என்ன
செய்வேண்டிய நினைக்கும்பொழுது பயங்கரமென்னைச்
குழந்திருக்கிறது. நீ இந்தத் தொல்லைகளுக்குள் அகப்பட்டு
நிர்ப்பாக்கியவுதியாகாமல் அண்ணாவுக்கு மனைவி
யாய் வரப்போகிறது எனக்குப் பெருந் சந்தோஷம். எனக்
கிருக்குந் தொல்லையிலிருந்து மரணமென்னைப் பிரித்தெ
கூக்காமல் விட்டால் நான் நிர்ப்பந்தத்திலிருந்து துப்பிக்
கொள்வது வில்லங்கமான காரியம்" என்றாள். பொன்மணி
யாதொருவார் ததையுமின்றி அதிக விசனத்தோடு எல்லா
வற்றையும் உற்றுக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள். கண்மணி
சற்றுவேளை அமைதியாகவிருந்து பின்னரும் பொன்மணியை
விலிந்து:—

"இன்னொருமுறை நாங்கள் இருவரும் ஒருவரை ஒரு
வர் சந்திக்கத் தடுணம் வாய்க்குமோவென்றும், சந்தித்த
போதிலும் முன்போற் சாவகாசமாய்ச் சம்பாஷித்துக்
கொள்ளக் கிட்டுமோவென்றும் என்னினேன். காத்திராப்
பிரகாரம் நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்து பெரிய

(1) நிஷ்டரேங்கள்: கொடுமைகள்

சந்தோஷமான காரியம். என்னுடைய அருமையான மாதா வையும் சோதரரையும் ஒருமுறை காணத்தருணம் கிட்டு மாணால் நான் பெரும் பாக்கியுசாலியாயிருப்பேன்?" என்றாள்.

பொன்மணி:— உன்னுடையதாயையுஞ் சோதரரையும் நீ சந்திக்குங்காலம் வந்திருக்குது. திரும்பவும் உன்னுடைய புருஷன் வீட்டுக்குப்போகிற நோக்கம் உனக்குண்டோ?"

கண்மணி:— இல்லை. உலகத்தில் இனிச் சிலிக்கவேண்டுமென்ற ஆசை எனக்கு அந்பமாகுதல் இல்லை. கசப்பான எனது உலகசீவியும் சுகலத்தையும் வெறுத்து மரணத்தையே ஆதிக்கச் செய்துபோட்டுது.

பொன்மணி:— அது உன்மைதான். ஆனால், பிள்ளை களிருக்கும்பொழுது உலகத்தை முற்றாய் வெறுக்க முடியுமா? அது நீதியா?

கண்மணி:— பிள்ளைகளைப்பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை. அவர்களைச் சிருஷ்டித்த ஆண்டவர் அவர்களுக்காக வேண்டியவைகளை நடப்பித்து, ஒருவேளை என்னிலும்பார்க்க அன்புபாராட்டக்கூடிய ஒருவர்வசம் ஒப்படைக்க அறிவார்.

இவர்கள் இவ்வாறு சம்பாஷித்துக் கொண்டிருத்தத்தினால் கண்மணி கடற்காற்றிற்குச் சுவாசிப்பது நலமென்றெண்ணிடும் இருவரையுங் கடற்கரைக்கெழுந்துவரும்படிப்பொன்னுத்துவரை ஏவினான். இருவருமெழுந்து கடற்கரைசென்று ஓரிடத்தில் உட்கர்ந்தார்கள். பொன்னுத்துவரையும் நவரத்தினமுஞ் சமீபத்தில் உலாத்திக்கொண்டு நின்றார்கள்.

பொன்மணி:— நீ உன்று புருஷனைவிட்டுப் பிரிந்து கொள்கிறதற்கு ஏற்றவழிவகைபார்த்துக்கொண்டு, பிள்ளைகளோடு உன்று தாய்வீட்டிற் சுகமாய்ச்சீவிப்பது புத்தியென்று நான் நினைக்கிறேன். அது ஒரு தப்பிதமான செய்கையல்லவே.

கண்மணி:— அவர் என்னைவரும்படி தெண்டித்தான், நான் அவருடைய கேள்விக்கமைந்து என்ன நேரிட்டபோது ஒம் போகவேண்டியதுகட்டமை. அவர் என்று பத்தாவாலி

குப்பதால் அவருடையசொல்லை மீறி ஒருபோதும் நடக்க மாட்டேன்.

இவ்வாறு கண்மணி தனது உற்றினேகிதியுடன் சந்றுநேரஞ் சம்பாவித்தபின்னர்த் தன் தமையனைநோக்கி:— “அண்ணா! நான் என்னுடைய உணர்ச்சியை நீங்கள் எல்லாரும் அறியும்படிக்குச் சொல்லவேணுமென்று நினைக்கிறேன். நான் மெய்த்தேவனென்று சொல்லப்படுகிற காலைஞர்க்கடலாகிய கடவுளிடத்திலும், அவர் குமாரனாகிய இயேசு இரட்சகரிடத்திலும் நம்பிக்கைவத்து, என்னை ஒப்படைத்துச் சிலகாலமாக வழிபட்டுவருகிறேன். நான் இவ்வுலகத்தில் இக்கட்டுக்கணாயும் இடர்கணாயும் பட்டு உத்தரித்தபோதிலும், மறுஉலகத்திற் சந்தோஷமான சீவியம் எனக்குண்டென்று ஆறுதலாயுஞ் சந்தோஷமாயுமிருக்கிறேன் இரட்சகர் எனக்கு இந்த ஆறுதலைத்தந்திருக்கிறார்” எனச்சொல்லி, கிறிஸ்துமார்க்கமே மெய்யான மார்க்கமென்றும், தான் அம்மார்க்கத்தை எவ்விதமேற்று வழிபட்டதென்றும் விபரித்துப்பேசியதைக்கேட்ட அவளின் சகோதரனும் மற்றோரும் அவள்பேசியவற்றை மிகு ஊக்கத்துறை பக்தியுடனுங் கேட்டிருந்தார்கள். இதன் பின் னர்த் தனக்குநேரிட்ட இடரிலிருந்து கடவுள் தன்னை அற்புதமாய் விடுவித்து வழிநடத்தியவகை இன்னதென்று பொன்மணி விபரித்தாள். இவைகளை வெகு கவனமாய்த் கேட்டிருந்த நவரத்தினம்:—

“பொன்மணீ! உன்னையும் உள்ளினேகிதியாகிய கண்மணியையுங் குறித்து ஓர் சரித்திரிம் யாருமெழுதுவார்களானால், வெகு படிப்பனைக்குரியதாயிருக்குமல்லவா?

பொன்மணி: கண்மணியைக்குறித்துமாத்திரம் எழுதப்படுமாகில் படிப்பனைக்குரியதாயும் பரிதாபமுள்ளதாயிருக்குமென்பதற்கையமில்லை.

நவரத்தினம்: ஏன்? உன்னுடைய செய்கைகள் படிப்பனைக்குரியனவல்லவா?

பொன்மணி: உலகம் என்னைப்பற்றி நன்மையாய்ப் பேசிக்கொள்ளுமென்பது ஜயமானகாரியம். சிலருக்கு எனது செய்கை மிகவுங் கூடாததாகத் தோற்றக்கூடும். ஆனால் நான் என்னுடைய மனதிற்கு நீதியென்று கண்டதைச் சொல்கிறேன்.

நவரத்தினம்: பொன்மணி! உன்னுடைய செய்கைகள் மெத்த அழுர்வமானவைகள். நீதி, நிதார்த்தம், நிதானம், மொழிதவறாதவாக்கு இவையென்பதை உனது துணிகரமான செய்கையால் எல்லாருக்கும் நல்லாய் விளக்கியிருக்கிறாய் ஆரும் மடையர் உன்னிற் குற்றஞ்சோல்வார்களே யல்லாமல், காரியத்தை விளங்கக்கூடிய புத்தியுள்ளவர்கள் ஒருங்காலுங் குற்றஞ்சோல்லமாட்டார்கள். உன்னுடைய மேன்மையானவும் துணிகரமானவுஞ் செய்கை என்னை மெத்தவும் பெருமைக்குட்படுத்துகிறது.

பொன்மணி: கண்மணியின் பொறுமையே மிகவும் அழுர்வமானது. எனது செய்கைகள் எல்லாம் அவனுடைய பொறுமைக்கு எம்மாத்திரம்?

கண்மணி: எங்கள் சரித்திரத்தை எங்களைப்போ வொத்த ஓர் ஏழைப்பெண் எங்கள் மேல் அனுதாபங்கொண்டு எழுத ஏவப்படுவானேயல்லாமல், இதில் ஓர் ஆண்பிள்ளை நேரம்போக்க ஏதொன்றுமில்லை' என்றால்.

இவ்வன்னை இவர்கள் சம்பாவித்துபின்னர்த் தனக்கும் பொன்னுத்துரைக்குமிடையில் நடைபெற்றவற்றையிட்டு நவரத்தினம் ஆதியோட்டந்தம் விபரித்துச் சொன்னபொழுது, நினையாப்பிரகாரமாய்ப் பொன்னுத்துரை பொன்மணிமேற்கொண்ட அவநம்பிக்கையைக்குறித்தும், அதனாலவன் விவாகத்தினத்திலன்று பொன்மணி கேட்டுக்கொண்டபடிக்கு அவளைக்காத்துநிற்க மறுத்ததையிட்டுஞ் சொன்னான். இதைக் கேட்டிருந்த பொன்மணிக்கு மிக ஆத்திரமும் வெகு கோடு முழுங்கானதால், யாதும்பேசாது கோபமுகத்துடன் மௌனமாயிருந்தான். நவரத்தினம் எல்லாவற்றையும் விபரித்துச் சொல்லியபின்னர், பொன்மணி சற்றுத் திருப்தியீனமாயிருக்கிறானென்பதைக் கவனித்து, ‘‘ஓகோ! தப்பிதுமாய்ச் சொல்லிப்போட்டேனே. பொன்னுத்துரை தன்னில் அவிசுவாசங்கொண்டது அவனுக்குத் திருப்தியாய்க் காணவில்லையே’’ என நினைத்து, மௌனமாயிருந்த பொன்மணியைநோக்கி; ‘‘பொன்மணி! உன்னிற் பொன்னுத்துரை அவிசுவாசங்கொண்டாகிறேன்று நீ அவர்மேல் எள்ளளவாகுதல் குறை என்ன நியாயமில்லை எனென்றால், நம் பத்தக்கவிதமாக உலகம் பலவற்றையும் பேசிக்கொண்டது. நானும் நீ மனம்மாறிவிட்டாயென்று கிட்டத்தட்டநம்பி விட்டேன்’’ கூன்றான். பொன்மணி மிகவிசாரத்தோடு,

தான் தன்பேச்சில் ஒருபோதும் நிலைதளம்பினதில்லையென்றும், அப்படி வாக்குப்பிறழும் நடப்பதிலும் தற்காலை புரிந்துவிடுவது உத்தமமாகுமென்றஞ் சொன்னாள். பொன்னித்துவரை தனது தப்பானவிளக்கம் வெளிவந்துவிட்டதாற் பொன்மணி தன்னையிட்டுக் குறையாக நினைப்பாளென்றும், அவ்வாறு அவளிற் தான் அவிசவாசங் கொண்டது அவளின் மனதைப் புண்ணாக்காது விடமாட்டாதென்றும் நினைத்துப் பொன்மணியன்றைபோய் “நான் மன்னிப்புக்குப் பாத்திரனல்லாவிட்டாலும், வீணவிளக்கங்கொண்ட குற்றத்தை எனக்கு மன்னிக்கக் கூடுமாலில், செய்து கொண்ட எல்லாமேன்மையான செய்கையிலும் இது மேன்மையாகும்” என்றுசொல்லி மன்னிப்புக்கேட்டான்.

பொன்மணி ஓளித்தோடிய நாட்தொட்டுக் குலோத்துங்கர் வெட்கழுந் துக்கழும் நிறைந்தவராயிருந்தார். தமது மகள் ஓளித்தோடியதில் அவள்மேற் குற்றம் பாரிக்க இடமில்லையென அவர் நினைத்தபோதும். பெருமீனத்திற்கிடமாய்ச் சம்பவித்துப்போயிற்றே என்று எண்ணி மகளையிட்டுச் சுற்றேனுங் கவனியாதபடி துயரத்துப்பட்டுக் கலங்கினார். ஒருநாட்ட பொன்னுத்துவரையின் முதலாளியார் குலோத்துங்கர் வீடுசென்று, அவரின் விசாரத்தைச் சுற்றுக்காந்தி பண்ணி, மன்றைதினிற்குப்போய் மகளைக் காணும்படிரவினார். அவரின் கேள்விக்கிசைந்து குலோத்துங்கர் மகளில் விடுசென்றிருந்தார். அவரின் தரிசனம் அங்குள்ள யாவருக்கு மதிக நூதனமாயிருந்தது. அவரைக்கண்டதும், பொன்மணி யைத்தவிர மற்றொரும் ஒடியறைந்தார்கள். தகப்பனார் மகளைத் தழுவிக்கொண்டு, மனுஷர் கண்ணிற் தான் விழிக்கக்கூடாத வெட்கத்துப்பட்டுவிட்டதாயிட, தானவ்விதஞ் சம்பவிக்குமென்று, ஒருபோதுங் காத்திருந்ததில்லையென்பதாயுஞ் சொல்லி அழுதார். இருவரும் நெடுஞ்செழுமாக விசாரத்துப்பட்டுக் கலங்கினார்கள். பொன்மணிக்கு அன்றையத்தினம் ஓர் விசாரநாளாகவிருந்தது. தகப்பனாருடைய நிலைபரத்தைப்பார்த்து மனங்களின்றுருகினாள். தான் ஓளித்தோடி நாலுதினங்களுக்குள் தகப்பனார் உயிர் இருக்காணம் வடிந்தவர்போற் தோற்றப்பட்டது பொன்மணிக்குச் சொல்லொணாத் துயரத்தைக்கொடுத்தது. அவள் தகப்பனாரை நோக்கி:

“ஐயா! என்னுடையசெய்கை உங்களுக்கதிக துண்பத்தை வருவியாது விடமாட்டாதென்பது எனக்குத்தெரி டும். எனக்கது திருப்தியான செய்கையாயிருக்கவில்லை,

நான் நிவிர்த்திசெய்யக்கூடிய வழிவகை ஒன்றுமில்லையென் பது உங்களுக்கே தெரியும். பழவாங்கும் நோக்கத்துடன் உங்களுக்குத் துணபத்தை வருவிக்கவேண்டுமென்று நானி தைச்செய்யவில்லை. என்னுடைய வாக்குப்பிசூவதிலும், நீங்கள் நிரணயித்திருந்த விவாக சம்பந்தத்திலிருந்து விலகிக்கொள்வது எனது மனச்சாட்சிக்குடன்பட்டதென்றுகண்டே இப்படிச்செய்தேன். அப்பாத்துரையை விவாகஞ்செய்வதோ என்னுடையமனதிற்குக்கொஞ்சமும் விருப்பமில்லாதகாரியம். நான் ஒளித்தோடியதில், உலகம் பலதையும் பேசிக்கொள்ளும். ஆனால் அதைப் பற்றிக்காரியமில்லை. உலகப்பேச்சுக்குப் பயப்படுவேனேயானால், என்னை நான் வஞ்சிக்கிறதாக விருக்கும். அவருடையவும் அன்னாவுடையவும் உதவியைக் கொண்டு என்னைக் காத்திருந்த மிடிமையான சீவியத்தி விருந்தும், அபாயத்திலிருந்தும் நான் தப்பிக்கொண்டது எவ்வளவோ சந்தோஷமான காரியம். நீங்கள் எனக்காகத் துணப்பப்படவேண்டாம். எல்லாம் நன்மைக்கே சம்பவித்திருக்குதென்று ஆறுதலாயிருங்கள்” என்றாள். பொன்மணி பேசியவற்றை ஆறுதலாக விசனத்துடன் கேட்டிருந்த தகப்பனார்:—

“மகனே! இவ்வித நிந்தையை உன் பிதாவாகிய நானே உனக்குமெனக்கும் வருவித்திருக்கிறேன். இத்குற்றத் திற்கு நீ கொஞ்சமும் பாத்திரவாளியல்லன் உனக்கு விருப்பமில்லாத காரியத்தை நான் செய்கிறேனென அறிந்தும், அதைச்செய்யாது விடமுடியாமற் போய்விட்டது. அப்பாத் துரையுடைய விஷயத்தில் நான் அறவற்றவன்போல் நடந்து விட்டேன். சென்றபோன காரியங்களையிட்டுப்போசி என்ன பலன்?” என்று சொல்லிக் கண்மணியையிட்டு விசாரித்தார். உடனே கண்மணியை அழைத்து அவர்முன் விட்டார்கள். அவளின் சந்திரோதய முகப்பிரகாசம் முற்றாய்க்குறைந்து இருள்ளைத்திருப்பதையும், அவள் கங்காள ரூபம் போல் மெலிந்த தேகத்துடனிருந்ததோற்றத்தையுங்கண்டு திகைத்து:— “ஆ! இதென்ன? கண்மணியென்பதை என்னாற் கொஞ்சமும் நம்பமுடியவில்லையே. கண்மணீ! உனக்கென்ன சம்பவித்தது? நீ என் இந்தக் கேவலமானாய்?” என்று அனுதாபத்துடன் விசாரித்தார். காரியங்கள் யாவையும் பொன்மணி இரகசியத்தில் விபரமாய்ச் சொல்லக் கேட்டு:— ‘ஐயோ! இந்தக் கொடிய இராட்சதர்களுக்கு நாங்கள் தப்பிக்கொண்டது பெரிய காரியம். இந்த

எழைப்பென் ‘இவ்வகை நிலைமைக்குட்பட்டபோது, அவர் களுடைய சைக்குட்பட்டும் மற்றவர்கள் தப்புவதெப்படி?’ எனசொல்லி மகளை விளித்து: ‘‘மகனே! உன் நிமித் தம் நான் சற்று வெட்டமடைய நேரிட்டபோதிலும், பல வகையாலும் உன்னுடைய செய்கையை மிகவும் மெச்சிக் கொள்கிறேன். பாதகன் கைக்கு நீ தப்பியது கடவுள்செயல் தான். வஞ்சகஞ்சு குதறியாத சிறுபிள்ளையாகிய நவமணியை அந்தத் துட்டருக்கு இரைகொடுத்தேன். எனக்கு ஒர் ஆறுதல் மாத்திரமுண்டு. நவமணியின் கலையாணமாவது தேனமாவது இன்னும் எழுதப்படவில்லை. இந்தவிஷயத்தில் என்னுடைய மதி எந்தவகையாய் மயங்கிச்சுதோ அறியேன். கெடுங்காலம் என்னை அறியாமற் குடிகொள்ளப் பார்த்தது. ஒரு விதமாய் இவ்வளவாகுதல் தெய்வத்தின் கருணையாற் தப்பிக்கொண்டது பெருங்காரியம்’’ என்று சொல்லிப் பொன்னுத்துரையை நோக்கி:—

‘‘நடத்துகொண்ட காரியங்களில் உடன்மேலாவது என்னுடைய மகள்மேலாவது நான் குற்றஞ்சு கூடத்த எள்ளளவும் இடமில்லை. நானே இவ்விஷயத்திற் பெருங்குற்ற வாளியாயிருந்து, என்னுடைய பிள்ளைகளுக்கு அவப்போவருவித்துப்போட்டேன். இப்போது கண்மணியைப் பார்க்கிற அளவில் என்னுடைய மகளுக்கு அவ்விதமான கதிகிடைக் காமல் மீட்டுத் தற்காத்த உணக்கு எவ்வளவேச நன்றி யுள்ளவணாக நானிருக்கிறேன்’’ என்று காறி எல்லாரையும் தமது வீட்டுக்குப்புறப்படும்படி சீக்கிரப்படுத்தினார். அப்பாத்துரை பழிவாங்க எத்தனிப்பானோ என்ற பயம் அவருக்கு அதிகமாகவிருந்தது.

பொன்மணியும் கண்மணியும் பழையாடி தத்தம் பெற்றார் வீடுசேர்ந்தார்கள். கண்மணியின் தரிசனத்தைக் காத் திராப்பிரகாரங் காணக்கிட்டிய அவள் அருமையானமாதா ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிய அஸ்வளத் தழுவிக்கொண்ட விதத்தை விபரித்தல் முடியவேமுடியாது. ஏழூக்கண்மணிக் கிருந்த ஆனந்தத்தை எவ்வளவென்று சொல்லலாமா? இதன்மேல் தனக்குலகத்தில் யாதொருவாஞ்சையுமில்லை யென்றெண்ணிச் சொல்லலாணா ஆனந்தத்துக்குள்ளானாள். தான், தன் அருமையான தாய் சகோதரர் மத்தியிலிருக்கும் பொழுதே மரணம் தன்னை உலகத்தை வீட்டுப் பிரித்துக் கொண்டாலோவென்று ஆசித்தான். கண்மணி தன் தாயார் வீடுசேர்ந்த சில நாட்களுக்குப் பின்னர், அவளின் குழந்

தூதரன் அங்கு ஆறுப்பட்டார்கள். இது அவனுக்கு மிக ஆறுதலையும் மென்மேஹும் ஆனந்தத்தையுங் கொடுத்தது; நெடுநாளாய் மாதாவின் முகங்காணாது மலைத்திருத்த மூந்தூதகள் கண்மனியைக் கண்டு முகமலர்ந்து அகமதிழ்ந் தார்கள்.

கண்மனிக்கு வரவரப் பலவீனமும் சாப்பாட்டிற் பிரிய விணமுமிகுந்தமையால் படுக்கைப்பட நேரிட்டது. இது அவளின் தாய் சௌகாதரருக்கு மிக விசனத்தை உண்டாக கிறது. சீக்ரம் பழைய நிலை ஏத்திற்கு வந்துவிடுவாளென் நெண்ணி அவளையவர்கள் கவனமாய்ப் பராமரித்தும், நயப்படுவதாய்க் காணாதபடியால், வைத்தியருக்குக் காட்டி மநுந்துவாங்கிக் கொடுத்தார்கள். இதிலும் கண்மனி ஈடும்போது தால் யாவரும் மனவருத்தத்துப்பட்டார்கள்.

தங்மகளியோ கருணை நிறைந்த கர்த்தரிடத்தில் முழு நம்பிக்கைவைத்து, அல்லும் பகலும் அவர் சொல்லிந்த கவனஞ் செலுத்தி, யாதாயினுமொன்றையிட்டுக் கவலையற்ற வளாய்க் கந்தோஷமாயும் ஆறுதலாயுங் காலங்கறித்து வந்தாள். கண்மனியின் நிலைபரத்தையிட்டு அவளின் கிளே கிராகிய பாதிரியாரறிந்து, அவளை இட்கிளைடு ஓராய்க்கண்டு சம்பாஸி திடுவந்தார். இது அவனுக்கு ஆறுதலையும் கந்தோஷத்தையுங்கொடுத்தது. அருள்ப்பாவின் துஷ்டக் குணத்தைப்பற்றிக் கண்மனி நினைக்கும்வேளை அவளையிட்டு மனஸ்தாபமடைந்து, அவனுக்கு மன்னிப்பந்தும்படியும், அவளைக் குணப்படுத்தும்படியும் கர்த்தரிடத்தில் வேண்டிக்கொள்வாள். அருள்ப்பாவையிட்டு யாராவது திமையாய்ப் பேசும்பொழுது கண்மனி கண்ணீர்விடுவானேயன்றி, அவளையிட்டுக் குறையாக யாதும் பேசாள் தங்கதமையனுடைய விவாகம், தான் சீவனோடிருக்கும் பொழுதே நிறைவேறிவிடவேண்டுமென்னும் ஆவல் கண்மனிக்கு அதிகமாகவிருந்தது. ஒரு நாள் எல்லாருளும்சமீக்மாயிருந்தவேளை அவள் தன் தமையனை நோக்கி:— “அன்னா! பொன்மனியை இனி உங்களுக்கு மனைவியாக்கிக் கொள்ளுகிறதற்கு இருக்கிற தடையென்ன? நான் வரவரப் பெலவீனமுள்ளவளாயும் நோயினாற் பீடிக்கப்பட்டவளாயுமிருப்பதால், என்னுடைய சீவியாம் இந்தல்லகத்தில். இன்னும் அதிகநாட்படமாட்டாது. ஆகையால் நான் உயிரோடிருக்கும்பொழுதே நீங்களிருவரும் இனைக்கப்பட்டிருப்பதைத் தன்னுக்கொள்ளக் கூடுமாலில், அது எனக்கு ஆறு

தலையும் மிகுந்த சந்தோஷத்தையும் கொடுக்குமல்லவா?'' என்றான். கண்மணியின்பேச்கு, அவன் தாய் சகோதரர் சஞ்சு மிக விசங்ததைக் கொடுத்தது. இதனைக் கேட்ட பொன்னுத்துரை துயரத்துடன்:— “கண்மணி! இனிமேலிப் படிப்பேசாதே. இப்பொழுது உனக்குஞ்சும் பெலவீனத்தி னால் நீ என்னாதுதெல்லாமென்னி இப்படிக்கைத்தகிறாய். இப்போதைக்கு உனக்கு யாதாமொன்றும் நெரிடமாட்டாது. இதுவரை காலமும் உபத்திரவங்களை அனுபவித்த உனக்கு இப்போதான் நல்லகாலம் வந்திருக்குது. என்னுடைய விவர கத்திற்குமுன் சிகாமணியின் விவாகத்தை நடப்பிக்க எண்ணி யிருக்கிறேன்” என்றான். இதைச் சந்தோஷத்துடன் கேட்ட அவன் தாயார் மாப்பிள்ளை யாரென்பதைச் சொல் லும்படி பொன்னுத்துரையிடம் அவாவாய் வினாவினார். நவரத்தினமென்பதை அவர்கள் அறிந்தபோது மிகவுஞ் சந்தோஷப்பட்டார்கள். இதுவரையிலும் பொன்னுத்துரை இவ்விவாகக் கரியத்தையிட்டு நவரத்தினத்தோடு யாதும் சம்பாவித்திருக்கவில்லை. மறநாள் அவனைச் சந்தித்து:— “நீ எனக்குச் செய்துகொண்ட சகல உதவிகளுக்கும் நன் மைகளுக்கும் நன்றியறிதலாக, நான் உனக்கு வெகுமான மளிக்கக் காலஞ் சமீபித்துவிட்டது. என்னுடைய சகோதரி யாகிய சிகாமணியை உன் மனைவியாக ஓப்படைப்பதே எனது விருப்பும்” என்றான். நெடுநாட்டொடக்கம் தொட்டிருந்த தன் வாஞ்சைப்படி நிறைவேற்றுத்தற்கு நல்லமுடிவு கிடைத்தது நவரத்தினத்திற்குச் சந்தோஷத்தைக்கொடுத்தது. இதற்குச் சில தினங்களுக்குப்பின் நவரத்தினத்திற்கும் சிகாமணிக்கும் மிகு அமைதியாயும் சிறப்பாயும் விவாகம் நடந்தேறிற்று.

19. விதை பலன்

அப்பாத்துரைக்குநேரிட்ட விழுதவின்பீன், அவன் மானபங்கமடைந்து உள்ளமுடைந்தவனாய் என்னளவேனும் மனுஷர்கண்ணில் விழிக்கப் பிரீதியற்றுத் தானெடுத்த காரியம் யாவும் சித்தியாகாது போயிற்றென்னும் மனவிசாரத்

தினாற் பீடிக்கப்பட்டிருந்தான். முன்னிருந்ததையியமும் வீஜு
 விறுப்பும், மேட்டிமையும், அவனைவிட்டகன்றுவிட்டன.
 இதன்பின் பொன்னுத்துரைமீது பழிவாங்க அவன்மனமேவப்
 படவில்லை. ஒரு நிமிஷமேனும் வீட்டிற்தங்கப் பிரீதியற்று,
 கொழும்புக்கோடித் துப்பிவிடவேண்டுமென்று துரிதப்பட-
 டான். குலோத்துங்கரில் அல்லது பொன்மணிமேல் யாதா
 யினும் ஒரு வழக்குத் தொடரக் கூடுமோவென் அப்பாத்
 துரை யோசித்து. அதனிலும் இலச்சையைடைய நேரிடுமோ
 வென்ற பயத்தினால் மனமேவப்படாது அமைதியாயிருந்
 தான். அப்பாத் துரையின் தகப்பனாரோ, பொன்னுத்துரை
 மேல் தாங்குதற்கரிய கோபமுள்ளவராய், அவனைச்கம்மா
 விட்டுவிட்டிருக்காதென்றும், அவனின் கெறுவமடக்கிவைக்க
 வேண்டுமென்று தினமும் பேசிவந்ததால், பொன்னுத்
 துரைக்கு விரோதமாய் வழக்குத்தொடர, இடம்யாது
 முண்டோ வென்று அம்பாத்துரை தனது நியாயதுரந்தரரி
 டம் விசாரித்தான். ஒருவராயினும் ஆறுதலான மறுமொழி
 சொல்லாததால், அவன் யாதுஞ்செய்ய மனமேவப்படாது
 சஞ்சலத்துட்பட்டுக் கலங்கினான். பொன்மணியைடைய விலை
 யத்தில் யாதொன்றுஞ் செய்யக்கூடாதுபடியால், நவமனியின்
 யின் விவாகத்தை எழுதிக்கொள்வதே புத்தியாகுமென்று
 அவனுக்குச்சிலர் புத்திமதி சொன்னார்கள். நவமனியின்
 மீது அவனுக்கு அற்பமேனும் அன்பிருப்பதாகத் தோற்றப்
 படவில்லை. விவாகத்தினத்திலென்று தன் விழுதலை மற்றவர்
 கணுக்குக் காட்டிடாதபடி பெண்ணைழத்துப்போக வேண்டு
 கியன்றும் நோக்கத்தினால், அவனை அழுத்துக்கெல்லச்
 சம்மதித்தானேயன்றி, அவன்மேற் சுற்றும் பிரீதிகொண்டல்ல.
 பொன்மணியினால் தான் அவமானத்துட்பட்டபடி
 யால், நவமனியை வந்தவழிப்படி அனுப்பிவைத்து, இவை
 களிலும் மேலான விவாக ஒழுங்குசெய்து, சகலருக்கும் புத்த
 யாகச் சினிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணம் அவனுடைய மன
 திற் பதிந்திருந்தது. மானபங்கமடைந்து மனந்தளர்ந்த
 கைலாசர், பூமியின்மீது கண்டதெல்லாம் மாயையென்று
 ஸர்ந்து, மனமாறுதலடைந்து, கைலாசத்தை அடைதற்
 கேற்ற வழிவகைதேடற்கருதி. காசி கதிர்காமம் முதலிய
 தெவ்வஸ்தலங்களுக்குப் புறப்படலானார். இதற்குச் சில
 நாட்களுக்குப்பின்னர் அப்பாத்துரையும் கொழுமிற்குப் பிர
 யானமானான்.

அருள்ப்பா தண்மணியையிட்டு விசாரணைசெய்து,
 அவன் தனது தாயார் வீட்டுக்குப் போய்விட்டாளோ

அறிந்து, தனக்குண்டான தொல்லைகள்யாவும் நீங்கிவிட்டன வென்றெண்ணிச் சந்தோஷமடைந்தபே; திலும், கண்மணி களவாடிக்கொண்ட நகைகளைக் கண்டுபிடித்து வாங்கிக் கொள்ளாததையிட்டுத் துக்கப்பட்டான். கண்மணி நாளுக்கு நாள் பணங்களவாடி ஒளித்துவைத்துப் பெருஞ்சம்பாத்தியத் துடன் போயிருக்கிறாளன்பதே அவனின் விளக்கமாயிருந்தது. பிள்ளைகளின் தொல்லைகளைத் தன் மேற் சுமத்தி கண்மணி சுகமனுபவிக்குமாறு தாயார்வீடுசன்றிருக்கிறாளன்றெண்ணி, அவன்மீது பொறாமைக்காண்டு, அவன் தாயார் வீட்டிலிருப்பதாயறிந்தவுடன் ஏற்ற துணையோடு பிள்ளைகளைத் தாயிடமனுப்பிவைத்தான். பிள்ளைகள் மீது அதிக அங்கும் கரிசனமும் அருளப்பாவுக்கிருந்தபோதிலும், அவர்களைப் பராமரித்துக்கொள்வது அவனுக்குப் பெரும் வல்லையாகவிருந்தது. (1)தொடராமுறி (2) வழக்கெடுத்துத் தனது கவியாண எழுத்தைத் தள்ளுவித்துப்போட்டாலோவென்ற வாஞ்சை அவனுக்கதிகமாகவிருந்தும், பிள்ளைகளின் நிமித்தம் அவ்வாறு செய்ய அவனின் மனம் ஏவப்படவில்லை.

கண்மணி அவ்வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டபின்னர், பூரணம் தன் நாவுக்கிசைந்தபடி அவனையிட்டுப் பேசினாள். கண்மணி அங்கிருந்தபோது, பலமுறைளில் காசபொருள் முதலியன் திருதியிருக்கிறாளன்பதாகத் திருட்டாந்தப் படுத்தத்தெண்டித்தாள். பூரணம்பேசியவை அருளப்பாவின் செவிக்கெட்டியபோது, கண்மணி அங்கிருக்கும்போதேன் அவற்றையிட்டுத் தனக்குச்சொல்லவில்லையென்று விசாரப் பட்டான். கண்மணியின் மீதிசீவனை எடுக்கத்தருணங்கிட்டாது போன்றே அருளப்பாவுக்குள் விசாரம். கண்மணி வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டபின்னர் அருளப்பாவின் முகத்தில் மலர்ச்சி சற்றுமில்லாதிருந்தது. அவனையறியாமல் அவன் செய்துகொண்ட கொடிய செய்கைகள், அவனுடைய மனதை வாதித்தன, அவனுடையதோற்றம் கொலைபாத கணனப்போவிருந்தது.

இல்வாறு சிலகாலங் கழிந்தபின் ஒருநாள் அருளப்பா அதிகம் விசாரம்பிடித்துவனாய்த் தனிமையாயிருந்தது, சென்று போனவைகளையிட்டுச் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தான். சில காலங்களுக்குமுன் பரிமளிப்பாயிருந்த கைலாசபிள்ளையின்

(1) வஸ்லையாகவிருந்தது: வருத்தமாக விருந்தது

(2) தொடராமுறிவழக்கு: விடுதலைப்பத்திரவழக்கு

வீடு கடுகாடுபோலிருந்தது. அப்பாத்துரை எங்கே? அவனைப்பெற்ற கடப்பனாரெங்கே? அதிக கவலைக்குட்பட்ட கண்மணி எங்கே? கொழும்பு சென்றிருந்த அப்பாத்துரைக்கு நவமணியையிட்ட சிந்தனை சற்றேனுமில்லாததைக் கவனித்த குலோத்துங்கர், தம்மகளைத் தம் வீட்டுக்கழைத்துச்சென்றார். அவ்வீட்டில் மிச்சமாயுள்ளவர்கள் அருளப்பாவும் அவள் தாயாரும் மாத்திரமே. வீட்டில் அறபேசனும் பரிமளிப்பில்லாதமையால், அருளப்பா பிள்ளைகளையிட்டு நினைவுகூர்ந்து, அவர்களைத் தாய்வீட்டுக்கனுப்பியது மடைத்தனமென்றென்னித் துயரப்பட்டான். ‘ஆ! என் பிள்ளைகளை நான் தாயிடம் அனுப்பாதபடி வீட்டில் வைத்திருப்பேனேயானால், வீடு எவ்வளவு பரிமளிப்பாயும் எனக்கெல்வளவு ஆறுதலாயும் சந்தோஷமுமாயிருக்கும். பெரும் புத்தியீனம்செய்துபோட்டேனே. சென்றுபோன இரண்டுமாதங்களுக்குமுன் எங்கள் வீடு சந்தோஷத்தினால் கெம்பிரித்திருந்தது. அதற்கிடையில் இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் பெரியமாறுதல் நேரிட்டு இருளடைந்திருக்கிறது. எவ்வளவு சீக்கிரத்தில் காத்திராப்பிரகாரம் உலகத்தில் மாறுதல் உண்டாகின்றது’ என்று நினைத்து அதிசயித்துப் பெருமஷ் செறிந்தான். கண்மணி அவ்வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டபின் னர், அருளப்பாவின் தாயார், வீடு இருளடைந்திருப்பதைக் கவனித்து: ‘கண்மணி எங்களுடைய வீட்டைவிட்டுப் போன அன்றே எங்கள் சகல பாக்கியங்களும் சந்தோஷங்களும் அவளோடு தொலைந்தது. அந்த ஸ்டெக்மிக்குச் செய்த அநியாயங்கள் எங்களை இலேசில்விட்டுவிடுமா? ‘அரசன் அன்றாற்கும் தெய்வம் நின்றறுக்கும்’ என்று சொல்லுவார்கள். கண்மணியின் மனம் எவ்வளவாய் நோடு டைகிறதோ அதற்குத்தக்கதாய், பாதகராகிய நாங்கள் பாடுபடநேரிடும்’ என்று சொல்லுவார். இது அருளப்பாவின் செவிக்கெட்டியதால் அவன் கண்மணியை தான் நடத்திக்கொண்டவகையை, ஆதியோடந்தம் நினைவுகூர்ந்து, தாஸவளை நித்தித்துப்பேசி அடித்துதைத்தது வதைத்தபோகும், பொறுமை என்னும் விசேஷித்த குனத்தினால் எதிர்வார்த்தையாதும் பேசாது எல்லாவற்றையும் சுகித்துக் கொண்டு, தன்கடமைகளில் ஒன்றாயினுந் தவறாமல் செய்தது எவ்வளவு வியக்கப்படத்தக்கதென்றெண்ணிக் கண்மணியை நினைத்து சொல்லொணாச் சஞ்சலத்துப்பட்டான்.

அப்பாத்துரை கொழும்புசென்று மூன்று மாதத்திற்குப்பின்னர், தான் செட்டியிடம் கடனெடுத்த 1500/-ரு.

அவசியம் கொடுத்துத் தீர்க்கவேண்டுமென்றும், அத்தொகையை எதுவிதமும் அனுப்பிவைக்கும்படியும், அனுப்பி வையாது விடில் தன் நிலைபரம் மோசமாய் முடியுமென்றும் அருளப்பாவுக்கு ஒர் கடிதமெழுதியிருந்தான். இச்சம்பவம் அருளப்பாவுக்கும் அவனின் தாயாருக்கும் மிக விசனத்தையுண்டாக்கிறது. அப்பாத்துரைக்குத் தேவையான தொகையை எடுத்துக்கொள்வதற்கு மிகவும் தொல்லைப்பட்டான் தம் புத்திரரிருவருக்குங் கொடுக்கவேண்டிய பணத்தைக் கைலாசமிள்ளை கொடுத்துத் தீர்க்காது விட்டமையால், ஆதனங்களை ஈடுவைத்துத்தானும் கடனெடுக்கக் கூடியதாயிருக்கில்லையென அருளப்பா அப்பாத்துரைக்கு மறுமொழியாக ஒரு கடிதமெழுதினான். இம் மறுமொழி அப்பாத்துரைக்குக் கிடைத்தவுடன், காசு அவசியந் தனக்குத் தேவையென்றும், தான் கொடுக்க வேண்டிய கடனைக் கொடுக்காதுவிட்டால் சோலி நேரிடக்கடு மென்றும் விடாப்பிடியாய் அருளப்பாவுக்கு கடிதமெழுதிய மையால், அருளப்பா முன்றுமாதத்துள் தீர்ப்பதாக நோட்டுக்கொடுத்து 1500/- ரூபா கடன்பெற்றனாலுமினான். தன் தம்பிக்குண்டாயிருக்கும் இக்கட்டிலிருந்து அவனை விடுவிக்கு மாறு இத்தொகையைக் கடனெடுக்க அருளப்பா மனம் ஏவப்பட்டான்.

ஒருநாள் சாயங்காலம் அருளப்பாவின் வேலைக்காரரப் பையன் அவனின் தாயாரன்டை சென்று:— “அம்மா! பூரணம் அயலிலிருக்கிற மனுஷியொருத்தியோடு கொடுக்கல் வாங்கல் செய்யக் கூடேன். சமையல் அறையிலை ஒரு மூலைக்கை காசு கொஞ்சம் புதைத்து வைத்திருக்கிறா” என்றான். இத்தனைக் கேள்வியற்ற அருளப்பாவின் தாயார் உடனே தம் மகனுக்கு அறிவித்தார். அருளப்பா பையன் சொல்லியவற்றில் நம்பிக்கையற்று:— “இப்பேசு உண்மை யென்பது ஐயமான காரியம். ஆகிலும், சரியாய் ஆராய்ந்து பார்த்து, பையன் வைத்துக்கட்டின் கதையானால், அவனுக்குத் தகுந்த தண்டனை கொடுக்கவேணும். பூரணம் இப்படிப்பட்ட செய்கை செய்தாளென்று நான் இதுவரை காலமாய்க் கேள்விப்படவில்லை” என்கெள்விப் பையனை அழைத்து விசாரித்தான். பையன் சொல்லியவற்றை ஆறு தலாய்க் கேட்டறிந்து, பூரணத்தை அழைத்து விசாரணை செய்தான். அவன் மாசற்றவள்போல் நின்று எல்லாவற்றையும் மறுத்து, பையன் தன்மேற்கொண்ட பகையினால் இவ்விதம் பொய்யானகதையை உண்டுபண்ணியிருக்கிறா

வென்று சிறப்பாக வசனித்து, பையன்மேல் அளவிறந்த
 குற்றச்சாட்டுக்களைச் சுமத்தினாள். அவருடைய வாய்ச்சாலச்
 சாமர்த்தியத்தினால் அவள் பேசியவை உண்மையென்றே
 அருளாப்பா என்னிப் பூரணத்தை நோக்கி:— “பூரணம்!
 இக்காரியத்தில் உன்மேல் எனக்கு அற்பமேனும் ஐயமில்லை.
 ஆகிலும் காரியத்தைச் சரியாய் ஆராயாமல் பையனைத்
 தண்டிப்பது சரியல்ல. சமையல் அறையில் சில சாமான்
 களைப் புதைத்து வைத்திருக்கிறாயென்று சொல்லுகிறான்.
 அந்த அறையைச் சோதித்து உன்மேலுள்ள ஐயத்தை நீக்கிக்
 கொண்டு, பையனுக்குப்படிப்பனை படிப்பிக்கவேணும்”
 என்று சொல்லிச் சமையல் அறைக்குச் செல்லப் புறப்பட்டான்.
 அத்தகுணம் பூரணத்தின் முகம் வேற்றுமையடைந்
 தது. அவள் மனம் பதறிப்பதகளித்தாள். அருளாப்பா
 சமையலறையை ஆராய்ந்தும் யாதொன்றையுங் கண்டு
 கொள்ளவில்லை. பூரணத்தின் முகம் மிக வேற்றுமைப்பட்ட
 டிருப்பதையுங் கவனித்து, பின்னுங்கவனமாய் ஆராய்வு
 செய்யக்கருதி, அங்குள்ள சாமான்கள் யாவையும் அப்பு
 றப்படுத்தி ஆராய்ந்தபொழுது, சுவரோரம் நிலம் சற்று
 வித்தியாசமாயிருப்பதுகண்டு அள்விடத்தைத் தோண்டும்படி
 பையனுக்குக்கட்டளையிட்டான். அச்சமயம் பூரணம் நடு
 நடுங்கி மிகத்திகைத்து என்செய்வேணன்றறியாது ஒரு
 சொருபம்போல் நின்றாள் தோண்டப்பட்ட இடத்தில்
 யாதோ கவனமாய்ச் சேமிக்கப்பட்டிருப்பதை அருளாப்பா
 கண்டு பிரமிப்படைந்து, கிட்டச்சென்று உற்றுப்பார்த்தான்.
 அனேக ரூபாய்களும், காணாமற்போன காப்புகளும்,
 வேறு சிறு சிறு பொன்வெளிச் சாமான்களும் கண்மணி
 யின் மோதிரமும் இருக்ககண்டு, மோதிரத்தை எடுத்துத்
 தன்விரவில் அணிந்துகொண்டு, எத்தனை ரூபாய்களுண்
 டென் என்னிப்பார்த்தபோது 50 ரூபாவுக்கு மேற்பட
 விருந்தது. எல்லாரும் பூரணத்தைத் திரும்பித் திரும்பிப்
 பார்த்தார்கள். அவள் அறிவற்றவள்போற் தரையில் கிடந்
 தாள். அருளாப்பா கண்டுபிடித்த சாமான்கள் யாவையும்
 எடுத்துக்கொண்டுபோய்ச் சற்றுநேரம் பேச்சு மூச்சற்று ஓரி
 டத்தில் உட்கார்ந்திருந்தான். அவனுக்குண்டான் கோபம்
 எம்மட்டென்று விபரிக்கலாம்? கண்மணியின் வாக்கைத்
 தான் நம்பாது “இக்கள்ளியை நம்பி, கண்மணி தாங்குதற்
 கரிய தண்டனையிட்டேனே” என நினைந்து துயரத்தின்
 மேற் துயரமடைந்து, சற்றுநேரம் பேச்சு மூச்சின்றியிருந்து
 பூரணத்தை அழைத்து: “உன்னுடைய தீய செய்கைக்கு
 நானிடும் தண்டனை என்னவேயானால், நீ காத்திருந்த

ஆதாயங்களை முற்றும் இழந்து வெறுமையாய்த் திரும்ப வேண்டியதே. உனக்கு ஒரு சல்லியாவது கிடைக்குமென்று காத்திராதே. நீ செய்துகொண்ட அருவருப்பான தகாத செய்கையினால் உனக்குக் கிடைக்கவிருந்த பெரும் ஆதாயத்தை முற்றிலும் இழந்துவிட்டாயென்றென்னிக்கொள். இப்போதே நீ என் வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டுவிடலா' மென்று சொல்லிப் பிடிரியிற்பிடித்து வெளியே தள்ளிவிட்டான். வறிய அநாதைப் பெண்ணுக்கிவ்வாறு சம்பவித்தது விசனமான காரியம். ஆயின் மாசற்ற கண்மணிக்கேற்றிய கண்ணியில் ழரணம் தானே அகப்பட்டுக்கொண்டது அனே கருக்குச் சந்தோஷமாயிருந்தது.

இதற்குப்பின் அருளப்பாவின் இறுமாப்படைந்த இருதயம் உடையத்தொடங்கி அவனுக்கு உணர்ச்சியுண்டானது. அவன் செய்த அநியாயங்கள்யாவும் 'உள்ளங்கை நெல்லிக்கணிபோல்' அவனுக்கு மிகு புதுலக்கமாய்த்தோற்றின. கண்மணி எவ்வளவு பொறுமையாயும் தாழ்மையாயும் தான் செய்த அதியாயங்களைச் சுகித்தானென்றும், அப்படிப்பட்ட நற்குணமுள்ள தன்மனைக்குத் தான் ஆதியோடந்தம் செய்துகொண்டவை முழுவதும் தவறெற்றும், தான் ஒரு நாளாவது கண்மணிக்கு அன்புகாட்டி நடத்தாது, அடியுமுதையுங் கொடுத்தது பெருமநீதி யென்றுமனர்ந்து சஞ்சலத்துப்பட்டுக் கலங்கினான். கண்மணிக்குத் தான் என்ன அநியாயத்தைச் செய்துபோதிலும், அவன் குலமகள்போற் தன்னைப்பேணி, அடிபணிந்து நடந்ததை நினைக்கும்பொழுது அருளப்பாவின்மனம் படிம் வேதனை எவ்வளவென்பதை விபரித்தவரிது. அவனைச் சீக்கிரமமைத்துவந்து, அவன் முன்பட்ட கஷ்டங்களும், பல நிஷ்டுரேங்களுமகல, அன்பாக நடத்திச்சுல அட்டோலிக்(1) கத்துடனும் சீவிக்குமாறு செய்யவேண்டுமென நிர்ணயித்துத் தன் மனதை ஆறுதற் படுத்தினால். இவ்வகையான நிர்ணயத்தோடு மனதிற்கு ஆறுதலைத்தேடியும் அதனைக் கண்டதையாது, அவன் மனச்சாட்சி அவனை வாதித்துக் கொண்டிருந்தது.

மேற்கூறிய விசாரத்துடன், தான் பட்டகடனை எவ்வாறு கொடுத்துத் தீர்க்கலாமென்றென்னி அருளப்பாவிசனத்துடனிருக்கும்பொழுது, தெய்வஸ்தவங்களை தரிசனஞ்

(1) அட்டோலிக்கம்: ஆடம்பரம், உல்லாசம் (அட்டோலகம்)

செய்யச் சென்றிருந்த அவன் தந்தையார் காசி, கதிர்காமம் தரிசித்து யாழ்ப்பாணம் வந்துசேர்ந்தார். அப்பாத் துரைக்குத் தான் 1500 ரூபா கடனெடுத்தனுப்பியதை அருளப்பா சொல்லக் கேட்டவுடன் அவர் மிகவந்திகைத்து:— “இதென்னமோசம் நேரிடதிருக்கிறது. என்னுடைய அனுமதி யில்லாமல் நீயேன் இந்தக்காரியத்தில் தலையிட்டாய்? தொல்லைக்குமேல் தொல்லைகளைத் தேடுகிறபிள்ளைகளா யிருக்கிறீர்களே! இத்தொகையைக் கொடுக்கவழியேது?”, என்றுசொல்லி விசாரப்பட்டார். அருளப்பா மறுமொழி யாக “உங்களிடம் பணமிருக்கவேணுமே” என்றான். தகப்பணாரிதுகேட்டுக் கோபமடைந்து:

“என்னிடம் பணமேது? என்ன விளையதா? அப்பாத்துரையுடைய விவாகத்திற்கு எவ்வளவு செலவழித்திருக்கிறேனென்பது உனக்குத் தெரியுமா? அது மாத்திரமா? அவன் கொழும்புக்குப் போகிறபொழுது, தான் பிறகு அனுப்புவதாகச் சொல்லி என்னிடமிருந்து ஆயிரம் ரூபா வாங்கிப்போனானே? அதையும் தொலைச்சுப் பின்னும் என்ன அநியாயத்திற்குக் காசு எடுப்பித்தானோ நான் அறி யேன். இனி அடியடியாய் வந்த ஆதனத்தை விற்றுக் கடனிறுப்பதல்லாமல், வேறு வழியில்லை. எத்தனையோ தலைமுறை தலைமுறையாய், சந்ததி சந்ததியாய் ஆண்டு வந்த ஆஸ்தினை என் பிள்ளைகளாகிய நீங்கள் அழிக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். நான் பரதேசந்தான் போகவேணும்”, என்றுசொல்லிப் பைத்தியக்காரர்ன்போல் புலம்பத் தொடங்கினார். பிள்ளைகளால் தன் செல்வத்துக்கு அழிவுங்கிணந்து விட்டதென்றெண்ணிக் கலங்கினார்.

தகப்பணார் தாம்வைத்திருந்த முழுப்பணத்தையும் அப்பாத்துரைக்காய்ச் செலவழித்துப் போட்டாரேன்று அருளப்பா மிகக் கோபமடைந்தான். அப்பாத்துரைக்குத் தானெடுத்தனுப்பிய ஆயிரத்தைத்தந்தாறு ரூபாவையும் எதுவிதமுங் கொடுத்துத் தீர்க்கும்படியும் தனக்குரிய ஆதனத்திற்கு உறுதிமுடிக்கும்படியும் அருளப்பா நாளிலும் தகப்பணாரைத் தொந்தரவுசெய்தான். அருளப்பா கேட்டுக் கொண்ட வண்ணஞ் செய்வது கைலாசபிள்ளைக்குச் சற்றும் புத்தியானதாய்த் தொற்றுப்படவில்லை. ஆதனங்களில் ஒன்றையேனும் விற்கிறதற்கு அவர் மனம் சற்றுமேவப்படவில்லை அதையற்று தினைக்கும்போது. மற்றும் பவுள் செல்லாம் தனக்கேண்ணாறு கலங்குவார். தன் பிள்ளை

களால் தனக்கு எவ்வளவு அழிவு சம்பவிக்கு மோவெனப் பயந்து, அருளப்பாவின் கேள்விப்படி அவனுக்கென்று விடப் பட்ட பங்கையும் கொடாதபடி பின்போட்டுக்கொண்டு வந்தார். ஆயின் அருளப்பா அதே காதலாயிருந்து நெடு கஞும் தொந்தரவு செய்துகொண்டுவந்ததால், அவன் கேள்விக்கு முற்று மினங்காது அவனுடைய பிள்ளைகளின் பேருக்கு அவனுடைய பங்குக்கு உறுதி முடித்துக்கொடுத்து, அப்பாத்துரையின் பங்கு ஆதனத்திலொன்றை விற்றுக் கடன் பணத்தைத் தீர்த்தார். அருளப்பாவுக் குரிமையான ஆதனத்தை அவனுடைய பேருக்கெழுதிவிடின், அவன் அழித்துப்போடக் கூடுமென்றஞ்சியே அவனுடைய பிள்ளைகள் பேரில் எழுதினார்.

கொழும்பு சென்றிருந்த அப்பாத்துரை பெருங்குபேரன்போல் மிதமிஞ்சி வீண்செலவுசெய்து, தலைக்குமேற் பட்ட கடன்காரனாயிருந்தமையால், பின்னும் தனக்கு ஒரு தொகைப்பணம் வேண்டியதாயிருக்கென்று தகப்பனாருக்குக் கடிதத்திற்குமேற் கடிதமெழுதியும், அவர்கவனியாது மௌனமாயிருந்தார். தனக்கென்று விடப்பட்ட சொற்பு ஆதனம் தன் பிள்ளைகள் பேரிலெழுதப்பட்டது அருளப்பா வுக்கு ஒருவாறு சந்தோஷத்தைக் கொடுத்தது. கண்மணியின் நன்மையின் நியித்தமே அவ்வாதனங்கள் அவனுடைய பிள்ளைகளுக்குக் கிடைத்தனவன்றித் தனக்குக் கிடைக்க நியாயமில்லையென்றும், கிடைத்தால் முழுமையும் அழித்து போகுமென்று மெண்ணிச் சந்தோஷமானான்.

கண்மணியையிட்ட துயரமும், உணர்ச்சியும் அருளப்பாவுக்கு வர வர அதிகப்பட்டது. தனது கைவிரலிலிருக்கும் அவனுடைய மோதிரத்தைப் பார்க்கும் வேளையெல்லாம் கண்மணிக்குத் தான் செய்துகொண்ட அநியாயங்களையும் நிஷ்குரோங்களையும் நினைவுக்கர்ந்து பெருமுச்ச வீடுவான். கண்மணி அவ்வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டபின்னர், தங்கள் வீடு சமிக்கப்பட்ட வீடாயிருப்பதையும், தங்களுக்கு யாதோ கெடுகாலம் தொட்டிருப்பதாயுமெண்ணிச் சொல்லொண்டு சந்தலப்படுவான். அவளை அழைத்துவரவேண்டுமென்ற தீர்மானத்தை நிறைவேற்ற மிகவும் வெட்டித்தான். தன் நிஷ்குரோமான செய்கைகளை நினைத்துக் கண்மணியினதும், அவளின் இனசனபந்துக்களினதும் கண்ணில் விழிக்க மனங்கூசி, என்னவைக்கயாய்க் கண்மணியைத்தனது வீட்டுக்கழைக் கலாமெனச் சிந்திக்கலானான். கண்மணி தன் கேள்விக்

கிசைந்து உடனே வருவாளென்னும் நம்பிக்கை அவனுக்கிருந்தது. இவ்வாற்றிருக்கும்பொழுது ஒருநாள் இரவு கண்மணி சொற்பனத்தில் அருளப்பாவுக்குத் தோற்றப்பட்டாள். கண்மணி தனது வீட்டிடவிட்டுப் போனபொழுது இருந்த வகையாய் மெலிந்த கங்காளருபமான தோற்றத்தோடு தேகமெலாங்காயத்தோடும் வந்து தன் முன்பதாக நிற்கவும், அவளின் முகப்பிரகாசம் சற்றுங் குறையாதிருந்தபோதிலும் அவளின் தோற்றம் பயங்கரமானதாயிருக்கவங்கன்று, அருளப்பா மனங்கலங்கி:— “என் கண்மணீ! நான் செய்த குற்றங்களை மன்னித்துக்கொண்டு என்னுடன்கூட வந்திரு. இன்றுமுதலாய் நாங்கள் சந்தோஷமாய்ச் சிலிக்கலாம்” என்றுசொல்ல, கண்மணி புன்சிரிப்போடும் அக்களிப்போடும் தன் தேகத்தைத் தொட்டுக்கொண்டு “உம்முடைய குற்றங்களை நான் எப்பவோ மன்னித்துக்கொண்டேன். எந்நேரமும் சந்தோஷமாய்ச் சிலிக்கிற ஓரிடத்திற்குப்போக ஆயத்தப்பட்டிருக்கிறேன். அதற்குமுன் உம்மைப்பார்த்துக்கொண்டு போக வந்தேன்” என்று சொல்லிக் கண்மணி திரும்பிப்போகவும், அருளப்பா இருகரங்களினாலும் அவளைக் கட்டிப்பிடிக்கக் கணவுகண்டு விழித்தெழுந்து சொல்லவாணாத்துயரத்திலாழ்ந்து கண்ணீர்விட்டான். “ஐயோ என்னவகையாய் என்னுடைய அநியாயமான செய்கைகளை நிவிர்த்தி செய்யப்போகிறேன். அவளை அழைத்து வந்து என்னை அவனுக்கடிமையாக்கினாலன்றி” என்மனமிழுறவழியில்லையே” என்று நினைந்து, வெகுநேரமாக நித்திரையின்றி வேதனையடைந்து, பின் நினைவினாற்கண்ட சொற்பனமென்றென்னித் தன்னைத் தேற்றிக்கொண்டு சயனித்தான். கண்மணி மரணத்தறுவாயான நிலைபரத்திலிருப்பதாயும், அவளின் தாய் சகோதரர் அவளைச்சுற்றி நின்று கண்ணீர்விடுவதாயும் இரண்டாம்முறை அருளப்பா சொற்பனங்கண்டு விழித்தெழுந்து: “நான் செய்துகொண்டதுரோகம் இவ்வகையாய் என்னை வதைக்கப்போகுதாக்கு” மென்றென்னி விசாரத்தின்மேல் விசாரமடைந்து, உறக்கமின்றி விடியற்காலைமட்டும் படுக்கையிலிருந்தான். தான் கண்மணியை நிஷ்டுரமாக நடத்தியதில் பொன்னுத்துரை தன்மீது கோபமாயிருந்தபோதிலும், கண்மணியைத்தேடி அவனுடைய வீட்டுக்குப் போகும்போது யாதும் பேசாளென்றென்னிக் கண்மணியைத் தான் அழைத்துவர நிச்சயித்திருப்பதாகத் தாயாரிடஞ்சொன்னான். அவரிதுகேட்டு மிகவுஞ் சந்தோஷங்கொண்டு:

‘‘மெத்த நல்ல காரியம் மகனே! அவள்பட்ட உபதி ரிவம் எல்லாம்தீர், அவளை நீ சந்தோஷப்படுத்தி வைத் தாலொழிய, எங்களைப் பிடித்த கெடுதி நீங்கமாட்டாது. பூமாதேவியை ஒத்தபொறைநிறைந்த அவள் மனம் நோவ ஸ்டயுமேயானால் நீ நல்லாய்வரமாட்டாய். உடனேபோய் அழைத்துவந்துவிடு’’ என்று தெரியஞ்சொன்னார். அருளப்பா தகப்பனாருடைய எண்ணத்தையுமியக் கருதித் தன் தீர் மானத்தை வெளிவிட்டபோது அவர் கொஞ்சமும் பிரிய மற்றவராய் மகனைக் கடிந்துகொள்ளத் தொடங்கினார்; கண்மணிமீது யாதும் பிரியவீனமில்லாதிருந்தபோதிலும், பொன்னுத்துரைமேற்கொண்ட கோபத்தினாலும் வைராக்கியத்தினாலும்.

‘‘என்னுடைய குடிக்கு நாசமாய் வந்தவர்களைப் பின் னும் கொண்டுவந்து நாட்டப்போகிறியா? முன்னும் என்னுடைய விருப்பத்திற்குமாறாய்ச் செய்து அதாஸ்வந்த கேடு எவ்வளவு? இப்பொழுதும் அவர்கள் கொண்டாட்டத்தை வைத்துக்கொள்ளுகிறதானால் உலகம் என்னசொல்லும்? உன் தம்பிக்குவந்த அபிமானம் உனக்கில்லையா?’’ என்று சொல்லி அவன் தீர்மானத்தை மாற்றத் தெண்டித்தார். ஆனால் தன் தீர்மானத்தில் அருளப்பா உறுதியாய் மனம் மாறாது நின்றான்.

20. அநேகரை அழைத்தல்

கண்மணி இடைவிடாது நோயினாற் பீடிக்கப்பட்டிருந்தமையாற் பொன்னுத்துரை தன் விவாகத்தைச் சீக்கிரம் நிறைவேற்றப் பீர்திகொண்டு, பொன்மணியின் தகப்பனாரிடஞ்சென்று, வெகு பயபத்தியோடு தன் எண்ணத்தை வெளிவிட்டான். அவர் பொன்னுத்துரையின் தாழ்மையான வேண்டுதலைக்கேட்டு, அவன் விருப்பப்படி செய்ய விடையளித்து, அவனை நோக்கி ‘‘பொன்மணி உன் னுடையவளைப்பதற்கு இன்னுமேதாவது பின்னிதமுண்டா? உன் இஷ்டப்படிக்கு ஓர் சுபமுகூர்த்தத்தைக் குறித்து, அவற்றையினம் விவாகக்கொண்டாட்டத்தை நடத்துவதே எனது

விருப்பம்’ என்றார். பொன்மணியின் நிதார்த்தமான குணத்தையும், நேர்மையான நடத்தையையும், நிகரில்லாத துணிகரமான செய்கையையுங்கள்டு சகலரும் மெச்சினார்கள். குறிக்கப்பட்ட நாளிலே பொன்னுத்துரைக்கும் பொன்மணிக் கும் அமைதியாக விவாகம் நடந்தேறிற்று. வழக்கப்படி மணவாளன் பெண்ணைழத்துத் தன் வீட்டுக்குப்போன பொழுது, படுக்கையிலிருந்த கண்மணி எழுந்து மெதுவாய்த் தள்ளாடி நடந்து அவர்களை எதிர்கொண்டு வாழ்த்துதல் சொல்லி அழைத்துவந்திருத்தினாள். அன்று அவர்களுக் குண்டான ஆனந்தம் முடிவற்றதாயிருந்தது. தன் பிரிய சினேகிதியாகிய பொன்மணி தன் வாஞ்சசபோற் பொன் னுத்துரைக்கு மனைவியாக வந்துவிட்டாளென்று அவள் சந்தோஷ மேவிட்டவளானாள். அவளின் உலகயாஞ்சை இத்துடன் முடிந்தது. பொன்மணிக்குச் சகல சந்தோஷங் களும் நல்லீவுகளுமிருந்தும், கண்மணியைப்பற்றிய மனவருத் தமிகரித்துவந்தது கண்மணியின் சீவியம் வரவரக் குறுகு வதாய்க் காணப்பட்டது. அவர்களுக்கும் நோயென்ன வென்பதையொரு வைத்தியனும் கண்டுபிடித்துக்கொள்ள முடியாமற்போய்விட்டது. ஆயினும் அது வியாகுலத்தினாலும் பலவகை இடுக்கண்களினாலும் உண்டானதென்று தாய் சகோதரர் பூரணமாய் விளங்கிக்கொண்டார்கள்.

கண்மணி அதிக சுகவீனமாயிருந்த ஒருநாட் சாயங்காலம், பொன்மணி அவள் படுக்கையருகே உட்கார்ந்திருந்தாள். பொன்னுத்துரையும் மற்றும் வீட்டார்யாவரும் சற்றுத்தாரத்தில் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். கண்மணி கிறிஸ்து மார்க்கத்தைப்பற்றி அவர்களுக்கு அதிக பிரீதியோடு பேசத் தொடங்கினாள். எல்லாரும் ஊக்கமாய்க் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். அவள் விடாப்பிடியாய் நெடுநேரம் பேசியதால் களைப்படைவதைக்கண்ட பொன்மணி ‘‘இன்னொரு முறை இவ்விஷயத்தையிட்டு சம்பாஷித்துக்கொள்ளுவோம். இப்போது நீ அதிகம் களைப்பாயிருக்கிறாய்; ஆகையால் அதிகம் பேசவேண்டாம்’’ என்று சொல்லி அவளின் பேச்சை நிறுத்தத் தெண்டித்தாள். கண்மணியோ பரவசப் பட்டவளாகி, ‘‘பொன்மணீ! நீயென்னைத் தடைசெய்யாதிரு. கர்த்தர் எனக்குப் பெலத்தைத் தந்திருக்கிறார். எந்த நேரங் கர்த்தர் என்னை உங்கள் சமுகத்தைவிட்டு அழைத் துக்கொள்ளச் சித்தமாயிருக்கிறாரோ தெரியாது. சிலவேளை இந்தநிமிஷமோவுங்கெரியாது. இதுவரையிலும் நானுங்களு

டன் பேசிக்கொண்டவகைகளிலும் இன்றையில் வார்த்தை
 களை இது விஷயத்தில் என் கடைசி வார்த்தைகளாக
 நூபகத்தில் வைத்துக்கொள்வீர்களென்று நம்புகிறேன்.
 என் பிரிதலுக்குமுன் நான் அறிந்தவைகளைக் குறித்தும்
 உருசித்தவைகளைக் குறித்தும் உங்களுக்கறிவிப்பது எனது
 கடமையாயிருக்கிறது. அதுவுமல்லாமலது என் மனதுக்கு
 அதிக ஆறுதலைத் தருகிறது. கர்த்தர் எவ்வளவு இரக்க
 முந் தயாளமும் நிறைந்தவரென்பதையென்னால் விபரிக்க
 முடியவில்லை’ என்று சொல்லிக் கர்த்தரின் மகத்துவத்தை
 யிட்டுப் பின்னும் நெடுநேரமாகப் பேசினாள், யாவரும்
 வெகு பயபக்தியோடும் அமைதியோடும் அவள்வார்த்தை
 களைக் கவனமாகக் கேட்டிருந்தார்கள். கண்மணி நெடு
 நேரம் பேசிக்கொண்டதால் ஆயாசமடைந்து, அமைதியா
 கப் படுத்துக்கொண்டாள். கர்த்தருடைய மகத்துவத்தைக்
 குறித்துப்பேசும்வேளை அவள் முகம் அதிக சந்தோஷத்தி
 னால் மகிழ்வடைந்திருந்தது. பின்னைகளைப்பற்றிய சவலை
 யாவது மரணத்தைப்பற்றிய பயமாவது அவளுக்கிறுக்க
 வில்லை. தாய் சகோதரர் அவள் தங்களை விட்டுப்பிரிய
 நேரிடுமோவென்றும், அப்பிரிவை எவ்விதம் தாங்கள் சகிக்
 கலாமென்றும் துயரத்தில் அமிழ்ந்திருக்கும்போது, அவளோ
 கொஞ்சமாவது மற்றவர்களை விட்டுப்பிரிதலையிட்ட சிந்
 தனையற்றவளாயிருந்தாள். இதைக்கவனித்த அவள் தாய்
 ஆச்சரியமடைந்து ‘‘மகளே! உன் பிள்ளைகளைப் பற்றிய
 சிந்தனையாவது கொஞ்சமும் உங்களில்லாமலிருக்கிற
 தென்ன?’’ என்று கேட்க பிள்ளைகளை என்னிலும் அதிக
 அருமையாய்ப் பார்க்கக் கூடிய தாய் இதோவிருக்கிறாள்.
 என்று சொல்லிப் பொன்மணியின் தோளைத்தட்டிக்
 கொண்டு ‘‘அப்படியல்லவா பொன்மணை! ஒரு கண்மணிக்கு
 பதிலாக இரண்டு கண்மணிகளை என் நூபகத்திற்காய்
 வைத்துப்போகிறேன்’’ என்றாள். இதைக்கேட்ட பெற்ற
 மாதாவின் இருதயம் பிளவுண்டதுபோலிருந்தது. அவள்
 விசனமடைவதைக் கண்ட கண்மணி ‘‘அம்மா! என் பிரிதல்
 உங்களுக்கு அதிக விசாரத்தை உண்டாக்குமென்பது
 நிச்சயம். ஆனால் எனக்கோ அது அதிக ஆறுதலையும்
 சந்தோஷத்தையும் கொடுக்கும். நான் வழிபட்ட கர்த்தராகிய
 யேகவை நீங்களும் வழிபட்டு வருவீர்களாகில், என்
 பிரிவால் வரும் துன்பத்துக்கு அவர் ஆறுதலைப்பார்’’
 என்று தாய்க்கு ஆறுதல் சொன்னாள்.

அடுத்த நாள் கண்மணி மெத்தமோசமான நிலை மைக்குள்ளாகக் காணப்பட்டாள். அவருக்குத் தெளிவான அறிவிருந்தபோதிலும் பேசமுடியாத முட்டும் இளைப்பும் இருந்தபடியால், அங்கிருந்த யாவருக்கும் பதகழிப்புண்டானது. உடனே வைத்தியனை அழைத்துக் காண்பித்து ஏற்ற வைத்தியம் செய்வித்தார்கள்.

கண்மணியின் நிலைபரம் இவ்வாறிருக்குந் தருணம், பொன்மணியின் தகப்பனார் அவள் வீடு சென்று, அருளப்பாதன் வீட்டில் வந்திருப்பதாய்ச் சொல்லி, அவன் தன் தப்பிதங்களையிட்டு மனஸ்தாபமடைந்து வந்திருப்பதாற் கண்மணியைப் பார்க்க இடங்கொடுக்கும்படி பொன் னுத்துரையிடம் உத்தரவு கேட்டார். பொன்னுத்துரை உத்தரவளித்தபின்னர், கண்மணியைக்கண்டு “உன்னைக் கானும்படி உன் புருஷன் வந்திருக்கிறார். அவரைப்பார்க்க ஆசையாயிருக்கிறாயா?” என்று கேட்டார். இதற்கு முன் கண்மணிக்குத் தன் புருஷனைக் காணத்தருணங் கிடைத்தாலோவென்ற அவா அதிகமிருந்தும், அது சந்தியாத காரிய மென்ற நோக்கத்தினால் தன் பிரியத்தை ஒருவருக்கும் வெளிவிடவில்லை. புருஷன் வந்திருக்கிறாரென்றதை அறிந்ததே, அவள் தமையனை அழைத்து, “அண்ணா! தடை செய்யாதிருங்கள். நான் அவர் மனைவி, அவர் என் பத்தா, என்ன இருந்தபோதிலும் என் முழு இருதயத்தோடும் அவரை நேசிக்கிறேன். என் கடைசி நேரத்தில் அவரைப் பார்த்துக்கொள்ள எனக்கிடங்கொடுங்கள்” என்று ஆவலுடன் வேண்டுதல் செய்தாள். கண்மணியின் நிலைபரம் மோசமானதென்று பொன்மணியின் தகப்பனார் அருளப் பாவுக்குச் சொல்லியிருந்தார். யாதோ சொற்பகல்வீணமென்பதே அருளப்பாவின் விளக்கமாகவிருந்தது. அவர் அருளப்பாவையுள்ளே வரும்படி ஆளனுப்பியபோது அவன் அதிக சந்தோஷமடைந்து, அவர்கள் குடிசைக்குப் பிரவேசிக்கத் தான் சற்றும் பாத்திரங்களவென்றும், பாதகாகிய தன்னை அவர்கள் திரும்பவும் மரியாதையோடேற்றுக்கொள்ளுதல் அவர்கள் மேலானகுணமென்றும், கண்மணியைத் தன் வீட்டிறுக்கழைத்துக் கொள்ளத் தனக்குத் தடையாதுமில்லையென்றும் எண்ணிக்கொண்டு, கண்மணியின் அறையைநோக்கிச் சென்றான். அவனோ அங்குள்ள வர்களின் கண்ணில் விழிக்க மிகவெட்கித்தான். ஆயின் எதுவிதமுங் கண்மணியைக் கண்டு தன் குற்றங்களை

அறிக்கையிட்டு, மன்னிப்புக்கேட்டு அழைத்துப்போக வேண்டுமென்ற அவாவினால் வெட்கத்தைப் பாராட்டாதபடி அறையுள்ளே சென்று, அங்குமிங்கும் பார்த்துக்கொண்டு தனக்கிடப்பட்ட ஆசனத்தில் உட்கார்ந்தான், கண்மணி தன் படுக்கையிற் கிடந்து, அந்தப்புற மிந்தப்புறமாய் உருளுவதையும், வேதனை தாங்கமுடியாதவளாய் அனுங்குவதையும், தாய் சகோதரரெல்லாரும் அவள் படுக்கையைச் சுற்றிவரநின்று கண்ணீர் விடுபவரும் தொண்டு செய்பவருமாயிருப்பதையுங்கண்டு, காரியமின்னதென்று சரியாய்த் தெரியாமல் மலைத்து, விரைத்தவனாய்ச் சுற்றுநேரமிருந்து, பின் போன்மணியின் தகப்பனாரை அவாவுடன் பார்த்தான். அவர் கண்மணியின் நிலைபரம் மோசமானதென்றும் வைத்தியர் கைகடந்த காரியமென்று சொல்லிப்போட்டாரென்றும் சொன்னார். அப்போது அருளப்பாவுக்குண்டான பதகளிப்போ மெத்த. என்ன வருத்தமென்றும் அது எப்போது உண்டானதென்றும் அவாவாய்க் கேட்டான். அதற்கு அவர் மறுமொழியாக அவள் அவ்விடம் வந்தபோது நோடிடனேயே வந்தாளென்றும், அந்நாட தொடக்கம் நானுக்கு நாள் பெலன் குன்றிவந்தபடியால் எத்தனையோ வைத்தியருக்குக் காண்பித்து வைத்தியம் செய்வித்தும் அவள் சுகமடையவில்லையென்றும், ஒரு வைத்தியனாவது அவள் நோய் இன்னதென்று மட்டிடவில்லையென்றும் சொன்னார். அருளப்பா உடனே தலைகுனிந்து கொண்டு பேச்சமுச்சுற்றவனாக இருந்தான். கண்மணியோதாங்கமுடியாத உபாதியினால்(1) அனுங்கவும் கத்தவும் தொடங்கினாள். அவளுடைய ஒவ்வொரு அனுக்கமும் கத்தலும் அருளிப்பாவின் இருதயத்தைப் பிளந்து ஊடுருவிச் சென்றது. அவனெழுந்து கண்மணியின் படுகையருகேபோய் உட்கார்ந்து, யாதும் பேச இயலாதவனாய்ச் சுற்று நேரம் அவளை உற்றுப்பார்த்தபடியிருந்தான். உபாதி அதிகப்பட்டிருந்தமையால் கண்மணி பேசிக்கொள்ள முடியாதவளாயிருந்தாள். அப்படியிருந்தும் புருஷன் வந்திருக்கிறாரென்பதை அறிந்தவுடனே அவனுடன் சிலவார்த்தைகள் பேசத் தெண்டித்தாள். கண்மணி புருஷனுடைய முகத்தை அவாவுடன் பார்த்து “தயவுசெய்து நான் செய்துகொண்டதப்பித்ததை மன்னித்துக்கொண்டேனென்று எனக்குச் சொல்வீர்களானால், அது எனக்கு வெகு ஆறுதலைக் கொடுக்கும்” என்றாள். தான் காணாமல் எடுத்து வாசித்த

(1) உபாதி: வலி, வேதனை

காகிதத்தைக் கருதியே கண்மனி இவ்வேண்டுதலைச் செய்
தாளென்பது அருளப்பாவுக்கப்போது தெரியவந்தது.

அருளப்பா மனமுடைந்தவனாய் கண்மனியை நோக்கி
“கண்மனி! கொடிய பாதகனாகிய என்னிடத்தில் நீ இவ்
வகையாய் வேண்டுதல் செய்யவேண்டாம். நீயோ, நீ செய்த
ஒரேயொரு தப்பிதத்துக்காக வேண்டுதல் செய்கிறாய்.
நான் உனக்குச்செய்த கொடிய செய்கைகளுக்கதெம்மாத்
திரம்? நானே என்கொடிய செய்கைகளுக்காக உன்னை
மன்னிப்புக் கேட்கவேண்டியவனாகவிருக்கிறேன். ஐயோ!
கண்மனி! நானுன்னையழைத்துப்போகும் நோக்கத்தோடு
வந்தேனேயன்றி, இந்த நிலைப்பரத்தில் உன்னைக்காணப்பே
னன்று என்னி வரவில்லை. தேவகிருபையாய் நீ சுகப்
பட்டு என்னுடன் வரக்கூடுமானால், முன் நான் நடந்து
கொண்டதுபோல் நடந்து கொள்ளாமல் உனக்கென்னை
சிலாக்கியம் வேண்டுமோ, அதெல்லாவற்றையும் என்னா
வியன்றவளவித்து, அன்புபாராட்டிச் சந்தோஷமாவிருக்க
வைப்பேன். இப்போது நீ அனுபவிக்கும் உபத்திரவத்துக்கு
என் தீயசெய்கைகளே காரணமென்பதற் கையமில்லை. என்
மனமாற வழியில்லையே” என்று சொல்லி மனம் பதறிக்
கண்ணீர் விட்டமுதுகொண்டு, தான் செய்த குற்றங்கள்
யாவையும் மன்னிக்கும்படி கண்மனியை இரந்து கேட்டான். கண்மனி தன் மெலிந்த கையையெடுத்து அவன்
கண்ணீரத்துடைத்து “அழாதிருங்கள். சென்றவைகளை
நினைத்தாவதென்ன? உங்கள் குற்றங்களை இப்பொழுதல்ல,
இதற்கு முந்தியே மன்னித்துப்போட்டேன்” என்று சொன்
னாள். கண்மனியால் அதிகம் பேசிக்கொள்ள முடியாமற
போயிற்று. வருக்க நேரத்திலும் முன்போற் பொறுமையா
யும் தாழ்மையாயும் இருப்பதைக் கவனித்த அருளப்பா
“ஐயோ இப்போவாவது நீ அன்பற்றவள்போற் பேசியிருந்
தாலும், என் மனம் சற்றாறுமே. என் முகத்தைப் பார்க்கத்
தானும் நீ சம்மதிக்க நியாயமுண்டா? என்றும் குறை
யாத உன் அன்பையும் தாழ்மையையும் இன்னும் எனக்
குக் காட்டத்தகுமா?” என்று விசனத்தினாற் கம்மியகுர
லோடு அரையும் குறையுமாய்ச் சொல்லி, விசாரந் தாங்க
முடியாமல் வெளியேபோய் விம்மி விம்மி அழுதான். அவன்
கண்மனிக்குச் செய்துகொண்ட அநியாயங்களுக்கு வேறு
தண்டனை வேண்டியதில்லை. இதே பெருந் தண்டனையா
னது.

அவன் மனச்சாட்சியவனை வாதித்தது. கண்மணிக் குச் சற்று வேதனை குறைய, சொற்ப ஆறுதலடைந்தாள். அவள் இரட்சிப்பின் நிச்சயத்திலும் தனக்கு வரப்போகும் சந்தோஷத்திலும் டூரண நம்பிக்கையுடையவளாயிருந்து, தாய் சகோதரருக்குத் தன் பிரிவாலுண்டாகும் துன்பத்தை நீக்கி ஆறுதலாயிருக்கும்படி சொல்லி, பின்னர் அருளப் பாலையைழுத்துத் தன்னாற் சொல்லக்கூடியமட்டும் ஆறுதலான வார்த்தைகள் சொன்னாள். அவனைப் பற்றிய கவலையே அவனுக்கதிகமாயிருந்தது. கண்மணி பேசிய விதத்திலிருந்து அவள் சுகமடைந்துவிடுவாளென்று அருளப்பான்னினான். கண்மணி யாதொரு வேதனையின்றிச் சுகமாயிருப்பதாகத் தோற்றப்பட்டாள். வருத்தத்தினால் மெலிந்த அவள் முகமோ, புஷ்பம்போல் மலர்ந்து பிரகாசயடைந்தது அருளப்பா கண்மணியைப் பார்த்துக் ‘கண்மணீ! உன் வேதனைகள் குறைந்திருப்பதாற் சுகப்பட்டு விடுவாயென்பதே யென்நம்பிக்கை. உன் முகத்தோற்றம் இப்போது மெத்த நல்லாயிருக்கிறது’ என்றான். இதைக் கண்மணி கேட்டுப் புன்சிரிப்புச் சிரித்துக்கொண்டாள். சற்று வேளையால் தன் வேதப் புத்தகத்தை எடுத்து 46 ம் சங்கீதத்தை வாசிக்கும்படி பொன்மணியிடம் கேட்டாள். அப்படியே அவள் கேள்விப்படி பொன்மணி வாசித்தாள். ‘மெய்யாய்க் கர்த்தர் எளியவர்களின் விண்ணப்பத்தைக் கேட்கிறார். கட்டுண்ட தம்முடையவர்களைப் புறக்கணி யார். சேனைகளின் கர்த்தர் நம்முடனேயிருக்கிறார். யாக் கோப்பின் தேவன் நமக்கு உயர்ந்த அடைக்கலமானவர்’ என்ற வசனங்களை மெதுவாய்த் தனக்குள்ளே சொல்லிக் கொண்டாள். அதன்மேல் அவனின் வேதனையதிகரித்தது. அவள் கொஞ்சநேரத்தின் பின் பெற்றார் உற்றார் மனங்கலங்க அமைதியாயுஞ் சந்தோஷமாயும் பரமபதஞ் சேர்ந்தாள். வள் முகம் குரியனைப்போற் பிரகாசித்தது. அருளப்பா அடக்கமுடியாத அழுகையுடனும் ஆற்ற முடியாத துயரத்துடனும் அவள் முகத்தையுற்று நோக்கி, சீவனோடிருக்கிறவளோடு சம்பாஷிக்கிறவன்போல் ‘என் ஆசைக் கண்மணீ! என்னாற் தாங்கமுடியவில்லையே. ஒரு நாளாவது நீ யென்னிடத்தில் அன்பற்றவள்போல் நடக்கவில்லையே. அப்படிப்பட்ட பெண்ணாசிய உனக்குத் துயரமே ஆடையாகவும் கண்ணீரே ஆகாரமாகவும் தந்தேன். உன் அழகிய கண்கள் கண்ணீர் சிந்தியதாற் குழி விழுந்து போயிற்றே. உன் மலர்ந்த முகம் துயரத்தினாற் குறாவு தலடைந்திருக்கிறதே. உன் அழகிய தேகம் என் கால்

களினாலும் கைகளினாலும் நொறுங்குண்டது. கொடும் பாவியாகிய நான், படும் வேதனையை உன் கங்களை விழித்துப்பார். ஆ! மரணமே! என்மேல் உனக்கு வன் மமா? ஆ! தெய்வமே என்மேலுனக்கனுதாபமில்லையா?'' என்று கதறினான். இதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த பொன் மணியின் தகப்பனார் அவனையந்த இடத்தை விட்டு வெளியேயழைத்துப்போயிருத்தினார். அருளப்பா என்செய் வேனென்று தெரியாதவனாய் கண்மணி தனக்கு மனைவி யான காலந்தொட்டுத் தன்னை விட்டுப் பிரியும்வரையும் அவன் நடந்துகொண்ட மாதிரியையும், தான் அவனுக்குச் செய்து கொண்ட அநியாயங்களையும் ஒவ்வொன்றாய் நினைந்து நினைந்து ஆற்ற முடியாத துயரத்திலமிழ்ந்தி ''ஜேயோ! என் அநியாயத்தின் பலனாய் வேறு எவ்வகைத் தண்டனை நேரிட்டபோதிலும் பரவாயில்லை; இத்துயரத் தைச் சகிக்க முடியவில்லையே'' என்று சொல்லிக்கொண்டு தன்னை ஆற்றிக்கொள்ள முடியாதவனாய்க் கதறிக்கொண்டிருந்தான்.

அவ்வாறிருக்கக் கண்மணியின் தாயோ ''ஜேயோ மகளே! நீ இவ்விளம்பிராயத்தில் இல்லறவாழ்வை வெறுத்துத்தல்ல நேரிட்டதனாற் துயரமும் பட்டினியும் உன் சிவனைப் போக்கிவிட்டதே. உன் பெற்றாராகிய நாங்களேயுனக்கிவு அகாலமுடிவை வருவித்தோம். இக்காட்சியைக் காணாமல் என்பிராணன் போய்விட்டுதில்லையே'' என்று அடித்துப் புரண்டழுதான். இவைகள் அருளப்பாவின் காதில் விழவும், அவன் வேதனையதிகப்பட்டது. பொன்மணியின் துயரத் தையோ விபரிக்கமுடியாது. கண்மணியின் செத்தவீட்டை நடத்தினவர்கள் ஒரு பெட்டி செய்வித்து அதற்குள் அவன் பிரேதத்தைச் சிங்காரித்துக் கிடத்தினார்கள். இதுவரையும் பொன்னுத்துரை மனதைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு, செய்ய வேண்டிய சகல ஒழுங்குகளையும் நடப்பித்துக்கொண்டு வந்தான். கடைசியாய்க் கண்மணியைப் போய்ப்பார்த்துக் துயரந் தாங்கமுடியாதவனாய் ''என்னருமைத் தங்கச்சி! நீ இல்வாழ்க்கையில் அமர்ந்த நாள்முதல் எப்பொழுதும் துயரமுள்ளவனும் ஆறுதலற்றவஞ்சமாயிருந்து நோய்வாய்ப்பட; அதை நீக்கி உன் சிவனைக்காக்க என்னால் ஆனதெல்லாம் செய்தேன். கடைசியில் நீ எங்களை வருந்தவிட்டுப் போய்விட்டாய். ஜேயோ! உன்னை எப்படி மறந்திருக்கப் போகிறேன்?'' என்று சொல்லி அழுதான். கண்மணியின்

அகாலப் பிரிவு எல்லாருடைய மனங்களையும் புண்படுத்திற்று.

கண்மணியின் பிரேத சேம ஆராதனை, அவள் கிறிஸ்து மார்க்கத்தைத் தழுவ வழிகாட்டியாயிருந்த, அமெரிக்கன் பாதிரியாரால் வெகு பயபக்தியாய் நடத்தப்பட்டது. ஏராளமான புறச்சமயிகளின் மத்தியில் கல்லறையருகே அவர் நின்று கண்மணியின் சீவிய விருத்தாந்த்தையும் அவள் குணாதிசயங்களையும் பற்றிச் சொல்லியதின்மேல் பின்வரும் மாதிரியாய்ப் பேசிமுடித்தார்:—

“இன்று கர்த்தர் துயரத்தினால் உங்களைல்லாருட னும் பேசியிருக்கிறார். இந்தப்பிள்ளையின் மரணம் அவரை மகிமைப்படுத்தும்படி நிறைவேற்றிற்று. அவள் மூலமாய்க் கர்த்தர் இங்கே நிற்கும் உங்களோவை வொருவருடையவும் இருதயத்தைத் தட்டியருட்டுகிறார். அவர் செய்கெயென் றும் பலனற்றதாய்த் திரும்புவதில்லை, அது தன் கிரியை யைச்செய்து பலனைக்கொடுக்கும். அழகைப்படுனும் மனக் கசப்படனும் இந்தக் குழியில் விதைக்கப்பட்ட விதை உயிர்த்தெழுதல் காலத்தில் மறுபூபாய் மறுமைக்குள் உயிர்த்தெழுவது மாத்திரமல்ல, இப்போது இவ்வுலகத்திற் சீவனோடிருப்பவர்களின் இருதயங்களிற் கனி கொடுப்பது நிச்சயம். பிலேயாமென்றொருவர் ‘‘நீதிமான் மரிப்பது போல் மரிப்பேனாக, என்முடிவு அவன் முடிவுபோவிருப்பதாக’’ என்று வேண்டிக்கொண்டார். நாம் அவ்வன்ன மாய் வேண்டிக்கொள்ளாமல் எங்கள் கிரியைகளினாலும் செய்கைகளினாலும் நடத்தையினாலும் நீதிமானின் சீவியம் சீவித்து, மற்றவர்களுக்கு முன்மாதிரியாயும், எங்களாத்து மாக்களை ஆதாயப்படுத்துகிறவர்களாயுமிருப்போமாக. எங்களிடத்திலிருந்து பிரித்தெடுக்கப்பட்ட இந்தப்பிள்ளை உலகத்தின் சகல கஷ்டங்களையும் துன்பங்களையும் இலேசா யென்னி முறுமுறுக்காமற் தேவித்தத்துக்கமைந்து அவை களைல்லாவற்றையும் சாந்தமாய்ச்சுகித்துச் சீக்கிரத்திற் தன் சீவிய ஓட்டத்தை முடித்துக்கொண்டாள் அவளின் முன் மாதிரி, உங்களை எங்களாருண் மூர்த்திப்பெரு மீட்பரண்டை சார, ஏவுவதாக என்று சொல்லி முடித்தார்.

பிரதேசேமம் முடிந்தபின்னர், சகலரும் அவரவர் வீடு சென்றனர். கண்மணியின் மரணம் அனேகருடைய இருதயத்தை அகுட்டிற்று.

அருள்ப்பா கண்மணியின் பெற்றார்வீடுசென்று அங்கே
 மூன்றுநாட் தங்க நேரிட்டது. அம்மூன்று நாளும் அவனுக்
 கதிக விசனத்துக்கிடமான நாடகளாயிருந்தன கண்மணிக்
 குத் தான் செய்த நிஷ்டிரேங்களை நினைந்து அவர்கள்
 வீட்டில் தங்கிநிற்க அதிகம் வெட்கமுள்ளவனாகவிருந்தான்.
 ஆயின் பொன்மணியின் தகப்பனாரின் நெருக்கத்தினால்
 வெகு கூச்சத்தோடு அங்கு தங்கினான். மாதாவையிழந்த
 பிள்ளைகளையிட்ட துயரமொருபுறமாகவும் கண்மணியின்
 பிரிவாலுண்டான் மனத்துன்பம் இன்னொருபுறமாகவும்
 அவன் மனதைத் தாக்கின. அவன் மனம் எவ்வளவாய்
 மாறுதலைடந்துதென்பதை விபரிப்பதறிது. பிள்ளைகளைப்
 பார்த்துப் பார்த்து, தான் அவர்களின் ஏழைத்தாய்க்குச்
 செய்துகொண்ட அக்கிரமங்களை எண்ணி எண்ணித் துன்ப
 மடைந்தான். தன் அக்கிரமங்களுக்குச் கடவுளிடத்திலிருந்து
 மன்னிப்புக்கிடைப்பதறிதென்றெண்ணி ஆறுதலற்றவனா
 னான். பிள்ளைகளை ஏற்று அவர்களுக்காக வேண்டியவை
 களை நடத்தித்து வந்தால் மனதுக்குச் சற்றாறுதலுண்
 டாகுமென நினைத்தும் தூரவிருப்பது, மனப்பாரமகற்ற
 வசதியாகுமென்றெண்ணி, ஊரை விட்டுத் தேசாந்திரியாய்ப்
 புறப்பட்டுவிடத் தீர்மானித்தான்.

நாலாம் நாள் அருள்ப்பா அவ்விடத்தைவிட்டுப் புறப்
 படுந் தருணம் வீட்டார் யாவருஞ் சமுகமாயிருந்தார்கள்.
 அப்பொழுதவன் அவர்கள் முன்பாக நின்று “சென்ற
 மூன்றுநாளும் நான் இங்கே வொசம்பன்னும்படி நீங்கள்
 இடங்கொடுத்ததற்கு நான் தகுதியற்றவன். ஆயினும் அபாத்
 திரணாகிய என்னைச் சமாதானமாயும் சந்தோஷமாயும்
 ஏற்றுக்கொண்டதற்காக உங்களுக்கு நன்றி சொல்லுகிறேன்.
 குற்றம் அற்ற என் மனவிக்கு நான் செய்துகொண்ட அநியா
 யங்களின் பலனை அனுபவிக்குங்காலங்கு சமீபித்துவிட்டது.
 மனுசரால் நிந்திக்கப்படக்கூடிய நிலைபரத்தில் என்னாரிற்
 சீவிப்பது தகுதியாயிராது. என் சீவனுள்ளமட்டும் கண்மணி
 யையிட்ட விசாரம் என்னைவிட்டு நீங்காவண்ணம் செய்து
 கொண்டேன்” என்று கண்ணோரோடு சொன்னதன்மேல்,
 பிள்ளைகளிருவரையும் தூக்கித் தன் தொடைகளில் வைத்
 துக்கொண்டு “களங்கமற்ற உங்களருமைத் தாய்க்குத்
 துரோகியாகவிருந்த உங்கள் நீசத்தகப்பனை இன்னொரு
 முறை நீங்கள் உலகத்திற் காண்பதில்லை” என்று சொல்லி,
 திருப்பித் திருப்பி அவர்களை முத்தமிட்டுக்கொண்டு புறப்
 பட்டான். அவன் நிலைபரத்தையும் அவன் படும்பாடுகளை

யுங்கண்ட யாவருக்கும் கண்மணியின் பிரிதலா லுண்டான துக்கமொருபக்கமும் அருளப்பா மேற்கொண்ட அனுதாபம் இன்னோர்பக்கழுமாக இருந்தன.

அருளப்பா அவர்களை விட்டுப் புறப்பட்டவுடனே புஷ்பங்களுடன் கண்மணியின் கல்லறைக்குப்போய் அப்புஷ் பங்களை அவள் கல்லறையின் மேல் வைத்து, தங்னிருச்சாங்களையுமெடுத்துக்கும்பிட்டுக் “கண்மணீ! நீ மெய்யான பத்தினியென்பதற்கையமுண்டா? இவ்வகையாய் என்னை நீ வருந்தவைப்பாயென்று அறப்மேனும் நானெண்ணியிருக்க வில்லை. ஐயோ! பதிவிரதாய்! என் செய்கைகள் என்னைப் பைத்தியக்காரனாக்குகின்றன. ஆ! என் மனதை ஆறு தற்படுத்த முடியாமல் அவைகிறேன். உன்னையும் கைவிட்டேன். என் ஊர், இனசனத்தையும் விட்டுத்தேசாந்திரி யாய்ப் புறப்படுகிறேன். கனாவிலாவது நீ வந்து எனக்கு வெளிப்பட நான் பாத்திரனல்லன். உன்னை மண்ணுக்குள் படுக்கவைத்து, பிள்ளைக்டுப்போகக் காலேவுதில்லையே. நீ போனவழியே நானும் வரும்வரைக்கும் எனக்காறுதல் எங்கேயிருந்து வரப்போகிறது?” என்று சொல்லி மனங்கசந்து இருதயம் பொங்கக் கண்ணீர் சிந்தித் திரும்பவும் ஒருமுறை அவளை வணங்கிக்கொண்டு புறப்பட்டுப் பித்தம் பிடித்தவன்போல் தகப்பனார் வீடுபோய்ச்சேர்ந்தான். தான் செய்துகொண்ட கொடுரச் செய்கைகளை நினைத்த போதெல்லாம் பாரச் சுமையைச் சமந்துகொண்டவன்போல் உணர்ந்தான். இஃதல்றி வேறு எவ்வகைத் தண்டனையும் தனக்கு இலோசாகவிருக்குமென்றெண்ணினான். இவ்விசாரத்தையோ சிகிக்க அவனால் முடியவில்லை. வீட்டிற் தரிக்கப் பிரீதியற்றவனாய் அடுத்தநாட் பிரயாணமானான். இது அவன் பெற்றாருக்கு அதிக விசனத்துக்கிடமாயிருந்தது.

கண்மணியின் மரணத்தின் பின்னர் பொன்னுத் துரையும் அவன் வீட்டார் யாவரும் ஒருவர் பின்னொரு வராய்க கிறிஸ்து மதத்தைத்தழுவிக்கொண்டு உண்மையான கிறிஸ்தவ சீவியம் சீவித்து வந்தார்கள். இதுவுமன்றிக் கண்மணியின் பிரேதசேம ஆராதனையை நடத்திய பாதிரியார் அன்று செய்த பிரசங்கத்தால் அனேகருடைய இருதயம் அருட்டப்பட்டு, கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றினார்கள். இவ்வகையாய் ஏழைக்கண்மணியின் மரணத்தினாலும் அவள் முன்மாதிரியான நடத்தையினாலும் அனேகர் கர்த்தருடைய கிருபையைக் கண்டடைந்தார்கள்.

பொன்னுத்துரையும் பொன்மணியும் கண்மணியின் பிள்ளைகளுக்குத் தக்ப்பனுக்கும் தாய்க்கும் சரியாயிருந்து, அவர்களுக்காக வேண்டியவைகளை நடப்பித்துவந்தார்கள். அவர்களின் இல்லறச் சீவியம் மிகச் சந்தோஷமானதாயிருந்தது. அவர்கள் கர்த்தரால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட குடும்பத்து வராய் அனேருக்கு முன்மாதிரியான சீவியம் நடத்திவந்தார்கள்.

நவமணி ஏற்றகாலத்தில் இல்லரச் சிவியத்துப்பட்டுத் தாய் தகப்பனுடன் அவர்களுக்குதவியாய் வாசம் பண்ணினாள்.

அருளப்பா எவ்விடம் பேரானானென்றும் அவனுக் கென்ன சம்பவித்ததென்றும் ஒருவருக்கும் தெரியாதிருந்தத்து.

அப்பாத்துரையோ அவன் தகப்பனாருக்கு அதிகம் நிர்ப்பந்தத்தை வருவித்துக்கொண்டிருந்தான். அவர் மற்றப் பின்னைகளுக்குக் கையளித்து மீதமாயிருந்த அசைவன் வா, அசைவற்ற ஆதனங்களை அவனுக்கெழுதியிருந்தார். அவை கள் யாவும் செட்டிகளிடம் அவன் பட்டிருந்த கடனுக்கு விலைப்பட்டன. அவனும் ஈற்றில் உத்தியோகத்தினின்று நீக்கப்பட்டான்.

கைலாசபிள்ளையும் அவர் மனவியும் தங்கள் அந்தியக்காலத்தை அருளப்பாவின் பின்னைகள் பெயரில் எழுதி யிருந்த வீடு வள்ளிற் கொஞ்சக்காலம் நிரப்பந்தராயிருந்து கழித்த பின்னர் மரித்துவிட்டார்கள்.

மேற்கொல்லப்பட்ட சம்பவங்கள் நடைபெற்று அனேக வருஷங்களுக்குப் பின்னர், ஒரு வயோதிகர் விவர்க் கிளைக் குடுப்பட் தன்னிரு பெண்மக்களின் பாதுகாப்பின் கீழிருந்து அவர்களாற் தாபரிக்கப்பட்டுவருந்தார். அவ்வயோதிகர் ஒரு நாள் தன் வாலிபகாலச் சீவியத்தில் நடந்த சம்பவங்களை எண்ணிப் பெருமுச்செறிந்து சமீபத்திலிருந்த தன் மூத்த மகளை நோக்கி ‘மகளே! இதோ என் கையிலிருக்கும் இம் மோதிரம் அதிக விலையேறப்பெற்றதல்லானிட்டாலும், அது உன் தாய்டையதாகையால், எனக்கோவது விலை மதிப்பா தற்காரிய பொருளாயிருக்கிறது. அவள் என் கண்ணுக்கலங்காரர்மாகத் தோற்றுப்பட்ட காலத்திலிதை அணிந்திருந்

தான். இதையெனக்குப்பின் உன் மாதாவை நினைவுகளும் வதற்காக நீ அணிந்துகொள்’ என்றான். அவள் அதை ஆவலோடு பார்த்து ‘ஜூயா! அம்மாவுடைய பொருளா யிருப்பதால், தங்கசியீன் சம்மதத்துடன் நான் அதைய ணிந்துகொள்ள விருப்பமாகவிருக்கிறேன்’ என்று சொன்னாள்.

வயோதிகணேங்க குறிக்கப்பட்ட அருளப்பா, தேசாந் திரியாய்ப்புறப்பட்டான் அனேக கஷ்டங்கள், துன்பங்கள், உபத்திரவங்கள் அனுபவிக்கவும், சில தருணம் இரண்டு மூன்று நாட்களுக்குப் பட்டினியாயிருக்கவும் நேரிட்டது. இவ்வகையாய்ச் சில காலமலைந்து துன்பங்களையனுபவி தும் ஊருக்கோ திரும்புவதில்லையென்று தீர்மானித்துக் கொண்டு கற்குத்தாப்பட்டனம் போய்ச்சேர்ந்து, அங்கே சற்று உதவிபெற்றான். அங்குள்ள சினேகிதர் உதவியாற் காலங்கழித்துவந்த சமயம் கிறிஸ்துமார்க்கத்தைத் தழுவிப் பூரணவிசுவாசத்துடன் உத்தமத்தியம் நடைத்தி ஆறுதல்லடந் தான். அதன்பின் தன் பிள்ளைகளைப் பார்க்க ஏவப் பட்டு ஊருக்குத் திரும்பினான். ஊர்வந்து சேர்ந்து தன் னிரு பெண்மக்களும் வாழ்க்கைப்பட்டு நீரோசையாய் வாழ்ந்து வருவதுகண்டு, மனமகிழ்ந்து கர்த்தருக்குத் துதி செலுத்தித் தன் அந்தியக்காலத்தை அவர்களுடன் செலவிட்டான்.

அச்சப் பதிப்பு: அமெரிக்கன் இலங்கை யினின் அச்சகம் வட்டுக்கோட்டை, யாழ்ப்பாணம்.

